821.135.1-31
C56

MARY HIGGINS CLARK

Autoarea bestsellerurilor
ENIGME şi *FĂRĂ SCĂPARE*

Revelația

MARY HIGGINS CLARK

REVELAȚIA

Traducere: ***DORU MĂRCULESCU***

EDITURA ORIZONTURI

I.S.B.N.: 973-9342-55-8

BEFORE I SAY GOOD-BYE
Copyright © 2000 by Mary Higgins Clark
Published by **Simon & Schuster**
Toate drepturile asupra acestei ediții
în limba română sînt rezervate **Editurii LIDER**

B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 761061-Bucureşti,
Tel: 337.48.81, 335.07.80, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 337.48.22,
E-mail: lider@fx.ro, Site; www.trustul-lider.ro

PROLOG

Adolescenta de cincisprezece ani, Nell MacDermott, se întoarse şi începu să înoate către ţărm. Trupul îi fremăta de o bucurie tinerească cînd se uita în jur şi simţea amestecul acela minunat de soare fără nori, de vînticel plăcut şi de valuri înspumate, sărate, care se spărgeau pe lîngă ea. Nu se afla la Maui decît de o oră, dar se gîndea deja că îi plăcea acolo mai mult decît în Caraibe, unde bunicul îşi dusese în ultimii ani familia, pentru a-şi petrece vacanţa de după Crăciun.

De fapt, „familia" era cam mult spus. Erau deja în al patrulea an de cînd familia o constituiau doar ea şi bunicul. Cu cinci ani în urmă, Cornelius MacDermott, legendarul congresman din New York, fusese chemat de la tribuna Camerei Reprezentanţilor şi informat că fiul şi nora sa, amîndoi antropologi, aflaţi într-o expediţie în jungla braziliană, decedaseră în urma prăbuşirii micului avion închiriat.

Fugise imediat la New York, ca s-o ia pe Nell de la şcoală. Era o veste pe care aceasta trebuia s-o audă numai de la el. Însă MacDermott îşi găsise nepoata plîngînd, la cabinetul medical.

– Azi dimineață, cînd ne întorceam dintr-o pauză, am avut deodată senzația că tata și mama erau cu mine și își luau adio, i-a spus copila, în timp ce bătrînul o strîngea în brațe. Nu i-am văzut cu adevărat, dar am simțit cum mama mă sărută, iar tata îmi mîngîia părul.

Mai tîrziu, în aceeași zi, Nell și menajera, care avea grijă de ea atunci cînd părinții erau plecați, s-au mutat în casa de piatră de pe Strada 79, acolo unde se născuse bunicul și crescuse tatăl ei.

Nell își aminti fugitiv de acele clipe, pe cînd înota către țărm, înspre bunicul care ședea pe un șezlong, sub o umbrelă, după ce se lăsase cu greu convins să îi dea voie să facă o baie scurtă, înainte de a-și desface bagajele.

„Să nu mergi prea departe, o atenționă bătrînul. E ora șase și pleacă salvamarul."

Lui Nell i-ar fi plăcut să stea mai mult în apă, dar plaja era aproape goală și știa că bunicului i s-ar fi făcut foame peste cîteva minute și ar fi devenit nervos. Cu multă vreme în urmă, mama ei o avertizase că este bine să evite orice situație în care Cornelius MacDermott ar fi putut deveni înfometat sau obosit.

Chiar și de la distanța aceea mare, Nell îl vedea că este adîncit în lectură. Știa însă că această situație nu avea să mai dureze mult. Bine, se gîndea fata, pe cînd începea să înoate mai repede. Hai să mărim ritmul.

Brusc, copila se simți total debusolată, de parcă ar fi amețit. *Ce i se întîmpla?*

Țărmul îi dispăruse din raza vizuală și se simțea azvîrlită de colo-colo, apoi trasă sub nivelul apei. Uluită, fata deschise gura ca să strige după ajutor, dar se trezi imediat că înghite apă sărată. Zvîrcolindu-se și sufocîndu-se, se zbătu după încă o gură de aer, încercînd să rămînă la suprafață.

Un vîrtej! În timp ce bunicul semna în registru, la recepție, ca auzise doi lucrători din hotel vorbind despre asta. Unul spunea că fusese un vîrtej, cu o săptămînă în urmă, de cealaltă parte a insulei, şi că se înecaseră acolo doi indivizi. Omul susținea că bărbații muriseră înecați pentru că se luptaseră cu forța aceea, în loc să se lase purtați de val, pînă ce acesta i-ar fi depăşit.

Un vîrtej apare la coliziunea frontală a unor curenți veniți din direcții opuse. În timp ce dădea din brațe, Nell îşi amintea de această descriere, pe care o citise în *National Geographic.*

Şi totuşi, îi era greu să nu se lupte, pe cînd se simțea trasă mult în jos, pe sub valurile învolburate, şi se vedea purtată departe de țărm.

Nu mă las eu dusă de vîrtej! gîndi Nell, intrînd brusc în panică. Nu se poate ! Iar dacă scap de-aici, nu mai intru niciodată în apă. Izbuti să revină un moment deasupra apei, suficient ca să poată privi spre mal, văzînd umbrela în dungi viu colorate.

„Ajutor!" Dar strigătul fetei fusese acoperit de apa sărată care îi intrase în gură şi îi tăiase răsuflarea. Curentul care o trăgea departe de țărm era mult prea puternic ca să i se mai poată opune.

Disperată, se întoarse cu fața-n sus, renunțînd la orice mişcare a brațelor. După cîteva clipe însă se zbătea din nou, opunîndu-se din răsputeri acelui sentiment îngrozitor că trupul îi este împins în larg, departe de orice speranță de ajutor şi de scăpare.

Nu vreau să mor! îşi tot zicea Nell. *Nu vreau să mor!* Dar un alt val a ridicat-o, a întors-o, a tras-o şi mai departe.

„Ajutor!" strigă din nou şi începu să plîngă în hohote.

Şi deodată, la fel de brusc precum debutase, vîrtejul încetă. Munții nemiloşi de spumă i-au dat drumul, iar ea a trebuit să dea din brațe ca să rămînă la suprafață. Despre asta vorbeau cei de la hotel, gîndea Nell acum. Trecuse de curentul acela de apă.

Să nu intru iar în el, îşi spuse. *Să-l ocolesc.*

Însă acum era cu mult prea epuizată. Era şi cu mult prea departe de mal. Privi înspre ţărmul atît de îndepărtat. Nu avea cum să mai ajungă acolo. Avea pleoapele grele. Începu să simtă apa caldă, ca pe o pătură. Îi era somn.

Înoată, Nell, că ai să ajungi la ţărm!

Era glasul mamei ei, care o implora să nu cedeze.

Nell, înoată!

Acel ordin scurt al tatălui îi stîrni simţurile şi reuşi să îi alunge letargia. Ascultînd orbeşte, Nell înotă înapoi, apoi începu să facă un ocol în jurul zonei în care exista curentul acela puternic. Cu fiecare inspiraţie, hohotea de plîns, fiecare mişcare a braţelor părea o luptă imposibil de dus, dar fata perseveră.

După cîteva minute, îşi pierdu aproape toate forţele, se simţi complet epuizată, însă reuşi să ajungă pe un val înalt, care o purtă şi o ajută să se apropie de ţărm. Apoi valul acela se sparse şi se risipi, lăsînd-o pe nisipul tare şi rece.

Tremurînd violent din toate încheieturile, Nell încercă să se ridice, dar simţi nişte braţe puternice care o ajutară să stea în picioare.

– Tocmai voiam să te chem, i-a zis şuierat Cornelius MacDermott. Azi nu mai înoţi, domnişoară. Au ridicat steagul roşu. Se zice că sînt curenţi periculoşi prin preajmă.

Nefiind în stare să spună vreun cuvînt, Nell nu făcu decît să dea din cap.

Cu o figură plină de îngrijorare, Cornelius MacDermott îi luă halatul pufos şi o acoperi.

– Ai îngheţat de tot, Nell. N-ar fi trebuit să stai atît de mult în apă.

– Mulţumesc, bunicule. N-am absolut nimic.

Fata ştia prea bine că nu trebuia să-i spună nici o vorbă

dragului ei bunic, grijuliu peste măsură, despre ceea ce tocmai i se întîmplase, mai ales că nu dorea, sub nici un motiv, ca el să afle despre faptul că avusese din nou experiența aceea de comunicare paranormală cu părinții ei, experiență pe care acest bărbat, foarte pragmatic, n-o considerase decît o criză de fantezie juvenilă.

ŞAPTESPREZECE ANI MAI TÎRZIU

JOI, 8 IUNIE

1

Nell o luă în pas vioi pe traseul bine cunoscut, de la apartamentul de pe Park Avenue, colț cu Strada 73, pînă la biroul bunicului, de pe Strada 72, colț cu strada York. Din apelul stăruitor pe care îl primise, de a ajunge acolo pînă la ora trei, Nell își dăduse seama că probabil criza cu Bob Gorman se accentuase. Şi, prin urmare, nu prea avea chef de întîlnirea aceea.

Adîncită în propriile-i gînduri, tînăra femeie trecea nepăsătoare pe lîngă toate privirile, pline de admirație, ce i se adresau din cînd în cînd. În definitiv, avea o căsnicie fericită cu Adam. Totuşi, ştia că unii considerau atrăgătoare o femeie înaltă, cu un corp subțire, dar atletic, cu un păr scurt, castaniu, acum ondulat datorită umezelii, cu ochii de un albastru închis şi cu buze cărnoase. Pe cînd era încă adolescentă şi mergea, adeseori, la diferite evenimente publice, însoțindu-şi bunicul, Nell observa cu

dezamăgire faptul că, atunci cînd era descrisă în presă, ziariştii foloseau de obicei acest cuvînt – „atrăgătoare"

– Părerea mea este că atrăgătoare înseamnă atunci cînd un tip spune: „Nu prea are nimic la care să te poţi uita, dar ce personalitate!" Este ca un sărut al morţii. Măcar o dată aş dori şi eu să fiu considerată drept „frumoasă" sau „elegantă" sau „uluitoare" sau măcar „cu gust", se plîngea ea la douăzeci de ani.

Şi, ca de obicei, comentariul bunicului fusese:

– Nu fi caraghioasă, pentru numele lui Dumnezeu. Fii recunoscătoare că ai un cap pe umerii ăia şi că ştii să ţi-l foloseşti.

Problema era că Nell ştia deja ce anume îşi dorea bătrînul să discute în acea zi şi o deranja faptul că avea să o roage din nou să-şi folosească creierul, pentru că planurile lui legate de ea şi obiecţiile lui Adam la adresa acestora reprezentau o problemă.

La venerabila vîrstă de optzeci şi doi de ani, Cornelius MacDermott îşi pierduse prea puţin din vigoarea care îl transformase, timp de multe decenii, într-unul dintre cei mai importanţi congresmeni ai naţiunii. Ales la treizeci de ani să reprezinte sectorul de mijloc al Manhattan-ului, locul unde fusese crescut, a rămas în centrul atenţiei cincizeci de ani, rezistînd tuturor rugăminţilor de a candida pentru Senat. Cu ocazia celei de-a optzecea aniversări a zilei sale de naştere îşi exprimase hotărîrea de a nu mai candida niciodată.

– N-am de gînd să bat recordul lui Strom Thurmond, ca cel mai longeviv funcţionar de la Capitoliu, anunţase el atunci.

Pentru Mac, pensionarea a însemnat deschiderea unui birou de consultanţă şi asigurarea pentru statul şi oraşul New York a rămînerii în aceeaşi culoare politică. Orice implicare de-a sa într-o campanie politică presupunea o renunţare din partea celor mai puţin pregătiţi în acest domeniu. Cu mulţi ani în urmă, lansase cea

mai cunoscută formulă de propagandă electorală la televiziune: „Ce anume s-au bulucit ceilalți să facă pentru voi?", urmată de o tăcere și o succesiune de fețe buimace. Recunoscut peste tot, MacDermott nu putea merge pe stradă fără a nu fi bombardat cu saluturi pline de simpatie și respect.

Din cînd în cînd, mormăia față de Nell, în privința statutului său de vedetă locală:

– Nu pot nici o clipă să ies din casă, fără să nu mă pregătesc a fi întîmpinat de un aparat de fotografiat.

– Cred că ai muri de inimă rea dacă lumea te-ar ignora, știi asta prea bine.

Ajunsă la biroul bunicului, Nell a salutat-o pe recepționeră și a intrat.

– În ce toane se află? o întrebă pe Liz Hanley, secretara lui de-o veșnicie.

Liz, o femeie încă frumoasă, la șaizeci de ani, cu un păr negru și cu o față inteligentă, și-a dat ochii peste cap.

– A fost o seară întunecată și furtunoasă.

– Of, Doamne, chiar așa? oftă Nell. Apoi bătu la ușa biroului și intră. Gata cu munca, congresmanule.

– Ai întîrziat, Nell, se răsti Cornelius MacDermott, rotindu-și scaunul ca s-o privească în ochi.

– După ceasul meu, nu. E trei fix.

– Parcă ți-am spus să fii aici pînă la trei.

– A trebuit să termin un articol și, din păcate, editorul meu are aceleași idei ca și tine, în privința punctualității. Auzi, nu vrei să-mi acorzi acel zîmbet fermecător care topește inimile alegătorilor?

– Azi nu sînt pregătit pentru așa ceva. Stai jos, Nell. MacDermott îi arătă canapeaua de lîngă fereastra din colț, care oferea o vedere panoramică a orașului, spre est și spre nord.

Bărbatul îşi alesese acest birou pentru că de acolo avea o perspectivă a cartierului pe care îl reprezentase atîta amar de vreme.

Nell obişnuia să spună că acel cartier este regatul lui.

Aşezîndu-se pe canapea, fata îl privea cu îngrijorare. În ochii lui albaştri se citea o tristeţe neobişnuită, umbrindu-i expresia, de obicei animată. Statura lui dreaptă, chiar şi atunci cînd stătea pe scaun, dădea mereu impresia că era mai înalt decît în realitate, însă astăzi pînă şi înălţimea îi părea mult micşorată. Chiar şi coama lui de păr alb era mai puţin bogată. Nell îşi privea bunicul, în timp ce acesta îşi încleşta degetele şi ridica din umeri, de parcă ar fi dorit să-şi alunge o povară invizibilă. Cu inima zdrobită, fata se gîndea, pentru prima oară, că bunicul ei îşi arăta vîrsta.

O bună bucată de vreme bărbatul privi în gol, apoi se ridică de pe scaun şi se aşeză într-un fotoliu confortabil de lîngă canapea.

– Nell, avem o problemă pe care trebuie s-o rezolvi. După ce a fost nominalizat pentru al doilea tur de scrutin, nevăstuica aia de Bob Gorman s-a hotărît, hodoronc-tronc, să nu mai candideze. I s-a oferit conducerea, mult dorită, a unei noi firme de Internet. Îşi va continua campania pînă la alegeri, dar a zis că nu-şi poate permite să trăiască doar dintr-un salariu de congresman. Deşi i-am subliniat acest lucru încă de-acum doi ani, atunci cînd l-am ajutat să obţină nominalizarea, el i-a tot dat înainte că are obligaţia de a se afla în slujba cetăţeanului.

Nell aştepta. Ştia că de o săptămînă bunicul ei auzise primele zvonuri despre faptul că Gorman ar intenţiona să se retragă din al doilea tur de scrutin. Şi se părea că acele zvonuri se confirmau acum.

– Nell, există o unică persoană – doar una singură, cred eu – care s-ar putea băga cu şanse reale de a păstra locul acela în cadrul partidului. MacDermott se încruntă. Ar fi trebuit să faci

acest lucru încă de acum doi ani, atunci cînd m-am retras eu din politică, ştii bine asta. Bărbatul tăcu o clipă, după care continuă: Auzi, tu ai politica în sînge. Tu ai vrut asta de la bun început, însă te-a convins Adam să te laşi păgubaşă. Nu mai face asta acum, încă o dată.

– Mac, te rog să nu începi cu Adam.

– Nu încep cu nimeni, Nell. Îţi spun ţie că te cunosc cel mai bine şi pot să afirm că eşti un animal politic. Te-am pregătit pentru asta de cînd erai o adolescentă. Deşi n-am fost prea încîntat cînd te-ai măritat cu Adam Cauliff, nu uita că l-am ajutat să-şi înceapă afacerea la New York, făcîndu-i cunoştinţă cu firma Walters şi Arsdale, o grozavă companie de arhitectură, aflată printre cei mai valoroşi suporteri ai mei.

Mac îşi ţuguie buzele, continuînd:

– Şi nu m-am simţit deloc bine atunci cînd, după nici trei ani, Adam i-a părăsit, luînd-o şi pe asistenta lor principală, ca să-şi deschidă propria afacere. Da, s-ar putea să fie o afacere profitabilă. Însă Adam a ştiut de la bun început de planurile mele în ceea ce te priveşte. Ce l-a făcut să-şi schimbe opinia? Tu ar fi trebuit să fii persoana care să candideze pentru ocuparea locului rămas vacant o dată cu retragerea mea, iar Adam a ştiut acest lucru. N-ar fi avut nici un drept să încerce a te convinge să te laşi păgubaşă atunci, la fel cum nu ar avea nici acum.

– Mac, mie-mi place să lucrez la ziar. Poate n-ai observat, dar eu găsesc multe satisfacţii în munca asta.

– Tu îţi scrii foarte bine editorialul. Sînt întru totul de acord. Însă, pentru tine asta nu e cîtuşi de puţin suficient, şi ştii prea bine lucrul ăsta.

– Înţelege, eu nu mă opun candidaturii numai pentru că insistă Adam.

– Nu? Atunci care, mă rog, ar fi motivul?

– Amîndoi vrem să avem copii. Ştii asta foarte bine. El îşi doreşte să nu candidez doar pînă ne îndeplinim şi acest obiectiv. Peste zece ani, nu voi avea decît patruzeci şi doi de ani, vîrsta potrivită pentru a începe să candidez în alegerile parlamentare.

Bătrînul se ridică nervos în picioare.

– Nell, în zece ani îţi trece vremea. Evenimentele se derulează prea rapid ca să te mai aştepte pe tine. Trebuie să recunoşti asta. Tu de-abia aştepţi să te apuci de treabă. Nu-ţi aminteşti ce mi-ai spus cînd mi-ai adus la cunoştinţă faptul că intenţionezi să-mi spui Mac?

Nell se aplecă, îşi prinse mîinile şi le duse sub bărbie. Îşi amintea; se întîmplase cînd era în primul an, la Georgetown. La protestele iniţiale ale bătrînului, fata îşi susţinuse intenţia: „Auzi, tu mereu îmi zici că eu îţi sînt cel mai bun prieten, iar toţi prietenii tăi îţi spun Mac. În cazul în care voi tot continua să-ţi spun bunicu', voi fi mereu considerată doar un copil. Cînd sîntem împreună în public, vreau să fiu văzută drept ajutorul tău." „Adică?", o întrebă bătrînul.

Nell îşi amintea şi astăzi, perfect, cum îi arătase în dicţionar explicarea semnificaţiei respectivului termen, spunîndu-i: „Ascultă, te rog, definiţia. Pe scurt, un ajutor este «un subordonat» sau «un asistent personal». Iar tu ştii, la fel de bine ca mine, faptul că în prezent îţi sînt şi una şi alta." „Ce înseamnă «în prezent»?", o întrebase bătrînul atunci. „Pînă cînd tu te vei retrage, şi eu îţi voi lua locul", îi răspunsese fata.

– Îţi mai aminteşti, Nell? îi repetă Cornelius MacDermott întrebarea, trezind-o din reverie. Erai doar un boboc, cînd ai zis ce-ai zis, însă ai vorbit cît se poate de serios.

– Îmi amintesc.

Bătrînul se îndreptă către nepoată şi o luă în braţe.

– Nell, nu rata momentul. Dacă-l ratezi, vei regreta. Cînd Gorman va confirma faptul că nu mai candidează, va urma o

luptă pentru nominalizare. Aş vrea să conving comitetul să te numească pe tine înaintea celorlalţi candidaţi, pînă să se facă nominalizarea.

– Şi cînd va fi nominalizarea? l-a întrebat Nell, precaută.

– La dineul anual, de pe 30. Tu şi Adam veţi fi acolo. Gorman îşi va anunţa intenţia de a se retrage, după terminarea primului tur de scrutin; se va preface supărat şi emoţionat, spunînd că, deşi îi este foarte greu să ia o asemenea decizie, a intervenit ceva. Pe urmă o să-şi şteargă ochii de lacrimi şi o să-şi sufle nasul, după care va arăta spre tine şi va anunţa tuturor că tu, Cornelia MacDermott Cauliff, vei candida pentru fotoliul ocupat înainte de bunicul tău, timp de aproape cincizeci de ani. Cornelia îl va înlocui pe Cornelius. Vei reprezenta valul celui de-al treilea mileniu.

În mod evident mulţumit, atît de el, cît şi de imaginea pe care o prezentase, MacDermott îi zîmbi larg, adăugînd :

– Nell, toată lumea va fi încîntată.

Cu o umbră de regret, Nell îşi aminti că, în urmă cu doi ani, cînd Bob Gorman candidase pentru locul lui Mac, avusese o senzaţie cumplită de nelinişte, o nespusă dorinţă de a fi acolo, o necesitate de a se afla în locul lui. Mac avea dreptate. Ea era un animal politic. Dacă nu intra acum în arenă, altă dată poate ar fi fost prea tîrziu – cel puţin, pentru acel scaun, scaun pe care dorea să-şi înceapă ea cariera politică.

– Ce vrea Adam, Nell? El nu obişnuia să procedeze astfel.

– Aşa e.

– S-a întîmplat ceva între voi doi?

– Nu. Nell reuşi să-i zîmbească degajată, sugerîndu-i că părerea îi părea absurdă.

De cînd exista situaţia asta? se întrebă ea. Cînd devenise Adam mai puţin atent, poate chiar distant? La început, la întrebările sale pline de îngrijorare, prin care ar fi dorit să afle ce se întîmplase, Adam îi răspunsese liniştitor. Acum, femeia sesiza

deja o tentă de mînie. De curînd, Nell îi spusese deschis că, în cazul în care ar fi existat vreo problemă gravă în căsnicia lor, ar fi trebuit să o ştie şi ea. „Mă refer la orice fel de problemă, Adam. Cel mai rău este să fii în necunoştinţă de cauză."

– Unde este Adam acum? o întrebă bunicul.

– La Philadelphia.

– De cînd?

– De ieri. Are o conferinţă la un seminar pentru arhitecţi şi pentru designeri de interior. Se întoarce mîine.

– Vreau să vină şi el la dineul de pe 30, să-ţi fie alături şi să-ţi aplaude decizia. Bine ?

– Nu ştiu cît de tare mă va aplauda, spuse Nell, cu un ton mîhnit.

– La căsătorie, i s-a spus clar că va fi soţul unei femei care urmează să intre în politică. Ce l-a făcut să-şi schimbe între timp opinia?

Tu l-ai făcut, se gîndi Nell. Adam a ajuns să fie invidios pe timpul pe care mi-l răpeşti tu.

Cînd s-au căsătorit, Adam era entuziasmat de ideea că Nell avea să activeze ca asistenta lui Mac. Dar totul s-a schimbat atunci cînd bunicul şi-a anunţat retragerea din politică.

– Nell, acum am avea şi noi ocazia să ducem o viaţă care să nu se mai învîrtă numai în jurul marelui Cornelius MacDermott, îi spusese Adam. M-am săturat să fii mereu la cheremul lui. Crezi că ne vom înţelege mai bine dacă vei candida? Îţi spun eu ce se va întîmpla. Nu-ţi va da timp nici să respiri, va respira el în locul tău.

Copiii, pe care amîndoi şi-i doreau, nu sosiseră, iar acest lucru devenise încă un subiect de ceartă.

– Pe tine nu te-a interesat nimic altceva, în afara politicii, susţinea Adam. Mai gîndeşte-te, Nell. Ziarul vrea să-ţi menţii editorialul. Nu-ţi place libertatea?

Insistențele soțului o făcuseră atunci să ia hotărîrea de a nu da curs nominalizării. Acum, cînd se gîndea la argumentele bunicului, cărora li s-a mai adăugat și subtila deosebire dintre „a ordona" și „a convinge", Nell s-a văzut nevoită să recunoască, fără nici un fel de plăcere, faptul că nu îi era îndeajuns să facă doar comentarii legate de scena politică. Își dorea să fie activă.

Într-un tîrziu, Nell spuse :

– Mac, voi juca cu cărțile pe față. Adam este soțul meu și îl iubesc. Pe de altă parte, ție nu ți-a plăcut niciodată.

– Nu e adevărat.

– Atunci, s-o luăm altfel. De cînd Adam și-a deschis propria firmă, nu mai poți să-l suporți. În cazul în care voi candida pentru această poziție, va fi din nou ca pe vremuri. Noi doi vom petrece aproape tot timpul împreună și, admițînd că totul va merge bine, trebuie să-mi promiți că te vei purta cu Adam la fel cum ți-ai dori și tu ca să se poarte el cu tine, dacă rolurile voastre ar fi inversate.

– Și dacă îți promit că-l voi strînge la piept, vei candida?

După o oră, atunci cînd pleca din biroul lui Cornelius MacDermott, Nell își dăduse cuvîntul că se va lupta pentru candidatura la fotoliul de parlamentar, lăsat liber prin retragerea lui Bob Gorman din cursă.

2

Era pentru a treia oară cînd Jed Kaplan trecea pe lîngă birourile de la parter ale companiei de arhitectură Cauliff și Asociații, situate la intersecția Străzii 27 cu Bulevardul 7. În vitrina vilei care fusese transformată în sediu de firmă, se afla ceva ce-i atrăgea atenția: macheta unei clădiri moderne, cu patruzeci de

etaje, cuprinzînd apartamente de locuit, birouri şi un centru comercial, avînd deasupra un turn auriu, în formă de dom. Acea clădire rece, post-modernistă, cu ornamentaţie strictă şi cu o faţadă albă, văruită, contrasta izbitor cu căldura turnului din cărămizi, care radia lumină în timp ce domul se rotea lent.

Jed îşi vîrî mîinile în buzunarele jeanşilor şi se apropie mult, pînă cînd faţa i se lipi de geam. Dacă întîmplător l-ar fi văzut cineva, înfăţişarea bărbatului nu i-ar fi atras atenţia prin nimic neobişnuit. Avea o înălţime mijlocie, era suplu şi avea un păr scurt, de un blond nisipiu.

Şi totuşi, înfăţişarea sa era înşelătoare; sub tricoul decolorat, trupul lui Jed era solid şi musculos, iar supleţea aparentă ascundea o remarcabilă forţă. La o privire mai atentă, se putea constata faptul că tenul îi era asprit în urma expunerii îndelungate la soare şi la vînt. Cei mai mulţi dintre oamenii care îl priveau drept în ochii aveau pe loc o reacţie instinctivă de nelinişte.

La cei treizeci şi opt de ani pe care îi avea, Jed îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii ca un om singuratic şi hoinar. După cinci ani trăiţi în Australia, revenise acasă, pentru a-şi vizita, lucru destul de rar, mama, văduvă, ca să constate că aceasta îşi vînduse micul teren aferent proprietăţii din Manhattan. Această proprietate, deţinută de familie timp de patru generaţii, consta dintr-o clădire adăpostind un magazin de blănuri, prosper cîndva, dar prea puţin profitabil în ultima vreme, deasupra căruia se aflau apartamente date spre închiriere.

Reacţia sa fusese imediată, cei doi certîndu-se violent.

– Şi ce-ai fi vrut să fac? îi ripostase femeia. Clădirea se dărăpănase; taxa de asigurare a crescut; impozitele de asemenea; chiriaşii plecau. Magazinul de blănuri s-a dus pe apa sîmbetei. În caz că nu ştii, nu mai e rentabil să porţi blănuri naturale, în zilele noastre.

– Tata a vrut ca eu să moştenesc proprietatea, strigase Jed. N-aveai nici un drept s-o vinzi!

– Tata a vrut şi ca tu să te dovedeşti un bun fiu faţă de mine; şi ar fi dorit să te aşezi la casa ta, să te căsătoreşti, să ai copii, să ai un serviciu ca lumea. Dar tu n-ai venit acasă nici măcar atunci cînd ţi-am scris că e pe moarte. Şi femeia începuse să plîngă. Cînd le-ai mai văzut pe regina Elisabeta şi pe Hillary Clinton îmbrăcate în haine de blană? Adam Cauliff mi-a oferit pentru clădire un preţ bun. Acum am bani la bancă. Cît voi mai avea de trăit, voi putea dormi liniştită, ştiind că am cu ce-mi plăti dările.

Jed se uită, cu o amărăciune din ce în ce mai marcată, la macheta complexului. Pufni cînd citi inscripţia de sub turn: O DOVADĂ DE FRUMUSEŢE CARE VA STIMULA CEA MAI INTERESANTĂ ŞI MAI NOUĂ ZONĂ REZIDENŢIALĂ DIN MANHATTAN.

Clădirea-turn urma să fie ridicată pe terenul vîndut de mama sa lui Adam Cauliff.

Terenul acela valora o căruţă de bani, se gîndea Jed. Iar Cauliff o convinsese, luînd-o cu binişorul, de faptul că nu se mai putea face nimic cu el, pentru că se afla de cînd lumea în vecinătatea ruinei aceleia, a vechiului conac Vandermeer. Însă bărbatul îşi dădea seama că mamei sale nu i-ar fi trecut niciodată prin minte nici măcar să încerce să-l vîndă, dacă acel Cauliff nu i-ar fi făcut atîta curte.

Era adevărat că omul îi oferise un preţ corect. Dar conacul acela arsese, după care un mare afacerist în domeniul imobiliar, Peter Lang, s-a năpustit asupra acelei proprietăţi şi, cuplînd-o cu fosta proprietate a familiei Kaplan, a pus acolo, împreună cu Adam Cauliff, bazele unei mari zone în dezvoltare, acum cu mult mai valoroasă în întregime decît ar fi fost, separat, cele două terenuri.

Jed auzise că în conacul Vandermeer îşi găsise culcuş o boschetară, care-şi aprinsese un foc, ca să se încălzească. Pentru ce oare vagaboanda aia nu şi-a făcut focul acolo, înainte ca şmecherul de Cauliff să pună mîna pe proprietatea mea? se gîndea furios Jed. O mînie profundă şi amară i se înţepenise în gîtlej. Îl prind eu pe Cauliff, îşi jură el. Pe cuvîntul meu că o să-l trag eu de mînecă. Dacă am mai fi fost proprietari ai acelui teren şi după ce mizeria aia veche, de-alături, n-ar mai fi fost considerată un obiectiv istoric, atunci am fi obţinut milioane pe el...

Se întoarse brusc dinspre geamul vitrinei. Imaginea machetei complexului respectiv îl făcuse să se simtă pur şi simplu rău. Se îndreptă către Bulevardul 7, unde rămase şovăitor o vreme, apoi o luă înspre sud. La ora şapte se afla în portul Centrului Financiar Mondial. Se uită cu nişte ochi invidioşi la şirul acela de iahturi delicate, micuţe, care îşi înălţau catargele în plin flux.

Pe Jed îl interesa, în mod evident, o anumită ambarcaţiune, de vreo doisprezece metri lungime. Pe partea laterală a acesteia, era scris, cu litere gotice, numele: *Cornelia II.*

E barca lui Cauliff, se gîndea bărbatul.

De cînd se întorsese la New York, Jed aflase tot ce putuse despre Adam Cauliff, iar acolo, în port, fusese de multe ori, mereu cu acelaşi gînd: Ce să fac eu cu nenorocitul ăsta şi cu minunata lui bărcuţă?

3

După ultima conferinţă a seminarului de arhitectură din Philadelphia, Adam Cauliff a luat cina cu doi dintre colegii săi, apoi a plecat de la hotel, în mod discret, înapoi spre New York.

Era zece şi jumătate, iar traficul de la barieră destul de suportabil.

În timpul cinei, Ward Battle le confirmase zvonul că firma Walters şi Arsdale, acea companie de arhitectură, pentru care lucrase Adam pînă îşi deschisese propria firmă în domeniul construcţiilor, era anchetată sub acuzaţiile de falsificare a unor licitaţii şi de luare de mită de la contractanţi.

– Din cîte am auzit, ăsta nu este decît vîrful aisbergului, Adam, iar asta semnifică faptul că, în postura ta de fost angajat, probabil, ţi se vor pune foarte multe întrebări. M-am gîndit că ar trebui să ştii lucrul ăsta. Poate că MacDermott va avea grijă să nu fii sîcîit prea tare.

Mac să se ocupe de aşa ceva? se gîndea Adam disprețuitor. Ți-ai şi găsit! Dacă ar fi sigur de faptul că aş fi implicat în treburi murdare cu bani, ar fi primul care i-ar asmuți împotriva mea.

În rest, Adam se dovedise calm.

– N-am nici un motiv de îngrijorare, îi replicase el lui Battle. N-am fost decît unul dintre pionii lor de rînd.

Nu ştiuse faptul că seminarul avea să se sfîrşească în acea seară şi se gîndise să mai rămînă la Philadelphia. Prin urmare, Nell nu-l aştepta decît a doua zi. Cînd ieşi din Tunelul Lincoln, Adam ezită o clipă, apoi o luă la dreapta, în loc să o ia la stînga, pe unde ar fi ajuns la apartamentul lui, amplasat într-o zonă liniştită a oraşului. După cinci minute, intra într-un garaj de pe Strada 27.

Cu valiza într-o mînă, cu cheile în cealaltă, o luă pe jos pînă la birou. Lumina din vitrină se stinsese automat, dar şi aşa silueta machetei Turnului Vandermeer era sfidător de frumoasă, doar sub razele iluminatului stradal.

Adam mai zăbovi uitîndu-se la machetă, neținînd cont de greutatea valizei şi nebăgînd de seamă că agită nervos în mîna dreaptă inelul cu chei.

La scurtă vreme după ce se cunoscuseră, Cornelius MacDermott observase bucuros:

– Adam, tu eşti un strălucit exemplu al deosebirii dintre aparenţă şi realitate. Deşi provii dintr-un orăşel amărît din Dakota de Nord, arăţi şi vorbeşti ca un absolvent de la Yale. Cum de izbuteşti acest lucru?

– Reuşesc pentru că nu încerc să mă prefac a fi altcineva decît sînt în realitate. Te aştepţi să mă îmbrac într-o salopetă şi să mă plimb cu cîte o unealtă în mînă? îi replicase Adam tăios.

– De ce sari aşa? i-o retezase Mac. Nu ţi-am făcut decît un compliment.

– Sigur, aşa e.

Lui Mac i-ar fi plăcut ca Nell să se mărite cu vreun absolvent de la Yale, se gîndea Adam, cu unul al cărui tată să-şi fi făcut loc, cu coatele, pînă în vîrful New York-ului. Da, poate că Mac o fi fost el un mare mahăr în Congres, dar aflase absolut tot ce ştia despre Dakota de Nord numai după ce închiriase o casetă de la Fargo, îşi spuse Adam, alungîndu-şi apoi din minte orice gînd în legătură cu bunicul soţiei sale.

În acel moment, ceva îi atrase atenţia înspre capătul străzii pustii. Privi într-o parte şi observă un individ care stătea lîngă o uşă din apropiere. Ajunse din trei paşi grăbiţi la intrarea în sediul firmei şi întoarse cheia în broască. N-avea nevoie în seara aceea de cine ştie ce necaz.

Nu se linişti pînă nu ajunse în birou şi încuie uşa. În frumosul dulap de stejar se aflau un televizor şi un bar. Deschise uşile, puse mîna pe sticla de Chivas Regal şi îşi turnă o porţie zdravănă într-un pahar. Se aşeză pe canapea, sorbind în reprize din whisky şi arătînd aidoma unui bărbat care, pentru un observator neavizat, ar fi părut total relaxat, odihnindu-se după o zi grea.

Adevărul era că lumea se cam uita după Adam. Acesta părea chiar mai înalt decît era în realitate (avea un metru optzeci înălțime), impresie datorată faptului că se învățase să-și țină spatele drept, asemenea unui păun, chiar și atunci cînd se așeza. Printr-o gimnastică strictă, reușise să-și păstreze un corp zvelt și atletic. Ochii căprui și gura care zîmbea ușor erau trăsăturile definitorii ale feței prelungi. Părul negru era bine grizonat, dar nu-i stătea rău. Adam știa că, fără încărunțeala aceea, ar fi putut să aibă un aspect puțin cam prea copilăros.

Își dădu jos sacoul, își desfăcu puțin cravata și își descheie nasturele de la gît. Avea mobilul în buzunar. Îl scoase de acolo și îl puse pe masă, lîngă pahar. Nu-și făcea griji în legătură cu faptul că Nell l-ar fi putut suna la hotel și ar fi aflat că plecase. Dacă și-ar fi dorit să-l găsească, Nell l-ar fi putut suna pe acel telefon mobil, dar soarta făcea ca soția sa să nu dorească a-l suna în acea seară. Vorbiseră la telefon chiar în după-amiaza aceea, doar cu puțin timp înainte ca femeia să meargă în vizită la bunicul ei.

Așa că seara aceasta e numai a mea, se gîndea Adam. Pot să fac ce vreau. Pot să merg și jos, ca să scot macheta din vitrină, de vreme ce proiectul mi-a fost respins. Lucru pentru care Mac nu va fi supărat, atunci cînd îl va afla, gîndi el cu amărăciune. Dar după o oră în care își revizuise posibilitățile, una cîte una, hotărî să meargă acasă. În birou avea un sentiment de claustrofobie și își dădu seama că nu dorea deloc să doarmă acolo, pe canapeaua extensibilă.

Se făcuse aproape două noaptea, atunci cînd, pășind încet și grijuliu, Adam pătrundea în apartament și aprindea lumina din micul antreu. Făcu un duș și se schimbă în baia pentru oaspeți, apoi își pregăti metodic hainele pentru a doua zi de dimineață, după care intră tiptil în dormitor și se strecură în pat. Respirația

regulată a lui Nell îi spunea că nu reuşise s-o trezească, lucru de care era mulţumit, pentru că altfel i-ar fi putut lua ore întregi ca să adoarmă din nou.

Însă el nu avea astfel de necazuri cu somnul: oboseala îl răpuse aproape instantaneu şi simţi că nu mai poate ţine ochii deschişi.

VINERI, 9 IUNIE

4

Lisa Ryan se trezise cu mult înainte de a suna alarma ceasului, fixată să o scoale la cinci dimineaţa. Jimmy avusese încă o noapte grea, în care s-a tot răsucit şi s-a zvîrcolit şi a bălmăjit mereu cîte ceva prin somn. De vreo trei sau patru ori, Lisa îi pusese o mînă duioasă pe spate, cu dorinţa de a-l mai linişti.

Într-un tîrziu, cu numai vreo două ore înainte de momentul în care ar fi trebuit să se trezească, bărbatul căzuse într-un somn adînc. Lisa nu avea de ce să se scoale încă şi spera să mai poată moţăi, pînă îi va scula şi pe copii.

Ce obosită mă simt, se gîndea Lisa. N-am dormit aproape deloc şi astăzi am o zi grea la serviciu. Lucrînd ca manichiuristă, avea deja programări de la nouă dimineaţa pînă la şase după-amiază.

Viaţa ei nu fusese întotdeauna la fel de epuizantă. Totul luase o turnură proastă de cînd Jimmy îşi pierduse serviciul. Fusese şomeraproape doi ani, pînă să intre în legătură cu firma Cauliff şi Asociaţii, dar cu toate că acum se mai descurcau cu banii, încă mai aveau plăţi restante.

Din păcate, circumstanțele în care Jimmy își pierduse fostul serviciu nu făcuseră decît să înrăutățească situația. Bărbatul fusese concediat pentru că șeful îl auzise comentînd despre părerea lui cum că cineva din firmă făcea niște matrapazlîcuri. Concluzia: cimentul turnat de ei nu mai avea calitatea înscrisă în datele tehnice.

După cele întîmplate, peste tot unde a depus cerere de angajare auzea aceleași cuvinte: „Ne pare rău, dar nu avem nevoie de dumneata."

Cînd a înțeles faptul că se dovedise prost, naiv și inconștient cînd făcuse acel comentariu, în ceea ce-l privește s-a produs schimbarea. Lisa știa bine că soțul său se aflase la un pas de o cădere psihică – dar a venit telefonul asistentei lui Adam Cauliff, care îi transmisese că cererea de angajare către Cauliff îi fusese trimisă la Firma de Construcții Sam Krause. A însemnat o mare ușurare cînd, la scurt timp, Jimmy a fost angajat din nou.

Pe plan afectiv însă nu intervenise nici o schimbare. Lisa vorbise pînă și cu un psiholog, care o avertizase că Jimmy s-ar putea să treacă printr-o depresie și probabil nu-și va reveni de unul singur. Însă bărbatul se înfuriase atunci cînd soția îl sfătuise să meargă la un psihiatru.

În ultimele luni, Lisa începuse să se simtă cu mult mai bătrînă decît era de fapt la treizeci și trei de ani. Bărbatul care dormea acum lîngă ea nu mai era același cu iubitul din copilărie, cel care glumise afirmînd că și-a părăsit căsuța din copac numai ca să vină la ea și să-i dea prima întîlnire. Psihicul lui Jimmy devenise instabil. Obișnuia să țipe la soție și la copii, iar în secunda următoare avea ochii scăldați în lacrimi, cerîndu-și scuze. Începuse să bea, și de obicei în fiecare seară cam două-trei pahare de whisky – care nu-i făceau deloc bine.

Lisa știa că acel comportament aberant nu putea fi pus pe seama unei aventuri. Acum, Jimmy venea acasă în fiecare seară,

nemaifiind interesat să joace cîte o partidă de base-ball cu prietenii. Şi nici nu mai fusese cazul să rişte prea mult la pariuri, la vreun meci, sau pe cîte un cal, la curse. Lisa primea în ziua de salariu cecul de care soţul său nu se atingea; în fluturaş se puteau citi cîştigurile lui, din ce în ce mai mari.

Femeia încercase să-l convingă că nu mai avea de ce să fie îngrijorat în legătură cu finanţele şi că aproape ajunseseră să-şi plătească toate datoriile. De fapt, acum pe el nu-l mai interesa nimic.

Continuau să locuiască în căsuţa din Little Neck, Queens, care reprezentase un început în materie de cămin familial, atunci cînd se căsătoriseră, cu treisprezece ani în urmă. Dar cei trei copii, născuţi în decurs de şapte ani, îi făcuseră mai degrabă să le cumpere pătuţuri suprapuse decît să îşi caute o casă mai mare. Lisa obişnuia să glumească în legătură cu acest lucru, însă acum se stăpînea, pentru că asta l-ar fi enervat şi mai tare pe Jimmy.

Cînd, în sfîrşit, sună alarma de la ceas, femeia întinse mîna şi o închise, apoi se întoarse suspinînd spre soţul ei.

– Jimmy! Îl scuturã de umãr. Jimmy. Acum îl strigase mai tare, deşi încerca să-şi ascundă orice urmă de îngrijorare.

În cele din urmă reuşi să-l trezească. Bărbatul mormăi un apatic „Mersi, iubito" şi dispăru în baie. Lisa se dădu jos din pat, merse la fereastră şi trase transperantul. Avea să fie o zi frumoasă. Îşi răsuci părul castaniu deschis într-un coc, îl prinse cu o agrafă şi îşi luă halatul. Sesizînd brusc faptul că nu-i mai este somn, Lisa hotărî să-şi bea cafeaua împreună cu soţul.

Jimmy coborî în bucătărie după zece minute şi se arătă mirat să o vadă acolo. Nici n-a observat că m-am sculat din pat, se gîndi Lisa cu amărăciune.

Îl studie cu atenţie, dar şi cu mare precauţie, pentru ca el să nu-i observe îngrijorarea din priviri. Jimmy avea un fel cumplit de

vulnerabil de a se uita la ea în dimineața aceea. Crede că vreau să-l bat iar la cap ca să se ducă la psihanalist, înțelese Lisa.

Avînd grijă ca glasul să îi sune voios, ea spuse:

– E prea frumos afară, ca să mai stau în pat. M-am gîndit să beau o ceaşcă de cafea cu tine şi pe urmă să ies în grădină ca să văd cum se trezesc păsărelele.

Jimmy era un bărbat mătăhălos, cu un păr care fusese cîndva de un roşcat aprins, iar acum ajunsese de un castaniu cu nuanțe arămii. Munca pe şantier îi conferise un ten bătătorit, dar Lisa observă că fața i se brăzdase rău.

– Mă bucur, Lissy, i-a zis el.

Nu s-a aşezat, ci a rămas în picioare în fața mesei, bîndu-şi cafeaua cu înghiţituri mari şi scuturînd din cap la oferta soției de a mînca nişte pîine prăjită sau nişte cereale.

– Nu mă aştepta cu cina, i-a zis Jimmy. Şefii cei mari fac o şedință la ora cinci, pe iahtul ăla scump al lui Cauliff. Poate vrea să mă concedieze şi doreşte s-o facă frumos.

– Pentru ce te-ar concedia?

– Glumeam. Dar dacă s-ar întîmpla aşa ceva, mi-ar face un serviciu. Cum mai merge cu activitatea ta de vopsit unghii? Ai putea să ne întreții din nou pe toți?

Lisa se apropie de soțul ei şi îl luă de gît.

– Cred că te vei simți cu mult mai bine dacă mi-ai spune şi mie ce anume te frămîntă.

– Cred că ai dreptate. Cu brațele lui puternice, Jimmy Ryan îşi trase mai aproape soția. Te iubesc, Lissy. Să ții minte asta.

– N-am uitat niciodată. Şi...

– Ştiu – „la fel şi eu", nu?

Bărbarul zîmbi puțin trist, pronunțînd acele cuvinte obişnuite, cu care se tachinau de cînd erau adolescenți.

Apoi, Jimmy se întoarse şi se îndreptă către uşă.

În timp ce uşa se închidea, Lisa avu impresia că îl auzise pe Jimmy şoptind: „Iartă-mă".

5

Nell se gîndi în acea dimineaţă să-i pregătească ceva bun lui Adam la micul dejun, dar se enervă repede la gîndul că s-ar fi folosit de mîncare pentru a încerca să-l convingă să fie de acord cu cariera ei, pe care ar fi avut tot dreptul să şi-o aleagă singură. Totuşi, acest gînd nu o opri din preparative. Zîmbind şiret, îşi aminti de o carte de bucate, ce aparţinuse cîndva bunicii din partea mamei. Pe coperta cărţii stătea scris: „DRUMUL SPRE INIMA UNUI BĂRBAT TRECE PRIN STOMAC" Mama ei, un antropolog bine cunoscut şi în acelaşi timp o bună bucătăreasă, obişnuia să glumească pe tema aceasta cu tatăl lui Nell.

Pe cînd se dădea jos din pat, îl auzi pe Adam făcînd duş. Nell se trezise atunci cînd bărbatul intrase în apartament, cu o noapte în urmă, dar se gîndise să nu-i dea vreun semn că s-ar fi deşteptat. Totuşi, Nell ştia că ei doi trebuie să poarte o discuţie, dar ora două dimineaţa nu i se păruse a fi momentul cel mai potrivit.

Oricum însă, Nell ar fi fost nevoită să aducă vorba despre problemele sale, la micul dejun, pentru că amîndoi aveau să se întîlnească cu Mac în seara aceea şi ea ar fi vrut să încheie discuţiile înainte de această întîlnire. Bunicul îi telefonase de cu seară, ca să-i amintească faptul că erau aşteptaţi la cina dată cu ocazia aniversării a şaptezeci şi cinci de ani a surorii lui, Gert, la restaurantul Four Seasons.

– Mac, doar n-ai crezut că voi uita de acest eveniment, nu? îl întrebase Nell. Sigur că venim. Dar nu-i zise nimic despre faptul că n-ar fi vrut să se discute acolo despre posibilitatea candidaturii ei; n-avea nici un rost să-i fi zis ceva, dat fiind că oricum s-ar fi discutat şi acest subiect. Iar asta însemna că trebuia să-i spună de dimineaţă lui Adam despre faptul că se hotărîse să candideze. El nu i-ar fi iertat niciodată dacă ar fi aflat acest lucru de la Mac.

De obicei, Adam pleca la serviciu înainte de ora şapte şi jumătate, iar Nell încerca să ajungă în birou înainte de opt, pentru a se apuca de lucru la rubrica ce urma să apară în ziarul de a doua zi. Totuşi, înainte de a pleca fiecare la treburile sale, îşi luau micul dejun împreună, chiar dacă în tăcere, în timp ce îşi citeau ziarele de dimineaţă.

Ce bine-ar fi ca Adam să înţeleagă cît de mult îmi doresc să încerc a cîştiga fostul fotoliu al lui Mac, din Congres, sau cel puţin să participe şi el la anul acela electoral, se gîndea Nell, scoţînd din frigider cartonul cu ouă. Ce grozav ar fi dacă n-aş fi nevoită să fac un veritabil slalom între cei doi bărbaţi din viaţa mea, care înseamnă cu-adevărat ceva pentru mine. Ce bine-ar fi dacă Adam nu mi-ar considera dorinţa de a-mi construi o carieră politică drept o ameninţare la adresa lui şi a relaţiei noastre.

Pe vremuri mă înţelegea, se gîndea femeia, în timp ce aşeza masa, turna în pahare sucul proaspăt stors şi căuta cafetiera. Obişnuia să-mi spună că de-abia aşteaptă să obţină un loc bun în Galeria Vizitatorilor de pe Dealul Capitoliului. Asta se întîmpla în urmă cu trei ani. Ce se întîmplase oare, între timp?

Încercă să nu se simtă deranjată de aerul lui preocupat, pe cînd intra în bucătărie. Adam se aşeză pe bancheta din faţa barului pentru micul dejun şi luă *Wall Street Journal,* singurul lui gest fiind o încuviinţare din cap.

– Mersi, Nell, dar zău că nu mi-e deloc foame, îi zise el, cînd soția îi oferi omleta.

Nell se așează în fața lui și se gîndi cum să abordeze subiectul. Din expresia morocănoasă a bărbatului, își dădea seama că nu era un moment tocmai potrivit ca să înceapă vreo discuție despre posibila ei candidatură pentru un loc în Congres. Păcat, se gîndea ea, simțind cum îi crește iritarea. Pur și simplu va trebui să merg înainte, chiar fără a avea binecuvîntarea lui.

Își luă ceașca de cafea și se uită la prima pagină din *Times,* unde îi atrase atenția unul din articolele importante.

– Doamne, Adam, ai văzut asta? Procurorul districtual s-ar putea să-i cerceteze pe Robert Walters și pe Len Arsdale, sub acuzația de trucare a unor licitații.

– Am auzit. Adam avea o voce calmă și egală.

– Ai lucrat la ei aproape trei ani, zise Nell, uluită. Vei fi și tu anchetat cumva?

– Probabil, zise bărbatul nonșalant. Apoi triumfă: Să-i spui lui Mac că n-are pentru ce să-i fie teamă. Onoarea familiei va rămîne nepătată.

– Adam, nu la asta m-am referit!

– Auzi, Nell, te cunosc prea bine. Te străduiești acum să găsești modalitatea prin care să-mi spui că bătrînul te-a convins să candidezi. Cînd va deschide ziarul în dimineața asta, primul lucru pe care-l va face va fi acela de a te suna, ca să-ți spună că, din cauza asocierii numelui meu cu ancheta asta, tu îți vei diminua șansele de a fi aleasă. N-am dreptate?

– Ai dreptate că vreau să candidez pentru Congres, însă nu m-am gîndit nici o clipă că tu ai putea să-mi periclitezi șansele, spuse Nell fără să ridice tonul. Presupun că te cunosc suficient de bine ca să știu că nu ești un om necinstit.

– Nell, în afacerile din construcții există foarte multe niveluri de necinste. Din fericire pentru tine, am și eu demnitatea mea,

fapt pentru care am şi plecat de la Walters şi Arsdale. Crezi că Mac cel Sfînt va fi mulţumit?

Nell se ridică în picioare, tunînd şi fulgerînd:

– Ascultă, Adam, eu înţeleg de ce eşti supărat, dar nu-mi aduce tu mie reproşuri. Şi, pentru că tot ai adus vorba, să-ţi spun: Da, m-am hotărît să candidez pentru locul lui Mac din Congres, pentru că Bob Gorman renunţă, şi cred că ar fi drăguţ din partea ta dacă m-ai sprijini în acest demers.

Adam ridică din umeri şi scutură din cap.

– Nell, eu am fost cinstit cu tine. De cînd sîntem căsătoriţi, am văzut că politica îţi poate acapara toată viaţa. Şi că nu poate aduce nimic bun, într-o căsnicie. Mulţi nu rezistă. Însă tu eşti cea care trebuie să hotărască, iar mie îmi este clar că te-ai hotărît deja.

– Da, aşa este, zise Nell, străduindu-se să nu pară enervată. Aşa că te rog să te obişnuieşti cu ideea, dacă ai nevoie de asta, pentru că mai trebuie să-ţi spun ceva, Adam: face mult mai rău într-o căsnicie dacă unul dintre soţi îl opreşte pe celălalt să facă ceea ce îşi doreşte. În tot acest timp, de cînd sîntem împreună, eu am încercat să te ajut în carieră. Aşa că acum mai lasă-mă în pace. Ori mă ajuţi şi tu pe mine, ori, cel puţin, nu-mi face greutăţi.

Adam împinse scaunul pe care şezuse şi se ridică în picioare.

– Cred că ne-am spus tot ce-am avut de spus. Dădu să plece, apoi se întoarse. Şi să nu-ţi faci griji cu privire la cina din seara asta. Avem o şedinţă programată pe iaht, iar după aceea găsesc eu să mănînc undeva, în oraş.

– Adam, dar este aniversarea lui Gert. Îi va părea rău dacă nu vei fi acolo.

Adam o privi drept în ochi.

– Nell, nu mă înduplec nici măcar pentru Gert – la care ţin foarte mult. Iartă-mă, dar nu vreau să-mi petrec seara în compania lui Mac.

– Adam, te rog. Ai putea veni după şedinţă. Nu-i nimic dacă vei întîrzia. Să păstrăm măcar aparenţele.

– Să păstrăm aparenţele? Ai şi început deja să vorbeşti în limbajul campaniei electorale. Scuză-mă, Nell. Şi ajunse din trei paşi în antreu.

– Atunci, la urma urmei, ducă-se dracului totul. Poate că nici acasă n-ar trebui să mai vii.

Adam se opri şi se întoarse către ea.

– Nell, sper că nu vorbeşti serios.

Se priviră în tăcere o vreme, după care bărbatul plecă.

6

Dina Crane, actuala iubită a lui Sam Krause, nu a fost deloc bucuroasă cînd acesta a sunat-o vineri dimineaţă, ca să anuleze întîlnirea din acea seară.

– Ne-am putea întîlni la Harry's Bar, după ce termini, i-a sugerat ea.

– Auzi, e vorba de afaceri şi nu ştiu cît va dura, i-a zis bărbatul destul de tranşant. Avem multe de discutat. Te sun sîmbătă.

Sam închise telefonul, fără să-i mai ofere Dinei ocazia de a mai spune ceva. Se afla în biroul său, de la intersecţia Bulevardului 3 cu Strada 40, o încăpere mare, aerisită, cu pereţii plini de fotografii artistice ale zgîrie-norilor construiţi de Firma de Construcţii Sam Krause.

Deşi era doar ora zece, era deja foarte enervat de un telefon primit de la biroul procurorului districtual, care îi transmisese faptul că vrea să-l vadă.

Se ridică în picioare şi se apropie de fereastră, acolo unde rămase privind fără chef la aglomeraţia de pe stradă, cu

şaisprezece etaje mai jos. Urmări un automobil care se strecura cu măiestrie prin traficul aglomerat, apoi zîmbi cu răutate, în momentul în care automobilul lovi în spate o camionetă care se oprise brusc, blocînd două benzi de circulaţie.

Zîmbetul îi dispăru totuşi, atunci cînd realiză că el era oarecum asemeni acelui automobil. Trecuse de nenumărate obstacole, dar acum în calea lui apăruse un obstacol major, ameninţînd să-i blocheze complet drumul. Pentru prima oară, din adolescenţă, se trezi dintr-o dată vulnerabil la acuzaţii.

Bărbatul în vîrstă de cincizeci de ani avea o înălţime potrivită, oase masive, ten brăzdat de riduri, păr care îşi mai pierduse din bogăţie şi o fire independentă. Nu dăduse niciodată doi bani pe înfăţişare. Pe femei le atrăgea aerul acela de totală încredere în sine, precum şi inteligenţa lui cinică, reflectată de ochii albaştri ca ardezia. Unii îl respectau. Mult mai mulţi chiar aveau teamă de el. Iar cîtorva le plăcea. Pentru toţi, Sam avea un dispreţ uşor amuzat.

Sună telefonul, după care urmă imediat bîzîitul interfonului.

– Domnul Lang, îi spuse secretara.

Sam schiţă o grimasă. Întreprinderile Lang reprezentau al treilea factor, ca importanţă, în afacerea cu Turnul Vandermeer. La adresa lui Peter Lang, el simţea de la invidie, din cauza faptului că acesta reprezenta produsul unei prosperităţi în familie, la o admiraţie duşmănoasă, pentru marele său geniu, care îl îndemna să preia proprietăţi în aparenţă fără nici o valoare, devenite ulterior adevărate mine de aur, în domeniul imobiliar.

Reveni la birou şi ridică receptorul:

– Da, Peter? Credeam că eşti la golf.

Peter îi telefona într-adevăr din Southampton, de pe proprietatea de pe malul mării a tatălui său, pe care o moştenise.

– Aşa şi este. Am vrut numai să verific dacă mai are loc întîlnirea.

– Desigur, îi zise Sam şi puse receptorul în furcă, fără să-şi mai ia rămas-bun.

7

Rubrica lui Nell, denumită „În oraş", apărea de trei ori pe săptămînă în *New York Journal.* Conţinea cîteva comentarii variate, despre evenimentele care aveau loc la New York, subiectele acoperind cele mai diverse domenii, de la artă la politică şi de la evenimente cu celebrităţi la tematici de interes general. Nell începuse să o scrie cu doi ani în urmă, atunci cînd se retrăsese Mac şi cînd ea refuzase oferta lui Bob Gorman de a rămîne în lupta politică, pentru un loc în Congres.

Mike Stuart, editorul de la *Journal,* un vechi prieten, fusese cel care se gîndise la acea rubrică.

– Cu toate acele scrisori concepute de tine pentru pagina de opinii, este ca şi cum ai fi lucrat gratis pentru noi, Nell, îi spusese acesta. Eşti o foarte bună scriitoare, şi deşteaptă pe deasupra. Ce-ar fi să încerci să fii şi plătită pentru părerile tale?

Rubrica asta este un alt lucru la care va trebui să renunţ, cînd voi candida, se gîndea Nell, intrînd în biroul de acasă.

Un alt lucru? Cum am ajuns oare să gîndesc astfel? se întreba femeia. După ce plecase Adam în zori, făcuse tot ceea ce făcea de obicei de dimineaţă, cu o energie plină de furie. În mai puţin de o jumătate de oră, strînse masa, puse ordine în bucătărie şi făcu patul. Îşi aminti că Adam se dezbrăcase în camera de oaspeţi,

cu o seară în urmă. Merse în grabă acolo şi observă că îşi lăsase, pe pat, atît sacoul bleumarin, cît şi servieta.

A fost mult prea preocupat să se ducă învîrtindu-se, în dimineaţa asta, ca să-şi mai aducă aminte şi de ele, se gîndi Nell. Probabil că mergea la un şantier; n-avea pe el decît jacheta aia subţire, cu fermoar. Da, bine, în caz că o să aibă nevoie de sacou şi de servietă, lasă că o să se întoarcă să şi le ia, sau, şi mai bine, să trimită pe cineva care să i le aducă. Nu mai fac eu şi astăzi pe comisionara. Luă sacoul şi îl atîrnă în dulap, apoi îi duse servieta pe birou, în cel de-al treilea dormitor, care fusese transformat în camera lor de lucru.

Însă, după o oră, îi era imposibil să ignore faptul că nu se străduise deloc să îmbunătăţească situaţia. Oare nu-i spusese ea lui Adam să nu mai vină acasă în seara aceea?

Şi dacă îmi urmează sfatul? se întrebă Nell, după care refuză să se mai gîndească la faptul că ar fi fost posibil aşa ceva. Poate că avem acum o problemă serioasă, dar asta n-are nimic de-a face cu sentimentele noastre.

Probabil că e la birou, îşi zise femeia. Să-l sun. Întinse mîna după telefon, dar şi-o retrase rapid. Nu, nu-l sun. Acum doi ani prea i-am dat apă la moară, atunci cînd mi-a cerut să nu candidez pentru locul lui Mac din Congres, iar eu regret de-atunci în fiecare zi acest lucru. Dacă voi face şi acum la fel, va considera asta drept o capitulare definitivă – iar eu n-am absolut nici un motiv pentru care să renunţ acum. În prezent, Congresul cuprinde multe femei, care au şi ele soţi şi copii, la care ţin. Ba mai mult, n-ar fi corect: eu nu i-am cerut niciodată lui Adam să renunţe la cariera de arhitect ori să facă vreun compromis.

Nell începu să-şi citească meticulos notiţele făcute pentru rubrica pe care urma s-o scrie în acea dimineaţă, însă, neputînd să se concentreze, le lăsă deoparte.

Gîndurile i se îndreptară către noaptea precedentă.

Cînd a intrat în pat, Adam a adormit aproape instantaneu. Auzindu-i respirația, se apropiase de el, iar bărbatul îşi aruncase brațul prin somn în jurul ei şi-i şoptise numele.

Nell se gîndea acum la prima lor întîlnire la un cocteil, iar impresia pe care i-o lăsase fusese aceea a celui mai frumos bărbat pe care îl cunoscuse vreodată. Mai ales zîmbetul lui – acel zîmbet dulce şi blînd. Au plecat împreună de la petrecerea aceea şi au ieşit să ia cina în oraş. Adam i-a spus că urma să plece într-o călătorie de afaceri, pentru vreo două zile, dar că avea să o sune de cum se întorcea. Au trecut două săptămîni pînă a venit telefonul acela, iar lui Nell acea perioadă i s-a părut cea mai lungă din toată viața.

Chiar în clipa aceea sună telefonul. Adam, se gîndi ea, ridicînd receptorul.

Însă era bunicul.

– Nell, tocmai am văzut ziarul! Sper ca fudulul ăla de Adam să n-aibă nici un motiv de îngrijorare în legătură cu ancheta de la Walters şi Arsdale. Era acolo în perioada supusă cercetărilor, astfel încît, dacă a avut loc vreun matrapazlîc, probabil că a fost la curent. Trebuie să ne spună absolut tot; nu vreau să-ți pericliteze şansele de a cîştiga în alegeri.

Nell trase adînc aer în piept, înainte de a-i răspunde. Îşi iubea bunicul mult de tot, dar uneori acesta o făcea să-i vină de-a dreptul să urle.

– Mac, Adam a plecat de la Walters şi Arsdale tocmai pentru că nu i-au plăcut nişte lucruri văzute acolo, aşa că n-ai de ce să te temi. Şi, apropo, nu te-am rugat eu ieri să nu-l mai fuduleşti atîta?

– Îmi pare rău.

– Nu prea cred că-ți pare într-adevăr rău.

Mac preferă să ignore comentariul nepoatei.

– Ne vedem diseară. Apropo, am sunat-o pe Gert ca să-i urez „La Mulți Ani!" și trebuie să-ți spun că mie mi se pare că femeia asta e nebună. Mi-a spus că își va petrece întreaga zi la nu știu ce eveniment. Din fericire însă, n-a uitat de petrecerea din seara asta și a zis că așteaptă cu mare nerăbdare cina. Abia așteaptă să-ți vadă soțul; a zis că nu l-a mai văzut de mult. Nu știu de ce, dar i se pare că omul ăsta este ca un soare.

– Da, știu asta.

– M-a întrebat dacă nu poate veni cu două clarvăzătoare, cu care tot umblă în ultima vreme, însă i-am spus s-o lase baltă.

– Dar, Mac, este ziua ei de naștere, protestă Nell.

– O fi, însă, la vîrsta mea, nu suport să se holbeze la mine toate nebunele alea – chiar și de la distanță – ca să vadă dacă aura mea nu e cumva în schimbare, sau și mai rău, dacă îmi dispare. Trebuie să închid acum. Pe diseară, Nell.

Femeia puse receptorul în furcă și se rezemă de spătarul scaunului. Era de acord cu bunicul în privința faptului că Gert era nițeluș cam prea excentrică, dar nu era deloc „nebună". După ce muriseră părinții lui Nell, Gert îi fusese mereu alături, devenindu-i un fel de amestec între mamă și bunică. Și, își aminti Nell, încrederii lui Gert în paranormal i se datorează și faptul că aceasta avea putința să înțeleagă ce am vrut eu să spun, atunci cînd am afirmat că am simțit prezența mamei și a tatălui lîngă mine, atît în ziua în care au murit, cît și în cea în care am fost prinsă de curentul acela, în Hawaii. Gert înțelege, pentru că și ea simte astfel de lucruri.

Desigur, pentru Gert toate astea constituie ceva mai mult decît niște simple „senzații", se gîndi Nell zîmbind. Ea este în mod activ implicată profund în cercetarea paranormalului, iar asta de foarte multă vreme. Nu, pe Nell nu o îngrijora mintea lui Gert, ci sănătatea ei fizică, pentru că mătușa nu se simțea prea bine în

ultima vreme. Dar ajunsese să-şi aniverseze cei şaptezeci şi cinci de ani de viaţă păstrîndu-şi intactă majoritatea facultăţilor mintale. Şi Adam ar putea încerca măcar să facă faţă situaţiei, diseară, se gîndea Nell. Dacă nu va veni, Gert va fi tare dezamăgită.

Acest ultim gînd îi tăie lui Nell orice dorinţă de a-l mai suna pentru a clarifica lucrurile. Pînă la urmă aveau ei să se lămurească, era sigură de asta. Dar nu va fi ea aceea cu iniţiativa – cel puţin, nu în acele clipe.

8

Dan Minor moştenise de la tatăl său şi înălţimea şi umerii laţi, dar nu şi faţa. Trăsăturile frumoase, în mod evident sofisticate, ale lui Preston Minor, se mai îndulciseră, prin amestecul genetic cu frumuseţea fragilă a lui Kathryn Quinn.

Ochii, de un albastru metalic, ai lui Preston, erau mai închişi la culoare şi mai calzi, pe faţa fiului său. Gura şi mandibula erau mai rotunjite şi mai puţin ferme. Moştenirea ereditară din partea familiei Quinn îi oferise lui Dan un păr blond, vîlvoi.

Un coleg observase cîndva că, pînă şi în jeanşi, tenişi şi tricou, Dan Minor tot cu un medic semăna. Şi era o apreciere corectă. Dan avea un mod personal de a-i saluta pe oameni, cu o expresie de interes pe faţă – interes urmat de o a doua căutătură, de parcă s-ar fi asigurat de faptul că ei se simţeau bine. Poate că fusese hărăzit în stele ca Dan să devină medic; şi cu siguranţă că asta îşi dorise dintotdeauna. De fapt, nu numai că Dan ştiuse mereu că avea să devină medic, darîşi dorise anume să fie chirurg pediatru. Era o dorinţă bazată pe motive foarte personale şi doar cîţiva oameni au înţeles motivul real al acestei hotărîri.

Crescut în Chevy Chase, Maryland, de către bunicii din partea mamei, învățase încă de mic să trateze vizitele, rare și de multe ori prilejuite doar de niște ocazii speciale, ale tatălui său, cu o crescîndă lipsă de interes și, pînă la urmă, acea lipsă totală de interes se transformase în dispreț. Dan nu-și mai văzuse mama de la vîrsta de șase ani, deși îi păstra, într-un compartiment ascuns al portofelului său, o micuță fotografie – în care apărea zîmbitoare, cu părul în vînt, îmbrățișîndu-l. Acea poză, făcută la aniversarea a doi ani, era singura amintire concretă care îi rămăsese de la aceasta.

Dan absolvise Universitatea Johns Hopkins și apoi își urmase rezidențiatul la Spitalul St. Gregory din Manhattan, așa încît, atunci cînd a fost rugat să revină la acest spital ca să conducă noua secție de arși, a acceptat. Fiind prin natura lui oarecum fără astîmpăr și avînd o cunoaștere plină de obiectivitate a faptului că începuse un nou mileniu, Dan s-a gîndit că era timpul pentru o schimbare în viața lui. Își făurise o reputație solidă, la un spital din Washington, mergîndu-i faima de chirurg priceput, specializat în arsuri. Dar ajunsese deja la treizeci și șase de ani, iar bătrînii săi bunici urmau să se mute într-o instituție pentru îngrijirea oamenilor vîrstnici, din Florida. Deși le era mai devotat ca oricînd, nu mai simțea nevoia să le fie mereu aproape. În privința tatălui, relația lor nu se îmbunătățise deloc, o dată cu trecerea timpului. Cam în același moment cu mutarea bunicilor în Florida, tatăl lui s-a recăsătorit. Însă Dan nu a participat la această a patra căsătorie, așa cum procedase și în cazul celei de-a treia.

Și-a început noua slujbă din Manhattan pe întîi martie. Dan și-a anulat consultațiile particulare și și-a petrecut cîteva zile la New York, în căutarea unei locuințe. În februarie, și-a cumpărat un apartament în cartierul Soho din Manhattan-ul sudic unde și-a transportat cele cîteva obiecte pe care dorea să le păstreze. Din fericire, a putut să-și aleagă cîteva dintre minunatele mobile din

casa bunicilor, astfel încît a avut ocazia să-şi decoreze spaţiul cu ceva bun-gust.

Sociabil din fire, Dan s-a bucurat de mesele şi de petrecerile de rămas-bun pe care i le-au organizat prietenii, inclusiv de acele ocazii în care s-a întîlnit cu trei dintre cele patru foste iubite. Unul dintre prieteni i-a făcut cadou un frumos portofel şi cînd şi-a mutat actele şi banii, dintr-unul în altul, mai întîi a ezitat, apoi a scos definitiv vechea fotografie, pe care a băgat-o în albumul de familie pe care-l luau cu ei în Florida bunicii. Ştia că venise vremea să lase trecutul în urmă. După o oră însă, s-a răzgîndit şi a luat-o înapoi.

Apoi, şi-a condus bunicii la trenul care pleca spre Florida, nostalgic, dar şi uşurat de griji, după care, la volanul jeepului său, a luat-o spre nord. Erau patru ore de mers cu maşina, de la gara din Washington şi pînă la noua lui casă. Ajungînd în noul cămin din Manhattan, Dan îşi puse valizele jos, făcu mai multe drumuri pînă la maşină ca să aducă toate bagajele, apoi îşi parcă autoturismul în garajul alăturat. Dornic să viziteze împrejurimile, începu să caute un restaurant unde să ia cina. Unul dintre lucrurile care îi plăcuseră la cartierul Soho fusese faptul că era plin de restaurante. Descoperi un local în care nu mai fusese, cumpără un ziar şi se aşeză la o masă de lîngă geam.

Începu să citească prima pagină, apoi îşi ridică privirea şi se uită la oamenii care se perindau pe stradă. Se sforţă să se concentreze la articolul de ziar, pe care începuse să-l citească. Una dintre deciziile lui de început de mileniu fusese aceea de a înceta să mai caute, la întîmplare, ceea ce ştia că nu va găsi niciodată. Existau mult prea multe locuri de cercetat, iar şansele de a da întîmplător peste ea erau minime.

Dar cu toate că îşi amintise de hotărîrea sa, o voce insistentă îi tot şoptea în creier, amintindu-i mereu că unul dintre motivele

pentru care se mutase la New York fusese şi speranţa că pînă la urmă o va găsi. Era ultimul loc unde fusese văzută.

După cîteva ore, în timp ce stătea în pat şi asculta zgomotul îndepărtat al străzii de dedesubt, Dan se gîndi să mai facă o ultimă încercare. Dacă pînă la sfîrşitul lunii iunie nu va descoperi nimic, va renunţa.

Acomodarea cu noul post şi cu un nou mediu îi luă oarece timp. Apoi, pe 9 iunie, a întîrziat ceva mai mult la spital din cauza unei operaţii de urgenţă şi a trebuit să mai amîne, cu încă o zi, ceea ce-şi jurase a fi una dintre ultimele încercări de a-şi regăsi mama. De data aceasta, locul cercetării era sudul Bronx-ului, un cartier mohorît din New York, deşi destul de schimbat în bine, faţă de cum fusese în urmă cu douăzeci de ani. Fără vreo speranţă anume, el începu să pună întrebările obişnuite, arătînd oamenilor fotografia pe care o mai avea totuşi asupra lui.

Şi momentul mult aşteptat apăru. Deodată, o femeie dezordonat îmbrăcată îi zîmbi. Părea în vîrstă de vreo cincizeci şi ceva de ani, avînd faţa ridată de grijile cotidiene şi nişte ochi obosiţi, lipsiţi de orice strălucire.

– Cred că o cauţi pe Quinny, prietena mea, îi zise bătrîna.

9

Winifred Johnson, o femeie de cincizeci şi doi de ani, nu intrase niciodată în holul somptuos al blocului de locuinţe, de pe Park Avenue, în care stătea patronul ei, fără a nu avea un sentiment de intimidare. Lucra deja de trei ani pentru Adam Cauliff, mai întîi la Walters şi Arsdale, după care plecase, o dată cu el, în toamna trecută, atunci cînd acesta îşi deschisese noua firmă. Bărbatul se bizuise pe Winifred încă de la început.

Chiar şi-aşa, ori de cîte ori trecea pe la apartamentul şefului, femeia nu reuşea să-şi reprime gîndul că, într-o bună zi, portarul poate că tot avea să-i pună în vedere să folosească intrarea de serviciu, aflată după colţ.

Acesta era rezultatul permanentei indignări a părinţilor ei, faţă de tot felul de persecuţii închipuite. De cînd îşi putea aminti, i se împuiase capul cu tot felul de poveşti, pline de reproş, în legătură cu oameni care se comportaseră urît faţă de ei: „Se folosesc de puţina lor autoritate, asupra unor oameni ca noi, care nu se pot apăra. Să fii precaută, Winifred. Asta-i lumea în care trăim." Tatăl ei intrase în mormînt, supărat pentru toate nedreptăţile suferite din partea patronului, timp de patruzeci de ani, cît se aflase în slujba acestuia, iar mama ei se afla acum într-un cămin de bătrîni, unde făcea, în permanenţă, plîngeri peste plîngeri, împotriva unor nedreptăţi care mai de care mai imaginare şi a unor neglijenţe care mai de care mai intenţionate.

Winifred tocmai se gîndea la aceasta, cînd portarul i-a deschis uşa, zîmbitor. În urmă cu cîţiva ani, avusese posibilitatea să-şi transfere mama într-un alt azil, mai de bogătani, dar nici acest lucru n-o determinase pe bătrînă să înceteze cu plîngerile permanente. Se părea că femeia aceea nu putea fi fericită – sau cel puţin mulţumită. Iar Winifred îşi descoperise această trăsătură de familie şi în propria personalitate, simţindu-se neputincioasă. Pînă voi ajunge şi eu să îmi mai îmbunătăţesc situaţia, îşi zise zîmbind.

Slabă, aproape fragilă, Winifred se îmbrăca numai în taioare clasice, de serviciu, şi îşi limita bijuteriile doar la nişte cercei cu clipsuri şi la cîte un şirag de perle. Tăcută într-o asemenea măsură, încît lumea uita cu desăvîrşire de prezenţa ei, femeia prindea absolut tot ce se discuta, observa totul şi îşi amintea despre absolut orice, cu lux de amănunte. Lucrase pentru Robert Walters şi Len Arsdale, încă de cînd absolvise liceul de secretariat, dar,

în toți acei ani, nici unul dintre cei doi nu o apreciase la justa valoare, ba nici măcar nu păruse a remarca faptul că femeia ajunsese să știe cam tot ce era de știut în industria construcțiilor. În schimb, Adam Cauliff sesizase imediat acest lucru. El o aprecia și îi înțelegea valoarea. Obișnuia chiar să glumească cu ea pe tema asta, spunîndu-i: „Winifred, ar trebui ca multă lume să spere să nu-ți vină vreodată ideea de a-ți scrie memoriile".

Robert Walters îl auzise din întîmplare odată glumind astfel și se supărase de-a binelea, manifestîndu-se realmente ca un bădăran. Dar Walters se purtase mai mereu astfel. O să plătească el pentru asta, se gîndea Winifred. Și cu siguranță avea să plătească.

Iar Nell nu-și apreciase niciodată soțul după cum ar fi binemeritat. N-ar fi avut Adam nevoie de o soție care să aibă propria carieră și un bunic celebru, pretinzînd încontinuu atîtea din partea nepoatei, așa încît aceasta să nu mai aibă nici măcar timpul strict necesar pentru a se ocupa de propriul soț. Iar Adam îi spunea adeseori: „Winifred, Nell are iar treabă cu moșu'. N-aș vrea să mănînc de unul singur. Hai să îmbucăm ceva împreună."

El ar fi meritat o viață ceva mai bună. Uneori Adam îi povestise, din copilăria lui, cum locuise la o fermă din Dakota de Nord și cum mergea la cîte o bibliotecă, pentru a împrumuta cărți cu fotografii înfățișînd clădiri frumoase. „Cu cît era mai înaltă clădirea, cu atît mă bucuram mai mult, Winifred", glumea Adam. „Cînd în orașul nostru își construia cineva o casă cu trei etaje, veneau locuitori de pe o rază de douăzeci de kilometri special ca să o vadă."

Alteori bărbatul o încuraja pe ea să vorbească, iar Winifred se trezea bîrfind despre diverse personaje din industria construcțiilor. Apoi, a doua zi de dimineață, femeia se întreba dacă nu cumva vorbise prea mult. Însă Winifred nu se îngrijora niciodată cu-adevărat; avea mare încredere în Adam – de altfel

acest sentiment era reciproc – mai ales că acestuia îi plăcuseră dintotdeauna istorisirile ei. „Vrei să spui că barosanul acela era pe punctul de a prelua afacerea în momentul în care se derulau acele licitații?" exclama Adam, apoi o liniștea, atunci cînd femeia devenea ușor jenată pentru faptul că vorbise prea mult. Pe urmă el îi promitea solemn că n-avea să sufle nici un cuvînt despre cele auzite. Își amintea chiar că într-o seară el o acuzase: „Winifred, nu mă poți duce tu pe mine. Tu ai pe cineva." Iar femeia îi răspunsese afirmativ și îi spusese chiar numele acelui bărbat. De-abia atunci începuse Winifred să aibă încredere cu adevărat în Adam. Era sigură că nu-și crea nici un fel de probleme.

Funcționarul în uniformă, din holul de la intrare, închise interfonul.

– Puteți urca, domnișoară Johnson. Doamna Cauliff vă așteaptă.

Adam o rugase, din cauza ședinței care urma să aibă loc în acea zi, să meargă și să-i aducă servieta și sacoul bleumarin de acasă. „Am plecat în fugă azi-dimineață și le-am uitat", îi explicase el. „Le-am uitat pe pat, în camera de oaspeți. Hîrtiile pentru ședință sînt în servietă și voi avea nevoie și de sacou, în cazul în care mă voi hotărî totuși să mă întîlnesc cu Nell, la Four Seasons." Winifred sesizase din tonul bărbatului că se certase rău de tot cu Nell, ceea ce îi confirma bănuiala că relația celor doi nu mai avea nici o speranță de a merge spre mai bine.

În timp ce liftul urca, femeia se gîndea la ședința programată pentru mai tîrziu. Era mulțumită de faptul că aceasta avea să aibă loc pe iaht. Îi plăcea foarte mult să navigheze. I se părea romantic, chiar dacă scopul călătoriei era unul strict de afaceri.

La ședința respectivă urma să ia parte doar cinci persoane: cei trei asociați din proiectul Turnului Vandermeer – Adam, Sam Krause și Peter Lang, dar și Jimmy Ryan, unul dintre maiștrii lui Sam. Winifred nu știa exact pentru ce anume fusese invitat, dar

observase că Jimmy se comportase puțin cam bizar, în ultima vreme. Poate că-şi doreau să atingă miezul problemei, ca să o rezolve, într-un fel sau altul.

Winifred ştia că toți vor fi preocupați de subiectul apărut în ziarele din acea zi, cu toate că, personal, nu-şi prea făcea multe griji. De fapt, era destul de nerăbdătoare. În cel mai rău caz, în asemenea situații, chiar dacă este prinsă cu mîța-n sac o astfel de persoană infractoare, aceasta plăteşte o amendă. Duci mîna la portofel şi, după aceea, se uită totul foarte repede, se gîndea femeia.

Liftul se deschise chiar în antreul apartamentului, acolo unde o aştepta Nell.

Winifred văzu cum zîmbetul cald, în semn de salut, de pe fața lui Nell, dispare brusc.

– S-a întîmplat ceva? o întrebă atunci Winifred îngrijorată.

Dumnezeule, se gîndise Nell, dintr-o dată îngrozită, pentru ce toate acestea? Însă cînd se uită la Winifred, în creier îi răsună, în mod repetat, doar un singur avertisment, care i se reverbera în toată ființa: „Călătoria lui Winifred în acest avion s-a încheiat".

10

Adam ajunsese pe iaht cu un sfert de oră înaintea celorlalți. Intrînd în cabină, văzuse că persoana care pregătise cina fusese deja acolo şi lăsase pe bufet o farfurie plină cu sărățele şi un platou cu cîteva feluri de brînză. Probabil că persoana respectivă se ocupase şi de bar şi de frigider, umplîndu-le în mod corespunzător, aşa încît Adam nu se mai deranjă să verifice.

Bărbatul descoperise faptul că atmosfera plăcută de la bordul iahtului, combinată cu tonul amabil asigurat şedințelor de către diversele băuturi, ajuta la dezlegarea limbilor – atît ale asociaților,

cît şi ale potenţialilor clienţi. În asemenea ocazii, băutura preferată de Adam, votcă cu gheaţă, era de cele mai multe ori numai apă chioară, un adevăr mascat de acesta cu îndemînare.

Toată ziua fusese tentat să-i dea un telefon lui Nell, dar pînă la urmă se gîndise că era cel mai bine să nu o sune deloc. Nu-i plăcea cîtuşi de puţin să se certe cu ea, în aceeaşi măsură în care îi displăcea profund şi să dea ochii cu bunicul acesteia. Nell refuza pur şi simplu să nege faptul că Mac voia ca ea să participe la lupta pentru fostul său portofoliu, din Congres, pentru un singur motiv: intenţiona să o transforme în propria marionetă. Toată vorbăria aia ipocrită, despre retragerea la optzeci de ani, ca să nu ajungă cel mai bătrîn membru al Camerei Reprezentanţilor, nu era decît o mare păcăleală. Adevărul era acela că persoana, din partea Partidului Democrat, cu care ar fi trebuit să se confrunte atunci în mod direct, era un individ puternic, care ar fi putut să pună la cale o răsturnare de situaţie. Mac nu dorise şi nu dorea deloc să se retragă; însă nu a vrut să rişte a fi nevoit să părăsească scena politică învins, precum un ratat oarecare.

Bineînţeles, bătrînul urmărea să nu părăsească deloc scena, ci doar să rămînă în umbră, nemaiieşind în prim-planul luptei electorale. Şi pentru asta voia să o folosească pe Nell, care avea o mare personalitate şi un farmec deosebit, era deşteaptă, foarte atrăgătoare, îndemînatică cu vorbele şi extrem de populară, manipulînd-o în aşa fel încît aceasta să recîştige, tot pentru el, acel loc din Congres – şi, în acelaşi timp, puterea adusă de acesta.

Încruntîndu-se la imaginea lui Cornelius MacDermott care îi apărea în minte, Adam merse să verifice nivelul de combustibil. După cum se şi aşteptase, rezervorul era plin. După ce ieşise cu iahtul în cursul săptămînii precedente, firma de service i-l verificase şi îi făcuse plinul.

– Salut. Eu sînt.

Adam urcă repede pe punte şi îi întinse mîna lui Winifred, pe

cînd aceasta păşea pe vas. Era bucuros să vadă că femeia avea sub braţ servieta şi sacoul său.

Însă remarcă faptul că ceva o deranjase pe femeie, era evident acest lucru – îşi dădea seama de asta din mişcările ei şi din felul în care îşi ţinea capul, dat oarecum pe spate.

– Ce s-a întîmplat cu tine, Winifred?

Femeia încercă să-i zîmbească, dar nu reuşi.

– Citeşti în mine ca dintr-o carte deschisă, nu-i aşa, Adam? Îl prinse strîns de mînă şi făcu un pas mare, pînă pe punte. Aş vrea să te întreb ceva, dar să fii absolut sincer cu mine, te rog foarte mult, îi spuse ea ferm. Ce am făcut, pentru ca Nell să fie supărată pe mine?

– Cum adică?

– Nu prea era în apele ei. S-a comportat cu mine într-un asemenea mod, de parcă de-abia ar fi aşteptat să plec o dată de-acolo.

– Nu cred că ai avut tu vreo vină. Nu tu ai fost cauza pentru care s-a comportat astfel. Ne-am cam certat azi-dimineaţă, îi spuse Adam calm. Presupun că ăsta a fost motivul pentru care a fost nervoasă.

Winifred nu-i dădu drumul la mînă.

– Nu vrei să stăm de vorbă despre asta? Te ascult.

Adam îşi eliberă mîna.

– Ştiu, Winifred. Mulţumesc. A, uite că deja a venit şi Jimmy.

Jimmy Ryan nu se simţea niciodată prea bine pe iaht, era evident acest lucru. Nu prea se obosise să-şi schimbe ţinuta, după ziua de muncă de pe şantier. Lăsă urme de noroi de pe bocanci pe mocheta din cabină, atunci cînd merse să-şi toarne ceva de băut, la sugestia lui Adam.

Winifred îl privi, cînd îşi turnă un whisky foarte tare, şi se gîndi că poate ar fi trebuit să stea de vorbă cu Adam şi despre Jimmy, ceva mai tîrziu.

Aflat încă în cabină, Ryan se aşează la masă, pregătit deja pentru începerea reuniunii. Cînd îşi dădu seama, totuşi, că Adam şi cu Winifred păreau a nu se grăbi să revină de pe punte, se ridică şi rămase acolo, stînjenit, dar nu ieşi imediat să li se alăture.

Sam Krause a sosit după alte zece minute şi el, înjurînd traficul aglomerat şi incompetenţa şoferului său. În consecinţă, ajunsese pe iaht foarte prost dispus şi merse direct în cabină. Îl salută scurt din cap pe Jimmy Ryan şi îşi turnă nişte gin sec într-un pahar, după care reveni pe punte.

– Văd că Lang întîrzie, ca de obicei, se răsti Sam.

– Am vorbit cu el, chiar înainte de a pleca de la birou, îi zise Adam. Era în maşină, în drum spre oraş, aşa că bănuiesc că trebuie să sosească, dintr-o clipă-ntr-alta.

După o jumătate de oră, sună telefonul. Vocea lui Peter Lang era în mod evident tensionată.

– Am suferit un accident de maşină. M-a lovit un nenorocit de trailer. Am avut mare noroc că nu m-a omorît. Poliţiştii sînt de părere că ar fi bine să merg la spital pentru un control şi cred că le voi urma sfatul, pentru orice eventualitate. Ori amînaţi şedinţa, ori o începeţi fără mine – hotărîţi voi asta. După ce termin la spital, o să mă întorc acasă.

După încă cinci minute, *Cornelia II* părăsise deja portul. Vîntul se cam înteţise, iar norii întunecau cerul.

11

Nu mă simt prea bine, se plînse tatălui său Ben Tucker, un băieţel de opt anişori, în timp ce stăteau amîndoi în picioare lîngă balustrada vasului de plăcere care îi readucea la ţărm, după o călătorie pînă la Statuia Libertăţii.

– Valurile într-adevăr s-au mărit, dar vom ajunge în curînd la țărm. Uită-te bine la peisaj. Nu vei mai avea ocazia prea curînd să vizitezi New York-ul şi mi-ar plăcea să ții minte tot ce ai văzut.

Ben avea ochelarii aburiți, motiv pentru care şi-i scoase, ca să şi-i curețe, spunîndu-şi exasperat: „Iar o să-mi povestească faptul că Statuia Libertății a fost dăruită Statelor Unite de către Franța, dar numai după ce femeia aceea, Emma Lazarus, a scris o poezie pentru ajutorarea strîngerii de fonduri în vederea construirii unui soclu care a fost înălțat acolo. Iar o să-mi spună că stră-străbunicul meu a fost unul dintre copiii care au dat o mînă de ajutor la strîngerea acelor fonduri, folosindu-se de lozinca «Dovediți-vă mulțimea aceea de oameni tînjind după libertate ...» Da, bine, am înțeles asta. Însă mai lasă-mă o dată în pace."

Deşi se bucurase auzind că urma să viziteze Statuia Libertății şi Ellis Island, acum îi părea rău, pentru că îi venea să vomite. Vasul acela mirosea rău de tot a motorină.

Ben se uită cu jind la iahturile private din jurul portului New York. Ar fi vrut să se afle pe unul dintre ele. Într-o bună zi, după ce avea să aibă mulți bani, acesta ar fi fost primul lucru pe care şi l-ar fi cumpărat – un iaht cu cabină. La începutul excursiei, cu cîteva ore în urmă, pe mare erau vreo douăzeci de iahturi. Acum, că vremea se înrăutățise, nu se mai vedeau chiar aşa de multe.

Ochii băiatului rămăseseră fixați pe singurul iaht adevărat care se mai vedea în zare: *Cornelia II*. Hipermetropia ochilor săi era atît de mare, încît, fără ochelari, putea citi cu uşurință literele care compuneau acest nume.

Brusc, copilul se holbă înspăimîntat la acea ambarcațiune.

– Nuuuuu!

Nici nu-şi dăduse seama de faptul că țipase atît de tare şi că acel cuvînt zbierat de el – pe jumătate protest, pe jumătate rugăciune – fusese rostit aproape de către toți cei aflați la pupa

vasului de plăcere, ca şi de către toţi cei care s-au întîmplat a privi, în acea clipă, din Manhattan-ul sudic şi din New Jersey, în direcţia respectivă.

Cornelia II explodase, în timp ce băiatul se uita la acel iaht, care devenise brusc o imensă minge de foc, aruncînd în toate direcţiile fragmente incandescente ajungînd pînă în înaltul cerului, după care cădeau din nou pe întinderea de apă dintre Oceanul Atlantic şi portul New York.

Înainte ca tatăl lui să-l întoarcă şi să-l strîngă în braţe, Ben înregistrase o imagine care i se întipărise imediat în subconştient, acolo unde avea să rămînă şi să devină subiectul obsedantelor sale coşmaruri.

12

Şi eu care i-am spus să nu mai vină acasă, se gîndea Nell, zguduită după ziua aceea care tocmai se sfîrşea. Adam răspunsese: „Sper că nu vorbeşti serios", iar eu nu i-am spus nimic. M-am gîndit să-l sun mai tîrziu, ca să ne împăcăm, dar am fost mult prea încăpăţînată şi mult prea mîndră. Doamne-Dumnezeule, de ce oare nu l-am sunat? Toată ziua m-a bîntuit acea senzaţie ciudată, senzaţia că ceva nu este în ordine.

Winifred – atunci cînd am văzut-o, am presimţit că urma să moară! Cum Dumnezeu de-am putut presimţi aşa ceva?

A fost aceeaşi senzaţie pe care am avut-o şi atunci cînd au murit mama şi tata. Îmi amintesc că am revenit din curtea şcolii, după pauză, şi am ştiut dintr-o dată că ei se aflau lîngă mine. Chiar am simţit-o efectiv pe mama sărutîndu-mă pe obraz şi pe tata mîngîindu-mă pe păr. Atunci ei muriseră deja, însă au venit

să-şi ia rămas-bun de la mine. Adam, se gîndi femeia, te rog, ia-ţi şi tu rămas-bun. Dă-mi ocazia să-ţi spun cît de rău îmi pare.

– Nell, pot să te ajut cu ceva?

Era vag conştientă de faptul că Mac i se adresase şi că era deja trecut de miezul nopţii. Petrecerea de aniversare a lui Gert avusese loc, conform planificării, şi nimeni dintre cei de-acolo nu ştiuse ce s-a întîmplat. Nell îl scuzase cu stîngăcie pe Adam pentru faptul că nu reuşise să fie şi el acolo, pentru că avea o şedinţă importantă. O spusese foarte convingător, dar dezamăgirea întipărită pe faţa lui Gert şi festivitatea amplă a acelei seri îi produseseră un nou val de furie contra lui.

După ce ajunsese acasă, pe la ora zece, se gîndise că trebuie să stea de vorbă foarte serios cu Adam, presupunînd, bineînţeles, că el nu i-ar fi răspuns la provocare şi ar fi venit totuşi acasă. Trebuia să clarifice lucrurile, să-i asculte obiecţiunile şi să vadă la ce compromisuri puteau ajunge – pentru că ea nu mai suporta încă alte cîteva zile de incertitudine şi de nervi. A fi un bun politician însemna a fi în stare să negociezi şi, dacă ar fi fost nevoie, să ajungi la un compromis. Şi Nell ajunsese la concluzia uimitoare că era posibil să fie nevoie de aceleaşi calităţi şi pentru a fi o bună soţie.

Totuşi, atunci cînd intrase în holul blocului, femeia realizase că acea senzaţie prevestitoare, de care fusese cuprinsă toată ziua, ajunsese în acele clipe la culme. Acolo o aşteptau asistenta lui Mac, Liz Hanley, precum şi detectivul de poliţie, George Brennan. Nell îşi dăduse imediat seama că se întîmplase ceva cumplit, însă aceştia nu doriseră să-i spună nimic, înainte de a ajunge în apartament.

Pe urmă, detectivul Brennan i-a adus la cunoştinţă, cît de delicat a putut, despre accident, cerîndu-i scuze pentru faptul că era nevoit să-i pună cîteva întrebări.

Existau martori care îi văzuseră soțul urcînd pe iaht, îi spusese acesta. Pe Adam l-au urmat încă cel puțin trei persoane. Cunoștea ea cumva numele participanților la acea reuniune de pe iaht? o întrebase detectivul.

Încă prea uluită ca să-și dea seama de cele întîmplate, Nell îi spusese că acolo ar fi trebuit să fie o întrunire a asociaților, împreună cu Winifred Johnson, asistenta lui Adam. Îi comunicase numele partenerilor, chiar se oferise să îi dea și numerele de telefon ale acestora, dar detectivul refuzase. Îi spusese că era îndeajuns pentru acea seară și a îndemnat-o să meargă la culcare. A doua zi urma să înceapă tirul întrebărilor ziariștilor și pentru asta avea nevoie de multă putere.

– Voi reveni mîine de dimineață, ca să vorbesc cu dumneavoastră, doamnă Cauliff, îi spusese detectivul, apoi se îndreptase către ușă împreună cu Liz Hanley.

După plecarea acestuia, veniseră Mac și Gert, sunați de Liz.

– Nell, du-te să te culci, îi spusese bunicul.

Glasul lui Mac avusese mereu calitatea de a suna atît aspru, cît și grijuliu, în același timp, se gîndea Nell la rece.

– Nell, Mac are dreptate. Nu-ți va fi deloc ușor, în următoarele cîteva zile, încercase s-o convingă și Gertrude MacDermott, așezîndu-se alături de ea, pe canapea.

Nell se uita la cele două persoane care acum reprezentau singura familie pe care o mai avea. Își aminti, cu un zîmbet abia schițat, cum spusese odată unul dintre servitorii bunicului ei: „Cît de mult seamănă între ei Cornelius și Gertrude, și cît de diferiți sînt, în același timp!"

Era cît se putea de adevărat. Amîndoi aveau părul alb, vîlvoi, ochii albaștri, buzele subțiri și bărbiile accentuate. Dar în ochii lui Gert se putea citi blîndețea, în timp ce în ai lui Mac, duritatea; bătrîna avea un temperament retras, în timp ce fratele ei avea unul combativ.

– Voi rămîne împreună cu tine, în noaptea asta, îi spuse Gert. Nu trebuie să stai singură.

Nell scutură din cap.

– Mulţumesc, mătuşă Gert. Dar simt nevoia să rămîn singură în noaptea asta.

Liz se întoarse ca să-i spună noapte bună, iar Nell se ridică şi o conduse pînă la uşă.

– Nell, îmi pare tare rău. Cînd am auzit vestea la radio, am venit într-un suflet aici. Ştiu că tu însemni totul pentru Mac şi mai ştiu că şi lui îi pare rău de cele întîmplate, deşi se purta puţin cam prea aspru cu Adam. În caz că aş putea să-ţi fiu de vreun ajutor...

– Ştiu, Liz. Mulţumesc că ai venit aşa de repede. Mulţumesc că te-ai ocupat deja de cîteva treburi.

– Discutăm mîine despre cele necesare, îi spuse Liz.

Cele necesare? se gîndi Nell speriată. A, da, cele necesare. O înmormîntare.

– N-am discutat niciodată cu Adam despre ceea ce şi-ar dori, în cazul în care i s-ar întîmpla ceva neprevăzut, murmură Nell. Nu părea a fi fost nevoie de o asemenea discuţie. Dar de un lucru tot îmi amintesc, şi anume că o dată, la Nantucket, cînd se afla la pescuit, a zis că, dacă o fi să moară, i-ar plăcea să fie incinerat, iar cenuşa să-i fie aruncată în ocean.

Se uită la Liz şi sesiză valul de simpatie din ochii ei. Nell scutură din cap şi schiţă un zîmbet.

– Se pare că dorinţa i s-a împlinit deja, nu-i aşa?

– Te sun mîine, îi spuse Liz, luîndu-i mîna şi strîngîndu-i-o uşor.

Cînd reveni în living, Mac era deja în picioare, iar Gert îşi căuta poşeta. Pe cînd îl conducea la uşă pe Mac, acesta îi spuse morocănos :

– Faci bine că nu vrei să stea Gert cu tine peste noapte. Ar fi în stare să o țină toată noaptea cu poveștile ei prosteşti.

Mac se opri şi se uită spre Nell, apucînd-o uşor de braţe.

– Nell, îmi pare mai rău decît mă pot exprima. După cele întîmplate cu mama şi cu tatăl tău, n-ar fi trebuit să-l pierzi astfel şi pe Adam.

În primul rînd n-ar fi trebuit să-l pierd imediat după o ceartă, se gîndea Nell, simțind un val de părere de rău invadînd-o. Mac, tu ai fost mărul discordiei, îşi spuse femeia. Pretențiile tale asupra mea uneori ajung să atîrne prea mult. Adam n-a avut dreptate să nu vrea ca eu să candidez, dar în privința asta el a avut mare dreptate.

Şi pentru că nu primi nici un răspuns, Mac se întoarse, după o vreme, uitîndu-se în altă direcție.

Apăru şi Gert care o luă de mînă pe Nell.

– Ştiu că nu prea sînt multe lucruri de spus, în astfel de momente, care să te şi consoleze cu adevărat, dar Nell, aş vrea să nu uiți niciodată că nu l-ai pierdut cu adevărat. Acum el e doar în altă parte, însă tot al tău va rămîne.

– Haide, Gert, zise Mac, luîndu-şi sora de braţ. Nell n-are nevoie acum să audă astfel de chestii. Încearcă să dormi, Nell. Vorbim mîine dimineață.

Au plecat. Femeia se întoarse în living, conştientă că aştepta parcă să audă sunetul cheii lui Adam răsucindu-se în broască. Păşi prin apartament, ca într-o transă, mai aranjă nişte reviste pe o măsuță, îndreptă pernele decorative de pe canapeaua adîncă şi confortabilă.

Nell se uită prin cameră, sărindu-i în ochi amestecul cam eclectic de mobile. Atît ea, cît şi Adam aveau gusturi comune, dar şi diferite. Cîteva obiecte din casa părinților ei – minunate opere de artă aduse din călătoriile lor – fuseseră păstrate special pentru ea. Pe altele le cumpărase ea însăşi – în mare parte de pe

la anticariate şi de la licitaţii discrete, descoperite de mătuşa Gert. Multe fuseseră achiziţionate numai după o perioadă de negociere. De negociere şi de compromis, se gîndi Nell din nou, cuprinzînd-o un alt val de durere. Adam şi cu mine ar fi trebuit să ne rezolvăm problemele, ştiu bine acum că ar fi trebuit asta.

Se apropie de o măsuţă cu trei picioare, găsită într-o zi de către Adam, pe cînd ea se afla la o acţiune de strîngere de fonduri, iar el fusese împreună cu Gert într-una dintre expediţiile de prospectare a anticariatelor. Adam şi Gert au agreat-o de la bun început. Şi ei îi va lipsi mult, se gîndi Nell cu tristeţe. Ştia că Gert fusese aceea care îl încurajase pe Adam să-i cumpere acea măsuţă.

Uneori îşi făcea probleme în legătură cu Gert, era îngrijorată ca nu cumva să profite cineva de ea. Este aşa de încrezătoare, şi le lasă pe toate acele vizionare şi spiritiste să o influenţeze în absolut toate deciziile pe care le ia. Şi totuşi, atunci cînd era vorba să negocieze pentru nişte obiecte, precum era şi acea canapea, Gert se dovedea uimitor de pricepută. Apartamentul ei, de pe Strada 81, era asemenea unui depozit vesel şi puţin cam învechit de mobile şi alte obiecte de artă, pe care fie că le moştenise, fie că le strînsese de-a lungul anilor, şi care acum exprimau amintiri sentimentale şi o familiaritate plăcută.

La prima vizită acolo, Adam comentase cu umor că apartamentul lui Gert era asemeni minţii ei: ticsit, oarecum haotic şi cumva ciudat. „Nimeni în lume nu mai amestecă la fel ca mătuşa smalţul cu fantezia rococoului", spusese el cu acea ocazie.

Mobilele lui Gert! Obiectele din camera aceea! Ce Dumnezeu se întîmpla în mintea ei, de se gîndea numai la mese şi scaune şi covoare, într-un astfel de moment? Cînd avea ea, pînă la urmă, se întreba Nell, să realizeze, în sfîrşit, că Adam al ei murise cu adevărat?

Însă îi era greu, şi avea să-i fie şi mai greu. Pentru că ea avea nevoie de el viu, avea nevoie ca el să deschidă uşa şi să-i spună: „Nell, vreau să-ţi spun în primul rînd că te iubesc şi că îmi cer scuze pentru toată explozia asta".

Explozia. Mai întîi se certaseră ei într-un mod exploziv, apoi explodase şi iahtul lui Adam. Detectivul Brennan îi spusese că era prea devreme să se poată afirma fără nici un dubiu dacă la originea exploziei s-a aflat o scurgere de combustibil sau altceva.

Adam şi-a botezat ambele iahturi după numele meu, se gîndi Nell, iar eu n-am prea urcat pe nici unul dintre acestea. Mi-este aşa de frică de apă, de cînd am fost prinsă de curentul acela din Hawaii. Adam m-a implorat adesea să vin pe iaht. Mi-a promis că va rămîne în apropierea malului.

Deşi încercase din răsputeri să-şi depăşească frica de ocean, n-a reuşit niciodată. S-a limitat de atunci să înoate doar în bazin, şi cu toate că îndrăznea să călătorească pe nave de croazieră – chiar dacă nu se simţea liniştită nici acolo – nu suporta deloc ambarcaţiunile mai mici, unde senzaţia de unduire a apei o făcea să retrăiască impresia că se va îneca în mod inevitabil.

Dar lui Adam îi plăceau extraordinar de mult navele, îi plăcea să stea pe ele. Într-un fel, relaţia noastră s-a înrăutăţit şi din cauza atîtor week-end-uri, în care Mac voia să-l însoţesc la evenimente politice şi mondene, sau în care trebuia să lucrez la articolul meu, iar Adam mergea să navigheze ori să pescuiască.

Apoi ne reîntîlneam acasă. Compromisuri şi aranjamente, îşi spuse Nell din nou. Ar fi trebuit să discutăm serios despre treburile astea.

Femeia stinse lumina în living şi intră în dormitor. Aş vrea să simt ceva, se gîndea ea. Aş vrea să pot plînge sau să pot jeli. Dar nu pot decît să aştept.

Dar ce să aştept? Pe cine să aştept?

Se dezbrăcă, avînd grijă să-şi atîrne pe un umeraş costumul cu pantaloni, din mătase verde, marca Escada, pe care-l purtase. Era nou. Cînd îi fusese adus, Adam deschisese cutia, îl scosese din pachet şi îl examinase cu atenţie. „Nell, cred că o să-ţi vină perfect", îi spusese el.

Nell îl purtase în seara aceea, în speranţa că soţul său avea să vină totuşi la petrecere, fie şi numai la desert. Parcă îl şi vedea intrînd, tocmai în clipa în care ospătarii aduceau tortul, acesta făcînd parte în mod tradiţional din orice aniversare sărbătorită la Four Seasons.

Însă Adam nu mai avusese cum să vină. Mi-ar plăcea să cred că ar fi venit, se gîndi Nell, scoţînd din sertar cămaşa de noapte, din bumbac. Se spălă, automat, pe faţă şi pe dinţi. Imaginea reflectată în oglindă îi părea străină: o femeie palidă, cu nişte ochi mari şi şterşi şi cu un păr castaniu închis, care-i încadra cu nişte bucle umede faţa.

Era cumva prea cald acolo? se întrebă, remarcîndu-şi transpiraţia de pe frunte. Iar dacă într-adevăr era cald, atunci pentru ce-i era ei oare aşa de frig? Se băgă în pat.

Cu o seară în urmă, femeia nu se aşteptase ca Adam să vină acasă de la Philadelphia şi, atunci cînd îi auzise cheia în broască, nu dăduse nici un semn că l-ar fi auzit intrînd în apartament. Atît de mult îmi displăcea ideea de a începe o discuţie legată de candidatura mea pentru locul lui Mac, încît m-am prefăcut că dormeam, se gîndi Nell, supărată şi pentru asta pe ea însăşi.

Acum, ea rosti cu glas tare:

– Adam. Adam. Te iubesc. Vino, te rog, înapoi!

Aşteptă. Vuietul abia auzit al climatizorului şi urletul îndepărtat al sirenelor unor maşini de poliţie fură însă unicele sunete pe care le putu distinge.

Apoi, din depărtare, veni şi scîncetul şuierător al unei ambulanţe.

Probabil că acum în port era plin de ambarcațiuni ale poliției și de ambulanțe. Căutaseră posibili supraviețuitori, cu toate că detectivul Brennan îi comunicase, fără o prea mare tragere de inimă, faptul că ar fi mai mult decît un miracol dacă ar mai exista vreun supraviețuitor. „Este exact ca în cazul prăbușirii avioanelor", îi explicase el. „De obicei, un avion se dezintegrează în timpul prăbușirii. Știm că nu există nici o speranță să mai supraviețuiască cineva, într-un asemenea accident, dar totuși trebuie să tragem nădejde."

Mîine, sau măcar în următoarele cîteva zile, probabil că vor reuși să descopere cauza exploziei. „Era un iaht nou", spusese Brennan. „Vor căuta să găsească vreo defecțiune mecanică sau vreo scurgere de combustibil, ceva de genul acesta."

– Adam, iartă-mă. Nell vorbea din nou în șoaptă, în încăperea întunecată. Te rog, dă-mi un semn că mă auzi. Mama și cu tata și-au luat rămas-bun de la mine. Și bunica la fel.

Aceasta era una dintre cele mai vechi amintiri. Nu avea decît patru ani, atunci cînd îi murise bunica. Părinții ei predau la un seminar din Oxford, iar ea stătea acasă la Mac împreună cu dădaca. Bunica ei se afla internată în spital. În timpul nopții, Nell se trezise, simțind mirosul parfumului preferat al bunicii, Arpège. Acest miros o însoțea pe bătrînă aproape tot timpul.

Îmi amintesc atît de clar, se gîndea Nell. Mi-era foarte somn, dar eram foarte bucuroasă de faptul că bunica revenise acasă și că se simțea bine.

A doua zi, dis-de-dimineață, Nell coborîse în fugă pînă în sufragerie. „Unde-i bunica? S-a trezit?"

La masă ședeau Gert și Mac. „Bunica e sus în ceruri", îi spusese el. „S-a înălțat acolo, azi-noapte."

Cînd i-am zis că a venit la mine în cameră, cu o seară în urmă, a crezut că visasem, își amintea Nell. Gert, totuși, m-a

crezut. A înțeles că bunica venise ca să-şi ia rămas-bun de la mine. Şi apoi, mai tîrziu, la fel au făcut şi mama şi tata.

Adam, te rog, vino la mine. Vreau să-ți simt prezența. Te rog, dă-mi ocazia să-ți pot spune cît de rău îmi pare, înainte de a-ți spune adio.

În restul nopții, Nell nu făcu altceva decît să aştepte, în mod iremediabil trează, întinsă în pat, privind în întuneric.

La ivirea zorilor, ea a putut în sfîrşit să plîngă – pentru Adam, pentru toți anii pe care nu aveau să-i mai petreacă împreună, pentru Winifred şi pentru asociații lui Adam, Sam şi Peter.

Şi a putut să plîngă şi pentru ea, deoarece, din nou, trebuia să se obişnuiască a nu mai trăi alături de omul pe care îl iubea.

13

Peter Lang, instalat confortabil pe canapeaua din spate a limuzinei, reflecta la coliziunea care avusese loc cu puțin timp în urmă şi în care îi fusese antrenată maşina. Era în drumul lui către Manhattan, către întîlnirea cu Adam Cauliff, rulînd pe autostrada din Long Island, în apropiere de intrarea în Tunelul Midtown, cînd, buf! Tamponarea!

După cinci ore, Lang, cu o coastă ruptă, cu buza spartă şi cu capul lovit, a fost preluat de la spital de către un serviciu de transport cu limuzine şi dus, prin ploaia care cădea în rafale, acasă, în Southampton.

Proprietatea sa, cu ieşire la ocean, situată în cea mai exclusivistă zonă din cel mai exclusivist cartier, fusese primită în dar de la părinți, atunci cînd aceştia se hotărîseră să-şi împartă timpul doar între localitatea Saint John, din Caraibe, şi Podgoria Marthei.

Casa fusese ridicată pe la începutul secolului al XIX-lea, fiind clădită în stil colonial. Construcția era foarte mare și albă, cu obloanele într-o nuanță de verde vînătoresc. Acea proprietate de doi acri, împrejmuită, mai avea și o piscină, un teren de tenis și o cabană, fiind înfrumusețată de o peluză verde, ca de catifea, cu boschete înflorite și cu pomi foarte bine îngrijiți.

Căsătorit la vîrsta de douăzeci și trei de ani și divorțat, prin bună înțelegere, deși puțintel cam prea costisitor, la treizeci de ani, Lang își luase bucuros în primire rolul acelui tip de personaj, odinioară cunoscut sub numele de bărbat de lume. Binecuvîntat cu un păr blond, cu un farmec sofisticat, cu destulă inteligență și cu un foarte sănătos simț al umorului, Lang moștenise genetic și un puternic instinct în direcția achiziționării avantajoase a unor terenuri care într-o bună zi urmau să devină foarte valoroase.

Acel simț îl animase cîndva și pe bunicul său, încă înainte de cel de-al doilea război mondial, împingîndu-l să cumpere sute de acri de pămînt în zonele rurale din Long Island și din Connecticut, precum și pe tatăl lui, care investise din greu într-o proprietate de pe Bulevardul 3, din Manhattan, atunci cînd urmau să fie demontate și scoase de acolo șinele de cale ferată.

După cum se lăuda tatăl său, atunci cînd vorbea despre propriul fiu, acum în vîrstă de patruzeci și doi de ani: „Expresia «tragem de trei generații la jug» nu se potrivește în cazul nostru. Se pare că Peter este cel mai inteligent din toată familia noastră."

Lang îi dădu șoferului limuzinei un bacșiș, cu binecunoscuta-i generozitate degajată, intrînd apoi în casă. Le oferise de multă vreme o pensie celor doi soți care fuseseră angajați acolo încă de pe vremea cînd se născuse el. Le angajase o menajeră permanentă, folosindu-se, în același timp, și de serviciile unei firme de catering, care să rezolve problemele suplimentare apărute cînd aveau musafiri.

Casa era întunecoasă şi rece. Ori de cîte ori Lang găsea de cuviinţă să rămînă în metropolă, pentru cîte o întrunire cu partenerii de la firma imobiliară – în general vinerea după-amiază –, îşi petrecea de obicei noaptea în apartamentul din Manhattan, după care pleca cu maşina înapoi la Southampton. La fel ar fi procedat şi în cazul în care s-ar fi întîlnit cu Adam şi cu ceilalţi în acea zi.

Acum Peter se bucura că se afla acolo, în propria casă, se bucura că poate să bea ceva în linişte şi să-şi odihnească trupul care îl durea. Avea o durere cumplită de cap. Îşi umezi buza cu limba şi făcu o grimasă, cînd înţelese că umflătura de acolo îi crescuse, între timp.

Şoferul camionului aceluia cu remorcă – Peter încă mai avea senzaţia clipei în care îşi dăduse seama de faptul că ciocnirea nu mai putea fi evitată.

Pe robot clipea beculeţul de mesaje, dar Peter nu-i acordă nici o importanţă. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit acum era acela de a începe o conversaţie cu cineva, în legătură cu acel nenorocit de accident. Şi mai mult ca sigur că la telefon fusese cine ştie ce reporter. Dat fiind că devenise „o figură cunoscută", se gîndea Lang, tot ce făcea se transforma într-un subiect gras pentru articolele de scandal din ziare.

Îşi luă paharul cu băutură şi traversă încăperea, apoi deschise uşa de la verandă, păşind afară. Cît durase drumul de la spital pînă acasă, ploaia se tot înteţise. Acum turna de-a dreptul cu găleata şi vîntul bătea în rafale. Nici copertina lungă de deasupra uşii nu-l proteja total de stropii de ploaie. Era aşa întuneric, încît nici nu putea vedea oceanul, deşi Peter era conştient de existenţa lui în apropiere, pentru că valuri din ce în ce mai mari se auzeau spărgîndu-se în vecinătate. Temperatura era într-o scădere accelerată, iar după-amiaza însorită, petrecută pe terenul de golf, părea acum a fi de domeniul trecutului foarte îndepărtat. Bărbatul

simți un frison și intră înapoi în casă, după care încuie ușa și urcă scările.

După un sfert de oră, simțindu-se oarecum mai bine, după un duș fierbinte, se băgă în pat. Amintindu-și să întrerupă soneria telefonului, deschise radioul, pe care îl reglă să mai meargă încă cincisprezece minute, suficient ca să prindă și știrile de la ora unsprezece.

Adormi, totuși, înainte de a auzi știrea importantă, legată de explozia iahtului *Cornelia II,* care avusese loc după-amiază, în portul New York, și, printre amănuntele pierdute de el, fusese și acela că Peter Lang, un mare antreprenor de afaceri imobiliare, din New York, era una dintre persoanele presupuse a fi decedat în tragedia respectivă.

14

La șapte și jumătate seara, Lisa începu să asculte dacă nu cumva se auzea apropiindu-se mașina lui Jimmy. De-abia aștepta să-i facă soțului ei o surpriză. Îi pregătise pilaf de pui, mîncarea lui preferată.

La salonul de frumusețe, ultima clientă își anulase programarea și Lisa reușise să plece devreme de la serviciu, avînd timp să facă și cîteva cumpărături de la băcănie și să le dea deja de mîncare copiilor. Se gîndise să-l aștepte pe Jimmy, pentru a mînca împreună. Pusese masa pentru ei doi și chiar niște vin la rece, în frigider, ca pentru o ocazie deosebită. Ușoara stare de agitație, pe care o avusese toată ziua, urgenta trecerea ei la acțiune. Jimmy păruse așa de pierdut, așa de înfrînt, cînd plecase de-acasă, de dimineață. Nu reușise să-și scoată imaginea lui din cap toată ziua

şi simţea o nevoie acută de a-l lua în braţe, ca să-i arate cît de mult îl iubeşte.

Acum, copiii, Kyle, Kelly şi Charley, erau aşezaţi la masa din bucătărie şi îşi făceau temele. Kyle, cel mai mare, avea doisprezece ani şi, ca de obicei, nu avea nevoie să fie împins de la spate ; era un elev bun. Kelly însă avea zece ani şi era o visătoare.

– Kelly, n-ai scris nici un cuvînt, de cinci minute, o certă Lisa.

Charley, care avea şapte ani, copia sîrguincios cuvintele la ortografie. Ştia că o dăduse în bară, din cauza notei cu care venise acasă, notă dată de învăţătoare pentru motivul că iar vorbise în timpul orei.

– Să-ţi iei gîndul de la televizor, timp de o săptămînă, îl avertizase Lisa.

Casa părea goală fără Jimmy, ca de obicei. Deloc în apele lui în ultima vreme – era prea tăcut, iar cîteodată mult prea nervos –, totuşi el reprezenta mereu o prezenţă puternică şi protectoare în viaţa lor, iar rarele seri în care el nu se afla acasă erau neplăcute şi stranii.

Poate că l-am bătut prea mult la cap în ultimul timp, îşi spuse în sinea ei Lisa, ori pentru că l-am întrebat mai mereu dacă se simte bine, ori pentru că am cam insistat să-mi spună ce anume îl frămîntă, ori pentru că l-am implorat să meargă la un doctor. N-o să mai fac asta niciodată, îşi promise ea, uitîndu-se la mîncarea caldă din cuptor.

Jimmy părea aşa de necăjit de dimineaţă, înainte de a pleca, se gîndea Lisa. Oare să fi auzit eu bine, atunci cînd am avut impresia că mi-a spus: „Iartă-mă"?

Pentru ce să-mi fi cerut iertare? se întreba femeia.

Pe la opt şi jumătate, Lisa începu să devină îngrijorată. Unde putea fi Jimmy? Cu siguranţă că nu mai era pe iaht la ora aceea. Vremea era în continuă schimbare. Cerul înnorat se transformase

într-o adevărată furtună. Nu era bine să fii prins pe apă, în astfel de condiții.

Probabil că se află în drum spre casă, își spuse ea. Traficul era mereu aglomerat vineri seara.

După încă o oră, Lisa îi trimise pe cei doi copii mai mici să facă duș și să se îmbrace în pijamale. Kyle, cu toate temele deja făcute, merse în cameră pentru a se uita la televizor.

Jimmy, unde ești? Lisa își pierdea din ce în ce mai mult cumpătul, pe măsură ce limbile ceasului se apropiau de ora zece. S-a întîmplat ceva rău. Poate chiar te-au concediat. Ei, și ce? Mie nu-mi pasă. Vei găsi tu o slujbă. Poate nici să nu mai lucrezi în construcții. Mereu ai spus că sînt o mulțime de lucruri care se întîmplă în domeniul ăsta și care nu sînt tocmai corecte.

Pe la zece și jumătate se auzi soneria de la intrare. Venindu-i să vomite de frică, Lisa se grăbi să deschidă. În fața ușii stăteau doi bărbați. Aceștia îi prezentară legitimațiile, la lumina becului de deasupra – și erau niște legitimații de polițiști.

– Doamnă Ryan, putem intra?

Fără a sta prea mult pe gînduri, întrebarea îi veni Lisei instantaneu pe buze. Și, cu un glas pătruns de durere, izbucni în hohote de plîns.

– Jimmy s-a sinucis, nu-i așa?

15

Cornelius și Gertrude MacDermott au plecat împreună, cu același taxi. Au rămas tăcuți, fiecare adîncit în propriile-i gînduri, neobservînd că taxiul oprise în fața blocului în care locuia Gert, la intersecția Străzii 81 cu Bulevardul Lexington.

Gert simți, mai degrabă decît văzu, privirea aproape insolentă a taximetristului, peste umăr, în direcția ei.

– A, nici nu mi-am dat seama, zise bătrîna.

Se întoarse cu o mișcare stîngace și văzu că portarul îi deschisese deja ușa de la mașină. Acum turna cu găleata, ploua în averse, iar vîntul bătea tare. Remarcă faptul că portarul se udase leoarcă, deși era la adăpostul umbrelei.

– Pentru Dumnezeu, Gert, mișcă-te o dată mai repede, se oțărî fratele ei.

Femeia se întoarse spre Mac, ignorîndu-i tonul foarte brutal, conștientă fiind doar de marea lor supărare.

– Cornelius, Nell l-a adorat de-a dreptul pe Adam. Am presentimentul că nu va putea să-și regăsească prea ușor liniștea. Va avea nevoie de tot sprijinul nostru.

– Nell este puternică. Își va reveni.

– Nu cred că ești sigur nici tu de asta.

– Gert, săracul om se va îneca, dacă te mai așteaptă mult. N-ai nici o grijă – cu Nell totul va fi bine. Te sun eu mîine.

În timp ce schițase o primă mișcare pentru a coborî din taxi, pe Gert o izbi brusc un cuvînt rostit de Mac. Înecat, se gîndi Gert, oare Adam s-o fi înecat, sau explozia l-o fi sfîrtecat în bucăți? Imediat însă își dădu seama de faptul că fratele ei își pusese aceeași întrebare, deoarece acesta o apucă de mînă și o sărută pe obraz.

Pe cînd cobora din mașină, Gert simți obișnuitele dureri ascuțite în genunchi și încercă să-și îndrepte ținuta. Mă cam lasă trupul, se gîndi bătrîna. Adam era așa de puternic, așa de sănătos. E un moment îngrozitor.

Se simți brusc epuizată și acceptă bucuroasă mîna portarului care-i susținu brațul, pe parcursul scurtei distanțe de la marginea trotuarului pînă la intrarea în clădire. După cîteva minute, ajunsă în sfîrșit teafără în apartament, femeia se lăsă într-un fotoliu. Se

rezemă de spetează şi închise ochii. Aceştia i se umplură de lacrimi, cînd imaginea lui Adam îi inundă pe dată mintea.

Avea el un zîmbet al lui şi numai al lui, care putea încălzi pînă şi cea mai tare inimă. Gert îşi aminti de ziua în care i-l prezentase Nell. Nepoata sa radia atunci de fericire, arătînd în mod evident îndrăgostită. Lui Gert i se puse un nod în gît, cînd se gîndi la contrastul dintre fericirea din ochii lui Nell, din acea după-amiază, şi confuzia şi durerea din ei, în seara care tocmai se încheiase.

Parcă s-a aşternut o rază de lumină peste sufletul lui Nell atunci cînd l-a întîlnit pe Adam, se gîndea Gert. Cornelius n-a înţeles niciodată, pe de-a-ntregul, cît de greu i-a fost lui Nell să-şi piardă părinţii, pe cînd era atît de mică.

Cornelius a făcut totul pentru ea, bineînţeles, petrecîndu-şi mai tot timpul împreună cu fata, dar nimeni nu poate înlocui nişte părinţi ca Richard şi Joan.

Gert se ridică suspinînd şi intră în bucătărie. Apucă ceainicul şi zîmbi în sinea ei, amintindu-şi ceea ce o întrebase Adam, imediat după ce se cunoscuseră, şi anume, pentru ce, deşi obişnuia să bea aşa de mult ceai, nu umplea niciodată îndeajuns ceainicul, ca să rămînă suficientă apă încălzită, care s-ar fi reînfierbîntat mai repede, la nevoie.

– Ceaiul n-are acelaşi gust, dacă este făcut cu apă reîncălzită, îi explicase bătrîna.

– Gert, crede-mă că asta e numai în imaginaţia ta, îi răspunsese Adam atunci, cu un rîs puternic şi plin de tandreţe.

Noi doi am rîs mult împreună, se gîndi Gert. Nu era precum Cornelius, care nu are niciodată răbdare cu mine. Adam m-a vizitat chiar şi atunci cînd se reunea grupul nostru de clarvăzătoare. Era sincer interesat de feţnomen. Dorea să ştie pentru ce cred eu aşa de mult că este posibil să iei legătura cu morţii.

Ei bine, uite că este posibil, se gîndea bătrîna. Din păcate, eu nu am acest har, însă alte persoane sînt înzestrate cu talentul de a

putea deveni intermediari între aceia ca noi, cei de-aici, şi aceia care au părăsit acest tărîm. Eu am văzut cît de liniştiţi sînt cei care au luat legătura cu cineva drag, care nu mai este printre noi. Dacă lui Nell nu-i vine să creadă că Adam a murit, atunci voi insista ca ea să încerce să dea de el, prin intermediul unui astfel de medium. Se va simţi cu mult mai bine, dacă va putea găsi un asemenea deznodămînt, după această mare pierdere. Adam îi va spune că îi venise timpul să plece, dar că ea nu trebuie să se atîrne de durere, pentru că el este tot aici, lîngă ea; totul va fi atunci mult mai uşor pentru Nell.

După hotărîrea luată, Gert se simţi cu sufletul ceva mai împăcat. Ceainicul şuiera deja, iar bătrîna stinse repede focul, în timp ce îşi căuta o ceaşcă şi o farfurioară. Obişnuitul sunet vesel al aburilor care ieşeau, forţat, prin orificiul îngust al capacului, astupînd gîtul ceainicului, avea în seara aceea inflexiunile unui vaiet. Parcă s-ar fi auzit strigătul unui suflet chinuit, cerînd îndurare, se gîndi Gert, tulburată.

16

Crescut din fragedă pruncie în Bayside, Queens, Jack Sclafani îşi dorise să devină poliţist, încă de pe vremea în care se juca de-a hoţii şi vardiştii, împreună cu ceilalţi copii din cartier. La şcoală, el fusese un elev studios şi cuminte, cîştigînd mai întîi o bursă la Şcoala Pregătitoare din St. John, apoi o alta la Colegiul Fairfield, acolo unde educaţia iezuită îi ordonase mintea lui deja logică din naştere.

Urmînd un traseu academic, în următoarea etapă Jack mai obţinuse şi un masterat în criminologie. După care, cu această

solidă pregătire prealabilă, intrase în Poliția din New York, ca simplu polițist.

Acum, cu optsprezece ani mai tîrziu, la vîrsta de patruzeci și doi de ani, el locuia în Brooklyn Heights, fiind căsătorit cu o agent imobiliar care avea la rîndul ei o frumoasă carieră. Conviețuirea lor fusese binecuvîntată și cu doi băieți gemeni. Sclafani era un detectiv de primă mînă, făcînd parte din brigada de elită a procurorului districtual, lucru de care era tare mîndru. Pe parcursul întregii activități, Jack lucrase cu mulți oameni de nădejde, cunoscîndu-l de foarte multă vreme și pe actualul partener, George Brennan, la care ținea foarte mult. Jack avea liber în ziua aceea și tocmai se trezise din moțăiala dinainte de culcare, auzind în cadrul știrilor de la ora unsprezece un interviu luat lui Brennan. Reporterii de teren îi puneau acestuia întrebări în legătură cu iahtul care explodase în port, ceva mai devreme.

Jack puse mîna pe telecomandă și mări volumul, aplecîndu-se în față, acum devenit dintr-o dată foarte atent la televizor. Brennan se afla în fața unei căsuțe modeste, din Little Neck, cartier aflat la numai un sfert de oră depărtare de Bayside.

– Doamna Ryan ne-a confirmat faptul că soțul ei, Jimmy, angajat al Firmei de Construcții Sam Krause, trebuia să participe astăzi la o întrunire pe acest iaht, *Cornelia II,* tocmai zicea Brennan. A fost văzut un bărbat cu semnalmentele lui, care s-a urcat pe iaht, înainte de ridicarea ancorei, așa încît presupunem că domnul Ryan este una dintre victime.

Jack ascultă cu atenție întrebările puse colegului său.

– Cîte persoane se aflau la bord, în momentul exploziei? întrebă un reporter care nu se vedea în imagine.

– Am aflat că, în afară de domnul Ryan, mai erau așteptate pe vas încă patru persoane.

– Nu e un lucru bizar să explodeze un iaht care funcționează utilizînd drept combustibil motorina?

– Sîntem în curs de investigare a condițiilor în care s-a produs explozia, spuse Brennan, scurt, la obiect.

– Este adevărat faptul că Sam Krause urma să fie anchetat, sub acuzația unei tentative de mituire?

– Nu comentez acest lucru.

– Există vreo speranță în privința găsirii unor eventuali supraviețuitori ai exploziei?

– Speranță avem întotdeauna. Dar acum se află încă în plină desfășurare acțiunile de căutare și de salvare.

Sam Krause! își spuse Jack. Cu siguranță că urma să fie pus sub acuzare. Deci el se afla pe acel iaht! La dracu'! Individul era băgat pînă peste cap în afaceri necurate. La începerea anchetei, fusese descoperită o listă întreagă de persoane prin intermediul cărora se spălau mulți bani și care ar fi vrut să se descotorosească de el.

– Am sosit. Îi bate cuiva oare inima puțin mai repejor? Glasul venea din direcția ușii aflate în spatele lui.

Jack se uită de jur-împrejur.

– N-am auzit cînd s-a deschis ușa, iubito. Cum a fost la film?

– Minunat – numai că a durat cam mult și a fost total deprimant. Nancy își sărută soțul pe obraz, în trecere pe lîngă canapea. Micuță, cu un păr blond, tuns scurt, și cu niște ochi căprui, emana căldură și energie. Privi la ecranul televizorului și se opri în loc, recunoscîndu-l pe Brennan. Ce face Brennan acolo? întrebă ea.

– Se ocupă de iahtul care a explodat lîngă Statuia Libertății și cred că a dat acest interviu imediat după ce a fost acasă la una dintre presupusele victime, care avea domiciliul în Queens.

Reportajul se încheiase, iar Jack închisese televizorul. Motorina nu produce explozii, se gîndi el. Aș putea să pun pariu că, dacă iahtul acela s-a făcut bucățele, a fost din cauza cuiva care a pus o bombă; asta mai mult ca sigur.

– Băieții sînt sus? îl întrebă Nancy.

– Se uită la un film în camera lor. Eu sînt gata de culcare.

– Și eu. Închizi tu?

– Sigur. Pe cînd Jack stingea lumina și verifica ușile, continua să rumege proaspăta știre privind explozia. Dacă se va confirma informația că Sam Krause se afla și el la bord, atunci vor trebui să se gîndească serios la presupunerea că explozia nu a fost un accident. Nu ar fi fost deloc de mirare ca cineva să-i fi dorit moartea, înainte de a fi adus la audieri. Krause știa prea multe – și nu era genul de individ care să se resemneze cu o detenție pe ani mulți.

Totuși, era mare păcat faptul că și alți patru oameni trebuiseră să moară o dată cu Krause, numai ca să fie acesta eliminat și redus la tăcere. Cu siguranță că persoana care a făcut-o ar fi putut găsi o modalitate mai puțin cumplită, ca să scape de el, se gîndi Jack. Bănuiesc că acela care a organizat toată drăcovenia asta poate fi caracterizat drept un tip dur.

Detectivul Jack Sclafani cunoștea foarte mulți inși cărora li s-ar fi potrivit această descriere destul de generală.

MIERCURI, 14 IUNIE

17

Nell, nici nu-ți pot spune cît de rău îmi pare. Parcă tot nu-mi vine să cred că s-a întîmplat ceea ce s-a întîmplat – este de neconceput așa ceva.

Peter Lang era așezat în fața lui Nell, în livingul apartamentului ei. Avea fața plină de vînătăi și o buză foarte umflată. Părea sincer

zguduit, iar comportamentul lui era cu mult diferit față de apariția sa, extrem de stăpînă pe sine, pe care şi-o etala de obicei. Nell înțelese că era pentru prima dată în viață cînd simțea o oarecare simpatie pentru acest bărbat. Înainte da asta, Nell fusese mereu enervată de modul lui de a se comporta. „Nu-i mai ajungi nici cu prăjina la nas", obişnuia să comenteze Mac, disprețuitor.

– Am fost atît de rău accidentat, încît, atunci cînd am ajuns acasă, am închis telefonul şi m-am culcat. Reporterii au sunat în Florida şi au dat peste părinții mei. Mare noroc am avut că mama sau tata nu au făcut vreun infarct. Mama nici nu se mai putea opri din plîns, atunci cînd a aflat că sînt bine-sănătos. Şi parcă tot nu-i vine a crede. Numai ieri m-a sunat de patru ori.

– Înțeleg situația, zise Nell, gîndindu-se la reacția pe care ar fi avut-o ea, dacă i-ar fi telefonat Adam ca să-i spună că nu se aflase pe iaht în momentul exploziei, că se ivise ceva neprevăzut care îl întîrziase şi că îi spusese telefonic lui Sam să înceapă şedința fără el. Dacă ...

Însă acest lucru nu s-ar fi putut întîmpla. Nu mai era nimic de presupus. Ceilalți n-ar fi ieşit niciodată în larg, cu iahtul lui Adam, în lipsa lui, se gîndi Nell. Iahtul lui Adam – purtînd numele meu. Un iaht pe care n-am vrut niciodată să pun piciorul şi care îl trimisese acum pe Adam direct în sicriu, se gîndi Nell.

Nu, nu în sicriu! Se găsiseră duminică nişte resturi de cadavru, care fuseseră ulterior identificate ca aparținînd lui Jimmy Ryan. Şi, pînă acum, numai el putea avea parte de o înmormîntare creştinească, într-un coşciug. Şansele de a mai fi găsite şi identificate şi alte cadavre, sau măcar părți de cadavre, erau acum infime, aproape de neluat în considerație. Adam, Sam Krause şi Winifred probabil că au explodat şi au fost făcuți fărîmițe ori au fost carbonizați de incendiu în totalitate. Chiar dacă ar mai fi

existat bucăți din ei, probabil că pînă acum acestea au fost luate de curenții puternici care trec pe lîngă Podul Verrazano și au fost purtate de ape, pînă în Atlantic.

– Nu carbonizați, ci incinerați, sau înmormîntați în mare. Încearcă să gîndești astfel, Nell.

Erau vorbele pe care i le spusese Monseniorul Duncan, atunci cînd vorbise cu el despre slujba pe care acesta avea să o țină pentru Adam.

– Joi va fi o slujbă în memoria lui Adam, îi zise ea lui Peter Lang, spărgînd tăcerea care se așternuse între ei.

Lang nu mai spuse o vreme nimic, apoi începu să vorbească încet.

– Nell, umblă multe zvonuri. A confirmat poliția faptul că a existat vreo bombă care a distrus nava?

– Nu, nu e nimic confirmat, în mod oficial.

Dar Nell știa că se bănuia a fi fost pusă o bombă, iar ăsta era un gînd care nu-i mai dădea pace. Pentru ce să fi făcut cineva așa ceva? Să fi fost un act de violență care nu vizase ceva anume, așa cum sînt atacați oameni la întîmplare, pe străzi aglomerate? Sau poate să fi fost cazul unui om sărac, invidios pe proprietarul noului și elegantului iaht? Indiferent de cauză, femeia trebuia să-l afle pe autor, trebuia cu orice preț să-l descopere, ca să poată găsi acestei adevărate tragedii o încheiere.

Soția lui Jimmy Ryan avea nevoie și ea de un răspuns. Femeia îi telefonase la o zi după tragedie, încercînd să înțeleagă pentru ce motiv soțul ei era acum mort.

– Doamnă Cauliff, mă simt de parcă v-aș cunoaște, îi spusese Lisa. V-am văzut la televizor, vă urmăresc rubrica din ziar și, de-a lungul timpului, am citit multe despre dumneavoastră și felul în care v-a crescut bunicul, după ce v-au murit părinții. Sincere condoleanțe. Ați avut parte de foarte multă durere în viață. Nu

ştiu ce vi se spune acum despre soţul meu, însă n-aş vrea să credeţi că persoana pe care eu am iubit-o a provocat moartea soţului dumneavoastră. Jimmy n-a putut face aşa ceva. Şi el a fost o victimă, asemeni soţului dumneavoastră. Da, Jimmy era deprimat. Nu a avut de lucru multă vreme şi am adunat atunci foarte multe datorii. Dar lucrurile erau în curs de îmbunătăţire – în mare parte datorită domnului Cauliff. Ştiu că Jimmy îi era recunoscător lui, sau persoanei din companie care a dat curs cererii sale de angajare la Firma de Construcţii Krause. Însă acum poliţia insinuează că Jimmy s-ar putea să fi provocat explozia respectivă. Aş dori să aflaţi că, în ciuda faptului că Jimmy a avut un comportament suicidar – şi, oricît m-ar durea să recunosc acest lucru, este posibil şi aşa ceva –, el n-ar fi provocat în vecii vecilor şi moartea altor oameni. Niciodată! A fost un om bun, un tată şi un soţ minunat. Eu l-am cunoscut foarte bine şi n-ar fi făcut niciodată aşa ceva.

Au existat fotografii de la înmormîntarea lui Jimmy Ryan, şi în pagina trei din *Post* şi pe pagina întîi din *News*. Lisa Ryan, cu cei trei copii pe care îi ţinea alături, a fost fotografiată mergînd în urma sicriului în care se găseau rămăşiţele sfîrtecate ale celui care le fusese soţ şi tată. Nell închise ochii.

– Nell, în cursul săptămînii viitoare aş vrea să discutăm cîteva probleme de serviciu, spuse Lang încet. Trebuie luate unele decizii şi aş avea nevoie de ajutorul tău. Dar mai este timp suficient pentru asta. Lang se ridică în picioare. Încearcă acum să te odihneşti. Poţi să dormi noaptea?

– Dorm destul în situaţia dată.

Era bucuroasă acum să închidă uşa în urma lui Peter Lang, ruşinată din cauza ranchiunei pe care o resimţea, pentru faptul că el scăpase de nenorocire, iar Adam nu. Vînătăile aveau să-i treacă. Iar umflătura de pe buză urma să se retragă în cîteva zile.

– Adam, zise Nell cu glas tare. Adam, repetă femeia încet, de parcă el ar fi auzit-o.

Bineînțeles că nu primi nici un răspuns.

Furtuna de vineri seara spulberase minunea timpului călduros. Acum era neobișnuit de răcoare, pentru un început de iunie. Sistemul de climatizare al clădirii fusese deja trecut în regim de funcționare pe timp de vară și chiar dacă ea îl închisese, în apartament tot era frig. Nell își strînse brațele în jurul trupului și intră în dormitor, ca să-și ia un pulover.

Draga de Liz o vizitase sîmbătă dimineață și-i adusese cîteva cumpărături de la magazinul alimentar.

– Va trebui să mănînci, îi spusese ea hotărîtă. Nu știam ce ai în casă, așa că ți-am adus niște grepfrut, șuncă și cornuri calde.

La a doua ceașcă de cafea, îi spusese:

– Nell, știu că nu e treaba mea să mă bag între voi, și totuși este. Mac suferă mult pentru tine. Nu-l mai brusca.

– El l-a bruscat mereu pe Adam, iar acum îmi este foarte greu să i-o iert.

– Dar tu știi că nu ți-a dorit altceva decît binele. S-a gîndit că tot ce era bine pentru tine să se întîmple – adică să candidezi pentru Congres – era bine pînă la urmă și pentru căsnicia ta.

– Cred că, în situația dată, nu vom mai putea afla vreodată dacă așa s-ar fi întîmplat pînă la urmă, nu?

– Mai gîndește-te totuși la faptul că Mac a fost animat numai de intenții bune.

Și de atunci, Liz a vizitat-o în fiecare zi. De dimineață, comentase cu multă tristețe:

– Nell, tot nu l-ai sunat pe Mac.

– O să ne vedem la serviciul religios. Vom merge la masă la prînz, împreună cu ceilalți. În clipa asta trebuie să mă descurc și fără ca el să mă tot bată la cap.

Să mă descurc aici, în casa în care am trăit împreună cu Adam în ultimii trei ani, se gîndea Nell. Să mă descurc şi să trăiesc de una singură.

Ea îşi cumpărase apartamentul cu unsprezece ani în urmă, după ce absolvise Universitatea din Georgetown, cu banii strînşi din renta de pînă la douăzeci şi unu de ani. Fusese atunci un moment de acalmie pe piaţa volatilă a afacerilor imobiliare, cînd vînzătorii erau cu mult mai numeroşi decît potenţialii cumpărători, iar spaţiosul apartament se dovedise ulterior a fi o investiţie excelentă.

– Indiferent în ce fel de cuibuşor aş vrea să te duc, tot nu ar fi de calibrul ăstuia, glumise Adam, atunci cînd au început să vorbească despre căsătorie. Dar în zece ani îţi promit că peisajul se va schimba.

– Atunci de ce să nu ne petrecem aceşti zece ani aici? Din întîmplare, îmi place mult casa asta.

Ea îi eliberase unul dintre cele două dulapuri mari din dormitor şi luase, din vila lui Mac, comoda cea veche care aparţinuse tatălui ei. Acum se îndreptă către acea comodă şi puse mîna pe tava ovală din argint, aşezată chiar lîngă fotografia de la nunta lor. În tava aceea obişnuia Adam să-şi pună ceasul, şi cheile, şi celelalte mărunţişuri, şi portofelul, atunci cînd se dezbrăca seara, la culcare.

Nu mi-am dat seama cît de singură m-am simţit, pînă nu ne-am căsătorit şi nu ne-am mutat împreună, se gîndea Nell. Joi noaptea s-a schimbat în camera de oaspeţi. N-a vrut să mă trezească. Iar eu nu i-am dat de ştire că sînt trează, pentru că nu voiam să fiu nevoită a discuta cu el despre ceea ce aflasem peste zi şi a-i spune că mă hotărîsem deja să candidez pentru fostul loc al lui Mac.

Şi brusc, i se păru cumplit de important şi de tulburător faptul că ratase acea ultimă noapte, atunci cînd l-ar mai fi putut urmări

cum trece prin obişnuitul său ritual de culcare. Liz se oferise să vină la ea săptămîna viitoare, ca s-o ajute să împacheteze hainele şi obiectele lui Adam.

– Nell, tu tot spui că moartea lui nu ţi se pare absolut reală, iar eu nu cred că vei putea începe să te vindeci, pînă cînd nu vei simţi cu-adevărat lucrul acesta. Poate ţi se va părea mai reală, dacă nu vor mai fi aici toate amintirile legate de el.

Nu încă, se gîndea Nell. Nu încă!

Sună pe neaşteptate telefonul.

Femeia ridică receptorul, fără nici un chef.

– Alo.

– Doamna Cauliff?

– Da.

– La telefon detectivul Brennan. V-ar deranja cumva prea mult dacă, împreună cu asociatul meu, detectivul Sclafani, aş trece să vorbim puţin cu dumneavoastră?

Nu acum, se gîndea Nell. Chiar acum nu. Am nevoie să rămîn o vreme singură. Am nevoie să strîng la piept un obiect de-al lui Adam, ca să mă simt un pic mai aproape de el.

Mătuşa Gert o învăţase cum să ia legătura cu o fiinţă iubită, pierdută, strîngînd la piept un obiect care aparţinuse mamei sale. Îşi amintea că era la şase luni după moartea părinţilor; se afla la etaj, în camera ei din casa lui Mac, era cuibărită într-un fotoliu, strîngînd în mîini o carte despre care ar fi trebuit să scrie un rezumat. N-o auzise pe mătuşa Gert intrînd în încăpere.

Iar Nell nu citea.

Stăteam acolo şi mă uitam pe fereastră. Îi iubeam pe amîndoi la fel de mult, dar în clipa aceea o doream pe mama. Aveam nevoie de mama.

Gert a intrat în cameră şi a îngenuncheat lîngă mine. Avea un glas blînd.

– Spune un nume.

Atunci am şoptit:

– Mama.

– Am presimţit acest lucru, a zis mătuşa, şi ţi-am adus ceva. Un lucru despre care bunicul tău credea că nu merită să-l păstreze.

Era acea cutiuţă, incrustată cu fildeş, pe care mama o ţinea pe comodă, cînd eram eu mică. Avea un miros plăcut de lemn, care mă fascina. Cînd mama şi tata erau plecaţi în cîte o călătorie, obişnuiam să merg în camera lor şi s-o iau, iar ori de cîte ori o deschideam, mă simţeam atît de aproape de mama.

La fel s-a întîmplat şi în acea zi. Cutiuţa nu mai fusese deschisă de multă vreme, astfel încît mirosul de lemn era foarte puternic. Şi, în acea clipă, m-am simţit ca şi cum mama s-ar fi aflat chiar lîngă mine, în aceeaşi încăpere. Îmi amintesc că am întrebat-o atunci pe mătuşa Gert de unde a ştiut să-mi aducă tocmai acel obiect?

– Am ştiut, mi-a răspuns ea. Şi, ţine minte că mama şi tatăl tău îţi vor fi prin preajmă, ori de cîte ori vei avea nevoie. Tu vei fi aceea care-i va elibera, atunci cînd te vei simţi în stare.

Lui Mac îi displace profund cînd sora lui vorbeşte astfel, se gîndea Nell. Dar Gert avea dreptate. Şi, după ce părinţii mei m-au salvat în Maui, eu am putut să-i eliberez. Şi i-am eliberat. Însă acum nu mă simt pregătită să fac acelaşi lucru şi pentru Adam. Vreau să ţin un obiect de-al lui, care să mă facă să cred că el este tot lîngă mine. Trebuie să mai stea cu mine încă puţin – înainte de a-mi putea lua rămas-bun de la el.

– Doamnă Cauliff, nu vă simţiţi bine? întrebă detectivul, spărgînd prelunga tăcere care intervenise în convorbirea telefonică.

– A, ba da. Scuzaţi-mă. Încă mi-e destul de greu să-mi revin, răspunse Nell, cu glas împiedicat.

– Vă rog să mă credeți, nu-mi face nici o plăcere să vă presez în astfel de clipe şi îmi cer scuze pentru asta, însă acum este realmente de foarte mare importanță să putem vorbi cu dumneavoastră imediat.

Nell scutură din cap a mare nemulțumire, cu un gest pe care îl moştenise de la Mac.

– Bine. Dacă spuneți că este chiar atît de presant, atunci veniți, îi zise Nell răstit lui Brennan, după care închise telefonul.

18

Miercuri după-amiază, Brenda Curren şi fiica ei de şaptesprezece ani, Morgan, o vizitară pe Lisa, pentru a-i duce pe cei trei copii la un film, apoi la cină.

– Urcați-vă în maşină cu Morgan, le spuse Brenda, eu am ceva de vorbit cu mama voastră. După ce copiii plecară, femeia spuse: Lisa, nu mai fi aşa de îngrijorată. Ştii doar că se vor simți bine cu noi. Ai avut dreptate să-i ții acasă astăzi şi să nu-i laşi să meargă la şcoală, însă acum ai nevoie de puțin timp şi pentru tine.

– O, nu ştiu, spuse Lisa amărîtă, nu văd decît timpul care se întinde în fața mea. Cînd stau să mă gîndesc, mă întreb ce Dumnezeu voi face, în continuare, cu tot acest timp. Se uită la vecina ei şi îi văzu îngrijorarea din priviri. Dar tu ai dreptate, desigur. Chiar am nevoie să fiu singură. Trebuie să fac curat pe biroul lui Jimmy. Mai trebuie să fac şi o cerere de ajutor social pentru copii. Cel puțin, voi avea astfel, pînă una-alta, încă o sursă de venit, ca să văd cum mă voi descurca.

– Dar asigurare ai, nu-i aşa? Faţa frumoasă a Brendei se încreţise de îngrijorare. Iartă-mă, se grăbi ea să adauge. Nu e treaba mea, bineînţeles. Doar că Ed al meu este atît de grijuliu în privinţa asigurării, încît acesta a fost primul lucru la care m-am gîndit acum.

– Ceva bani încă mai avem noi, îi spuse Lisa.

Suficient de mulţi ca să-l îngropăm pe Jimmy, se gîndea femeia, dar cam atît. Însă îşi ţinu gîndul acela numai pentru sine; n-ar fi mărturisit acest lucru nici măcar unei bune prietene, aşa cum îi era Brenda.

„Să-ţi păstrezi problemele doar pentru tine" – era o avertizare pe care o auzise toată viaţa, din partea bunicii: „Nu e treaba nimănui ce ai şi ce nu ai, Lisa. Pe ceilalţi lasă-i să facă numai presupuneri."

Doar că nu era prea greu de presupus, se gîndea Lisa, simţindu-se şi mai mult apăsată de griji. Mai datorăm 14 000 de dolari pe cărţile de credit, calculaţi cu o dobîndă de 18 la sută pe lună.

– Lisa, Jimmy a avut mereu grijă de casă. Ed nu e nici pe departe la fel de îndemînatic precum a fost Jimmy, dar el m-a rugat să-ţi spun că dacă ai nevoie vreodată de vreo reparaţie, se va strădui să te ajute. Înţelegi ce vreau să-ţi spun. Instalatorii şi electricienii te seacă de bani.

– Da, aşa este.

– Lisa, ne pare foarte rău pentru Jimmy. A fost un om deosebit, iar noi vă iubim pe amîndoi. Am face orice ca să vă ajutăm. Să ştii asta.

Lisa văzu lacrimile pe care Brenda cu stîngăcie încerca să şi le înăbuşe şi se strădui să-i zîmbească.

– Ştiu asta. Şi chiar mă ajutaţi. Acum duceţi-vă cu copiii mei.

Îşi conduse prietena pînă la uşă, apoi o luă înapoi pe coridorul

îngust. Bucătăria lor era suficient de încăpătoare pentru masă şi scaune, dar destul de mică pentru a fi mereu înghesuială acolo. În perete era încastrată masa de lucru, pe post de birou, un aspect pe care agentul imobiliar îl considerase un plus uimitor, cînd au vizitat casa, cu ani în urmă.

– Nu găseşti astfel de lucrări, la preţul ăsta, ţinuse acea femeie atunci să laude casa.

Lisa se uită la tot teancul acela de plicuri de pe birou. Achitarea facturilor de ipotecă, de gaz şi de telefon era întîrziată cu aproape o săptămînă. Dacă Jimmy ar fi fost acasă, ar fi lucrat acolo împreună şi le-ar fi plătit în cursul week-end-ului, ca să evite penalizările. Acum trebuie să fac totul de una singură, în timpul meu liber, se gîndi Lisa.

Cu inima zdrobită, femeia completă cecurile şi trase mai aproape un alt teanc de plicuri, de data aceasta prins cu bretea de cauciuc. Facturile de pe cărţile de credit; foarte multe. Nu îndrăzni să achite în luna aceea decît sume minime, pentru fiecare dintre ele.

Se gîndi apoi dacă n-ar fi fost cumva cazul să facă puţină ordine şi în unicul sertar al biroului. Adînc şi lat, acesta devenise un adevărat coş de gunoi pentru corespondenţa neimportantă, care trebuia să fie aruncată imediat. Uite nişte cupoane pe care n-am ajuns să le folosim, se gîndi Lisa. Chiar şi atunci cînd n-aveam deloc bani de cheltuit şi nu ne puteam permite mai nimic, Jimmy tot obişnuia să decupeze fotografii din cataloagele de scule – fotografiile unor lucruri pe care şi-ar fi dorit să le aibă într-o bună zi.

Urmă un vraf de coli de hîrtie, apoi Lisa observă un plic cu coloane de cifre pe el. Nici nu trebui să se uite mai îndeaproape la acele cifre, ca să ştie imediat ce reprezentau. Adeseori îl văzuse pe Jimmy stînd la birou, însumînd valorile facturilor neachitate şi

supărîndu-se amarnic, atunci cînd sumele rezultate se făceau prea mari. Devenise o imagine obişnuită, în ultimii ani.

Pe urmă, mergea jos şi stătea ore întregi la bancul lui de lucru, pretinzînd că mai repară cîte ceva, se gîndea Lisa. Nu voia ca eu să văd cît de îngrijorat era.

Pentru ce nu încetase oare să mai fie îngrijorat, nici măcar după ce primise iar de lucru? se frămînta Lisa, punîndu-şi încă o dată aceeaşi întrebare care o torturase în ultimele luni. Aproape fără să-şi dea seama, Lisa traversă încăperea şi deschise uşa care dădea către subsol. Pe cînd cobora scările, încercă să nu se mai gîndească la cît efort depusese Jimmy ca să transforme acel spaţiu sinistru într-o cameră de zi confortabilă pentru familie şi, alături, într-un atelier de lucru pentru el.

Femeia intră în atelier şi aprinse lumina. Eu şi copiii nu prea călcam pe-aici, se gîndea ea. Era ca un sanctuar al lui Jimmy. Zicea că îi este teamă să nu pună cineva mîna pe vreo sculă ascuţită şi să se rănească. Acum Lisa era îndurerată să vadă că acel loc era întristător de îngrijit şi de curat, spre deosebire de momentele în care masa cea lată fusese plină de sculele de care avusese nevoie Jimmy pentru vreun proiect. Acum toate erau aranjate la locurile lor, toate erau frumos atîrnate în cuierul de deasupra mesei. Ferăstraiele, cele cu care tăia adeseori bucăţi de carton sau de lemn, acum erau rezemate într-un colţ, lîngă dulapul lui plin cu dosare.

Dulapul cu dosare – Jimmy îl folosea pentru arhiva de chitanţe şi alte hîrtii despre care credea că meritau a fi păstrate. Lisa deschise sertarul de sus şi se uită la dosarele de plastic, frumos etichetate. După cum se aşteptase, dosarele conţineau, aranjate cronologic, toate declaraţiile lor de venit.

Deschizînd cel de-al doilea sertar, Lisa observă că Jimmy îi scosese acestuia despărţiturile. Unul peste altul, acolo erau frumos

împăturite proiecte şi caiete de specificaţii. Ştia ce erau acelea: planurile lui – planuri pentru renovarea totală a subsolului, planuri pentru etajere fixate în perete, în camera lui Kyle, ca şi pentru veranda cu glasvand, din camera de zi.

Poate chiar şi planurile pentru casa pe care ne-o doream, se gîndea femeia, cea pe care urma s-o avem într-o bună zi. Mi le-a făcut cadou de Crăciun, acum doi ani şi jumătate, înainte să-şi piardă slujba. M-a rugat să-i spun absolut tot ce-mi doream să am în casă, iar el a desenat planurile.

Emoţionată de această perspectivă, Lisa făcuse atunci mare risipă de imaginaţie. Şi-a dorit o bucătărie cu iluminare din tavan, care să constituie corp comun cu camera de zi, în care se afla şi un şemineu. A vrut şi o sufragerie cu banchete la fereastră şi o cameră de îmbrăcăminte, lîngă dormitor. Din ceea ce-i descrisese ea, bărbatul făcuse o machetă la scară.

Sper să fi păstrat acele planuri, se gîndea Lisa. Bagă mîna în sertar şi ridică tot teancul de hîrtii. Totuşi nu erau chiar aşa de multe precum dădeau impresia, iar dedesubt, pe fundul sertarului, Lisa dădu peste o cutie plină – ba nu, acolo erau două cutii, învelite în hîrtie maro de împachetat şi legate cu sfoară. Erau fixate bine şi de aceea a trebuit să se aşeze cu genunchii pe podea şi să-şi bage degetele pe dedesubt ca să le poată scoate de acolo.

Cu o senzaţie de groază amestecată cu uluire, Lisa se uită lung la teancurile de bancnote, frumos aranjate, pe categorii, în cutie: erau bancnote de douăzeci, de cincizeci, cîteva chiar de cîte o sută de dolari – unele ceva mai uzate, iar altele noi-nouţe. În cea de-a doua cutie se aflau, în majoritate, bancnote de cincizeci de dolari.

După o oră, în urma unei numărări atente şi a unei şi mai atente renumărări a banilor, femeia ajunse la uimitoarea concluzie

că în cele două cutii se aflau exact 50 000 de dolari, ascunşi în subsol, de către Jimmy Ryan, prea iubitul ei soţ, care brusc îi devenise un străin.

19

În cei doi ani, de cînd se mutase din Florida la New York, Bonnie Wilson, clarvăzătoare şi medium, îşi făcuse o clientelă numeroasă, cu care se întîlnea, în mod regulat, în apartamentul ei de pe Bulevardul West End.

În vîrstă de treizeci de ani, suplă, cu un bogat păr negru, tăiat drept, lung pînă la umeri, cu un ten palid şi cu nişte trăsături de invidiat, Bonnie poate că aducea mai mult a model decît a maestră în domeniul magiei, însă, de fapt, ea devenise faimoasă în această profesie şi era foarte solicitată de acele persoane dornice să intre în contact cu vreun decedat preaiubit.

Clienţilor nou-veniţi, obişnuia să le spună:

– Cu toţii avem capacităţi paranormale, într-o măsură mai mică sau mai mare. Paranormalul poate apărea în oricine; şi totuşi, abilităţile mele erau deja cizelate încă de la naştere. De cînd eram fetiţă, aveam posibilitatea să-mi dau seama de ceea ce se întîmpla cu ceilalţi, să le aud intuitiv problemele şi să-i ajut să găsească rezolvările necesare. O dată cu studiul, cu rugăciunile şi cu alăturarea de alţi oameni care aveau aceleaşi calităţi deosebite, mi-am dat seama că, atunci cînd lumea venea să mă consulte, aceia aflaţi în alte planuri, ajunşi undeva sus, au început să ni se alăture. Uneori mesajele lor erau precise, la obiect. Alteori, ei nu doreau decît să le facă cunoscut, celor ce-i plîngeau, faptul că sînt fericiţi şi că dragostea lor este eternă. De-a lungul timpului, abilitatea mea de a comunica a devenit din ce în ce mai sigură.

Unii consideră terifiant ceea ce le spun, dar cei mai mulți își regăsesc liniștea. Doresc să-i ajut pe toți aceia care vin la mine și nu le cer decît să acorde respectul cuvenit, atît aptitudinilor mele, cît și mie însămi. Vreau să le fiu de ajutor, pentru că Dumnezeu mi-a dat acest har, iar eu consider că este de datoria mea să îl împart cu ceilalți.

Bonnie participa în mod regulat la întrunirile Asociației de Magie din New York, ținute în prima zi de miercuri din fiecare lună. În ziua aceea, după cum se și așteptase, Gert MacDermott, o obișnuită a acestor adunări, nu era prezentă. Persoanele aflate la întrunire discutau în șoaptă despre groaznica tragedie care căzuse peste familia ei. Gert, de altfel foarte vorbăreață, era foarte mîndră de minunata ei nepoată, povestindu-le adeseori despre calitățile neobișnuite ale acesteia. Le spusese chiar că urma să o aducă și pe ea, însă pînă atunci nu reușise s-o convingă.

– L-am cunoscut pe soțul nepoatei ei, pe Adam Cauliff, acasă la Gert, cu ocazia unuia dintre cocteilurile date de ea, îi spuse dr. Siegfried Volk lui Bonnie. Gert ținea foarte mult la el. Nu cred că pe el îl interesau în mod deosebit studiile și eforturile noastre în domeniul magiei, dar ținea să-i facă ei o bucurie, și de aceea venea la petrecerile pe care le dădea. Un om fermecător. I-am trimis lui Gert o scrisoare prin care îmi exprimam compasiunea și intenția de a o vizita săptămîna viitoare.

– Și eu vreau s-o vizitez, replică Bonnie. Aș dori să-i ajut după puterile mele.

20

Jed Kaplan o pornise mai devreme în plimbarea lui preferată, de la apartamentul mamei sale, situat la intersecția Străzii 14 cu Bulevardul 1, pînă la Rîul Hudson, la Portul North Cove, de

lîngă Centrul Financiar Mondial, acolo unde Adam Cauliff îşi păstra iahtul. Era a cincea zi în care Jed mergea pe această rută, un drum care, în funcţie de devierile de pe traseu, îi lua de obicei aproximativ o oră şi, pe zi ce trecea, îi plăcea din ce în ce mai mult.

Acum, la fel ca în zilele precedente, bărbatul s-a aşezat pe malul rîului Hudson, pentru a-l privi cu un uşor zîmbet pe buze. Gîndul că iahtul *Cornelia II* nu-şi mai ţtea cu aroganţă catargul acolo îl făcea să simtă fiori de plăcere, o plăcere aproape senzuală. Savura imaginea cadavrului lui Adam Cauliff, care se făcuse bucăţi în explozie, începînd cu fracţiunea infinitezimală în care nenorocitul îşi dăduse seama că urma să moară. Apoi, gîndul că acel cadavru a fost sfîrtecat în fărîmiţe, sărind în aer, după care se risipise în apă – era o imagine pe care o retrăia cu intensitate mereu, de atunci, bucurîndu-se din ce în ce mai mult de ea.

Temperatura scăzuse pe parcursul zilei, acum soarele era la apus, iar vînticelul dinspre rîu devenise rece şi pătrunzător. Jed privi în jur, zărind mesele de afară, din piaţă, care fuseseră pline ochi în ultimele patru zile, în timp ce acum erau toate libere. Pasagerii pe care îi vedea sosind pe feribot, din Jersey şi din Hoboken, se grăbeau să se adăpostească. O gloată de sifilitici, se gîndea Jed disprețuitor. Ar fi mai bine să încerce să trăiască vreo cîţiva ani în junglă.

Jed observă o navă de transport, pilotată spre Narrows, şi se întrebă în ce direcţie se îndrepta ea oare. Spre Europa? Spre America de Sud? La dracu', poate că trebuia să încerce să meargă şi el într-unul dintre locurile astea. Venise timpul să tragă pe dreapta. Bătrîna îl cam înnebunea de cap şi bănuia că şi el o cam călca pe nervi.

Cînd îi pregătise micul dejun de dimineaţă, îi spusese:

– Jed, eşti fiul meu, şi ţin mult la tine, dar simt că nu mai rezist, dacă mă superi tot timpul. Trebuie să te schimbi. În ciuda părerilor

tale, Adam Cauliff a fost un om drăguț. Acum, din păcate, el a murit, așa că nu mai ai nici un motiv să continui să-l urăști. Ar fi momentul să te ocupi de altceva. Pot să-ți dau bani, ca să începi o afacere.

La început bătrîna îi oferise 5000 de dolari. Pe la sfîrșitul micului dejun Jed ridicase potul la 25 000, plus că ea îl lăsase să-i vadă și testamentul, în care scria negru pe alb că îi lăsa totul lui. Înainte să se declare de acord să plece din oraș, bărbatul o făcuse să jure pe sufletul tatălui său că nu-și va schimba testamentul.

Cauliff îi dăduse 800 000 pentru proprietatea lor. Erau șanse, după modul în care se chivernisea bătrîna, ca majoritatea banilor să fie tot acolo, atunci cînd avea să dea ortul popii.

Sigur, nu era chiar suma la care spe'rase Jed – proprietatea valora de zece ori mai mult –, însă era maximum pe care-l putea obține, după ce ea aruncase practic în vînt cu toată moștenirea care i-ar fi revenit lui. Bărbatul ridică din umeri și reîncepu să vizualizeze moartea lui Adam Cauliff.

Un martor al exploziei, care se aflase la bordul unui iaht ce revenea dinspre Statuia Libertății, fusese citat, în *Post,* ca spunînd: „Iahtul nu se afla în mișcare. Am bănuit că aruncaseră ancora și că beau cu toții ceva. Valurile începuseră să crească și chiar îmi amintesc că m-am gîndit la faptul că petrecerea aceea n-avea să dureze prea mult. Și deodată, bum! Parcă l-a lovit bomba atomică."

Jed decupase acea relatare privind explozia și o păstra în buzunarul de la cămașă. Se bucura să o tot recitească, să-și imagineze cadavre și resturi de iaht aruncate în aer, împinse de suflul exploziei. Singurul regret era acela că nu fusese și el acolo.

Păcat pentru ceilalți, desigur, dar mare lucru nu era nici de capul lor, din moment ce lucrau mînă-n mînă cu Cauliff, se gîndea Jed. Probabil că și ei făceau parte din rețeaua aceea de găsit

văduve senile, pe care să le convingă să-şi vîndă proprietăţile doar pentru un mic procent din valoarea reală. Ei, cel puţin nu va mai exista *Cornelia II*, se bucură el.

– Scuzaţi-mă, domnule.

Trezit din reveria sa, Jed sări ca ars, pregătit în defensivă, gata să-i spună, oricui ar fi îndrăznit să-l deranjeze, să o şteargă cît mai iute de-acolo. Însă, în locul unui cerşetor vagabond, cu care se aşteptase să aibă de-a face, Jed se trezi uitîndu-se în ochii de profesionist ai unui bărbat cu aspect sobru.

– Detectiv George Brennan, zise bărbatul, arătîndu-i insigna.

Deja era prea tîrziu. Jed îşi dădu seama că făcuse o mare prostie să tot bîntuie prin zona portului.

21

Căutările lui Dan Minor, în scopul de a da de urma mamei sale, promiteau să producă, în sfîrşit, roade. Femeia de la azil, cea care recunoscuse o fotografie de-a bătrînei, îi dăduse prima rază de speranţă din ultima vreme. Îşi căuta mama de atîta amar de vreme – fără nici un succes – încît un licăr oricît de neînsemnat de speranţă era îndeajuns ca să-i dea energie.

După-amiază, după ce îşi terminase treaba la spital, Dan se schimbă repede şi se grăbi să ajungă în Central Park, ca să-şi continue cercetările.

Parcă întreaga lui viaţă nu făcuse nimic altceva decît să-şi caute mama. Aceasta dispăruse pe cînd el avea doar şase ani, imediat după accidentul în care fusese cît pe ce să moară.

Îşi amintea clar cum se trezise acolo, pe patul său de spital, iar mama lui era îngenuncheată şi plîngea în hohote. Mai tîrziu,

Dan aflase faptul că drept urmare a acelui accident – ea era în stare de ebrietate cînd s-a întîmplat – mama lui fusese acuzată de neglijență gravă și că preferase să dispară, ca să evite ruşinea unui mare proces public, după care avea să piardă custodia fiului.

Băiatul primea, din cînd în cînd, de ziua lui, cîte o felicitare nesemnată, care, simțea el, venea din partea ei. Însă acesta nu era decît un semn de viață. Apoi, într-o zi, în urmă cu şapte ani, Dan stătea în living împreună cu bunica şi se uita la televizor, parcurgînd canalele, şi se oprise brusc interesat de un reportaj documentar despre cei fără de adăpost din Manhattan.

Unele interviuri fuseseră filmate în azilurile de săraci, iar altele pe stradă. Una dintre femeile intervievate stătea la o intersecție din nordul *Broadway*-ului. Bunica lui Dan era în cameră şi citea, iar cînd femeia aceea începuse să vorbească, ea tresărise şi îşi aruncase privirea înspre ecran.

Atunci cînd reporterul o întrebase cum o cheamă, aceasta îi răspunsese: „Mi se spune Quinny".

– Vai, Doamne, dar este Kathryn! strigase bunica. Dan, uită-te! Este chiar mama ta!

Oare încă de la vîrsta de numai şase anişori îşi mai amintea Dan cu adevărat de acea față, ori era sigur doar datorită numeroaselor fotografii pe care le devorase de-a lungul timpului, de faptul că aceea era chiar fața mamei sale? Expresia întipărită pe figura femeii care apăruse pe ecranul televizorului era una măcinată de griji ; şi totuşi, încă se mai observa cîte ceva din frumusețea tinerei fete care fusese cîndva. Părul, odinioară negru, era acum din plin presărat cu fire cărunte. Şi-l purta desfăcut, revărsîndu-i-se pe umeri şi creîndu-i un aspect foarte neîngrijit. Totuşi, în ochii lui Dan Minor, ea era tot cea mai frumoasă. Era îmbrăcată cu o haină veche şi cam lălîie, aceasta fiind cu mult prea mare pentru ea. Femeia îşi ținea mîna, într-o manieră

protectoare, pe un cărucior de cumpărături, plin cu pungi goale, din material plastic.

Avea cincizeci de ani, atunci cînd am văzut eu acea emisiune, se gîndea adeseori Dan. Însă părea cu mult mai bătrînă.

– De unde eşti tu, Quinny? o întrebase reporterul.

– Acum sînt de pe-aici.

– Ai familie?

Femeia se uitase, în acea clipă, direct la aparatul de filmat.

– Am avut cîndva un fiu minunat, dar nu l-am meritat. I-a fost cu mult mai bine fără mine, aşa încît l-am părăsit.

A doua zi, bunicii lui Dan angajaseră un detectiv particular, care încercase să-i dea de urmă, însă Quinny nu mai fusese de găsit, de parcă ar fi intrat în pămînt. Cu acea ocazie totuşi, Dan reuşise să afle cîte ceva despre felul în care trăia mama lui, ca şi despre starea ei de spirit – lucruri ce l-au întristat şi i-au impresionat profund pe bunicii lui.

Acum, la doar cîteva zile după ce găsise pe cineva care identificase persoana din fotografie, bărbatul era mai hotărît ca oricînd s-o descopere cu orice preţ. Se află la New York, se gîndea Dan. O voi găsi. Cu siguranţă o voi găsi! Însă, ce-i voi spune, oare? Ce voi face?

Desigur, n-avea de ce se teme – doar îşi imaginase de atîtea ori acea întîlnire. Poate că nu-i va spune decît acele singure cuvinte care ar fi putut realmente însemna ceva pentru mama sa: „Nu te mai pedepsi atîta. N-a fost decît un accident. Dacă eu te iert, tu de ce nu te poţi ierta?"

Îi dăduse cartea sa de vizită lui Lilly Brown, femeia de la azil.

– Dacă o reîntîlneşti, sună-mă, te rog, îi spusese el femeii. Dar te rog din tot sufletul să nu-i spui că o caut. S-ar putea să dispară iar.

Lilly îl liniştise:

– Quinny o să se întoarcă. După cum o cunosc, trebuie să fi

venit deja înapoi. Nu pleacă niciodată pentru foarte mult timp din New York, iar vara îi place să stea în Central Park. Ea zice că, din toată lumea asta, Central Park e locul ei preferat. O s-o caut şi eu. Poate că o fi văzut-o cineva.

Deocamdată ar trebui să mă declar mulţumit măcar cu atît, se gîndea Dan, în timp ce bîntuia alergînd pe aleile parcului, cîtă vreme cerul mai era încă luminat de soarele care se pregătea să apună.

Însă, atmosfera răcindu-se din ce în ce mai tare, Dan simţea tot mai insistent vîntul bătîndu-i în spate şi picioarele transpirate. Acum că stă să vină vara – dar, Doamne, te implor, n-aş vrea ca seara ce vine să fie vreo dovadă a ceea ce înseamnă serile de vară la New York, pentru că, dacă aşa se va întîmpla, atunci ei îi va fi frig şi se va adăposti – poate voi avea norocul ca femeia care-şi spune „Quinny" să fie undeva aşezată pe una din băncile din parc, iar eu să o găsesc.

22

Cornelius MacDermott a ajuns acasă la Nell, la ora şase fix. După ce îi deschise uşa, cei doi au rămas o vreme nemişcaţi, uitîndu-se unul la celălalt. După aceea, bunicul a îmbrăţişat-o.

– Nell, mai ţii minte ce le spuneau bătrînii irlandezi, la priveghi, celor care pierduseră pe cineva drag? „Îmi pare rău pentru nenorocirea ta." Iar tu ziceai că remarca lor era complet idioată. Şi susţineai, cu un glas plin de siguranţă, faptul că „nu se poate să-ţi pară rău pentru nenorocirea cuiva, ci îţi pare rău pentru că persoana respectivă este nevoită să treacă printr-o asemenea nenorocire".

– Mai țin minte.

– Și eu ce-ți spuneam atunci?

– Îmi ziceai că acea expresie are o altă semnificație, și anume: „Nenorocirea ta este și nenorocirea mea, iar eu sînt alături de tine".

– Așa este. Și eu aș vrea să mă consideri și pe mine, acum, la fel ca pe acei bătrîni irlandezi. Nenorocirea ta este cu adevărat și nenorocirea mea. Și de asta trebuie să-ți spun că îmi pare nespus de rău pentru Adam. Aș face orice pentru ca tu să nu treci prin ceea ce treci în clipa asta.

Nu îl nedreptăți!, își spuse Nell. Mac are optzeci și doi de ani. Mă iubește și a avut grijă de mine de cînd mă știu. Poate că era, într-un fel, gelos pe Adam. Au existat nenumărate femei cărora le-ar fi plăcut să se căsătorească cu Mac, după moartea bunicii. Probabil că eu am fost cauza pentru care el n-a vrut să se apropie de nici una dintre ele.

– Știu lucrul ăsta, îi zise Nell, și mă bucur că ai venit. Cred că-mi trebuie ceva timp ca să mă dezmeticesc.

– Din păcate, Nell, tocmai timp nu prea ai, se grăbi Mac să-i spună. Haide să stăm jos. Trebuie să discutăm ceva.

Neștiind la ce să se aștepte, îl urmă în camera de zi.

– Nell, îmi dau foarte bine seama că treci prin niște momente cumplite, dar trebuie să vorbim despre ceva. Încă nu s-a ținut serviciul religios, iar eu vin și îți pun cîteva întrebări serioase. Îmi pare rău că trebuie să mă port așa. Poate că o să-ți vină să mă dai pe ușă afară și, în cazul acesta, te înțeleg perfect. Însă există unele lucruri care nu suportă amînare.

Nell acum știa ceea ce intenționa Mac să-i spună în continuare.

– Anul ăsta electoral nu este unul oarecare. Este un an în care au loc și alegerile prezidențiale. Știi la fel de bine ca mine că se poate întîmpla orice, dar candidatul nostru la președinție are

un mare avans şi, în cazul în care nu face vreo prostie gogonată, el va fi noul preşedinte al ţării.

Va ieşi cu siguranţă preşedinte, îşi spuse Nell, şi va fi chiar unul bun. Pentru prima dată de la aflarea veştii despre moartea lui Adam, femeia simţea acum ceva în ea – un prim semn că se întorcea la viaţă. Privindu-şi bunicul, remarcă faptul că şi ochii acestuia păreau mai strălucitori ca oricînd. Iată ce minuni putea să facă o simplă campanie electorală, dintr-un asemenea cal bătrîn, se gîndea ea.

– Nell, mi-a ajuns la urechi faptul că mai există nişte pretendenţi care vor să candideze pentru locul meu. Tim Cross şi Salvatore Bruno.

– Tim Cross nu e decît un prunc nimerit în consiliu, iar lui Sal Bruno nu i-au mai venit din Albany la fel de multe voturi în Senat, tot aşa cum nu i-a mai venit ciclul unei mame cu zece copii făcuţi unul după altul, se repezi Nell.

– Bravo, aşa te vreau. Tu ai fi cîştigat cu siguranţă acel loc.

– L-aş fi cîştigat? Ce tot vorbeşti tu acolo, Mac? Dar voi candida pentru el. Trebuie!

– S-ar putea să nu mai ai ocazia asta, adică s-ar putea să nu mai fie cazul să candidezi.

– Îţi repet întrebarea: ce tot vorbeşti tu acolo, Mac?

– Nu mi-e uşor să ţi-o spun, Nell, însă au venit la mine azi de dimineaţă Robert Walters şi Len Arsdale. Vreo zece contractori în construcţii au semnat nişte declaraţii prin care afirmă că au dat firmei Walters şi Arsdale mită de ordinul a milioane de dolari, pentru a obţine nişte mari avantaje în afaceri. Robert şi Len sînt doi bărbaţi destoinici. Îi ştiu de-o viaţă. Nu s-au ocupat niciodată cu aşa ceva. Nu au luat niciodată mită.

– Şi ce vrei să spui cu asta, Mac?

– Nell, vreau să-ți spun că e foarte probabil ca Adam să se fi ocupat cu pretinderea și luarea de mită.

Nell își privi o clipă bunicul, apoi scuturã din cap.

– Nu, Mac, eu nu cred asta. Adam n-ar fi făcut așa ceva. Și acum este cel mai simplu să dai vina pe un mort, ba, în plus, este și cel mai convenabil. A declarat cineva că i-a dat bani lui Adam?

– Winifred era veriga.

– Winifred? Pentru Dumnezeu, Mac, femeia aia n-avea nici un strop de îndrăzneală. Ce te face să crezi că ar fi fost capabilă de o asemenea acțiune?

– Tocmai asta-i problema. Robert și Len știu bine că Winifred cunoștea problemele pe toate părțile și ar fi putut să facă o șmecherie, și totuși ea nu ar fi încercat niciodată să facă nimic pe cont propriu.

– Mac, protestă Nell, îți dai seama ce spui? Tu îi crezi pe cuvînt pe vechii tăi prieteni cînd afirmă că sînt imaculați ca zăpada proaspăt așternută, iar soțul meu a fost un hoț ordinar. Oare nu ar fi cumva posibil ca, prin moartea lui, Adam să le fi oferit exact țapul ispășitor de care aveau nevoie pentru a-și acoperi propriile matrapazlîcuri?

– Auzi, atunci să te întreb eu ceva: de unde crezi că a avut Adam atîția bani, ca să-și poată permite să cumpere proprietatea aia de pe Strada 28?

– Nu cred, ci știu asta: de la mine i-a avut.

Cornelius MacDermott se holbă la ea.

– Să nu-mi spui acum că ai intrat în renta ta viageră.

– Dar era renta mea viageră, nu? I-am împrumutat lui Adam banii, ca să cumpere acea proprietate de la ultimul etaj, în care să-și deschidă firma. Dacă ar fi luat mită, așa cum spui tu, ar mai fi avut nevoie să împrumute bani de la mine?

– Da, în cazul în care nu-și dorea documente ca dovezi

incriminatorii. Nell, un lucru să-ţi fie clar: dacă se descoperă cumva faptul că soţul tău s-a făcut vinovat de luare de mită şi dacă numele lui va fi implicat într-un astfel de scandal public, atunci poţi să-ţi iei încă de pe-acum adio de la cîştigarea locului din Congres.

– Mac, în clipa asta cel mai mult mă interesează să nu fie întinată amintirea lui Adam, nu să-mi fac griji pentru viitorul meu politic.

„Nu poate fi adevărat", îşi spuse Nell, ducîndu-şi o clipă mîinile la faţă. „Peste cîteva minute mă voi trezi ca dintr-un coşmar şi Adam va fi lîngă mine şi nimic din toate astea nu se vor fi întîmplat."

Nell se ridică brusc şi se apropie de fereastră. Winifred, gîndi ea. Tăcuta şi timida Winifred. Am văzut-o cînd a ieşit din lift şi mi-am dat seama imediat de faptul că urma să moară. Oare aş fi putut cumva împiedica toate astea? se întrebă Nell. Aş fi putut oare să o previn în vreun fel?

Din ceea ce-i spusese Mac, reieşea faptul că Walters şi Arsdale sînt siguri că ea a fost cea care a trişat. Nu-mi vine a crede că Adam ar fi luat-o, la firma lui, dacă ar fi ştiut că este necinstită.

Mie îmi este limpede, îşi spuse Nell. Dacă s-a dat cumva mită, el n-a avut nici măcar habar de lucrul ăsta. Cu aşa ceva, sînt convinsă că Adam n-a avut nici în clin, nici în mînecă.

– Nell, sper că îţi dai seama de faptul că toată treba asta aruncă o lumină cu totul nouă asupra exploziei, spuse Mac, întrerupîndu-i gîndurile. Nu se poate să fi fost, pur şi simplu, un accident, o bizară coincidenţă, ci cu siguranţă că s-a intenţionat ca cineva dintre cei de pe iaht să nu ajungă să vorbească cu anchetatorii de la procuratură.

„E ca în cazul curentului aceluia de apă din copilăria mea", se gîndea Nell, întorcîndu-se către bunicul său. „Val după val se

izbeşte de mine şi eu nu pot rămîne la suprafaţă. Şi mă îndepărtez din ce în ce mai mult de ţărm."

Mai vorbiră cîteva minute despre explozie şi despre luarea de mită incriminată de Walters şi Arsdale. Sesizînd faptul că Nell se îndepărta cu gîndurile din ce în ce mai mult de el, Mac încercă să o convingă să iasă la cină împreună, însă nepoata îl refuză.

– Mac, nici n-aş putea să înghit acum ceva. Dar în curînd, îţi promit. Foarte curînd voi putea discuta despre toate astea.

După ce Mac plecă, Nell intră în dormitor şi deschise uşa de la dulapul de haine al lui Adam. Sacoul bleumarin, cel pe care îl purtase în drumul de întoarcere din Philadelphia, se afla pe umeraşul pe care-l pusese ea a doua zi de dimineaţă. „Cînd a venit Winifred vineri după-amiază, cred că i l-am dat din greşeală pe celălalt", se gîndi Nell. „Celălalt sacou al lui Adam era aproape identic cu acesta, doar că avea nasturi argintii. Deci pe acesta îl purtase el înainte să moară."

Nell îl scoase de pe umeraş şi-şi băgă braţele pe mîneci. Se aştepta să se simtă mai bine, ca şi cum ar fi fost prinsă în braţele lui Adam, însă dimpotrivă, ea avu un sentiment zguduitor de alienare, după amintirea bruscă şi uluitoare a schimbului lor dur de cuvinte din acea ultimă dimineaţă, fapt care îl determinase pe Adam să se grăbească atît de tare şi să plece atît de repede, încît să uite să-şi mai ia şi sacoul şi servieta.

Cu sacoul încă pe umeri, Nell dădu ocol încăperii. Un gînd, nedorit şi foarte neplăcut, i se insinua treptat în minte. De multe luni de zile, Adam fusese tot nervos. În afară de nervozitatea inerentă inaugurării unui nou sediu de firmă, oare îl mai supărase şi altceva? Ar fi fost cumva posibil să se mai fi întîmplat ceva, fără ca ea să-şi fi dat seama? Ar fi avut el poate vreun motiv să se teamă de ancheta care urma să de desfăşoare?

Nell se opri şi rămase cîteva clipe nemişcată, gîndindu-se bine la tot ce îi spusese Mac. Apoi, scutură energic din cap. „Nu. Nu, nu pot crede, în ruptul capului, aşa ceva, niciodată", îşi spuse femeia.

JOI, 15 IUNIE

23

După ce primise de la partenerul său un telefon în legătură cu individul pe care, cu o zi în urmă, acesta îl descoperise în port şi îl invitase pentru anchetare, Jack Sclafani se grăbi să ajungă în centru, pentru a se întîlni cu George Brennan.

– Ar fi mult prea simplu totul, îi spuse Brennan. După felul cum se conturează lucrurile, se poate presupune nu numai că individul ăsta ar fi făcut-o, dar că pe urmă ar mai fi şi rămas să bîntuie pe-acolo, prin port, parcă anume ca să-l luăm noi ca din oală.

După aceea, i-a făcut o scurtă descriere a lui Jed Kaplan:

– Treizeci şi opt de ani. Crescut în Manhattan, în cartierul Stuyvesant, dincolo de Strada 14. A avut mai mereu necazuri. Cazierul de minor este curat, însă ca adult a stat de cîteva ori la răcoare, pe insula Riker, pentru că s-a bătut prin baruri. Se pare că devine furios la băutură sau atunci cînd consumă droguri.

Brennan scutură dispreţuitor din cap, apoi continuă:

– Tatăl şi bunicul lui au fost mari blănari. Mama este o doamnă respectabilă. Familia sa a deţinut o clădire cu etaj, pe Strada 28. Adam Cauliff a cumpărat-o anul trecut, de la mama lui Kaplan,

plătind un preț foarte convenabil. Kaplan s-a întors la New York luna trecută, după cinci ani petrecuți în Australia. Din cîte spun vecinii, s-a arătat deosebit de furios atunci cînd a auzit că mama a vîndut clădirea. Cel mai mult l-a înfuriat faptul că, de cînd a fost înstrăinată, proprietatea aproape şi-a triplat valoarea, datorită dispariției conacului Vandermeer, o clădire alăturată, care era un reper istoric şi care a ars din temelii, în luna septembrie a anului trecut. Acestui conac i-a scăzut enorm prețul, după ce a devenit doar un munte de cenuşă, astfel încît proprietatea respectivă a fost achiziționată de către Peter Lang, marele antreprenor de afaceri imobiliare, care, dacă îți aminteşti bine, trebuia să se afle şi el pe iaht, atunci cînd acesta a explodat.

Brennan se uită în jos pe biroul său şi puse mîna pe un ibric cu cafea, pe care îl uitase acolo. Detectivul îşi termină punerea lui Jack în temă :

– Adam Cauliff a încheiat cu Lang o afacere, în vederea ridicării unui complex luxos de birouri şi de locuințe, pe cele două parcele învecinate. El a proiectat un turn care urma să se înalțe exact pe locul în care îşi expunea odinioară familia Kaplan blănurile spre vînzare. În acest fel a apărut eventualul mobil – tînărul Kaplan a fost supărat pentru că locul fusese vîndut la un preț mult prea mic –, precum şi posibilitatea. Dar ceea ce avem pînă acum este oare îndeajuns ca să-l arestăm şi să-l condamnăm? Nu, însă tot e un început. Vino cu mine. Este dincolo.

Kaplan se uită batjocoritor la ei.

Lui Jack i-a fost suficient să arunce o singură privire spre Kaplan, ca să-şi dea seama că aveau de-a face cu un borfaş sadea. Totul indica numai lucruri rele: ochi foarte mobili, acel dispreț întipărit definitiv pe față, modul în care şedea la masă, într-o poziție ghemuită, de parcă ar fi fost gata oricînd să sară la bătaie – sau să fugă. Asta fără a mai pune la socoteală şi uşorul iz dulceag de droguri, de pe hainele sale.

Aş putea să pun rămăşag că are cazier şi în Australia, se gîndi Jack.

– Sînt cumva arestat? întrebă ironic Jed.

Cei doi detectivi se uitară unul spre celălalt.

– Nu, nu eşti, răspunse George Brennan.

Kaplan îşi trase scaunul de sub el, ridicîndu-se în picioare.

– Atunci, eu am plecat.

George Brennan aşteptă ca bărbatul să părăsească încăperea, după care se întoarse către vechiul său prieten şi îl întrebă gînditor:

– Tu ce părere ai?

– Despre Kaplan? E o haimana fără de nici un căpătîi, spuse Jack Sclafani. Iar dacă mă întrebi dacă ar fi fost în stare să arunce iahtul în aer, răspunsul meu este da, bineînţeles. Făcu o pauză. Însă, ceea ce mă intrigă cel mai tare este faptul că, în cazul în care el ar fi pus o bombă acolo şi i-ar fi făcut fărîmiţe pe cei de pe iaht, nu cred să fie chiar atît de prost încît să se plimbe toată ziulica prin port. O fi el vagabond, dar oare să fie şi prost?

24

Înainte de ivirea zorilor, Ken şi Regina Tucker au fost treziţi din somn de nişte urlete de groază, care veneau din dormitorul fiului lor, Ben. Era a doua oară, de la nefericita excursie la New York, cînd băiatul avea astfel de coşmaruri.

Săriră amîndoi din pat şi se năpustiră pe hol, deschiseră uşa de la camera copilului, aprinseră lumina şi intrară repede în încăpere. Ken îşi luă fiul în braţe.

– Stai liniştit, băiete, totul e în regulă, îi spuse el, ca să-l liniştească.

– Vreau să plece şarpele, hohoti Ben. Vreau să plece.

– Ben, nu a fost decît un vis urît, îi spuse Regina, mîngîindu-l pe frunte. Acum sîntem lîngă tine; nu ţi se întîmplă nimic rău.

– Povesteşte-ne despre visul tău, îl îndemnă Ken.

– Pluteam pe rîu şi mă uitam peste balustradă. Şi pe urmă celălalt vas ... Ben avea încă ochii închişi şi glasul îi tremura, apoi tăcu.

Părinţii se uitară unul la celălalt.

– Tremură tot, şopti Regina.

Numai după o jumătate de oră se asiguraseră ei de faptul că Ben adormise iar. După ce reveniră în propriul dormitor, Ken spuse încet:

– Cred că ar fi bine să-l ducem pe Ben la un doctor. Nu mă pricep la medicină, însă din ceea ce am mai citit şi am mai văzut pe la televizor, cred că este un caz care ar semăna cu ceea ce s-ar putea numi un sindrom de stres posttraumatic.

Bărbatul se aşează pe marginea patului.

– Ce excursie nenorocită. Vrei să-i oferi copilului o zi minunată la New York, iar el are nenorocul să se uite direct la vasul respectiv, chiar atunci cînd acesta sare în aer, cu patru oameni la bord. Mai bine rămîneam acasă.

– Crezi că Ben chiar i-a văzut pe acei oameni aruncaţi în aer?

– Cred că da, săracul, cu coşmarurile pe care le are. Dar e tînăr şi rezistent. Cu un mic ajutor, se va face bine. Ştiu că ar fi timpul să ne sculăm deja, dar hai să mai dormim puţin. Mă aşteaptă o zi grea şi nu vreau să moţăi la serviciu.

Regina Tucker stinse lumina şi se întinse în pat, apropiindu-se de soţul ei, în căutarea liniştii. Pentru ce oare visează Ben şerpi? se întrebă femeia. Poate pentru că ştie că mie mi-e teamă de şerpi, se gîndi Regina. Probabil că am vorbit prea mult despre asta. Dar tot nu explică de ce a legat el acum de acest coşmar, apărut în urma călătoriei cu vaporul, şi teama mea de şerpi.

Simțindu-se nenorocită și vinovată, femeia închise ochii și se strădui să adoarmă, chiar dacă toate simțurile îi erau în alertă pentru eventualul următor strigăt de groază al lui Ben.

25

La slujba religioasă în memoria lui Adam Cauliff, ținută în acea dimineață târzie de joi, Nell ședea în primul rînd de strane ale bisericii, în timp ce bunicul și mătușa o încadrau de o parte și de cealaltă. Nell se simțea detașată de eveniment, aproape ca un străin care ar fi urmărit ceremonia din afară. Pe tot parcursul ritualului, amintirile o năpădiseră puzderie și prin minte îi trecuseră tot felul de gînduri.

Stătuse exact în același rînd de strane și cu douăzeci și doi de ani în urmă, la același fel de slujbă – ținută atunci pentru părinții ei. Corpurile lor atunci, la fel ca și cel al lui Adam acum, pe iaht, fuseseră complet spulberate în explozia avionului care se prăbușise în jungla amazoniană.

Adam fusese unicul copil al unor părinți care, la rîndul lor, fuseseră niște copii singuri la părinți.

Și eu am fost tot singură la părinți și fiică a unor părinți și de asemenea singuri la părinți.

Tatăl lui murise în vremea cînd Adam era la liceu, iar mama lui la scurtă vreme după ce el terminase colegiul.

Oare asta să fi creat între ei o atracție reciprocă? se întreba acum Nell. Un același sentiment de izolare, comun amîndurora în timpul adolescenței?

Își amintea de faptul că, la prima întîlnire, Adam îi spusese:

– Nu mă mai duc în Dakota de Nord. Nu mai am nici un fel de rude acolo și mă simt cu mult mai apropiat de prietenii pe

care mi i-am făcut în colegiu, decît de copiii împreună cu care am copilărit.

De la moartea lui Adam, Nell nu primise nici un semn de viață de la nici unul dintre prietenii lui din vremea colegiului. Şi nu credea că vreunul dintre ei s-ar fi aflat la acea slujbă.

Viața mi-a fost așa de plină, se gîndea femeia. Atîtea s-au întîmplat. Iar Adam s-a integrat în ritmul meu de viață, ca de altfel în orice sarcină sau responsabilitate. L-am luat ca atare, din multe puncte de vedere. Nu l-am stîrnit niciodată să-mi povestească despre copilăria lui. Nu l-am întrebat niciodată dacă n-ar dori cumva să ne viziteze vreun prieten de-al lui.

Pe de altă parte, nici Adam nu mi-a dat niciodată de înțeles că şi-ar dori așa ceva.

Aş fi fost imediat de acord, îşi spuse Nell.

Biserica era plină cu prieteni de-ai ei şi de-ai lui Mac, cu diverşi membri ai familiei lor.

Mac o luă de braț şi îi făcu semn să se ridice. Monseniorul Duncan citea din Biblie.

– Lazăr, cel care a înviat din morți ...

Întoarce-te, Adam, te rog, întoarce-te, implora Nell în gînd.

Monseniorul vorbea despre violența lipsită de sens, care luase viața a patru suflete. Apoi, acesta se întorsese la altar.

Este pauza dinaintea binecuvîntării finale, se gîndea Nell, apoi îşi dădu seama că Mac se îndrepta, printre strane, spre treptele care urcau în amvon.

Mac se pregătea să vorbească din amvon.

– Adam mi-a fost nepot prin alianță, începu bătrînul...

Mac îl elogiază pe Adam, se gîndea Nell. El nu îi spusese că intenționează acest lucru. Apoi, Nell se gîndi amărîtă că poate nimeni altcineva nu se oferise să vorbească; nimeni altcineva nu-l cunoştea pe Adam atît de bine şi nici n-a ținut la el îndeajuns de mult, ca să-l elogieze.

O clipă, Nell avu strania senzație că o va apuca un rîs isteric, amintindu-și de gluma pe care o spunea uneori Mac colegilor săi în ale politicii, atunci cînd dorea să facă ironii pe seama opoziției: „Pat Murphy a murit, iar la slujbă, preotul roagă să se spună cîteva cuvinte de bine despre el. Dar Pat, din motive foarte bine întemeiate, nu avea nici un prieten pe lumea asta, așa că nimeni nu se ridică pentru a spune ceva. Preotul roagă din nou ca cineva să spună totuși cîteva cuvinte și iarăși nu se oferă nimeni. A treia oară cînd roagă zadarnic, preotul devine nervos și ajunge să țipe: Nu plecăm din biserica aceasta pînă nu spune cineva măcar o frază despre Murphy. Auzind acest lucru, se ridică un individ, care spuse: «Fratele lui a fost un om și mai rău».“

Adam, de ce oare nu se află nimeni aici, care să vorbească despre tine? se gîndea Nell. De ce oare există cineva care te-a urît pînă într-atît, încît să te omoare?

Mac se întorsese în strană. După aceea a venit binecuvîntarea finală, apoi cîntecul de încheiere. Slujba a luat sfîrșit.

Pe cînd Nell ieșea din biserică împreună cu Mac și cu Gert, o femeie i-a întins mîna și a oprit-o:

– Aș putea să vă vorbesc puțin? o întrebă femeia. Vă rog. Este foarte important.

– Desigur. Nell se îndepărtă ușor dinspre Mac și Gert.

O știu pe femeia asta, se gîndea ea. Dar oare de unde?

Femeia părea a fi cam de aceeași vîrstă cu Nell și, la fel ca ea, era îmbrăcată în negru. Avea ochii umflați și pe față i se citea durerea. Este Lisa Ryan, se gîndi Nell, amintindu-și pînă la urmă de ea, dintr-o fotografie pe care o văzuse într-un ziar. Soțul ei, Jimmy, a fost pe iaht împreună cu Adam. M-a sunat, după apariția reportajelor care sugerau că explozia ar fi putut fi un act de sinucidere și că el s-ar putea să fie vinovat de moartea tuturor. Cînd îi telefonase, ea îi confirmase faptul că soțul ei avusese o

depresie, dar insistase asupra faptului că n-ar fi făcut niciodată vreun rău altcuiva, în mod intenţionat.

– Doamnă Cauliff, se grăbi să-i spună Lisa, am putea să ne întîlnim ca să vorbim între patru ochi? Cît mai curînd. Este foarte important. Femeia privea în jurul ei, foarte speriată. Apoi făcu ochii mari şi păru cuprinsă brusc de panică. Mă scuzaţi că v-am deranjat, spuse ea deodată, după care se întoarse pe călcîie şi coborî în fugă treptele bisericii.

Este *îngrozită,* se gîndi Nell. Dar de ce? Şi ce-a vrut ea, de fapt, de la mine?

Întoarse capul, recunoscîndu-l pe detectivul Brennan, care tocmai ieşea din biserică însoţit de un alt bărbat. Pentru ce oare, se întrebă Nell, apariţia acestora o speriase atît de tare pe văduva lui Jimmy Ryan?

26

În acea zi de joi, după-amiază, Bonnie Wilson îi telefonă lui Gert MacDermott şi o întrebă dacă ar putea să treacă pe la ea, într-o scurtă vizită.

– Bonnie, te rog să mă crezi, dar astăzi chiar nu e o zi potrivită, îi spuse Gert. De dimineaţă a fost slujba comemorativă pentru Adam Cauliff şi după aceea fratele meu a invitat lumea, la Plaza Athénée. Tocmai am ajuns acasă. A fost o zi foarte grea.

– Gert, simt că trebuie să trec acum pe la tine. Aş putea ajunge în douăzeci de minute şi îţi promit că nu stau mai mult de o jumătate de oră.

Bătrîna oftă, după ce auzise păcănitul telefonului închis. După tot stresul de peste zi, de-abia aşteptase să-şi pună un halat de

casă şi să-şi facă un ceai. Mi-aş dori ca, o dată cu vremea, să devin mai hotărîtă şi mai puternică, se gîndea ea. Pe de altă parte, probabil că este Cornelius destul de puternic pentru amîndoi.

A fost drăguţ din partea lui că a vorbit aşa de frumos despre Adam, gîndea Gert. Îi şi spusese lucrul acesta, după slujbă.

– Oricare politician, care nu face nici două parale, poate vorbi foarte frumos despre oricine, Gert, îi răspunsese el morocănos. În definitiv, ar fi trebuit să ştii asta, după atîţia ani în care am făcut propagandă.

Iritată de brutala lui sinceritate, bătrîna îl avertizase ca nu cumva să îndrăznească să-i spună aşa ceva lui Nell, şi, spre meritul lui, îşi ţinuse gura, atunci cînd nepoata sa i-a mulţumit.

Ah, sărăcuţa de Nell, se gîndi ea, amintindu-şi de înfăţişarea acesteia din dimineaţa aceea. Măcar dacă ar fi arătat vreo emoţie. Dar a stat acolo, ca amorţită. La fel cum reacţionase la moartea lui Richard şi-a lui Joan, cu mulţi ani în urmă.

În acea zi, Cornelius plînsese, tăcut, de-a lungul întregii ceremonii. Nell, cea de zece ani, îl bătuse pe mînă şi încercase să-l liniştească. Şi nici astăzi ea nu plînsese deloc.

Ce mult aş vrea să-mi dea voie să stau împreună cu ea o vreme, se gîndea Gert. Nu vrea să-i vină a crede că Adam a murit şi pace bună. La prînzul de după slujbă, nepoata îi spusese:

– Încă mi se pare că nu-i adevărat.

Gert oftă, traversînd dormitorul. Apoi deschise şifonierul. Doamne Dumnezeule, n-aş fi vrut ca Bonnie să insiste atîta ca să treacă pe-aici tocmai acum, însă cel puţin aş putea să-mi pun pe mine ceva mai confortabil, înainte să ajungă.

Îmbrăcă nişte pantaloni comozi, o bluză de bumbac şi nişte papuci. Îşi dădu şi cu puţină apă pe faţă şi se pieptănă. Simţindu-se oarecum mai înviorată, Gert se întoarse în living, cînd sună interfonul şi portarul o întrebă dacă o aştepta cumva pe domnişoara Wilson.

*

– Ştiu că ai fi preferat să nu vin, îi spuse Bonnie, dar aşa am considerat că trebuie să fac. Ochii ei de un gri intens o studiau pe Gert cu atenţie. Să nu-ţi faci griji, mai zise ea calmă. Cred că o pot ajuta pe nepoata ta. Am senzaţia că doreai să-ţi faci o ceaşcă de ceai. Ce-ar fi să bem cîte una împreună?

După cîteva minute, cele două femei şedeau una în faţa celeilalte, la o măsuţă din bucătărie.

– Îmi amintesc că bunica ştia să citească în frunzele de ceai, spuse Bonnie. Şi avea mare dreptate, de fiecare dată. Sînt convinsă că avea puteri supranaturale, pe care nici măcar nu şi le ştia. După ce a prezis că o verişoară de-a ei avea să se îmbolnăvească foarte rău, iar prezicerea s-a adeverit, bunicul a implorat-o să nu mai facă acest lucru. A convins-o de faptul că puterea sugestiei era motivul pentru care verişoara ei se îmbolnăvise.

Bonnie cuprinse ceaşca cu degetele ei lungi. Cîteva frunze se strecuraseră prin sită şi se uita la ele gînditoare. Părul negru i se revărsase peste faţă, acoperindu-i-o. Gert se uita cu o nervozitate crescîndă la femeie. Ştie ea ceva, se gîndea bătrîna. O să-mi dea nişte veşti proaste. Sînt sigură de asta.

– Gert, tu ştii ce sînt fenomenele de voce independentă, nu? o întrebă Bonnie deodată.

– Da, sigur. Sau mai degrabă am auzit. Din cîte ştiu eu, e un lucru foarte rar.

– Da, aşa este. Ieri a venit la mine o nouă clientă, pentru o consultaţie. Am putut să comunic cu mama ei, de dincolo, şi cred că am ajutat-o să accepte faptul că aceasta a murit. Însă, chiar cînd mama ei spunea că este obosită şi trebuie să plece, am simţit că mai era cineva care încerca să comunice cu mine.

Gert puse ceaşca jos.

– Clienta a plecat, iar eu am rămas liniştită o vreme şi am aşteptat să văd dacă trebuia să primesc vreun mesaj. Apoi, deodată, l-am auzit – era glasul unui bărbat. Dar era aşa de încet, încît la început n-am înţeles nimic din ceea ce spunea. Am aşteptat şi i-am simţit efortul, străduinţa lui de a ajunge la mine, apoi am înţeles că repeta întruna un singur nume: „Nell, Nell, Nell".

– A fost ...? Gert tăcu.

Ochii lui Bonnie se măriră, devenind aproape luminoşi. Irisul lor, de un gri închis, era acum violet. Femeia dădu din cap.

– L-am rugat să-mi spună măcar cum îl cheamă. Nu mai avea deloc energie. Însă chiar înainte de a pleca, el mi-a zis: „Adam. Sînt Adam."

27

După prînz, Nell a insistat să meargă singură, pe jos, de la Plaza Athénée, pînă acasă. Ştia că drumul acela, pe distanţa a zece intersecţii, avea să-i facă bine. Voia să mai fie şi de una singură, să se poată gîndi în voie.

– Mac, mă simt bine, îi spusese bunicului, ca să-l liniştească. Nu-ţi mai face atîtea griji pentru mine.

Pînă la urmă se făcu nevăzută, în timp ce încă se mai întreţinea cu ultimii oaspeţi, cu bunii lui prieteni, care din întîmplare erau şi membri activi în partid. Cîţiva dintre aceştia începuseră deja să vorbească cu ea în mod deschis despre politică.

De exemplu, Mike Powers îi mărturisise:

– Nell, la drept vorbind, Bob Gorman n-a prea făcut nici o scofală, în cei doi ani cît a fost în post. Ne bucurăm acum că

pleacă să lucreze pentru una dintre firmele alea de Internet. Bună alegere pentru el, părerea mea. Cu tine, vom cîştiga.

Oare voi putea eu să cîştig? se întreba Nell, pe cînd mergea pe Bulevardul Madison. Oare la fel veţi gîndi şi atunci cînd veţi afla că foştii patroni ai lui Adam încearcă să dea vina pe el şi pe Winifred, pentru propriile lor aranjamente de licitaţii şi de mituire?

Este atît de uşor să dai vina pe doi oameni care nu mai sînt în viaţă, se gîndi ea furioasă.

Totuşi, Nell înţelese faptul că o bîntuia şi un alt gînd. Era oare posibil ca Adam şi Winifred să fie morţi numai pentru că ştiau prea multe despre scandalul de mituire, investigat acum de procuratură?

Dacă Adam ar fi fost în orice fel şi oricît de puţin implicat în vreo ilegalitate, ea s-ar putea să-şi piardă locul din partid, în cazul în care ar fi ieşit totul la iveală după anunţarea candidaturii.

Şi ce-o mai fi fost şi cu scena aceea de la biserică, de dimineaţă? Pentru ce a intrat Lisa Ryan în panică, atunci cînd i-a văzut pe detectivii care anchetează explozia de pe iaht? Era oare posibil ca soţul ei să fie răspunzător pentru acea explozie? Sau poate să fi fost chiar el ţinta atentatului? După cele scrise în ziare, Ryan nu avusese serviciu o perioadă pentru că se plînsese de materiale proaste folosite pe şantier. Mai ştia el oare şi altceva care să-l fi făcut periculos pentru unii dintre cei vinovaţi de matrapazlîcuri?

Pe cînd mergea pe bulevard, Nell remarcă soarele care îi bătea plăcut în faţă. Ridicînd în cele din urmă capul ca să se uite în jur, femeia îşi dădu seama că era o după-amiază minunată. Eu şi Adam obişnuiam să ne plimbăm tot timpul, se gîndi Nell cu tristeţe. Îi fascina să se uite pe la vitrine, deşi arareori cumpărau cîte ceva. Din cînd în cînd, mîncau la cîte unul dintre restaurante şi beau cîte o cafea.

Mereu era mirată, neputîndu-şi explica în nici un fel cum de izbuteau atîtea restaurante să supravieţuiască în New York. Trecu pe lîngă două dintre cele mai mici, amîndouă cu mese şi scaune din fier forjat scoase pe trotuar.

Pe cînd se uita la acele restaurante, două femei se aşezară la o masă.

– Cafenelele cu mese scoase pe trotuar mă fac să mă simt ca la Paris, spuse una dintre ele.

Adam şi cu mine ne-am petrecut luna de miere la Paris, îşi aminti Nell. El se afla atunci pentru prima dată acolo. Mi-a plăcut la nebunie să-i arăt locurile cele mai frumoase.

Pe Mac îl supărase faptul că ei se cunoscuseră atît de puţin, înainte de căsătorie.

– Mai aşteptaţi încă un an, îi sfătuise bătrînul. Şi pe urmă vă fac eu o nuntă mare, ca-n poveşti. Cu surle şi tobe.

Mac nu putea înţelege nici azi de ce nu-şi dorise Nell o nuntă mare, însă ei îi era evident. Nunţile mari erau pentru cei cu familii mari. Ei i-ar fi fost îndeajuns verişoarele care să-i fie domnişoare de onoare; bunicile care să-i ofere cadouri sentimentale; nepoţelele care să-i aducă flori şi să se întreacă apoi în a prinde buchetul miresei.

Nell discutase despre asta şi cu Adam. Cu toţi prietenii din lume, care ţi-ar fi venit la nuntă, nu puteai să ai şi familia în preajmă, la una dintre acele mari petreceri, pentru simplul fapt că nici unul dintre ei nu avea familie, cu excepţia lui Mac şi a lui Gert, bineînţeles. Şi atunci, amîndoi căzuseră de acord să facă o nuntă cît mai discretă.

– Să facem o nuntă micuţă şi discretă, spusese Adam. Nu ne trebuie tot felul de reporteri care să ne orbească cu flash-urile aparatelor de fotografiat. Iar dacă eu o să-mi invit toţi prietenii, n-o să mai terminăm cu lista.

„Unde au fost astăzi toți aceşti aşa-zişi prieteni?", se întreba Nell.

Mac explodase atunci cînd Nell îi spusese că fixaseră deja data nunții.

– Cine dracu' mai e şi tipu' ăsta, Nell? Nici nu-l cunoşti bine. Da, înțeleg, este un arhitect din Dakota de Nord, venit la New York, ca să-şi găsească o slujbă amărîtă. Şi ce altceva mai ştii tu despre el?

Şi Mac – pentru că unul era Mac – a pus ca Adam să fie verificat.

– Colegiul pe care l-a urmat este o adevărată fabrică de absolvenți pe bandă rulantă, Nell. Te rog să mă crezi, nu e ca la Stanford. Şi a lucrat în nişte întreprinderi mici, de familie, pentru mici constructori de magazine şi de case pentru pensionari. Treburi de calibrul ăsta.

Dar Mac – tot pentru că unul era Mac – lătra, însă nu muşca, atunci cînd era vorba de mine, se gîndea Nell. După ce a acceptat faptul că hotărîrea era definitivă, el i-a făcut cunoştință lui Adam cu prietenii săi, Robert Walters şi Len Arsdale, care i-au oferit un loc de muncă.

Nell ajunse la uşa blocului. În urmă cu unsprezece ani, atunci cînd îşi cumpărase apartamentul respectiv, tocmai îşi terminase colegiul. Mac nu înțelegea nici astăzi pentru ce nu putuse ea continua să locuiască în vilă împreună cu el.

– Tu vei ajunge să conduci biroul de la New York în locul meu şi să mergi seara la Facultatea de Drept. Economiseşte-ți banii, îi spusese bunicul.

– Voi avea timp destul şi pentru asta toată viața, insistase Nell.

Carlo, portarul, era pe atunci nou angajat. Îşi amintea că o ajutase să-şi descarce maşina şi că îi cărase cele cîteva lucruri

luate de acasă de la Mac. Astăzi cînd îi deschisese uşa, el avea o expresie de îngrijorare.

– Zi grea pentru dumneavoastră, domnişoară MacDermott, îi spuse bărbatul, cu nişte ochi plini de înţelegere.

– Aşa e, Carlo. Nell se simţea ciudat de reconfortată de glasul grijuliu al bărbatului.

– Sper să vă odihniţi în restul zilei.

– Chiar asta am de gînd să fac.

– Ştiţi, mă gîndeam la femeia care a lucrat pentru domnul Cauliff, zise Carlo.

– Winifred Johnson?

– Da, aceea. A fost aici sptămîna trecută, în ziua accidentului.

– Aşa e.

– Mereu era emoţionată cînd venea aici; părea aşa timidă.

– Aşa e, spuse Nell din nou.

– Săptămîna trecută, atunci cînd i-am dat drumul înăuntru, i-a sunat telefonul celular. A răspuns şi n-am putut să nu aud ce-a vorbit. Era mama ei. Cred că e la un azil pe undeva.

– Da, este la Old Woods Manor, din Whipe Plains. Tatăl unei prietene de-ale mele a fost şi el acolo. E un loc destul de drăguţ.

– Cred că mama domnişoarei Johnson se plîngea că e deprimată, spuse Carlo. Sper că bătrînei mai are cine să-i facă din cînd în cînd cîte o vizită, acum că fiica ei a murit.

După o oră, Nell făcuse deja un duş şi se schimbase într-o jachetă şi nişte pantaloni din denim. Apoi luă liftul pînă la garaj şi intră în maşină. Îi era ruşine pentru faptul că, timp de aproape o săptămînă, nu-i trecuse prin cap să ia legătura cu mama lui Winifred, cel puţin ca să-şi exprime compasiunea şi să vadă dacă putea să facă ceva pentru aceasta.

Însă, pe cînd conducea maşina pe etern aglomerata Alee FDR, a recunoscut faptul că mai avea şi un alt motiv pentru această vizită. Prietena ei, cea al cărei tată locuise pentru o vreme acolo, îi spusese că acela era un loc extrem de scump. Şi, pe cînd se gîndea la acest lucru, Nell începuse să se întrebe de cîtă vreme locuia doamna Rhoda Johnson acolo şi cum de reuşise Winifred să-şi permită din punct de vedere financiar s-o întreţină într-un loc atît de costisitor?

Femeia îşi aminti că Adam remarcase odată faptul că Winifred ştia absolut totul despre problemele companiei de construcţii. Iar Mac îi sugerase de curînd că Winifred s-ar fi putut să nu fie chiar aşa de cuminte, precum o credea toată lumea.

Acum Nell se întreba dacă nu cumva cerinţele unei mame aflate în suferinţă nu-i oferiseră lui Winifred stimulentul de care avea nevoie, ca să pună mîna pe mulţi bani, în deplină cunoştinţă de cauză. Poate că totuşi ea ştiuse ceva în legătură cu mita despre care îl informaseră Walters şi Arsdale pe Mac. Şi poate că această femeie constituise de fapt motivul real pentru care explodase iahtul – şi pentru care fusese omorît, în acelaşi timp, şi Adam.

28

Peter Lang avusese intenţia ca să participe la slujba comemorativă pentru Adam Cauliff, dar primise în ultima clipă un telefon de la Curtis Little, un funcţionar de la Overland Bank, unul dintre partenerii potenţiali, pentru investiţii, angajaţi în proiectul Turnului Vandermeer. Little dorea să-i ofere asociatului său, John Hilmer, ultimele date privind stadiul negocierilor. Şi

unicul moment disponibil pentru acea întîlnire de afaceri se suprapunea exact peste perioada slujbei memoriale.

Se întîlniră cu toţii în sala de conferinţe din spaţiosul sediu al lui Peter, aflat în clădirea de la intersecţia Străzii 49 cu Bulevardul Americilor.

– Tatăl meu se tot plîngea, atunci cînd au schimbat numele Bulevardului 6 în Bulevardul Americilor, îi spuse Peter lui Hilmer, pe cînd se aşezau la masa discuţiilor. Aici au fost dintotdeauna birourile lui şi, pînă cînd s-a pensionat, le-a spus tuturor că lucrează pe Bulevardul 6. Era un om foarte realist.

Hilmer schiţă un zîmbet. Era prima lui întîlnire cu legendarul Peter Lang şi îi era clar că acesta n-avea nimic realist în el. Chiar dacă i se mai vedeau încă rănile şi vînătăile, Lang părea tot un bărbat arătos, care emana multă încredere în sine şi îşi purta hainele lui scumpe cu o dezinvoltură elegantă.

Tonul uşor glumeţ al lui Lang dispăru imediat, atunci cînd el arătă în direcţia unui obiect de pe masă, acoperit cu o pînză.

– Curt, în cîteva minute, tu şi cu John veţi vedea macheta unui complex de magazine, birouri şi apartamente, proiectat de Ian Maxwell. După cum ştiţi, Maxwell tocmai a terminat de ridicat o clădire demnă de un premiu, cu 55 de etaje, pentru birouri şi locuinţe, lîngă Lacul Michigan. Mulţi o consideră drept una dintre cele mai interesante şi mai frumoase construcţii din Chicago, în ultimii douăzeci de ani.

Lang tăcu, iar ceilalţi observară pe faţa acestuia o expresie de durere.

Zîmbind ca să se scuze, Peter luă o pilulă, cu un pahar de apă.

– Ştiu că arăt tare şifonat, dar cel mai rău e cu coasta aceea ruptă, le explică el.

Curtis Little, un bărbat de cincizeci şi ceva de ani, cu părul cărunt şi emanînd o energie debordantă, rosti sec:

– Sînt convins că, în situaţia dată, eşti cu mult mai mulţumit aşa, cu toate vînătăile pe care le-ai căpătat şi cu tot cu acea coastă ruptă, Peter. În locul tău, şi eu aş gîndi la fel. Bătu nervos cu degetele în masă. Apropo. Care mai este situaţia cu proprietăţile lui Adam Cauliff?

– Curt, ţie ţi s-a spus totul încă de la bun început, îi zise Peter lui Little, dar te informez acum şi pe tine, John. După cum ştii, clădirile dintre Străzile 23 şi 31 din vest urmează a fi renovate. De fapt, chiar acum ele se află deja în curs de renovare. Eu am încercat de cîtăva vreme să scot proprietatea Vandermeer de pe lista cu clădiri vechi şi protejate ca monumente istorice. Cred că sînteţi de acord cu mine că e o adevărată ruşine ca o proprietate de o importanţă vitală, din Manhattan, să fie blocată în starea deplorabilă în care se găseşte, numai din cauza unor ataşamente de ordin sentimental, a unei clădiri ruinate, care ar fi trebuit rasă de pe faţa pămîntului cu mulţi ani în urmă. Proprietatea Vandermeer constituie astfel o vie dovadă a unei birocraţii exagerate – aceasta nu numai că ajunsese să arate urît, dar nici măcar n-a fost vreodată o clădire cît de cît interesantă.

Lang se rezemă de scaun, încercînd să-şi găsească o poziţie mai bună, după care continuă:

– În ciuda convingerii mele nestrămutate că această clădire nu ar fi meritat cîtuşi de puţin să fie considerată drept un monument istoric, vă mărturisesc că n-am crezut niciodată că o să izbutesc a-i determina pe cei din Comitetul de Evaluare să scoată acel conac de pe lista clădirilor protejate. De asta nici nu m-am interesat de proprietatea vecină a familiei Kaplan. Însă eu am tot făcut presiuni la acel comitet şi, pînă la urmă, am reuşit. Desigur că ironia sorţii a vrut ca acel conac să ardă – din cauza nenorocitei

aceleia care locuia acolo – la doar cîteva ore după ce Comitetul de Evaluare l-a descalificat. Zîmbi scurt şi trist.

Lang sorbi din nou din paharul cu apă, apoi continuă:

– După cum ştiţi, în timp ce eu mă străduiam să eliberez proprietatea Vandermeer, Adam Cauliff a cumpărat proprietatea Kaplan. Deşi i-am oferit o sumă de două ori mai mare decît aceea cu care o cumpărase, pentru a mi-o ceda, nu a fost de acord. Mi-a propus în schimb tîrgul ca el să fie arhitectul complexului pe care doream să-l construim şi să-l bage pe Sam Krause în activitatea de construcţie a acestuia.

Curtis Little se mişcă nervos pe scaun.

– Peter, nu sîntem pregătiţi să oferim sprijin financiar pentru clădirea propusă de Adam Cauliff. Proiectul lui este imitativ, pedant, neinteresant şi reprezintă o amestecătură haotică de stiluri arhitectonice.

– Şi eu sînt de acord cu voi, spuse repede Lang. Adam a intenţionat să condiţioneze vînzarea acelei proprietăţi de acceptarea proiectului său arhitectural pentru viitorul complex. S-a gîndit că vom face orice, numai să punem mîna pe terenul Kaplan. S-a înşelat însă. Şi astfel am ajuns la proiectul lui Ian Maxwell. Mulţi dintre asociaţii mei au lucrat în trecut cu Ian. Şi, la sugestia lor, am apelat la el.

Peter se aplecă şi trase pînza de deasupra obiectului de pe masă, dînd la iveală macheta unei clădiri cu o faţadă postmodernistă, în stil art deco.

– Ian a fost la New York acum două săptămîni. L-am dus pe şantier şi i-am explicat totul. Aceasta este o idee despre cum crede el că poate fi înălţat genul de complex turn pe care-l dorim noi, fără a fi necesar să ne folosim şi de proprietatea Kaplan, cumpărată de Adam Cauliff. Eu i-am transmis săptămîna trecută lui Adam înştiinţarea că avem în vedere un alt proiect.

– Cauliff ştia că nu sîntem de acord cu propuncrea sa? îl întrebă Little.

– Da, ştia. Adam Cauliff şi-a deschis propria firmă, aşteptîndu-se să nu ne putem descurca fără el, dar s-a înşelat încă o dată. Ieri m-am întîlnit cu soţia – sau mai exact cu văduva lui. I-am spus că este foarte important să discutăm despre o problemă de afaceri, săptămîna viitoare. Şi atunci o s-o anunţ că nu mai avem nevoie de terenul ei – ca să fiu mai explicit, o să-l numesc terenul Kaplan – însă că sîntem dispuşi să-i oferim pentru el un preţ rezonabil, în cazul în care ar intenţiona să-l vîndă.

– Şi dacă ea se va arăta cooperantă... începu Curtis Little.

– Dacă ea se va arăta cooperantă, atunci Ian Maxwell va proiecta clădirea noastră cu turnul într-o parte, aşa cum speraserăm iniţial. Altfel, după cum îl lămurisem şi pe Adam, turnul se va afla în partea din spate a clădirii, ceea ce va fi tot foarte bine, dacă nu chiar la fel de bine.

– Şi Adam Cauliff ar fi fost dispus să accepte un preţ convenabil pentru proprietatea Kaplan? îl întrebă John Hilmer.

Peter Lang zîmbi.

– Pînă la urmă, sigur că da. Adam era extrem de îngîmfat şi avea o părere exagerată cu privire la potenţialul său, atît ca arhitect, cît şi ca om de afaceri, dar prost nu era deloc. Asta înseamnă că nu a fost foarte bucuros de faptul că eu m-am oferit să-i preiau terenul Kaplan, pentru un profit modest. Însă, i-am sugerat că, în cazul în care nu ar accepta propunerea noastră de cumpărare, cea mai bună soluţie pentru el ar fi fost aceea de a dona oraşului acea proprietate, în vederea amenajării unui părculeţ. Peter îşi însoţi ironia cu un zîmbet răutăcios.

Curtis Lang privi cu mare atenţie macheta.

– Peter, e drept că ai putea pune turnul în spatele clădirii, dar în felul acesta ai pierde mult, atît din valoarea estetică a clădirii, cît şi din spaţiul util. Nu ştiu dacă ne vom băga banii în această afacere, într-un asemenea caz.

Peter Lang zîmbi.

– Sînt convins. Însă Adam Cauliff n-avea habar de acest lucru. El era un biet băiat de la ţară, care pur întîmplător ajunsese să joace într-o ligă superioară, în care nu prea făcea faţă. Crede-mă că ne-ar fi vîndut pînă la urmă proprietatea – şi chiar la preţul propus de noi.

John Hilmer, numit de curînd, la Overland Bank, în funcţia de vicepreşedinte pentru pieţe de capital şi de investiţii, toată viaţa muncise din răsputeri ca să parvină. Uitîndu-se acum la Peter Lang peste masă şi gîndindu-se că acesta primise, de-a gata, totul de la viaţă, resimţi un profund dezgust pentru omul acela.

Un neînsemnat accident de circulaţie îl scăpase pe Lang, ca prin minune, de la o moarte violentă, în explozia care spulberase iahtul lui Cauliff. Şi totuşi, nici măcar o dată, în timp ce vorbea despre sărmanul nefericit, Lang nu-şi exprimase nici cel mai mic regret pentru faptul că Adam Cauliff dispăruse pentru totdeauna, atît de cumplit şi de tragic, o dată cu alte trei persoane.

Lang probabil încă mai este foarte supărat, pentru că Adam Cauliff se dovedise atît de iscusit, încît îi suflase practic de sub nas proprietatea Kaplan, se gîndea Hilmer. El găsise o modalitate de a-l convinge pe Cauliff de faptul că şi-ar putea face rost de fondurile pentru clădire, chiar fără a dispune şi de acel teren, iar acum că tipul este mort, salivează de plăcere, pentru că este sigur că va obţine proprietatea Kaplan la preţul pe care este dispus să-l plătească. Nu e un tip prea drăguţ, nici măcar pentru nişte afaceri din astea dure.

Pe cînd Hilmer se ridica să plece, acestuia îi fulgeră prin minte şi o altă idee. Fiul său, fundaş în echipa de fotbal american a colegiului la care era înscris, venea adeseori de la meciuri, arătînd cu mult mai „şifonat" decît Peter Lang după tamponarea cu un camion cu remorcă.

29

După slujba comemorativă, Jack Sclafani şi George Brennan s-au întors în biroul lui Jack, aducînd cîteva sandvişuri cu pastramă fierbinte şi două pahare pline cu cafea aburindă. Mîncară în tăcere, fiecare adîncit în propriile gînduri.

Apoi, îşi strînseră în pungi de plastic murăturile cu usturoi rămase, ambalajul de staniol şi şervețelele, aruncînd totul în coşul de hîrtii. Pe cînd sorbeau ceea ce le mai rămăsese din cafea, cei doi se uitară lung unul la celălalt.

– Ce părere ai despre văduva Ryan? întrebă George Brennan.

– Cred că e înfricoşată. Ceva o înspăimîntă cumplit. A fugit precum un iepuraş de pe parcela cu varză, atunci cînd ne-a zărit.

– De ce i-ar putea fi teamă?

– Indiferent de cauză, femeia arată de parcă n-ar mai putea ține totul în ea şi ar vrea să-şi spună odată oful.

Brennan zîmbi.

– Să fie oare vreun sentiment de vinovăție specific catolicilor? Nevoia de a se confesa?

Amîndoi erau catolici practicanți şi căzuseră de acord, încă de mult timp, asupra faptului că toți aceia care au fost crescuți după preceptele catolice, fără nici o excepție, fuseseră învățați

să-şi mărturisească păcatele şi să ceară iertare. Chiar glumeau uneori pe tema asta, zicînd că în felul acesta munca lor devenea mai uşoară.

După slujbă, o dată ieşit din biserică, Jack Sclafani se găsise mai aproape decît partenerul său de Lisa Ryan, atunci cînd aceasta se uitase pe lîngă Nell MacDermott şi îi văzuse apropiindu-se. Femeia intrase deodată în panică, se gîndi el. I-am sesizat frica din ochii. Ce n-aş da să aflu ce-i spunea atunci lui Nell MacDermott – sau, mai degrabă, ce i-ar fi spus dacă nu ne-ar fi văzut.

– Cred că n-ar fi rău să-i mai facem o vizită, spuse Jack încet. Femeia deţine vreo informaţie care o sperie şi nu ştie cum să procedeze.

– Crezi că s-ar putea să fi descoperit vreo probă că soţul ei a produs acea explozie? îl întrebă Brennan.

– O dovadă tot are. Dar este încă prea devreme ca să ne putem da seama ce se află la mijloc. De la Interpol s-a primit deja vreun raport despre Kaplan?

Brennan puse mîna pe telefon.

– Sun jos ca să văd dacă între timp a mai apărut ceva.

Lui Jack Sclafani i se mări pulsul, remarcînd brusca tensiune apărută pe faţa lui Brennan, după ce acesta întrebase despre reacţia Interpolului. Sînt noutăţi, se gîndi Sclafani.

Brennan încheie convorbirea telefonică şi puse receptorul jos.

– După cum am bănuit, Kaplan are cazier şi în Australia. În cea mai mare parte, este vorba doar despre mici găinării – cu excepţia unei arestări care l-a ţinut la răcoare vreme de un an. Acum, fii atent: a fost prins transportînd explozibili în portbagajul maşinii sale. Lucra pe atunci la o firmă de demolări şi furase explozibilii de la serviciu. Din fericire, a fost prins. Din nefericire,

nu s-a aflat niciodată ce anume intenționa să facă cu marfa aceea. S-a bănuit că fusese plătit de cineva, ca să arunce în aer nu s-a aflat ce. Nu s-a putut dovedi nimic.

Brennan se ridică în picioare, concluzionînd:

– Cred că ar cam fi timpul să-l mai luăm încă o dată pe Kaplan la puricat, nu crezi?

– Mandat de percheziție?

– Bineînțeles. Iar cu un cazier ca al lui şi cu ostilitatea făţişă la adresa lui Adam Cauliff, cred că judecătorul nu va avea nimic de obiectat. Am putea obține mandatul de percheziție mai tîrziu, după-amiază.

– Eu tot insist să mai stau de vorbă şi cu Lisa Ryan, zise Jack Sclafani. Chiar dacă îl văd pe Kaplan cu un calup de dinamită în mînă, mie tot nu-mi dă pace gîndul că lucrurile care o sperie pe văduva Ryan constituie întreaga cheie a tragediei petrecute în seara aceea.

30

Old Woods Manor se afla la doar cîteva intersecții depărtare de Şoseaua 287, cea mereu aglomerată, în Districtul Westchester, la nord de New York, însă atunci cînd Nell o apucă pe lunga alee care ducea la aşezămînt, decorul se schimbă în mod surprinzător. Dispăruse orice urmă de periferie. Frumoasa clădire de piatră din fața ei ar fi răspuns, strălucit, pînă şi pretențiilor standardului impus unei reşedințe de mare nobil englez.

Pe cînd bunicul ei mai era încă deputat, Nell îl însoțea adeseori în misiunile de lucru. Cu bunicul alături, femeia trecuse atunci în

revistă întregul spectru al azilurilor existente, de la clădiri care trebuia închise, la mici spitale modeste, dar decente, şi pînă la unităţi bine administrate – uneori chiar de-a dreptul luxoase.

După ce îşi parcă maşina, Nell intră în clădire, unde fu întîmpinată de un funcţionar, la recepţia dotată cu mobile din cele mai scumpe. Doar dintr-o primă privire, ea îşi putu da seama de faptul că acel loc era crema cremelor, în materie de aşezăminte pentru îngrijirea bătrînilor.

O femeie foarte amabilă, care părea a avea vreo şaizeci şi ceva de ani, o conduse pînă la lift şi urcară împreună pînă la etajul doi.

Femeia se prezentase drept Georgina Matthews.

– Eu fac voluntariat aici, cîteva după-amieze pe săptămînă. Doamna Johnson locuieşte în apartamentul 216. Moartea fiicei sale a cam zguduit-o. Noi încercăm să o ajutăm cît putem, dar vă previn – se află acum într-o stare emoţională în care e furioasă pe toţi oamenii.

Da, şi eu la fel, se gîndi Nell.

Ieşiră din lift şi înaintară pe holul mochetat cu mult bun-gust. Pe drum, trecură pe lîngă cîţiva bătrîni care mergeau folosindu-se de bastoane sau de cărucioare cu rotile. Georgina Matthews avu cîte un zîmbet sau cîte un cuvînt drăguţ pentru fiecare.

Cu un ochi sigur, Nell observă faptul că toţi bătrînii pe care îi văzuse erau bine întreţinuţi şi arătau foarte bine.

– Cîte infirmiere lucrează pentru fiecare pacient? întrebă Nell.

– Bună întrebare, îi răspunse Matthews. Sînt cîte două persoane, la fiecare grup de trei pacienţi. Desigur, cu tot cu asistentele şi cu felcerii. Femeia se opri. Am ajuns la apartamentul doamnei Johnson. Vă aşteaptă. Femeia bătu la uşă, apoi o deschise.

Rhoda Johnson stătea pe un scaun cu spătar rabatabil, ținînd ochii închiși, avea picioarele ridicate la orizontală și era învelită cu o pătură. Nell fu încă o dată surprinsă, de astă dată de înfățișarea doamnei Rhoda. Bătrîna părea să aibă aproape optzeci de ani și era o femeie cu umeri largi și cu un abundent păr cărunt.

Nell rămase, pentru o clipă, uimită de marea deosebire dintre mamă și fiică. Winifred fusese întotdeauna cumplit de slabă. Avusese părul lins și fin. Nell s-ar fi așteptat să semene cu mama ei. Însă era evident faptul că Rhoda Johnson fusese plămădită dintr-un cu totul alt aluat.

Bătrîna deschise ochii, atunci cînd cele două femei intraseră în cameră și își fixă privirea asupra lui Nell.

– Mi s-a comunicat faptul că o să vii. Presupun că s-ar cădea să-ți fiu recunoscătoare.

– Doamnă Johnson, o avertiză Georgina Matthews.

Rhoda Johnson nu-i acordă nici o atenție.

– Winifred avea un post bun, la Walters și Arsdale. Chiar îi măriseră salariul, ca să mă poată muta pe mine aici. Îmi displăcea profund celălalt azil în care am locuit. I-am spus întruna să rămînă liniștită acolo și să nu plece o dată cu soțul tău, atunci cînd acesta și-a deschis propria firmă, dar nu m-a ascultat. Ei, n-am avut dreptate?

– Îmi pare foarte rău pentru Winifred, spuse Nell. Știu că ți-e foarte greu și dumitale. Am vrut să văd dacă nu ai cumva nevoie de ceva.

Nell observă privirea iute a doamnei Matthews. Cred că știe despre Adam, se gîndi ea, însă atunci cînd le-am telefonat nu și-au dat seama de faptul că eu am fost soția lui.

Cu un gest spontan de simpatie, Georgina Matthews atinse brațul lui Nell.

– Nu mi-am dat seama, şopti ea. Vă las să staţi de vorbă acum. Se întoarse către Rhoda Johnson: Să fii cuminte.

Nell aşteptă să se închidă uşa în urma femeii.

– Doamnă Johnson, înţeleg cît de tristă şi de speriată sînteţi. Şi eu sînt la fel. De asta am şi ţinut să vă vizitez.

Îşi trase un scaun mai aproape şi o sărută pe Rhoda Johnson pe obraz, într-un impuls de solidaritate.

– Dacă vrei, plec imediat. Pot înţelege, zise Nell.

– Dar nu a fost vina ta. Tonul doamnei Johnson era doar puţin beligerant. Numai că nu înţeleg pentru ce s-a ţinut atîta soţul tău de capul lui Winifred, ca să-i dea postul acela? Pentru ce nu şi-a deschis el mai întîi firma, ca să vadă dacă îi mergea bine? Winifred avea un post bun, un venit sigur şi ar fi fost la adăpost de orice pericol. S-o fi gîndit şi la mine, atunci cînd a riscat şi a plecat să lucreze pentru soţul tău? Nu, sînt convinsă că nu s-a gîndit nici o clipă.

– Poate că a avut vreo poliţă de asigurare, cu care să-ţi poată achita în continuare cheltuielile de aici, spuse Nell.

– Poate, însă mie nu mi-a spus niciodată. Winifred parcă avea lacăt la gură. De unde să ştiu eu de asigurare?

– Avea Winifred vreo cutie de trezorerie la vreo bancă?

– Ca să-şi ţină în ea ce?

Nell zîmbi.

–Atunci, unde-şi păstra documentele personale importante?

– În biroul de-acasă, cred. Apartamentul meu era bun. Am locuit acolo, cu chirie, încă de cînd era ea la grădiniţă. Aş fi şi acum tot acolo, dacă n-aş avea artrită. Boala asta m-a transformat într-o invalidă.

– Poate să vorbim cu vreo vecină, ca să caute prin biroul ei şi să-ţi trimită hîrtiile de care ai avea nevoie.

– Nu-mi place ca vecinii să-şi bage nasul în treburile mele.

– Ai vreun avocat? o întrebă Nell.

– Pentru ce aş avea nevoie de un avocat? Rhoda Johnson se uită fix la Nell, măsurînd-o din priviri. Bunicul tău este Cornelius MacDermott, nu-i aşa?

– Da.

– Un om bun, unul dintre puţinii politicieni cinstiţi din ţara asta.

– Mulţumesc.

– Dacă te las pe tine să intri în apartament, ca să umbli după acte, va merge şi el?

– Dacă îl rog, da.

– Pe cînd Winifred era micuţă şi locuiam în districtul lui, l-am votat. Soţul meu îl considera un mare politician.

Rhoda Johnson începu să plîngă.

– O să-mi fie tare dor de Winifred, zise femeia. Era o fiinţă bună. Nu ar fi meritat să moară. Dar n-avea suficient tupeu – asta era toată problema ei, sărăcuţa de ea. Mereu a încercat să le facă tuturor pe plac. Însă, ca şi mine, n-a fost niciodată apreciată la adevărata valoare. S-a spetit rău de tot, încontinuu trudind la firma aia. Şi totuşi, cel puţin i-au dat pînă la urmă şi salariul pe care l-ar fi meritat cu prisosinţă.

Poate că da, se gîndi Nell. Sau poate că nu.

– Sînt absolut sigură că bunicul mă va însoţi în apartamentul tău, şi dacă mai ai nevoie de ceva îţi vom aduce.

Rhoda Johnson cotrobăi prin buzunarul jachetei, căutîndu-şi batista. Privindu-i mîinile, Nell îşi dădu seama în acel moment pentru prima dată că degetele doamnei Johnson erau aproape complet deformate, din cauza artritei.

– Sînt acolo nişte fotografii înrămate, zise bătrîna. Adu-mi-le,

te rog. A, da, şi poate găseşti şi medaliile, de la natație, ale lui Winifred. Cînd era mică, a luat toate premiile, la înot. O antrenoare mi-a spus odată că, dacă Winifred s-ar fi ținut cu tenacitate de treabă, ar fi putut ajunge o a doua Esther Williams. Dar din cauza artritei mele şi după moartea tatălui ei, oricum nu s-ar mai fi putut să colinde prin toată țara, pe la concursuri, nu?

31

După ce Bonnie Wilson plecă, Gert se gîndea îngrozită cum să-i spună lui Nell ceea ce aflase. Cum ar trebui să-i dea nepoatei vestea că Adam dorea să o contacteze? Pentru Gert era un lucru sigur faptul că Bonnie Wilson îi spusese adevărul. Ştia că Nell e o ființă puternică. Însă refuză să accepte că unii oameni dețin haruri paranormale reale, haruri prin intermediul cărora îi ajută pe ceilalți. Şi îi este foarte teamă că şi ea ar putea avea asemenea puteri paranormale. Şi n-ar fi nici măcar o surpriză prea mare, după toate comentariile lui Cornelius, în legătură cu „imaginația" ei.

Lui Gert i se umplură ochii de lacrimi, amintindu-şi cum Nell, în vîrstă de numai zece ani pe-atunci, plînsese în hohote în brațele ei :

– Mătuşă Gert, mama şi cu tata şi-au luat cu-adevărat rămas-bun de la mine. Ştii cum tata mă mîngîia pe păr? Eram în pauză şi el a venit la mine şi a făcut lucrul ăsta. Iar mama m-a sărutat. I-am simțit sărutul. Am început să plîng. Am fost sigură că ei au murit. Am ştiut. Dar bunicul zice că nu s-a putut întîmpla aşa ceva, că totul nu există decît în imaginația mea.

L-am întrebat pe Cornelius cum îşi explică faptul că Nell a avut acea trăire, exact în momentul în care avionul dispăruse brusc de pe ecranele radarelor, se gîndea Gert. L-am întrebat cum de poate fi aşa de sigur că Nell doar şi-a imaginat acea vizită a părinţilor. Iar el mi-a răspuns atunci că eu îi băgam fetei în cap tot felul de prostii.

Şi, se gîndea Gert, chiar şi înainte de acele clipe groaznice, Nell simţise momentul în care Madeleine, bunica ei, murise. Nu avea decît patru ani, dar eu am fost acolo cînd fata a venit la mine alergînd pe scări. Era aşa de bucuroasă că bunica venise în camera ei în acea noapte, crezînd că aceasta se întorsese de la spital. Desigur, după cum îi era felul, Cornelius nu considerase această întîmplare decît un simplu vis.

Nu îndrăznesc să-i povestesc ceea ce mi-a zis Bonnie Wilson, se gîndea Gert. Indiferent dacă Nell o să vorbească sau nu cu Bonnie, o voi ruga să-mi promită că n-are să-i spună nimic lui Mac despre asta.

Gert îşi sună nepoata la ora opt, în seara aceea. La telefon era conectat robotul, care intrase în funcţiune după cel de-al treilea apel. Probabil că doreşte să fie lăsată în pace, îşi spuse Gert.

Bătrîna încercă să nu pară deloc emoţionată, atunci cînd lăsă mesajul: „Nell, voiam să ştiu ce faci". Apoi, după un moment de ezitare, Gert izbucni: „Nell, trebuie să vorbesc cu tine. Ăăăă..."

Auzi receptorul ridicîndu-se.

– Mătuşă Gert, sînt la telefon. S-a întîmplat ceva?

După glas, femeia sesiză faptul că Nell plînsese. Şi atunci renunţă la orice precauţie.

– Nell, trebuie neapărat să-ţi spun ceva. Bonnie Wilson, o clarvăzătoare, prietenă de-a mea, a trecut astăzi pe la mine. Ea

face legătura între cei morți și cei dragi lor de aici. Nell, pot să-ți dau nume de oameni care au deplină încredere în ea. Nu e o escroacă, sînt sigură de asta. Bonnie mi-a spus că Adam a contactat-o de dincolo și că vrea să vorbească cu tine. Nell, te rog, lasă-mă să te duc la ea.

Gert rostise în grabă monologul, înainte ca Nell să-i închidă telefonul sau ca ea să-și piardă curajul și să nu-i mai spună nepoatei sale despre vizita lui Bonnie.

– Gert, eu nu cred în lucruri dintr-astea, îi răspunse Nell încet. Știi doar. Sînt convinsă că pentru tine e important, dar mie nu-mi spune nimic treaba asta. Așa încît, te rog, nu mai aduce vorba despre așa ceva – mai ales în legătură cu Adam.

Gert strîmbă din nas, auzind declicul telefonului, în momentul în care Nell întrerupsese legătura. Era tentată să formeze din nou și să-și ceară scuze pentru faptul că o deranjase, tocmai într-un asemenea moment.

Dar bătrîna nu știa că, după ce închisese, Nell tremura de frică și nesiguranță.

Mi s-a întîmplat să urmăresc emisiunea aceea cu Bonnie Wilson, anul trecut, se gîndi Nell, în care erau invitați oameni, pentru testarea puterilor unor experți în materie. Doar dacă nu cumva emisiunea aceea era o mare escrocherie, era uimitor faptul în care ea comunica cu unii oameni din public. Nell își amintea mai ales de imaginea vie pe care Bonnie o descrisese, atunci cînd o femeie o întrebase despre soțul ei, care murise într-un accident de automobil.

– Îl așteptai într-un restaurant, acolo unde v-ați logodit, îi spusese ea. Era a cincea aniversare a căsătoriei voastre. El dorește ca tu să știi că te iubește și că este fericit, deși se simte privat de toți anii pe care spera să-i mai împartă cu tine.

Dumnezeule, îşi spuse Nell, ar fi oare posibil ca Adam să încerce cu adevărat să ia legătura cu mine? Ştiu că lui Mac nu-i place să vorbesc despre asta, dar eu chiar cred că cei dragi, care au murit, sînt încă prezenţi în viaţa noastră. În definitiv, ştiu precis că mama şi tata au venit la mine să-şi ia rămas-bun, atunci cînd au murit, şi mai ştiu că ei mi-au fost alături, că m-au ajutat să mă salvez, atunci cînd era cît pe ce să mă înec, în Hawaii. În cazul ăsta, de ce să mi se pară atît de neverosimil faptul că şi Adam încearcă să dea acum de mine? Însă nu înţeleg pentru ce a luat el legătura cu o altă persoană, în loc să vină direct la mine, aşa cum au făcut părinţii şi bunica?

Nell se uită înspre telefon, încercînd să reziste tentaţiei de a o suna pe Gert imediat, ca să-i mărturisească cît de nelămurită se simţea.

32

Cînd se întoarse acasă, după alergarea zilnică din Central Park, o senzaţie de neliniştе înlocuise starea de euforie, de mai înainte, a lui Dan Minor. Recunoscu în sinea lui că se hrănea cu speranţa deşartă că îşi va zări mama, pe Quinny, cum o numise Lilly Brown, stînd pe o bancă din parc, sau că îl va suna Lilly într-o bună zi, ca să-i spună: „Este aici, în adăpostul săracilor".

Totuşi, un duş prelungit îl ajută să se mai binedispună oarecum. Îşi puse nişte pantaloni largi, o cămaşă subţire şi pantofi sport, îndreptîndu-se apoi către barul din frigider. Nu ştia încă unde va lua cina, dar ştia cu siguranţă faptul că un pahar de chardonnay cu brînză şi sărăţele aveau să-i facă bine în acele momente.

Se aşeză pe canapeaua din spaţioasa cameră de zi, cu tavan înalt, gîndindu-se că, după trei luni şi jumătate, ambianţa din casă începea să prindă, în sfîrşit, contur. Cum se întîmplă oare de mă pot simţi mai acasă aici, într-un apartament din Manhattan, decît pe Aleea Catedralei din Washington? se întrebă el, cu toate că ştia prea bine răspunsul.

Am probabil ceva moştenit de la Quinny, bănui Dan. Mama lui se născuse în Manhattan şi, conform celor afirmate de Lilly Brown, New York-ul era „locul ei preferat din lume", deşi bunicii se mutaseră înapoi în Maryland, încă din vremea în care ea avea numai doisprezece ani.

Cît din ea îmi amintesc realmente eu, şi cîte dintre lucrurile pe care le ştiu despre ea provin din ceea ce doar am auzit? se întrebă Dan.

Ştia că tatăl său se îndrăgostise nebuneşte de o altă femeie, pe cînd Dan avea numai trei anişori, aşa încît nu avea nici un fel de amintire legată de perioada în care ar fi trebuit să locuiască împreună cu el. Singurul lucru bun pe care-l pot spune despre dragul de tata, se gîndi Dan, este că nu s-a luptat pentru a-mi obţine custodia, după ce mama dispăruse.

Ştia că bunicii îi disprețuiau tatăl, fiul lor, dar aceştia avuseseră grijă să nu-i arate acest lucru copilului.

– Din păcate, multe dintre căsnicii se destramă, Dan, îi spuseseră bătrînii atunci. Cel care nu doreşte să se sfîrşească o căsătorie, poate fi uneori rănit foarte rău. După o vreme însă, oamenii depăşesc durerea. Cu timpul, este cert că şi mama ta ar fi uitat de divorţ, dar n-a putut trece şi peste ceea ce ţi s-a întîmplat ţie.

Pentru ce mă gîndesc atît de mult că, după toţi aceşti ani de separare, eu şi mama am mai putea avea totuşi o punte de comunicare? se întrebă Dan.

Însă, în mod cert, am putea, se îmbărbătă el. Ştiu sigur acest lucru. Detectivul care fusese trimis s-o descopere, după ce fusese văzută în documentarul acela de televiziune, deşi nu o mai găsise, putuse totuşi să le ofere cîteva informaţii:

– Lucrează de obicei ca menajeră pentru oameni bătrîni, le spusese el, şi se pare că se pricepe bine la munca asta. Dar cînd o apucă depresia, începe iar să bea şi ajunge din nou pe străzi.

Detectivul descoperise o asistentă socială care îi spusese că a discutat o dată pe îndelete cu Quinny. Acum, sorbindu-şi vinul, Dan se gîndea la un singur lucru povestit de lucrătoarea aceea socială:

– Am întrebat-o pe Quinny ce şi-ar dori mai mult în viaţă. M-a privit îndelung, apoi mi-a şoptit: „Mîntuire".

Cuvîntul acesta îi reverbera în cap, la nesfîrşit.

Deodată sună telefonul. Dan se apropie şi verifică cine-l suna. Săltă din sprîncene, văzînd că îi telefona Penny Maynard, creatoarea de modă care locuia la etajul patru al aceleiaşi clădiri. Discutaseră de cîteva ori, în lift. Aveau cam aceeaşi vîrstă şi Dan o găsise destul de frumuşică. Fusese tentat să o invite în oraş, apoi se gîndise că nu dorea să aibă nici o prietenie cu o femeie pe care putea să o întîlnească, toată ziua bună ziua, în lift.

Se gîndi atunci să lase robotul să-i preia mesajul.

Aparatul intră în funcţiune.

– Dan, rosti cu hotărîre Penny. Ştiu sigur că eşti acasă. Au venit la mine nişte prieteni şi ne-am gîndit să cunoaştem pediatrul care stă în bloc cu noi. Aşa că vino şi tu. Nu e nevoie să stai mai mult de douăzeci de minute, dar poate vei dori să mănînci şi tu din pastele mele.

Dan auzea în fundal murmur de conversaţie.

Şi, dintr-o dată, se bucură la ideea că se va afla în compania altor oameni, aşa că ridică receptorul.

– Mi-ar face mare plăcere să vin, zise el.

Simțindu-se bine în compania celor aflați în vizită la Penny și fiind relaxat și vesel, Dan rămase în continuare să mănînce paste, apoi urcă în apartamentul său de la ultimul etaj și prinse știrile de la ora zece. Era un scurt fragment în legătură cu slujba religioasă ținută în memoria lui Adam Cauliff.

Rosanna Scotto, de la Fox News, spunea:

„Explozia în care și-au găsit o moarte violentă Cauliff și alte trei persoane se află încă în anchetarea poliției. Fostul deputat Cornelius MacDermott este cel de lîngă văduva lui Adam Cauliff, în același timp și nepoata sa, Nell, la ieșirea din biserică. Se spune că Nell MacDermott s-ar putea să candideze pentru locul de deputat pe care bunicul ei l-a deținut timp de cincizeci de ani, deoarece Bob Gorman, persoana aflată actualmente în această poziție, se pare că intenționează să se retragă în curînd din viața publică."

Nell apăru în prim-plan. Dan Minor holbă ochii la ea, părîndu-i-se o figură cunoscută. Stai puțin, își spuse el. Dar am întîlnit-o, acum patru sau cinci ani, la o recepție, la Casa Albă. Era tot cu bunicul ei, iar eu venisem acolo împreună cu fiica deputatului Dade.

Își aminti că discutaseră cîteva minute și descoperiseră că amîndoi absolviseră Universitatea din Georgetown. I se părea greu de crezut că, de atunci încoace, ea se și căsătorise, devenise văduvă, iar acum s-ar fi putut deja să-și înceapă și o carieră în viața politică.

Aparatul de filmat rămăsese fixat o vreme pe fața lui Nell. Trăsăturile încremenite și ochii ei cuprinși de durere contrastau mult cu aspectul tinerei zîmbitoare și strălucitoare de care-și amintea Dan.

O să-i trimit o scrisoare, se gîndi bărbatul. Probabil că n-o să-şi mai amintească de mine, însă mie mi-ar plăcea să-i scriu. Pare aşa de lovită de soartă. Presupun că Adam Cauliff a fost un bărbat pe cinste, îşi zise Dan.

VINERI, 16 IUNIE

33

Winifred Johnson locuise într-o clădire aflată la intersecţia Bulevardului Amsterdam cu Strada 81.

Nell se întîlni cu bunicul ei, în holul acelei clădiri, vineri, la zece dimineaţa.

– Măreţie de mult apusă şi intrată în paragină, Mac, îi spuse fata, de cum îl văzu.

Bătrînul se uită prin holul care, în mod evident, fusese cîndva într-o mult mai bună stare. Pardoseala din marmură era pătată, iluminarea slabă. Mobilierul consta din două fotolii uzate.

– Doamna Johnson i-a telefonat administratorului, de dimineaţă, ca să-l anunţe că venim, îi explică Nell, în timp ce instalatorul, care părea a fi în acelaşi timp şi portar, le făcu semn înspre singurul ascensor existent.

– Nell, cred că e o mare greşeală faptul că am venit aici, spuse Cornelius MacDermott, în timp ce liftul urca spre cel de-al cincilea etaj. Nu ştiu încotro poate să conducă toată investigaţia procuraturii, dar în cazul în care Winifred a fost cumva implicată

în luarea de mită sau măcar a ştiut ceva despre toată afacerea asta, ori dacă ... Mac tăcu brusc.

– Nici să nu te mai gîndeşti să faci din nou aluzie la faptul că Adam s-ar putea să fi fost implicat în luarea de mită sau în influenţarea licitaţiilor, îi replică Nell cu înfocare.

– Nu fac nici o altă aluzie în afara faptului că, dacă poliţiştii vor avea la un moment dat vreun mandat de percheziţie pentru acest apartament, nu va cădea prea bine ca tu şi cu mine să-i fi păşit pragul înainte.

– Mac, te rog. Nell încerca să-şi mascheze mînia din glas. Eu nu vreau decît s-o ajut pe bătrînă. Am venit aici, în primul rînd ca să văd ce fel de prevederi financiare a făcut Winifred pentru mama ei, să caut niscaiva poliţe de asigurare, lucruri de genul ăsta. Doamna Johnson este foarte îngrijorată că va trebui să plece de la azilul acela. Este mulţumită acolo, deşi nu cred că este foarte fericită, pentru că e limpede că suferă de o gravă poliartrită reumatoidă. Dacă pe mine m-ar durea în permanenţă întreg corpul, nu cred că aş deborda de prea multă veselie.

– Am înţeles asta, însă ce are de-a face asta cu furişarea noastră în apartamentul lui Winifred? o întrebă Mac, ieşind din lift. Auzi, Nell, credeam că noi sîntem cinstiţi unul cu celălalt. Tu nu eşti o cercetaşă dornică de a îndeplini în fiecare zi cîte o faptă bună. Dacă a existat vreo luare de mită la Walters şi Arsdale, tu speri să găseşti aici ceva care s-o lege pe Winifred de acest lucru, lăsîndu-l pe Adam demn de o puritate feciorelnică.

Înaintară pe coridorul întunecat.

– Winifred a stat la apartamentul 5E, zise Nell, apoi scoase din geantă cheile date de doamna Johnson.

– Dublă încuietoare şi încă una de siguranţă, observă Mac sec. Un tîlhar profesionist le desfiinţează, cît ai zice peşte, chiar şi numai cu un dispozitiv pentru deschiderea conservelor.

După ce descuie uşa, Nell avu o clipă de ezitare, după care intră. Winifred a fost aici doar cu o săptămînă în urmă, însă apartamentul dădea senzaţia că este neglijat şi aproape total abandonat.

Rămaseră în antreu cîteva momente: Nell se pregăti sufleteşte înainte de a se aventura în restul apartamentului. La stînga uşii, pe o masă, trona o vază cu nişte flori ofilite, genul de buchet pe care-l găseşti de obicei pe la băcănii. Livingul consta într-un spaţiu lung, îngust şi trist, avînd pardoseala acoperită cu o mochetă gen covor persan, rărită de vreme, şi fiind mobilat cu o canapea învelită într-o husă din catifea roşie, decolorată, un fotoliu asemănător, o pianină, o masă şi cîteva rafturi de bibliotecă.

Masa era acoperită cu un şervet din dantelă. Acolo se aflau cîteva fotografii înrămate, aşezate cu meticulozitate, şi două lămpi identice, avînd abajururi cu franjuri. Livingul era atît de demodat, încît îi aminti lui Nell de filmele acelea cu scenarii povestind despre epoca victoriană.

Femeia se apropie de masă, uitîndu-se la fotografii. Cele mai multe o înfăţişau pe Winifred, foarte tînără, îmbrăcată în cîte un costum de baie şi primind cîte o medalie ca premiu. Într-o fotografie mai recentă, Winifred apărea ca o fiinţă plăpîndă, cu un zîmbet trist, asemenea unui copil abandonat.

– Cred că astea sînt pozele pe care le vrea mama ei, îi zise Nell lui Mac. O să le iau atunci cînd vom pleca.

Nell reveni în antreu şi aruncă doar o privire în bucătărie, care se afla în partea stîngă. Apoi o luă la dreapta şi merse pe hol. Dormitorul cel mare, în care se intra din coridorul întunecat, era dotat cu un pat dublu, o comodă şi un dulap. Cuvertura de pe pat îi amintea lui Nell de cea pe care bunica ei o avusese încă de cînd era fetiţă.

Merse apoi şi în cealaltă cameră, în mod evident folosită de către Winifred drept birou. În acea încăpere minusculă erau înghesuite, claie peste grămadă, o canapea, un televizor, un coş de nuiele plin cu reviste şi un birouaş cu un computer pe el. Deasupra acestuia se aflau două rînduri de etajere, care, împreună cu diplomele înrămate, îi dădură lui Nell o senzaţie de claustrofobie. Ce deprimant este, se gîndi ea. Iar Winifred şi-a petrecut aproape toată viaţa aici. Aş putea să pariez că, exceptînd această cameră, n-a modificat absolut nimic, în întregul apartament, încă dinainte ca mama ei să fi plecat la azil.

– Nell, dacă am terminat cumva de făcut turul de onoare al casei, ţi-aş sugera să încercăm să găsim ceea ce căutăm şi apoi să plecăm de-aici.

Nell ştia că, atunci cînd Mac devenea grosolan, era dovada cea mai bună că era îngrijorat. Recunoscu în sinea ei că nu se gîndise nici o clipă la faptul că intrarea lor în apartamentul lui Winifred Johnson ar putea fi interpretată în mod eronat de procuratură, însă, de vreme ce bunicul îi subliniase acest lucru, devenise şi ea îngrijorată.

– Ai dreptate, Mac, spuse Nell. Iartă-mă.

Fata se îndreptă cu hotărîre spre birouaşul lui Winifred şi, simţindu-se cam nelalocul ei pentru ceea ce făcea, deschise sertarul din mijloc.

Era ca şi cum ar fi descoperit o cu totul altă lume. Sertarul era plin-ochi cu bucăţi de hîrtie, de toate felurile şi de toate mărimile, de la bileţelele de notat, cu lipici pe spate, pînă la planurile de arhitectură. Absolut pe toate, Winifred scrisese, la maşină sau de mînă, cu litere mari sau mult prea mici, următoarele cuvinte: WINIFRED ÎL IUBEŞTE PE HARRY REYNOLDS.

34

Patronul salonului în care lucra Lisa Ryan îi spusese acesteia că îi dă voie să-şi ia liber toată săptămîna:

– Draga mea, ai nevoie de ceva timp în care să fii singură, pentru procesul de recuperare.

„Procesul de recuperare", se gîndi Lisa cu dispreţ, uitîndu-se la muntele de îmbrăcăminte de pe pat. Sînt cele mai stupide cuvinte din lume. Îşi aminti cît de dispreţuitor era şi Jimmy, ori de cîte ori auzea acele cuvinte, rostite de cine ştie ce crainic, după relatarea vreunui accident aviatic sau a vreunui cutremur.

„Rudele de-abia au fost înştiinţate, cadavrele nici nu au fost încă găsite, iar un idiot cu un microfon în mînă vorbeşte despre faptul că, după părerea lui, a şi început procesul de recuperare", îi spunea el Lisei, scuturînd enervat din cap.

Cineva îi zisese că i-ar fi făcut bine să se mişte, să facă diverse treburi, iar una dintre activităţile sugerate a fost şi aceea de curăţare a dulapului şi a sertarelor lui Jimmy. Aşa încît iat-o acum, sortînd lucrurile lui Jimmy şi punîndu-le în cutii care aveau să fie date de pomană. Mai bine să ajute nişte suflete nevoiaşe, decît să le mănînce moliile în dulap, precum se întîmplase cu lucrurile bunicului, se gîndea ea.

Bunica ei păstrase absolut tot ce aparţinuse bunicului, creînd ceva asemănător unui sanctuar, în amintirea lui – sau cel puţin aşa părea atunci. Lisa îşi amintea cum, fetiţă fiind, îi vedea

sacourile şi hainele atîrnînd frumos pe umeraşe, alături de rochiile bunicii.

N-am nevoie de lucrurile lui Jimmy care să-mi amintească de el tot timpul, se gîndea femeia, împăturind cămăşile sport pe care i le dăruiseră copiii de Crăciunul precedent. Oricum nu e clipă în care să nu mă gîndesc la el.

„Schimbaţi-vă toate obiceiurile, doamnă, o sfătuise patronul firmei de servicii funerare. Nu mai staţi în acelaşi loc la masă. Mutaţi-vă mobila în dormitor. Veţi fi surprinsă cum lucruri atît de mărunte te pot ajuta atît de mult să treci de primul an, după o astfel de pierdere."

După ce va elibera comoda de hainele lui Jimmy, o va pune în camera băieţilor. Lisa deja mutase, în camera de zi, macheta „casei visurilor ei". Nu mai suporta să se tot uite la aceasta, de fiecare dată cînd se întindea de una singură în patul pe care îl împărţise pînă atunci cu Jimmy.

Mîine o să mut şi patul, şi o să-l pun între cele două ferestre, se gîndea femeia, deşi se cam îndoia că toate aceste modificări ar ajuta-o măcar un pic. Nu-şi imagina că va putea trece măcar o singură zi în care să nu se gîndească la un moment dat şi la Jimmy.

Privi spre ceas şi văzu cu disperare că era deja trei fără un sfert, fapt care însemna că, în douăzeci de minute, avea să sosească acasă copiii. Nu dorea ca ei să o vadă aranjînd lucrurile tatălui lor.

Banii! – îi fulgeră o idee Lisei prin minte.

Reuşise ziulica întreagă să nu se mai gîndească la ei. Ieri, după slujba comemorativă pentru Adam Cauliff, cînd îi văzuse pe cei doi poliţai ieşind din biserică, femeia fusese sigură că aceştia se pregăteau să vorbească cu ea. Dacă află cumva de bani? se gîndi. Sau dacă bănuiesc ceva, obţin un mandat de percheziţie şi

îi găsesc aici? Şi dacă ei şi-or închipui că eu ştiu cum a făcut rost Jimmy de banii ăştia şi mă arestează? Ce-o să mă fac atunci?

Nu mai reuşea deloc să-şi alunge teama aceea. Nu ştiu ce să fac, se gîndi ea. Vai, Doamne, nu ştiu ce să mă mai fac.

Bruscul ţîrîit al soneriei de la uşă alungă liniştea din casă. Cu respiraţia întretăiată, Lisa lăsă cămaşa din mînă şi se grăbi pe scări în jos. Brenda trebuie să fie, îşi spuse Lisa. Mi-a spus că va trece ceva mai tîrziu pe la mine.

Dar încă înainte de a deschide uşa, femeia îşi dădu seama, cu siguranţa fatalităţii, că în locul Brendei va da peste unul dintre cei doi detectivi.

Jack Sclafani simţi un fior de sinceră compasiune, sesizînd ochii umflaţi şi tenul pătat al văduvei lui Jimmy Ryan. Femeia arăta de parcă plînsese toată ziua. Cred că a fost un şoc teribil pentru ea. Şi la treizeci şi trei de ani este încă mult prea tînără ca să rămînă cu trei copii pe care să-i crească singură.

O văzuse pentru prima dată atunci cînd venise împreună cu Brennan ca să-i spună că fusese identificat cadavrul soţului ei – sau, mai degrabă, că fuseseră găsite fragmente din trupul soţului – şi era sigur de faptul că femeia îl recunoscuse în faţa bisericii, după slujba ţinută în memoria lui Cauliff.

– Vă deranjează din nou detectivul Jack Sclafani, doamnă Ryan. Vă mai amintiţi de mine? Aş vrea să vorbim cîteva minute, dacă nu vă supăraţi.

Bărbatul urmărea cum frica pură înlocuia treptat puternica durere din ochii ei. Nu va fi deloc greu, se gîndi Jack. Va spune repede tot ce are pe suflet.

– Pot să intru? o întrebă politicos.

Văduva părea ţintuită locului, neputînd vorbi, şi nici mişca. De-abia într-un tîrziu, Lisa izbuti să îngaime:

– Da. Sigur că da. Intraţi.

„Iartă-mă, Doamne, pentru păcatele mele", se gîndi Jack, urmînd-o în casă.

Se aşezară, încordaţi, unul în faţa celuilalt, în livingul acela mic, dar frumos. Jack se uită cu atenţie la portretul mare, de familie, ce atîrna deasupra canapelei.

– Fotografia asta a fost făcută în vremuri ceva mai fericite, spuse el. Jimmy arată de parcă l-ar fi apucat pe Dumnezeu de-un picior, aşa soţ şi tată fericit pare.

Cuvintele acestea îşi făcură instantaneu efectul scontat. Pe cînd din ochii Lisei curgeau lacrimile şuvoi, părea că de pe faţă îi mai dispăruse ceva din tensiunea dinainte.

– Noi chiar că l-am apucat pe Dumnezeu de-un picior, spuse femeia încet. A, sper că înţelegeţi ce-am vrut să spun. Trăiam de la salariu la salariu, ca majoritatea oamenilor în situaţia noastră, dar era minunat. Ne-am simţit bine şi ne făceam planuri. Şi vise.

Lisa arătă spre masă.

– Aceea este o machetă a casei pe care Jimmy voia s-o construiască într-o bună zi, pentru noi.

Jack se ridică în picioare şi se apropie, ca să o vadă mai bine.

– E foarte, foarte frumoasă. Te deranjează dacă îţi spun Lisa?

– Nu, deloc.

– Lisa, prima reacţie, atunci cînd ai auzit că Jimmy este mort, a fost aceea de a întreba dacă nu s-a sinucis cumva. Asta înseamnă că ceva nu era în regulă cu viaţa lui, dar ce anume? Am sentimentul că voi doi nu aveaţi probleme.

– Nu, nu aveam.

– Era îngrijorat pentru sănătatea lui?

– Jimmy n-a fost niciodată bolnav. Chiar glumeam mereu, spunînd că era păcat să se plătească asigurare de sănătate, pentru un ins ca el.

–Dacă nu era o problemă conjugală, nici una de sănătate, atunci banii trebuie să fi fost problema, spuse Jack.

Bingo, se gîndi el văzînd cum Lisa îşi încleştează mîinile. Şi o ţinu tot aşa:

– Nu e deloc greu să ai mereu ceva de plătit, atunci cînd ai copii. Plăteşti cu cartea de credit ceva de care ai nevoie. Şi eşti sigur că-ţi vei plăti datoria în cîteva luni, dar deodată ai nevoie şi de anvelope noi pentru maşină, sau de un nou acoperiş pentru casă sau unul dintre copii trebuie să meargă la dentist. Jack oftă. Sînt căsătorit; sînt şi eu tată. Se întîmplă.

– N-am avut niciodată datorii, spuse Lisa în defensivă. Cel puţin, pînă nu şi-a pierdut Jimmy serviciul. Şi ştii de ce şi l-a pierdut? Din cauză că a fost cinstit şi revoltat că respectivul contractor pentru care lucra folosea pe şantier ciment de calitate inferioară. A, sigur, unii contractori fac economii. Aşa se întîmplă în construcţii, dar Jimmy spunea că tipul ăsta punea vieţile oamenilor în pericol. Şi nu s-a mulţumit numai să-l concedieze pentru conştiinciozitatea lui, ci i-a şi legat la plecare tinicheaua de coadă, ca să nu mai poată să-şi găsească de lucru nicăieri. Atunci am început noi să avem probleme financiare.

Ai grijă, se avertiză Lisa în gînd. Ai început să vorbeşti cam mult. Dar înţelegerea pe care o citea în ochii detectivului Sclafani era ca un balsam pentru sufletul ei chinuit. N-a trecut decît o săptămînă, se gîndea ea, şi deja tînjesc să discut cu un bărbat adult.

– Cît timp a stat soţul tău fără serviciu, Lisa?

– Aproape doi ani. A, mai reuşea să obţină cîte ceva de lucru pe ici, pe colo, la negru, dar nu erau servicii de lungă durată, şi nici cu o plată decentă. Mersese vorba despre el cum că ar avea gură bogată şi atunci au încercat să-l distrugă pentru asta.

– Presupun că s-a simţit uşurat, cînd a fost chemat de Adam

Cauliff. Cum a luat contact Jimmy cu el? Cauliff şi-a deschis de curînd firma.

– Jimmy i-a contactat pe toţi, spuse Lisa. S-a întîmplat ca Adam Cauliff să-i vadă autobiografia. A rugat-o pe asistenta lui să i-o dea lui Sam Krause, iar acesta l-a angajat.

Lisei îi veni brusc o idee. Desigur, se gîndea ea, asta s-a întîmplat, probabil. Jimmy îi spusese că Sam Krause era recunoscut pentru faptul că face economii. Aşa că, lucrînd pentru Krause, poate că a fost obligat să fie şi el de acord cu asta, sau altminteri să-şi piardă serviciul.

– Se pare că totuşi ceva îl preocupa încă pe Jimmy destul de rău, deşi acum avea din nou serviciu, spuse Sclafani. Cu siguranţă că aşa a fost, din moment ce tu te-ai gîndit imediat că lui i-ar fi putut măcar trece prin cap să se sinucidă. Cred că tu ştii ceva despre acest lucru, Lisa. Ce-ar fi să-mi spui şi mie? Poate că şi Jimmy ar vrea ca noi să ştim, acum că el nu se mai află printre noi, ca să ne-o spună el însuşi.

Asta trebuie să se fi întîmplat, se gîndea Lisa, aproape nemaiauzind cuvintele detectivului. Sînt sigură. Jimmy o fi văzut ceva la Krause, pe unul dintre şantierele acestuia, ceva despre care ştia că nu este în ordine. Avea de ales între a fi concediat din nou şi a fi plătit pentru a se preface că nu vede nimic. A simţit că n-are ce face, dar în acelaşi timp ştia că dacă lua banii murdari, ei îl aveau la mînă.

– Jimmy a fost un om bun şi cinstit, începu Lisa.

Sclafani dădu din cap spre tabloul de familie.

– Văd şi eu.

Asta-i, se gîndi Jack. Acum va vorbi.

– Cu vreo două zile în urmă, după înmormîntare... începu Lisa, dar tăcu, atunci cînd auzi zgomotul uşii de la bucătărie şi apoi tropăitul copiilor care intrau în casă.

– Mamă, am venit, strigă Kelly.

– Sînt aici, sări ca un arc Lisa, speriată la gîndul că fusese cît pe ce să-i mărturisească unui membru al departamentului de poliţie faptul că în subsolul lor se aflau ascunşi nişte „bani murdari", cum s-ar zice.

Trebuie să scap de banii ăştia, se gîndi femeia. Am avut dreptate cînd am încercat să vorbesc ieri cu Nell MacDermott. Simt că pot avea deplină încredere în ea. Poate mă va ajuta să returnez acei bani persoanei de la firma lui Krause, care trebuie să-i aibă. În definitiv, soţul acesteia a fost omul care l-a trimis pe Jimmy acolo.

Copiii se aflau acum în jurul ei şi o sărutau. Lisa se uită la Jack Sclafani.

– Jimmy era foarte mîndru de ăştia trei, zise femeia, cu un glas liniştit, iar ei erau tare mîndri de tatăl lor. După cum ţi-am mai spus, Jimmy Ryan a fost un om bun şi cinstit.

35

Aşadar, Winifred a avut un iubit?

– Sînt şi eu şocată de asta, recunoscu Nell. Se aflau într-un taxi, în drum spre casă. Eu îl şi tachinam uneori pe Adam, zicîndu-i că Winifred este îndrăgostită-lulea de el.

– Ea chiar era îndrăgostită de el, aşa cum au fost femeile îndrăgostite de Beatles sau de Elvis Presley, spuse Cornelius MacDermott acid. Adam i-a făcut multă curte pentru a o convinge să-i părăsească pe Walters şi Arsdale şi să-l urmeze la noua lui firmă.

– Mac!

– Iartă-mă, se grăbi s-o dreagă bătrînul. Vreau să spun că Adam era cu mult mai tînăr decît ea şi era căsătorit cu o femeie frumoasă. Indiferent cum ar fi fost Winifred, în nici un caz nu era o proastă. Este evident faptul că avea o relaţie cu un tip pe nume Harry Reynolds, sau cel puţin era înnebunită după un bărbat cu numele acesta.

– Mă întreb cînd o să apară şi el? zise Nell. Este ca şi cînd Winifred ar fi dispărut fără urmă, de pe faţa pămîntului. După cele spuse de mama ei, nimeni nu a luat legătura cu ea, excepîndu-l pe administratorul blocului, care a sunat-o să-i spună că, în cazul în care nu se va mai întoarce acasă, poate că ar trebui să renunţe definitiv la apartament. Adică, i-a dat de înţeles să nu încerce să-l subînchirieze.

– Eu tot zic că am greşit intrînd în această casă. Cu atît mai mult, cu cît se pare că nu îşi ţinea acolo nici un act, spuse Mac. Ar fi trebuit să te duci mai întîi la biroul de la serviciu.

– Mac, noi doi am fost acasă la Winifred, răspunzînd cererii adresate anume de către doamna Johnson.

Pachetul cu fotografiile înrămate adunate de Nell se afla în poala ei. Cornelius MacDermott se uită la el.

– Vrei cumva s-o rog pe Liz să expedieze pachetul ăsta, prin poştă, pe adresa azilului?

Nell ezită. S-ar putea s-o mai vizitez pe doamna Johnson, se gîndea ea, dar asta nu prea curînd.

– Bine, să se ocupe Liz. O voi suna pe doamna Johnson ca să-i spun că i-l trimit şi că vom căuta şi la serviciu la Winifred actele acelea.

Taxiul îşi încetini mersul, în faţa blocului în care locuia Nell. Simţi cum Mac îşi petrecuse un braţ pe după umerii ei.

– Sînt aici pentru tine, îi spuse bătrînul încet, strîngînd-o uşor la piept.

– Ştiu, Mac.

– Dacă simţi nevoia să vorbeşti cu cineva, ridică telefonul, oricînd, ziua sau noaptea. Nu uita asta. Şi eu am trecut prin clipe grele.

Da, aşa este, se gîndi Nell. Mai întîi soţia, apoi unicul fiu şi nora – toţi duşi prea repede. Nimeni nu-ţi poate da ţie lecţii despre ceea ce poate însemna durerea.

Nell se întoarse, iar Carlo îi deschise portiera taxiului. După aceea, auzi din nou glasul lui Mac.

– Nell, încă ceva.

Mac şovăia, ceea ce nu-l prea caracteriza. Nell scosese deja un picior din taxi, punîndu-l pe trotuar, dar se răsucise iar spre bunicul ei, aşteptînd.

– Nell, tu n-ai avut niciodată impozitul pe venitul global calculat laolaltă cu al lui Adam, aşa este?

Cu un ghimpe în inimă, Nell înţelese că, pe zi ce trecea, Mac îşi arăta din ce în ce mai mult vîrsta.

Nell îşi aminti că, atunci cînd se căsătorise cu Adam, Mac o avertizase să-şi trimită separat impozitul pe venitul global.

– Nell, îi spusese bătrînul atunci, tu vrei să îţi construieşti o carieră politică. Asta înseamnă că vulturii îţi vor da tîrcoale tot timpul, aşteptînd să faci cea mai mică greşeală. Nu-ţi poţi permite să le dai ocazia să te facă bucăţi. Lasă-l pe Adam să-şi trimită separat propriul impozit. S-ar putea ca el să pretindă acum în mod sincer ceva, care mai tîrziu s-ar putea întoarce împotriva ta. Tu ai impozitul tău şi e mai simplu aşa. Nu te complica.

– Da, Mac, am avut dintotdeauna impozitele separate, îi răspunse nepoata cu răceală. Aşa că poţi să n-ai nici o grijă. Dădu să iasă din taxi, apoi se întoarse din nou cu faţa la bunicul ei. Dar, te rog, lămureşte-mă o dată. Ştii tu ceva, ai aflat de undeva, sau ai tu vreo presimţire cum că Adam n-ar fi fost corect?

– Nu, răspunse Mac, oarecum tăios, scuturînd din cap. Nu ştiu absolut nimic.

– Atunci sînt numai niște zvonuri, și negarea celor doi, Walters și Arsdale, și celebrul tău instinct, care te împinge să fii sigur că Adam a fost implicat în ceva necurat, care este anchetat acum de procuratură.

Bătrînul dădu din cap.

– Mac, eu știu că tu încerci să mă protejezi și bănuiesc că ar trebui să te iubesc pentru asta ...

– Nu mă simt foarte iubit de tine acum, Nell.

Fata schiță un zîmbet în direcția lui.

– Adevărul este că ești și nu ești iubit, în același timp. Crede-mă, ambele afirmații sînt la fel de valabile.

Cu o privire plină de scuze către Carlo, Nell ieși în cele din urmă din taxi. Atunci cînd se urcase în lift, pînă să ajungă la binecuvîntatul sanctuar al apartamentului, femeia luase deja o decizie.

Ea nu își dădea seama de propriile puteri paranormale de a distinge anumite evenimente greu sesizabile. Și nici nu înțelegea – sau nu accepta – ideea unui medium care să comunice cu cei plecați pe lumea cealaltă. Dar dacă Bonnie Wilson a pretins că a luat legătura cu Adam, atunci Nell știa că trebuia să afle ce era cu acea afirmație.

Trebuie neapărat s-o fac, își spuse femeia, dacă nu de dragul meu, atunci măcar de dragul lui Adam.

36

Echipa de recuperare și de cercetare își continuase procesul meticulos de căutare și investigare a rămășițelor iahtului și ale pasagerilor, în fiecare zi care trecuse de la explozia iahtului *Cornelia II,* încercînd să descopere și să adune cît mai multe

probe pentru elucidarea cauzei întregii tragedii. Vineri după-amiază, pentru prima dată după patru zile infructuoase, s-a găsit ceva cu-adevărat important. În zona Podului Verrazano, a ieşit la suprafaţă o bucată de lemn de o jumătate de metru lungime, care a ajuns la mal. De aşchiile ascuţite ale acelei bucăţi erau prinse fîşii dintr-o cămaşă sport, pătată, împreună cu rămăşiţe de oase omeneşti.

Resturile acelea sinistre au confirmat echipei faptul că au găsit alte cîteva mici rămăşiţe ale unei victime. Secretara lui Sam Krausc fusese rugată să le descrie cu ce anume era îmbrăcat acesta, atunci cînd plecase pe iaht. Femeia era absolut sigură că Sam fusese îmbrăcat cu o cămaşă albastră, sport, cu mîneci lungi şi cu pantaloni de bumbac, kaki.

George Brennan primi şi el vestea acelei descoperiri, cu puţin înainte de a pleca pentru a se întîlni cu Jack Sclafani, pe Strada 14, la numărul 405. Avea în buzunar un mandat care îi oferea permisiunea să efectueze o percheziţie, acasă la Ada Kaplan, femeia al cărei fiu, Jed, devenise acum un suspect foarte important în chestiunea exploziei de pe iaht.

Cei doi se întîlniră în holul clădirii, iar Brennan îl informă pe Jack despre ultima descoperire:

– Ştii, Jack, oricine ar fi fost el, autorul a folosit o cantitate de explozibil suficientă pentru a distruge jumătate dintr-un vas mare de croazieră. Vinerea trecută a fost o zi foarte bună pentru navigare. Din cîte am aflat, în port erau foarte multe ambarcaţiuni mici. A fost un mare noroc ca cele mai multe dintre acestea să se fi îndreptat înapoi, spre ţărm, înainte de a sări în aer iahtul lui Cauliff. Cine ştie cîţi răniţi ar mai fi fost, dacă s-ar mai fi găsit şi alte ambarcaţiuni prin apropiere.

– Crezi că a existat vreo telecomandă sau s-a folosit un sistem

de temporizare? Cel care a pus la cale explozia a aranjat totul cu mare atenție.

– Cu mare atenție, da, dacă a fost cineva experimentat cu explozibilii, ca Jed Kaplan, sau cu mare noroc, dacă a fost un amator. Altfel, ar fi putut muri și el, în timpul asamblării componentelor.

Ada Kaplan plîngea și era tare necăjită și jenată, gîndindu-se la ceea ce aveau să spună vecinii, în timp ce apartamentul ei de patru camere era percheziționat centimetru cu centimetru.

Fiul bătrînei, Jed, ședea la o masă din zona sufrageriei, privindu-i pe polițiști cu dispreț.

Nu e deloc îngrijorat, observă Jack. Dacă el a produs explozia iahtului, înseamnă că n-are nimic aici, care să fie luat drept probă.

Și totuși polițiștii tot au înregistrat o mică victorie – prin descoperirea unui săculeț cu marijuana, băgat într-altul de molton, în dulap.

– Ei, haideți, se vede de la o poștă că treaba asta se află de multă vreme aici, protestă Jed. Nici n-am știut de ea și, oricum, eu am lipsit din țară timp de cinci ani.

– E-adevărat, protestă și Ada Kaplan. Eu le-am pus acolo, în cazul în care Jed ar fi avut nevoie, dar nu s-a atins niciodată de ele. Pot să jur.

– Ne pare rău, doamnă Kaplan, îi zise Brennan. Și îmi pare rău și pentru tine, Jed, dar e suficientă marijuana aici, ca să te putem acuza de posesie ilegală de droguri, în vederea comercializării.

După trei ore, Sclafani și Brennan îl lăsau pe Jed la răcoare, în arestul secției de poliție.

– Maică-sa îi va plăti cauţiunea, dar cel puţin judecătorul a fost de acord să dispună reţinerea paşaportului, zise Brennan. Jed n-a părut prea încîntat la auzul acestei veşti.

– Presupun că a învăţat ceva, atunci cînd a fost prins în Australia cu explozibili în maşină, spuse Jack Sclafani. Nu prea aveam cu ce să ne legăm de el, pentru explozia de pe iaht, negăsind nimic în apartament.

Cei doi se îndreptară spre maşini.

– Ai avut noroc cu Lisa Ryan? îl întrebă Brennan pe Jack.

– Din păcate, nu. Dar sînt sigur că era cît p-aci să verse ceva, înainte să sosească copiii de la şcoală. Jack scutură din cap, scoţîndu-şi cheia de la maşină. Îţi jur, dacă mai aveam două minute la dispoziţie, aş fi aflat ceea ce o sperie. Chiar am mai rămas pe-acolo şi am vorbit cu copiii.

– Şi ai băut şi lapte cu biscuiţi, împreună cu ei?

– Pe urmă o cafea împreună cu ea, după ce au ieşit ăia mici la joacă. Crede-mă, am făcut tot posibilul. Dar n-a mai vrut să-mi mărturisească nimic.

– De ce şi-o fi pus dintr-o dată lacăt la gură?

– Greu de spus, zise Sclafani. Dar cred că nu vrea să spună ceva care, dacă s-ar afla, ar putea întina memoria lui Jimmy Ryan, în ochii copiilor.

– Şi eu socotesc la fel. Bine, atunci ne vedem mîine. Poate mai descoperim ceva.

Înainte să ajungă la maşini, George Brennan primi un apel pe mobil, prin care află că la ţărm fusese găsită o poşetă, în aceeaşi zonă, de lîngă Podul Verrazano, ca şi bucata de lemn şi resturile din cămaşa sport, cea pătată cu sînge.

În portofelul plin de apă, s-au găsit cărţile de credit şi permisul de conducere, pe numele lui Winifred Johnson.

– Ei zic că poşeta de-abia e puţin pîrlită, spuse Brennan, după ce închise telefonul. Ce ciudat. Probabil că a zburat şi pe urmă a aterizat imediat în apă.

– Asta dacă nu cumva femeia nu s-a aflat deloc la bordul iahtului, atunci cînd s-a declanşat explozia, sugeră Sclafani, după cîteva clipe de reflecţie.

37

Nell îşi petrecu toată după-amiaza răspunzînd scrisorilor de condoleanţe, care i se adunaseră pe birou în cursul săptămînii. Cînd termină, se făcuse aproape cinci. Trebuie să mai ies şi eu puţin de-aici, se gîndi femeia. De o săptămînă încoace, n-am mai făcut nici un pic de mişcare.

Se schimbă într-un şort şi un tricou, îşi puse o carte de credit şi o bancnotă de zece dolari în buzunar şi alergă, pe distanţa a trei intersecţii, pînă în Central Park. În dreptul Străzii 72, intră în parc şi începu să alerge spre sud. Obişnuiam să alerg de trei sau patru ori pe săptămînă, se gîndea Nell. Cum de m-am delăsat oare în halul ăsta?

Alergînd, Nell se gîndea la numeroasele scrisori primite.

„Păreaţi atît de fericiţi..."

„Ne pare rău de tragedia voastră..."

„Sîntem alături de tine..."

Pentru ce n-a scris nimeni ce tip grozav a fost Adam şi cît de mult o să le lipsească el tuturor?

De ce oare mă simt aşa năucă? De ce oare nu pot să plîng?

Mări puţin ritmul alergării, însă tot nu-şi putea scoate acele întrebări din cap. Unde citise ea oare că nu poţi scăpa de gînduri?

*

Dan Minor dădu ocol parcului, apoi se îndreptă spre nord. Era o zi minunată pentru alergat. Soarele din acea după-amiază târzie era plăcut de cald, iar vînticelul înviorător. Parcul era plin cu oameni care alergau, pe jos sau pe role, şi cu diverşi alţi trecători. Mai toate băncile erau pline de lume. Oamenii aceia fie se uitau în jur, fie erau adînciţi în lectură.

Dan avu o senzaţie de cuţit în inimă, atunci cînd trecu pe lîngă o bancă pe care şedea o tînără neglijentă, purtînd o rochie ponosită. Nimeni nu se aşezase lîngă ea, se gîndi bărbatul, remarcînd pungile de plastic, pline ochi, aflate la picioarele ei.

Oare tot astfel îşi petrece şi Quinny viaţa? se întrebă Dan. Şi ea era astfel evitată sau ignorată?

Ce ciudat era faptul că lui îi era mai uşor să se gîndească la ea luînd-o drept Quinny. „Mama" era altcineva – mama era o femeie frumoasă, cu părul negru, cu braţe iubitoare, care îl alinta pe Danny băieţelul.

Tot mama mai era şi o altă femeie, care începuse să bea seară de seară, după ce mergeam eu la culcare, se gîndea Dan. Uneori mă trezeam şi îi aduceam o pătură, ca să o acopăr, după ce ea adormea acolo, ameţită.

În timp ce alerga, bărbatul remarcă silueta unei persoane aflate în plină fugă, silueta unei femei înalte, cu păr castaniu, care tocmai trecuse pe lîngă el.

O cunosc pe femeia asta, îşi spuse Dan.

Fusese o reacţie imediată, genul acela de senzaţie pe care o ai atunci cînd ţi se pare ceva cunoscut. Bărbatul se opri locului şi se întoarse. Dar cine e şi de unde mi-o amintesc?

Ştia că mai văzuse undeva acea faţă, chiar în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Sigur că da, îşi dădu imediat seama. Este Nell MacDermott. Am văzut-o aseară, în cadrul ştirilor de la ora zece. Fusese o secvenţă în care se afla în faţa bisericii, după slujba ţinută pentru soţul ei.

Dan simţi un imbold, pe care nu-l înţelese, şi anume acela de a se întoarce şi a alerga spre partea de sud a parcului, urmărind-o pe Nell MacDermott şi părul ei castaniu, care îi flutura în vînt.

În vreme ce se apropia de Broadway, Nell micşoră ritmul. Librăria Coliseum se afla la intersecţia dintre Broadway şi Strada 57. Cînd plecase de acasă, se gîndise să-şi ia nişte bani şi o carte de credit, pentru cazul în care s-ar fi decis să se oprească acolo, în drumul ei de înapoiere. Era timpul să se hotărască.

Şi se hotărî. Dacă eu chiar am de gînd să merg la Bonnie Wilson, trebuie să aflu în prealabil mai multe lucruri decît am auzit pînă în prezent despre fenomenele acelea paranormale, se gîndise Nell.

Ştiu că Mac o să rîdă de mine şi o să-mi spună că numai oamenii reduşi şi babele ramolite – aluzie la mătuşa Gert, bineînţeles – au timp să creadă în „pălăvrăgeala" clarvăzătoarelor. De fapt, numai din cauza lui am respins eu propunerea iniţială a lui Gert. Însă dacă ceea ce am văzut că a făcut Bonnie Wilson la acea emisiune a fost cevareal, atunci ar fi în stare într-adevăr să ia legătura cu Adam. Cel puţin, dacă ne vom întîlni, vreau să fiu pregătită. Vreau să ştiu ce aş putea să caut şi ce ar avea sens să o întreb.

Dan o urmări pe Nell pînă pe Broadway, cînd dispăru în librărie. Neştiind ce să facă, bărbatul rămase pe trotuar şi se uită în vitrină, arătîndu-se a fi interesat de cărţile expuse. Să intre

după ea? N-avea un ban în buzunar, aşa că n-avea cum să pretindă că face cumpărături. Ba mai mult, alergase destul de tare înainte să o zărească şi ştia că arăta de parcă ar fi avut nevoie urgentă de un duş şi de un schimb de haine. Nu era pregătit pentru cumpărături.

Ridicîndu-şi cămaşa, îşi şterse transpiraţia de pe frunte. Poate doar să-i scriu un bilet, se gîndi Dan.

Dar parcă aş dori să vorbesc cu ea chiar acum. Probabil că numărul de telefon îi era la secret şi, în asemenea momente ca cele prin care tocmai trecuse, cu siguranţă că a primit destule scrisori. Intru, se hotărî bărbatul în cele din urmă.

O zări prin vitrină, mergînd printre rafturile de cărţi. Apoi, cu un amestec de uşurare şi de nerăbdare deranjantă, o văzu cum se îndreaptă către casă.

Ieşind din magazin, Nell merse repede pînă la colţ unde chemă un taxi care venea pe Broadway.

Acum sau niciodată, se gîndi Dan. După care, se aruncă.

– Nell.

Femeia se opri locului. Acel bărbat care alergase, îmbrăcat într-un tricou cu mîneci lungi, omul acela înalt, cu părul nisipiu, îi părea vag cunoscut.

– Sînt Dan Minor, Nell. Ne-am cunoscut la Casa Albă, cu cîţiva ani în urmă.

Zîmbiră amîndoi.

– Trebuie să recunoşti că e ceva mai bine decît: „Parcă ne cunoaştem de undeva", zise Dan, apoi adăugă: Tu erai cu bunicul tău. Eu eram invitatul deputatului Dade.

Cu siguranţă îl cunosc, se gîndi Nell , uitîndu-se la faţa lui plăcută.

– A, da, îmi amintesc acum. Eşti medic, chirurg pediatru. Ai făcut studii la Georgetown, ca şi mine.

– Aşa este. Acum ce să-i mai spun? se întrebă Dan. Văzu cum zîmbetul spontan de pe buze îi dispăru. Aş vrea să-ţi spun că îmi pare rău pentru pierderea soţului tău, zise Dan repede.

– Mulţumesc.

– Domniţă, vrei taxiul sau nu? Maşina pe care o oprise trăsese lîngă trotuar.

– Da, aşteaptă o clipă, te rog. Îi întinse lui Dan Minor mîna. Mulţumesc pentru că te-ai oprit să mă saluţi. Mă bucur că te-am revăzut.

Dan rămase locului şi văzu cum taxiul traversează Broadway-ul şi întoarce spre est, pe Strada 57. Cum să inviţi la cină o femeie care a devenit văduvă cu exact o săptămînă în urmă? se întrebă el.

38

Vineri după-amiază, Ben Tucker a fost dus la cabinetul de pediatrie al doctoriţei Megan Crowley, din Philadelphia.

Băiatul rămase singur în sala de aşteptare, în timp ce mama lui trecu în cealaltă încăpere pentru a vorbi cu medicul. Copilul ştia că avea să vorbească şi el cu doctoriţa şi nu-şi dorea acest lucru, pentru că avea să-l întrebe cu siguranţă despre visul lui. Şi era ceva acolo, despre care nu-şi dorea să vorbească.

Acum băiatul avea acel coşmar în fiecare noapte, uneori chiar şi în timpul zilei. Părinţii încercaseră să-i spună că era ceva ireal şi că pe el îl tulburase ceva. Îi ziceau că era un lucru grav pentru un copil să vadă o asemenea explozie, în care mor oameni şi-i promiteau că doctoriţa îl va ajuta să-şi revină.

Dar ei nu înțeleseseră – nu era din cauza exploziei, ci din cauza șarpelui.

Tata îi spusese ca atunci cînd se gîndește la vizita aceea la New York, să se gîndească la Statuia Libertății. Să se gîndească la cît de bine se simțiseră atunci cînd urcaseră acele trepte și la peisajul care se vedea din coroana statuii.

Ben încercase acest lucru. Chiar se gîndise la povestea plictisitoare a tatălui despre faptul că stră-străbunicul lui fusese unul dintre copiii care strînseseră bani pentru ca Statuia Libertății să fie pusă la locul ei. Se gîndise la toți aceia care veniseră din alte țări, călătoriseră cu vaporul și o priviseră, bucuroși că ajunseseră în Statele Unite ale Americii. Se gîndise la toate aceste lucruri, dar fără de nici un folos – nu putea să ignore șarpele.

Ușa se deschise și mama lui ieși însoțită de o altă doamnă.

– Bună, Ben, sînt doctorița Megan.

Doctorița era tînără, nu ca doctorul Peterson, pediatrul lui, care era foarte bătrîn.

– Doctorița Megan ar dori să vorbească acum puțin cu tine, Beny, îi spuse mama.

– Vii și tu cu mine? o întrebă copilul, înfricoșat.

– Nu, te voi aștepta aici. Dar nu-ți fie teamă. Nu ți se întîmplă nimic. Și totul se va termina în doi timpi și trei mișcări, apoi vom merge să mîncăm ceva bun.

Băiatul se uită la doctoriță. Știa că trebuia să o urmeze. Dar nu voi spune nimic despre șarpe, își promise Ben.

Dr. Megan îl surprinse totuși. Nu părea că ar vrea să vorbească și despre șarpe. Îl întrebă despre școală, iar copilul îi răspunse că era în clasa a treia. Apoi, continuară să vorbească despre orele de sport și cele de muzică.

Își spuseră o mulțime de lucruri, însă doctorița nu-l întrebă

absolut nimic despre şarpe. I-a zis numai că aveau să se întîlnească din nou luni.

– Doctorița Megan este drăguță, îi spuse Ben mamei, în timp ce coborau cu liftul. Acum mergem să mîncăm o înghețată?

SÎMBĂTĂ ŞI DUMINICĂ, 17 ŞI 18 IUNIE

39

Nell îşi petrecuse întreaga seară de vineri citind cărțile despre fenomene paranormale cumpărate în acea după-amiază.

Pînă sîmbătă după-amiază, parcursese toate capitolele legate de ceea ce o interesa. Ce cred eu despre toate astea? se tot întreba Nell, în timp ce citea, şi apoi recitea multe dintre pasaje.

Am ştiut exact cînd bunica şi mama şi tata au murit, se gîndea ea, şi ştiu că, atunci cînd am fost în Hawaii, părinții m-au ajutat să mă mențin la suprafața apei, tocmai cînd voiam să renunț – astea sînt propriile mele experiențe ale fenomenelor paranormale.

Nell remarcă faptul că, în unele cărți, autorii scriau despre „aura" unei persoane. În acea ultimă zi, în ziua exploziei, atunci cînd am văzut-o pe Winifred, aceasta parcă ar fi avut ceva negru în jur. Din cele citite aici, deduc faptul că atunci îi vedeam aura – simbolul morții.

Nell se gîndi apoi la momentul în care o văzuse pe Bonnie Wilson la televizor. Era uimitoare prin felul în care vorbea cu acea femeie despre circumstanțele morții soțului ei.

Cei sceptici spun că oamenii care pretind a avea puteri paranormale nu fac decît să ghicească, bazîndu-se pe informațiile pe care le-au scos prin vicleșug de la subiect. Da, recunosc faptul că sînt o sceptică, se gîndi Nell, însă dacă Bonnie Wilson este o escroacă, atunci înseamnă că m-a păcălit și pe mine.

Oare toți cei care pretind că intră în legătură cu cei morți nu fac decît să ghicească? se întrebă ea. Bonnie Wilson n-ar fi putut ghici tot ce i-a spus femeii respective, în acea zi, cînd Nell s-a uitat la emisiune. Dar ce ne facem cu telepatia? se întrebă Nell. Așa se numește cînd tu, de exemplu, te gîndești la cineva și după un minut acea persoană te sună. De parcă o persoană trimite un fax și cealaltă îl primește. Există o sincronizare.

Ar mai fi încă multe de spus pentru explicarea fenomenului pe care îl văzuse atunci cînd o urmărea pe Bonnie Wilson. Poate că oamenii care pretind a putea lua legătura cu cei morți sînt ca niște faxuri pentru gîndurile celor care îi consultă, își zise Nell.

Of, Adam, pentru ce ți-am spus eu să nu mai vii acasă atunci? se chinuia Nell în continuare. Dacă n-aș fi făcut acest lucru, aș fi putut oare să accept acum că tu nu mai ești în viață?

Însă, chiar dacă n-ar fi existat cearta aceea, moartea ta tot ar fi lăsat multe semne de întrebare. Cine este autorul, Adam? Și de ce?

Am crezut că sărăcuța de Winifred se îndrăgostise de tine, dar acum știu că în viața ei exista altcineva. Mă bucur că am aflat acest lucru și sper ca ea să fi știut pe cine iubește.

Mac este foarte îngrijorat de faptul că numele tău va fi murdărit cu acuzații de luare de mită și de influențare a licitațiilor, acuzații care planează asupra firmei Walters și Arsdale. Chiar dacă s-a întîmplat așa ceva în timp ce lucrai acolo, ar fi corect ca ei să te învinovățească acum, cînd nu te mai poți apăra?

Tu ai lucrat pentru Walters și Arsdale mai bine de doi ani și nici unul dintre principalii tăi parteneri nu a venit la slujba

comemorativă. Ştiu că erau supăraţi pe tine pentru că ai cumpărat proprietatea Kaplan şi ţi-ai deschis propria firmă. Dar asta n-a fost decît o ambiţie din partea ta, iar eu am fost educată în a vedea în asta un lucru bun.

Oare persoana care ţi-a incendiat iahtul a vrut să te scoată pe linie moartă pe tine? Tu ai fost ţinta atentatului? Sau Sam Krause? Sau poate chiar Winifred? Văduva lui Jimmy Ryan a intenţionat să-mi vorbească după slujba religioasă, apoi ceva a făcut-o să dea bir cu fugiţii. Oare era pe cale să-mi spună cîte ceva despre întîlnirea de pe iaht? Oare Jimmy Ryan ar fi putut fi acela care ştia ceva periculos pentru altcineva? Oare el să fi fost, de fapt, ţinta?

În acea ultimă dimineaţă, Adam îi spusese că există diferite grade de cinste sau de necinste în construcţii. Ce voise oare să spună cu asta? se întreba Nell.

Aproape toată noaptea de sîmbătă spre duminică, Nell a rămas trează. Am senzaţia că Adam ar putea intra în orice moment, se gîndea ea. Pînă la urmă aţipi, dar se trezi la şase. Avea să fie o altă dimineaţă frumoasă de iunie. Făcu un duş, se îmbrăcă şi plecă la slujba de ora şapte.

„Fie ca sufletul lui Adam şi toate sufletele celor plecaţi să se odihnească în pace..." Ruga femeii era aceeaşi ca şi cu o săptămînă în urmă. Şi avea să fie aceeaşi şi pentru următoarele duminici. Trebuia să găsească nişte răspunsuri, nişte explicaţii la tot ce se întîmplase.

Dar dacă Adam încearcă să ia legătura cu mine, se gîndi Nell, poate că are un motiv pentru care nu-şi găseşte liniştea.

Nell se gîndi la învăţăturile Bisericii. Parohul din Ars, care este sfîntul patron al preoţilor, era recunoscut a avea o înţelegere deosebită a vieţii de după moarte. Părintele Pio era un mistic.

Nu ştiu ce să mai cred, se gîndea Nell.

Pe drumul spre casă, după încheierea slujbei, femeia se opri să-şi cumpere un corn. Era încă fierbinte, abia scos din cuptor. Îmi place New York-ul duminica dimineaţa, îşi zise Nell, mergînd pe Bulevardul Lexington. În astfel de dimineţi, este ca un oraşel care se trezeşte la viaţă. Străzile sînt goale şi liniştite.

Această parte din Manhattan fusese cartierul electoral al lui Mac. Va fi oare şi cartierul meu, vor fi astea şi străzile mele? se întreba Nell, simţindu-şi inima bătînd accelerat.

Fără Adam, nu mai avea de ce să-şi facă probleme privind candidatura.

Îi displăcu profund gîndul, de o clipă, că simţea o undă de uşurare, ştiind că cel puţin acea problemă nu mai exista.

40

Peter Lang îşi petrecu întreg week-end-ul singur, în Southampton, refuzînd toate cele şase invitaţii la golf, cocteiluri sau cină, venite din partea diferiţilor prieteni. Îşi concentrase toată energia şi gîndurile asupra situaţiei existente în legătură cu finanţarea noului proiect Vandermeer şi cu nevoia stringentă de a o determina pe Nell MacDermott să-i vîndă terenul cumpărat de soţul ei de la bătrîna Kaplan.

Nici nu m-am gîndit la faptul că ar mai fi putut exista vreun solicitant pentru ştergerea conacului Vandermeer de pe lista monumentelor istorice, la Consiliul de Evaluare, se gîndi el, certîndu-se pentru o atît de mare neglijenţă din partea sa. Şi, atunci cînd a auzit în cele din urmă acest lucru, era prea tîrziu – Cauliff i-o luase înainte cu Ada Kaplan.

Fără terenul Kaplan, nu s-ar fi putut ridica decît un complex practic, dar nu unul deosebit. Cu acel teren, însă, el ar fi devenit

în sfîrşit forţa din spatele creaţiei unei opere arhitecturale, a unei mari realizări, în peisajul Manhattan-ului.

El nu îşi pusese niciodată numele pe clădirile pe care le construise. Aşteptase, ştiind că, pînă la urmă, tot va găsi îngemănarea perfectă dintre loc şi proiect, acea combinaţie care să merite să poarte numele familiei sale. Rezultatul va fi un monument al celor trei generaţii Lang.

După cum se temuse, atunci cînd îl abordase pe Adam Cauliff cu oferta de a cumpăra proprietatea Kaplan, acesta îi spusese mai mult decît deschis că mai degrabă ar muri decît să-i vîndă lui acel teren şi să ajungă la un parteneriat contra naturii.

Iar acum trebuia să-şi facă cel mai bun plan pentru a discuta cu văduva lui Cauliff şi a o convinge să-i vîndă proprietatea. Aflase destule despre Nell ca să ştie că, cel puţin în viitorul apropiat, femeia nu putea fi convinsă să vîndă acea proprietate de nevoie – părea a fi prosperă din punct de vedere financiar, independentă material de decedatul său soţ. El mai avea totuşi un atu în mînecă, pe care să-l joace la nevoie.

Se cunoştea faptul că MacDermott fusese foarte dezamăgit că nepoata sa nu candidase la locul de deputat, în urmă cu doi ani, atunci cînd bătrînul se retrăsese.

Ea avea undă verde, se gîndea Peter Lang, cînd se plimba în acea după-amiază de duminică pe poteca mărginită de flori, care ducea spre ocean. Păcat că n-a candidat data trecută, se gîndi Lang. Gorman nu făcuse nici două parale, iar dacă acesta urma să plece, ea va trebui să facă mari eforturi ca să recîştige alegătorii, nemulţumiţi de prestaţia lui.

Nell MacDermott este ca aşchia care nu sare niciodată prea departe de trunchi, şi, asemenea bunicului, se pricepea la politică. Este şi destul de isteaţă ca să priceapă că ar fi înţelept din partea

ei să mă aibă mai curînd drept prieten, nu dușman. Nu numai că o pot ajuta, dar bănuiesc că, atunci cînd procuratura va cerceta anumite practici care au fost întrebuințate și de către Adam, femeia mă va implora să-i devin sprijin și să apăr caracterul soțului ei.

Peter Lang aruncă prosopul și se aventură în valurile mari ale Atlanticului.

Apa era năucitor de rece, însă după cîțiva metri, corpul i se obișnui cu temperatura. Înotînd repede și sigur, Lang se gîndea la faptul că ratase întîlnirea cu destinul și se întreba dacă Adam Cauliff mai era încă în viață și conștient de cele ce i se întîmplau, atunci cînd îl înghițise apa, după explozia navei.

41

Bonnie Wilson îi spusese lui Gert că poate s-o sune la orice oră, în cazul în care Nell MacDermott dorea o consultație. Înțelegea bine faptul că, pînă și în situația în care Nell ar fi înclinat să o vadă, ea totuși ar mai fi avut încă ezitări. Faptul că imediat s-ar fi aflat că o ziaristă cunoscută și foarte bine cotată ar consulta o clarvăzătoare i-ar fi ridicat și acelui medium credibilitatea. Mai existau și zvonuri conform cărora ziarista ar fi intenționat să candideze pentru Congres, iar presa căuta mereu modalități de discreditare a candidaților, așa că orice aluzie asupra unei vizite a lui Nell la o clarvăzătoare bine cunoscută, precum era Bonnie, ar fi putut fi folosită împotriva ei.

Presa făcuse mare vîlvă în legătură cu faptul că Hillary Clinton se folosise de un medium, pentru a lua legătura cu Eleanor Roosevelt, iar Nancy Reagan fusese mult timp criticată pentru că apelase o dată la un astrolog.

Dar duminică seara, pe la ora zece, Bonnie primise de la Gert MacDermott apelul mult aşteptat.

– Nell ar dori să vă întîlniţi, îi spuse Gert, cu un glas spăşit.

– Gert, ceva nu e în regulă. Şi nu trebuie să fiu o foarte mare clarvăzătoare ca să remarc faptul că eşti supărată.

– A, mi-e teamă că fratele meu se va supăra rău de tot. El ne-a invitat, pe Nell şi pe mine, la cină, în seara asta, iar mie mi-a scăpat porumbelul că am stat de vorbă şi i-am povestit despre ce am discutat. Mac s-a ambalat şi i-a interzis cu desăvîrşire nepoatei mele să te întîlnească.

– Dar totuşi ne vom vedea.

– Probabil că te-ar fi abordat oricum, spuse bătrîna doamnă, deşi nu cred că e conştientă de acest lucru. Însă, acum, Nell este hotărîtă să te vadă, şi chiar foarte curînd.

– Bine, Gert. Roag-o să treacă pe la mine.

LUNI, 19 IUNIE

42

Salonul era închis întotdeauna lunea. Într-un fel, Lisa Ryan se bucura pentru ziua aceea liberă; mai avea astfel încă puţin timp liber să se pregătească sufleteşte pentru a reveni la serviciu şi pentru a da ochii cu lumea. Pe de altă parte, abia aştepta să se reîntoarcă la lucru. Doar că îi era groază de acea primă săptămînă, în care toate clientele aveau să-şi exprime compasiunea, după care ar fi vrut să afle cît mai multe amănunte despre explozia în care murise Jimmy Ryan.

Multe veniseră la funeralii. Altele îi trimiseseră flori şi condoleanţe.

Dar Lisa ştia că evenimentul nu mai era de actualitate, cel puţin pentru ceilalţi. Pînă atunci, toate clientele îşi vor fi văzut de treburile lor, fiind doar parţial conştiente de pierderea Lisei. Poate, pentru o vreme, toate vor fi fost bucuroase că aud maşinile soţilor oprind lîngă casă, seara. Curînd, totuşi, lucrurile ar fi revenit la normal. Of, tuturora le părea sincer rău, dar în acelaşi timp erau fericite că nu ele reprezentau ţinta compasiunii celorlalţi.

Lisa simţise acelaşi lucru în urmă cu un an, atunci cînd soţul uneia dintre clientele sale murise într-un accident de maşină.

Femeia i se confesase atunci lui Jimmy şi nu-i uitase nici pînă astăzi replica: „Lissy, cu toţii sîntem puţin superstiţioşi şi avem impresia că dacă i se întîmplă altcuiva ceva rău, zeii, mulţumiţi pentru o vreme, ne vor lăsa pe noi ceilalţi în pace"

Lisa făcuse ordine în casă pînă pe la ora nouă. Mai avea de răspuns la multe scrisori de la prieteni şi de la alţi oameni de bine, dar nu reuşea acum să se ocupe şi de ele.

Foarte mulţi apropiaţi, care se mutaseră din zonă, îi scriseseră ca să-şi exprime uluirea şi amărăciunea. Una dintre scrisori venea din partea unui individ cu care ea şi Jimmy copilăriseră, şi care acum ajunsese mare mahăr la un studio cinematografic din Hollywood.

„Mi-l amintesc pe Jimmy de cînd eram în clasa a şaptea", scria el. „O dată am avut o temă la una dintre materiile ştiinţifice, despre care acum ştiu că o dau profesorii ca să producă probleme în familie. În seara dinaintea susţinerii probei, eu nu-mi făcusem tema, dar, ca de obicei, Jimmy şi-o făcuse şi mă ajuta pe mine să construiesc un pod din Lego, după care să scriu un rezumat despre faptul că acel pod era prevăzut cu un anume grad de legănare. Era un tip deosebit."

Şi cît de aproape am fost eu acum trei zile de a-i strica reputaţia în faţa unui poliţist, se gîndea Lisa, amintindu-şi de ziua de vineri, atunci cînd o vizitase detectivul Sclafani. Dar, dacă ţin în secret existenţa acestor bani, nu rezolv nimic – tot trebuie să-i returnez. Avea siguranţa că Jimmy nu luase banii aceia de bunăvoie; ştia fără nici o urmă de îndoială că fusese obligat să-i accepte. Nu exista nici o altă explicaţie. Jimmy fusese pus în situaţia să aleagă între a-şi pierde slujba şi a închide ochii la ceva aflat în neregulă pe şantier. Apoi, pentru faptul că tăcuse, fusese obligat să accepte nişte bani pe care nu şi-i dorea – dar cu care ei l-ar fi avut la mînă.

Chiar dacă n-o prea cunoştea, Lisa simţea că Nell MacDermott era o persoană în care putea avea deplină încredere. Şi se mai gîndea că ar fi fost posibil ca doamna Cauliff să ştie ceva despre ce anume îl obsedase pe Jimmy. În definitiv, cineva de la firma soţului său îl chemase pe Jimmy la interviu, după care îi transmisese lui Sam Krause cererea de angajare. Ceea ce păruse la început un gest de bunăvoinţă, din nefericire se terminase cu moartea lui Jimmy.

Banii din acele cutii erau într-un fel sau altul legaţi de tot ce se întîmplase. Şi cu toate că i-ar fi fost de mare ajutor – ca să-şi achite datoriile şi să aibă ce pune copiilor pe masă – femeia ştia că n-ar fi putut cheltui nici măcar un sfanţ din ei. Erau bani murdari, pătaţi acum şi de sîngele lui Jimmy.

Pe la ora zece, Lisa încercă să-i telefoneze lui Nell MacDermott. Ştia că bunicul acesteia, fostul deputat Cornelius MacDermott, avea o firmă de consultanţă, unde ar fi putut să o găsească. După ce a aflat de la informaţii numărul de telefon, s-a hotărît să sune acolo.

Aproape imediat, a răspuns o doamnă cu glas plăcut, care i-a spus că este Liz Hanley, asistenta fostului deputat MacDermott.

Lisa intră de-a dreptul în subiect:

– Mă numesc Lisa Ryan. Sînt văduva lui Jimmy Ryan. Trebuie să vorbesc cu Nell MacDermott.

Lisa Hanley o rugă să aştepte puţin, apoi reveni după vreo două minute:

– Dacă puteţi suna chiar acum, o găsiţi la numărul 212-555-6784. Doamna vă aşteaptă apelul.

Lisa îi mulţumi, întrerupse legătura şi formă imediat numărul. Răspunsul veni aproape instantaneu. Cinci minute mai tîrziu, la zece şi douăzeci, Lisa Ryan se afla deja în drum spre Nell MacDermott.

43

În cei 38 de ani ai vieţii sale, Jed Kaplan avusese suficient de furcă cu oamenii legii, ca să sesizeze atunci cînd era supravegheat. Îşi dezvoltase un fel de al şaselea simţ, care îl ajuta să-şi detecteze urmăritorii, oricare ar fi fost aceştia.

Pot să miros un poliţist de la doi kilometri depărtare, îşi spuse el cu amărăciune, în acea dimineaţă de luni, pe cînd ieşea din casă şi o lua agale înspre centru. Sper să ai pantofi comozi, amice. Vom face azi o plimbare lungă.

Jed ar fi vrut să părăsească New York-ul. Simţea că nu mai poate suporta, nici măcar o clipă, să locuiască în continuare împreună cu mama sa.

În urmă cu o oră, atunci cînd se trezise Jed îşi simţea spatele înţepenit, de la salteaua cu arcurile rupte de pe nenorocita aceea de canapea. Intrînd în bucătărie ca să-şi ia o ceaşcă de cafea, îşi găsi mama stînd la masă şi plîngînd de ţi se rupea sufletul.

– Astăzi, tatăl tău ar fi împlinit fix optzeci de ani, îi spuse bătrîna, cu un glas sfîşietor. Dacă ar mai fi trăit, eu aş fi dat o petrecere în cinstea lui. Dar, în loc de asta, acum trebuie să mă ascund aici, de una singură, fiindu-mi ruşine să mă uit în ochii vecinilor.

Jed încercase atunci să-i mai alunge din temeri, afirmîndu-şi din nou, sus şi tare, nevinovăţia. Însă, nu izbutise cîtuşi de puţin s-o liniştească, bătrîna continuînd pe acelaşi ton :

– Îţi aminteşti de filmele acelea vechi, cu Edward G. Robinson? Înainte de a muri, soţia lui îi lăsase cu limbă de moarte, fiului lor, fotoliul în care acesta obişnuia să se lăfăie, spunîndu-i că ea nu fusese fericită decît în clipele în care îl văzuse tolănit în respectivul fotoliu.

Apoi bătrîna îşi agitase pumnul în faţa ochilor lui Jed, încheind:

– Şi eu aş putea spune acelaşi lucru, Jed. Îmi crapă obrazul de ruşine, pentru comportamentul tău. Tu murdăreşti memoria tatălui tău.

Bărbatul nu mai putuse rezista şi îşi luase iute tălpăşiţa din apartamentul acela care îi provoca o insuportabilă stare de claustrofobie. Trebuia să plece cît mai repede; însă, avea nevoie, mai întîi, să-şi recupereze paşaportul. Poliţiştii erau conştienţi că flecuşteţul găsit în săculeţele acelea n-ar fi fost acceptat ca probă la nici un tribunal din lume şi tocmai de aceea se grăbiseră să-i confişte paşaportul, astfel încît Jed să nu plece nicăieri.

Nici măcar n-am recunoscut faptul că iarba aceea era a mea, se gîndea Jed, felicitîndu-se pentru asta. Le-am spus, cu toată sinceritatea, că n-am atins săculeţul acela de cinci ani de zile.

Chiar şi după renunţarea la acele ridicole acuzaţii, el tot n-avea să scape de poliţişti. Vor găsi ei altceva să-i pună-n cîrcă, pentru a-l sili să rămînă prin preajmă.

Problema este, îşi spuse Jed, că singura informaţie pe care le-aş putea-o furniza ar putea fi folosită împotriva mea, făcîndu-mă suspect pentru producerea exploziei.

44

Vreau să-mi cer scuze pentru întîrziere, spuse Lisa Ryan, atunci cînd Nell o poftise să intre în apartament. Ar fi trebuit să-mi închipui că n-o să găsesc nici un loc de parcare. Pînă la urmă a trebuit să intru în garaj.

Spera să nu pară chiar atît de emoţionată şi agitată precum era în realitate. Traficul din Manhattan o enerva întotdeauna şi, pe urmă, faptul că a trebuit să-şi lase maşina într-un garaj – cu atîta cheltuială, taxa minimă fiind de 25 de dolari – o iritase şi o descumpănise peste măsură. Douăzeci şi cinci de dolari însemna mult pentru Lisa, era o sumă egală cu bacşişul pe care l-ar fi primit de la cinci pînă la opt clienţi cărora le făcea manichiura. Atîţia bani risipiţi, doar ca să pună la adăpost o maşină veche de zece ani – dacă n-ar fi fost atît de important s-o întîlnească pe Nell MacDermott, ar fi luat-o, neîntîrziat, înapoi spre Queens.

Cînd ieşise din garaj şi se îndrepta către bloc, Lisa simţise cum îi dădeau lacrimile, de necaz. Se oprise pentru a-şi căuta batista. Nu dorea să se dea în spectacol pe străzile Manhattan-ului.

Pînă atunci, Lisa se credea bine îmbrăcată, în costumul bleumarin cu pantaloni, dar uitîndu-se acum la femeia din faţa ei, îşi dădu seama că hainele îi păreau ponosite, în comparaţie cu pantalonii bej, atît de elegant croiţi, şi cu bluza crem, ale doamnei Nell MacDermott. Fotografiile nu o avantajează deloc, se gîndi

Lisa. Este atît de frumoasă. Şi, deloc surprinzător, arată cu mult mai bine astăzi, decît atunci cînd am văzut-o eu, după slujba comemorativă.

Nell MacDermott o întîmpinase cu multă căldură. O rugase să-i spună pe nume şi, în mod instinctiv, Lisa simţise că putea avea încredere în femeia aceea, o calitate extrem de importantă, în condiţiile date.

Şi mai avea încă ceva liniştitor – Nell MacDermott părea să degaje un aer de discretă încredere în sine. În timp ce o studia, Lisa înţelese faptul că Nell fusese educată să locuiască exact într-o astfel de casă drăguţă.

Pe cînd o urma în camera de zi, femeia se gîndi iar la Jimmy şi la felul cum o tachina atunci cînd răsfoia atentă revistele de decoraţiuni interioare. Lisa rememora orele întregi în care îşi mobilase în gînd casa ei de vis. Uneori o vedea cu decoraţiuni standard, cu mobilă veche şi covoare persane. Alteori, şi-o imagina decorată modern, în stil art deco, deşi ştia că lui Jimmy nu i-ar fi fost pe plac. Îşi aminti, cu amărăciune, cum îi tot spunea că, atunci cînd aveau să crească copiii, ar fi vrut să meargă la colegiu, ca să înveţe arta decoraţiunilor interioare. Acum nu mai era cazul.

– Ai o casă frumoasă, spuse Lisa încet, uitîndu-se prin cameră, la piesele de mobilier care, deşi atît de diferite, puse laolaltă, se potriveau totuşi atît de bine.

– Mulţumesc. Şi mie îmi place, spuse Nell aproape melancolică. Mama şi tatăl meu au călătorit mult. Au fost antropologi. Au adus acasă multe obiecte ciudate, de prin toată lumea. Şi dacă mai pui lîngă ele şi o canapea şi nişte fotolii confortabile, se leagă totul. Sincer, casa asta a fost ca un adevărat paradis pentru mine, în ultima săptămînă.

Pe cînd vorbea, Nell MacDermott se uita la femeia de alături. Machiajul nu reuşea să ascundă faptul că ochii Lisei Ryan erau

umflați, iar pe față i se mai puteau încă observa pete roșietice, de la atîtea lacrimi scurse. Nell nu-și putea reprima senzația că, din clipă-n clipă, femeia avea să izbucnească în hohote de plîns.

– Am făcut cafea proaspătă, îi spuse Nell. Vrei să bei și tu?

După cîteva minute, cele două femei stăteau una în fața celeilalte, la masa din bucătărie. Lisa știa că trebuie să spargă gheața. Dar de unde s-o iau? se întrebă ea.

În cele din urmă și-a făcut curaj și,trăgînd aer în piept, zise :

– Nell, soțul meu n-a avut de lucru aproape doi ani. A făcut o cerere de angajare la firma soțului tău, și, ca din senin, a fost angajat de partenerului lui de afaceri, Sam Krause.

– Cred că Sam i-a fost mai mult asociat, decît partener, spuse Nell. Adam lucra la proiecte, cu mai mulți oameni, însă nu i-a considerat niciodată parteneri. Pe nici unul dintre aceștia. Cînd a lucrat la Walters și Arsdale, Adam a fost arhitectul care se ocupa de renovarea unor clădiri, iar Sam Krause contractorul în domeniul construcțiilor. Pe urmă, soțul meu și-a deschis propria afacere și voia să lucreze cu Krause la proiectul turnului Vandermeer.

– Știu. Și Jimmy lucrase la renovarea unor blocuri vechi, dar în curînd, se aștepta începerea unui mare proiect, un bloc turn cu apartamente și birouri, la care urma să fie șef de echipă.

Lisa tăcu, apoi încercă să zică ceva, dar nu putu să spună decît:

– Nell!. După cîteva clipe, izbucni: Nell, Jimmy și-a pierdut locul de muncă acum doi ani, pentru că era un om cinstit și a vorbit despre niște materiale necorespunzătoare. A fost dat afară cu tinicheaua legată de coadă și n-a mai lucrat mult timp. Cînd a primit telefon că este angajat la Sam Krause, a fost foarte bucuros. Acum însă realizez că, de cum a început să lucreze pentru acesta, ceva n-a fost în regulă. L-am iubit pe Jimmy foarte

mult şi am fost apropiaţi. Aşa că am sesizat faptul că se schimbase, aproape peste noapte.

– Cum adică se „schimbase"? o întrebă Nell încet.

– Nu mai putea să doarmă. Nu mai avea poftă de mîncare. Părea a trăi în altă lume.

– Şi care crezi că era motivul?

Lisa Ryan puse ceaşca de cafea jos şi o privi pe Nell drept în ochi.

– Cred că Jimmy a fost obligat să se prefacă a nu fi văzut nimic, atunci cînd a observat că ceva era în neregulă. Şi asta îl înnebunea.

– El ţi-a vorbit despre asta, Lisa?

– Nu, a rostit femeia, ezitînd. Apoi, cuvintele îi deveniră grăbite şi pline de emoţie. Nell, tu îmi eşti o străină, însă cuiva trebuie să-i spun şi în tine am încredere că n-o să mă torni. Am găsit nişte bani ascunşi în atelierul lui Jimmy din subsolul casei noastre. Cred că i-a primit ca să-şi ţină gura. Nu putea să-i refuze, pentru că risca să-şi piardă iar serviciul. După cum erau împachetaţi şi ascunşi, îmi dau seama că nu s-a atins de nici un bănuţ de-acolo. Dar, aşa era el ; era cinstit şi ştia că nu se putea folosi de banii aceia.

– Cîţi bani?

Lisa coborî glasul.

– 50 000 de dolari.

50 000 de dolari! Cu siguranţă că Jimmy Ryan ştia ceva cu adevărat important, se gîndi Nell. Oare Adam a bănuit sau a ştiut ceva? Pentru asta o fi fost invitat şi Ryan pe iaht, la acea întîlnire?

– Eu vreau să dau banii ăştia înapoi, spuse Lisa. Dar îmi doresc s-o fac cu discreţie. Chiar dacă şi-ar fi pierdut iar serviciul, Jimmy tot nu i-ar fi luat, dar, după cum ţi-am spus, el deja ştia

ceva. De asta, în ultimele luni, deşi avea de lucru, a fost foarte deprimat. El nu se mai poate revanşa acum, însă o voi face eu. Trebuie să înapoiez banii. De asta am venit la tine.

Făcîndu-şi mai mult curaj decît bănuise ea vreodată că ar putea avea, Lisa se aplecă mult în faţă şi o luă de mînă pe femeia de lîngă ea.

– Nell, atunci cînd Jimmy a depus la firma soţului tău cererea de angajare, ei nu s-au întîlnit – sînt sigură de acest lucru. Ulterior, imediat ce Sam Krause l-a angajat, ceva îngrozitor s-a întîmplat. Nu ştiu ce anume, dar cred că era legat de ceva la care lucrau Jimmy şi soţul tău. Tu trebuie să afli ce anume a fost şi să mă ajuţi să îndrept lucrurile.

45

George Brennan şi Jack Sclafani se aflau în biroul procurorului districtual adjunct, Cal Thomson, atunci cînd Robert Walters, partenerul şef al firmei de proiectare Walters şi Arsdale, a ajuns acolo. Thompson era unul dintre procurorii care se ocupau de ancheta, recent lansată de primărie, în legătură cu luarea de mită şi cu trucarea licitaţiilor, în industria de construcţii.

Toţi cei prezenţi ştiau că Walters se afla acolo sub protecţia unei înţelegeri care îi acorda o imunitate limitată, pentru orice ar fi dezvăluit pe parcursul discuţiilor.

Consilierul şef al acestuia prezentase deja o declaraţie presei: „Firma Walters şi Arsdale, prin directorii săi, neagă orice acuzaţie şi sînt siguri că nu vor fi incriminaţi de nimic".

În spatele unei aparenţe dispreţuitoare şi indiferente, lui Brennan şi Sclafani le era limpede faptul că Robert Walters avea

mari emoţii şi era foarte agitat. Făcea totul perfect, ca o lecţic bine învăţată, ca să nu fie la mijloc şi ceva premeditat.

Să fiu în locul lui, şi eu aş avea emoţii, îşi zise Brennan. Şefii din aproape douăzeci de firme formulaseră deja plîngeri, alegînd astfel calea cea mai uşoară, în cursul anchetei. Walters ştia că, prin urmare, cei mai mulţi dintre aceştia nu vor încasa, pînă la urmă, decît cîte o bătăiţă blîndă, alegîndu-se la final numai cu cîte o amendă nesemnificativă. Mare lucru. Deci, eşti penalizat cu un milion de dolari, pentru nişte fapte în urma cărora compania ta deja s-a îmbogăţit cu vreo jumătate de miliard, fără ca tu să mişti nici măcar un degeţel. În situaţii mai grave, dacă procurorul are motive bine întemeiate, unii dintre aceştia pot să sfîrşească şi prin a presta un număr de ore de muncă în folosul comunităţii. Doar în foarte puţine cazuri, cîţiva dintre marii mahări din sfera construcţiilor ajunseseră în cele din urmă să fie condamnaţi la închisoare, însă nu pentru mai mult de două-trei luni. Iar atunci cînd fuseseră eliberaţi, o luaseră de la capăt, cu aceleaşi practici.

E doar o amăgire, se gîndi Brennan. La fiecare licitaţie, marii constructori se înţeleg în prealabil, hotărînd de comun acord cine va prelua lucrarea respectivă. Şi astfel este acceptată oferta cea mai mică, iar arhitectul sau planificatorul în cauză se preface că nu a băgat de seamă – şi este pedepsit cu o pălmuţă peste funduleţ. Pe urmă apare un nou proiect şi, bingo! – următorul constructor, aflat la rînd, oferă preţul cel mai dezavantajos şi, totuşi, „cîştigă" licitaţia. Totul nu este decît o foarte mare mascaradă. Întreg circul este falsificat cu o foarte bună regie şi, vai, totul se petrece cît se poate de civilizat, iar corupţia merge înainte.

În ciuda evidentei inutilităţi a enormului efort depus, Brennan credea în urmărirea acelor cazuri de corupţie. Dacă i-am prinde măcar pe unii dintre şmecherii cei mari, atunci micile firme vor avea, poate, o şansă pentru a obţine proiecte mai bune, se gîndea

Brennan. Uneori, totuşi, se întreba dacă optimismul lui nu era cumva prea pueril sau chiar ridicol.

– Este o industrie în care se măsluiesc comisioanele legale pentru contracte, tocmai spunea Walters.

– Clientul meu vrea să afirme că... interveni în discuţie şi avocatul lui Walters.

Anchetarea ajunse pînă la urmă şi la ceea ce doreau George Brennan şi Jack Sclafani:

– Domnule Walters, Adam Cauliff a făcut parte din firma dumneavoastră?

A, nu-i place numele rostit, îşi spuse Jack Sclafani, sesizînd furia lui Robert Walters la auzul acelei întrebări.

– Adam Cauliff a lucrat pentru noi aproape doi ani şi jumătate, răspunse Walters. Glasul îi rămăsese glacial şi înţepat, de parcă ar fi disprețuit subiectul aflat în cauză.

– Şi ce funcţie a îndeplinit domnul Cauliff, la Walters şi Arsdale?

– A început ca arhitect şef. Mai tîrziu, a condus secţia medie de reconstrucţii şi renovări.

– Ce înseamnă secţie medie?

– Mă refer la proiectele sub 100 de milioane de dolari.

– Şi aţi fost mulţumiţi de prestaţia lui?

– Da.

– Aţi spus că Adam Cauliff a lucrat la dumneavoastră mai bine de doi ani. De ce a plecat din companie?

– Şi-a deschis propria firmă. Robert Walters zîmbi rece. Pe Adam Cauliff îl preocupau detaliile şi era un om foarte practic, mai ales că uneori întîlnim şi arhitecţi care nu fac faţă realităţii evidente potrivit căreia spaţiul pentru birouri se închiriază cu plata pe metrul pătrat. Deşi cunosc foarte bine faptul că economiile sînt importante – uneori chiar extrem de importante –, aceştia lasă totuşi în proiecte prea mult spaţiu inutil, neproductiv, cum ar

fi culoarele exagerat de largi, care, înmulțite cu treizeci sau patruzeci de etaje, cît are clădirea respectivă, pot reduce în mod drastic spațiul care aduce venit.

– Înțeleg deci că Adam Cauliff era un angajat prețuit, care nu făcea asemenea greșeli.

– Era eficient. Își termina lucrările la timp și învăța repede. A fost suficient de inteligent să cumpere terenul adiacent conacului Vandermeer, socotit atunci monument istoric. Cînd conacul a fost scos de pe lista monumentelor istorice, proprietatea Kaplan, cumpărată între timp de Adam, a devenit de cîteva ori mai valoroasă.

– Conacul acela a ars, nu? a întrebat procurorul adjunct.

– Da, e adevărat. Dar nu înainte de a fi fost scos de pe lista monumentelor istorice. Chiar dacă n-ar fi fost distrus de flăcări, tot ar fi fost în scurtă vreme demolat din temelii. Peter Lang a cumpărat proprietatea și demarase deja proiectul de a ridica pe terenul aferent o clădire de apartamente și birouri.

Walters zîmbi răutăcios, după care comentă:

– Adam Cauliff s-a gîndit că Lang își va dori, cu tot dinadinsul, să cumpere și terenul Kaplan, care se afla în posesia lui, și-i va accepta, în schimb, propriul proiect pentru clădirea preconizată. Totuși, n-a fost să fie. Dacă Adam ar mai fi trăit, și le-ar fi permis talentaților noștri arhitecți să colaboreze cu el, atunci poate că ar fi avut o șansă de a prelua acel proiect.

– Adică spuneți că firma dumneavoastră ar fi preluat proiectul?

– Adică spun că ar fi lucrat pentru el o echipă de arhitecți vizionari, premianți, perfect în stare de a concepe o clădire de o asemenea importanță. Proiectul lui Cauliff n-avea nimic ieșit din comun și era complet lipsit de originalitate. Nici un investitor cît de cît serios nu i l-ar fi acceptat și am înțeles că Lang i-a spus în față acest lucru.

– Cauliff era într-o oarecare măsură legat de mîini şi de picioare şi nevoit pînă la urmă să-i vîndă lui Lang terenul Kaplan, la cel mai bun preţ care i s-ar fi oferit. Altfel, Lang ar fi construit foarte bine, numai pe terenul Vandermeer, o clădire mai puţin ambiţioasă, independent de ceea ce ar fi făcut Cauliff. În acest caz, proprietatea Kaplan ar fi ajuns aşa de înghesuită, încît, practic, Adam n-ar mai fi avut ce face cu ea. Aşadar, vedeţi că Adam Cauliff era întrucîtva strîns cu uşa.

– Însă nu v-a părut cîtuşi de puţin rău să-l vedeţi pe Adam Cauliff ajuns într-o asemenea situaţie, nu-i aşa, domnule Walters? îl întrebă procurorul.

– Eu i-am oferit lui Cauliff un loc de muncă, îndemnat fiind numai de trainica şi îndelungata prietenie care mă leagă de fostul parlamentar Cornelius MacDermott, cu nepoata căruia s-a căsătorit. Drept răsplată, Adam a plecat de la firma mea, luînd-o şi pe Winifred Johnson, cea care-mi fusese asistentă douăzeci şi doi de ani şi devenise, de fapt, mîna mea dreaptă. Dacă îmi pare rău că a murit? Da, ca orice om normal, regret faptul că a murit. Era soţul lui Nell MacDermott, pe care o ştiu încă de mică. Nell este o tînără minunată şi îmi pare nespus de rău că este nevoită să treacă prin nişte momente atît de cumplite.

În acea clipă se deschise uşa biroului, iar în încăpere intră Joe Mayes, un alt procuror districtual adjunct. Din expresia acestuia, Brennan şi Sclafani înţeleseră că se întîmplase ceva.

– Domnule Walters, spuse fără nici o altă introducere Mayes, este adevărat că firma dumneavoastră efectuează în prezent inspectarea unei clădiri de birouri, situată la intersecţia Bulevardului Lexington cu Strada 47, clădire pe care tot dumneavoastră aţi renovat-o, cu cîţiva ani în urmă?

– Da, chiar în această dimineaţă, am primit o reclamaţie potrivit căreia, de pe faţada clădirii, s-au desprins cîteva cărămizi. Am trimis imediat, la faţa locului, o echipă de constatare.

– Din păcate, nu este vorba doar de cîteva cărămizi, domnule Walters. Întreaga fațadă s-a prăbușit pe stradă, în această dimineață. Au fost răniți trei oameni, dintre care unul se află în stare gravă.

George Brennan văzu cum fața lui Robert Walters, congestionată pînă acum, devine dintr-o dată albă ca varul. Să se fi întîmplat cumva accidentul din cauza unor materiale neconforme cerințelor? se întrebă el. Sau poate din cauza lucrului de mîntuială? Iar dacă de vină au fost materialele necorespunzătoare ori execuția neglijentă, cine oare și-o fi căptușit buzunarele, ca să treacă cu vederea această situație?

46

Fix la ora trei după-amiază, Nell suna la ușa apartamentului în care locuia Bonnie Wilson. Auzind pașii ușori care se apropiau de cealaltă parte a ușii, tînăra femeie se gîndi pentru o clipă să urce repede în lift, cît încă mai avea timp.

Ce Dumnezeu caut eu oare aici? se întrebă Nell. Mac avea dreptate. Toată pălăvrăgeala asta, cu percepția extrasenzorială și cu mesajele de pe lumea cealaltă, din partea unor persoane dragi, dispărute dintre cei vii, nu este altceva decît o escrocherie, iar eu sînt o proastă că mă expun pericolului de a se face haz pe seama mea, în cazul în care se află cumva că am apelat la așa ceva.

Ușa se deschise.

–Nell, intră.

Prima impresie a femeii a fost aceea că Bonnie Wilson era mai frumoasă în realitate decît i se păruse la televizor. Părul negru

contrasta în mod izbitor cu tenul ca de porţelan. Ochii mari şi cenuşii îi erau adumbriţi de gene lungi şi groase. Cele două femei aveau cam aceeaşi înălţime, însă doamna Wilson era mult mai slabă, părînd de-a dreptul subnutrită.

Bonnie zîmbi, ca să se scuze.

– E prima dată cînd fac aşa ceva, îi explică ea lui Nell. Mi s-a mai întîmplat uneori ca, atunci cînd am luat legătura cu cineva de dincolo, să fiu contactată şi de o altă persoană. Însă acum este ceva cu totul ieşit din comun.

Îi făcu semn să se aşeze.

– Ia loc, Nell. Te rog să înţelegi că, dacă după primele discuţii, vei dori să te ridici şi să pleci, nu mă voi simţi jignită. Din ceea ce mi-a spus mătuşa ta, am înţeles că nu prea crezi în posibilitatea stabilirii unei comunicări cu cei care au murit.

– Adevărul este că s-ar putea să plec la un moment dat şi mă bucur că îţi dai seama de asta, replică înţepată Nell. Totuşi, în urma discuţiilor cu mătuşa Gert, m-am gîndit că trebuie să vin. De-a lungul timpului şi eu am trecut de cîteva ori prin ceea ce s-ar putea numi experienţe paranormale. Cred că Gert ţi-a povestit.

– Nu, nu mi-a povestit. În ultimii ani, am văzut-o doar la cîteva şedinţe de-ale Asociaţiei de Magie şi am fost o singură dată la o întrunire ţinută acasă la ea, dar n-am discutat niciodată despre tine.

– Bonnie, simt nevoia să fiu foarte cinstită, spuse Nell. Într-adevăr, nu prea îmi vine-a crede că tu poţi face ceva echivalent cu ridicarea receptorului unui soi de telefon, prin intermediul căruia reuşeşti să comunici cu o persoană moartă. Şi nu cred că cineva, de pe lumea cealaltă, adică de „dincolo", aşa cum scrie în cărţile citite de mine, practic poate folosi această aşa-zisă „linie telefonică specială", pentru a lua legătura cu tine.

Bonnie Wilson zîmbi.

– Îți mulțumesc pentru sinceritate. Totuşi, eu şi alte persoane cu puteri paranormale de pe întreg globul pămîntesc – din motive care ne depăşesc – am fost alese să fim intermediari între cei care au murit şi cei dragi pe care i-au lăsat aici. De obicei, la mine vine cineva lovit de durere, pentru a lua legătura cu persoana iubită, pe care a pierdut-o. Uneori însă, ce-i drept, destul de rar, lucrurile se petrec şi invers. De exemplu, într-o zi, în timp ce îl ajutam pe un bărbat de dincolo să-i transmită soției sale un mesaj, am fost contactată de un tînăr, pe nume Jackie, care murise într-un accident rutier. Apoi, la mai puțin de o săptămînă, am primit un telefon de la o femeie pe care nu o cunoşteam.

Lui Nell i se părea că ochii lui Bonnie Wilson se întunecau tot mai tare, pe măsură ce îşi depăna povestirea.

– Femeia aceea mă văzuse la televizor şi a vrut să se programeze la mine, pentru o discuție particulară. Mi-a spus că fiul ei, Jackie, murise într-un accident rutier. Era mama tînărului care luase legătura cu mine, de dincolo.

– Totuşi, faptul că eu mă aflu acum aici nu constituie nici un fel de coincidență. În primul rînd că tu o cunoşteai pe Gert, protestă Nell. Iar ziarele au vuit, transmițînd ştirea exploziei de pe iaht. În aproape toate articolele s-a menționat faptul că Adam era căsătorit cu nepoata lui Cornelius MacDermott.

– Tocmai acesta este motivul pentru care, atunci cînd m-a contactat cineva de dincolo, spunîndu-mi că îl cheamă Adam şi întrebînd despre Nell, am mers imediat la Gert.

Tînăra văduvă se ridică în picioare.

– Bonnie, iartă-mă, dar nu cred în asemenea bazaconii. Din păcate, deja am irosit destul de mult din timpul tău atît de prețios. Acum trebuie să plec.

– Nu mi-ai irosit deloc timpul, dacă îmi vei acorda puțină încredere, pentru a vedea dacă Adam doreşte să-ți transmită ceva.

Nell se aşeză la loc, fără prea multă tragere de inimă. Cred că măcar atîta lucru îi datorez, se gîndi femeia.

Trecură minute bune. Bonnie ţinea ochii închişi şi îşi rezema obrazul în podul palmei. Apoi, deodată, îşi ridică fruntea, de parcă s-ar fi încordat să audă ceva sau pe cineva. După încă două-trei minute, Bonnie îşi lăsă mîna în jos, deschise ochii şi se uită drept în ochii lui Nell.

– Adam este aici, rosti ea încet.

Deşi neîncrezătoare, Nell simţi un fior pe şira spinării. Fii rezonabilă, îşi spuse ea cu hotărîre. E o prostie. Încercă să pară degajată şi rece.

– Tu îl vezi?

– Mintal. Acum se uită la tine cu atîta dragoste, Nell. Îţi zîmbeşte. Zice că îi pare evident faptul că nu crezi că el este aici. Eşti din Missouri.

Respiraţia lui Nell se acceleră.

„Sînt din Missouri" era o expresie pe care o folosea în glumă, ori de cîte ori Adam încerca s-o convingă să înveţe să navigheze.

– Îţi spune ceva asta, Nell? o întrebă Bonnie Wilson.

Femeia dădu din cap.

– Adam vrea să-şi ceară iertare, Nell? Înţeleg de la el că v-aţi certat, atunci cînd aţi fost împreună pentru ultima oară.

N-am mărturisit nimănui acest lucru, îşi spuse Nell. Chiar nimănui.

– Adam zice că cearta aceea a fost pricinuită de el, dorind să te împiedice de la ceea ce voiai să faci.

Nell îşi simţi ochii arzînd de lacrimi grele.

Bonnie Wilson rămăsese nemişcată.

– Încep să-l pierd. Dar Adam nu vrea să plece încă. Nell, văd trandafiri albi deasupra capului tău. Este semnul iubirii lui pentru tine.

Lui Nell nu-i veni să creadă, atunci cînd se trezi rostind:

– Spune-i că şi eu îl iubesc. Spune-i că îmi pare foarte rău pentru faptul că ne-am certat.

– Acum îl văd ceva mai clar. Pare aşa de mulţumit, Nell. Îmi spune că vrea ca tu să reîncepi să trăieşti. Există ceva pentru care trebuie să-ţi depui toată energia şi să-ţi foloseşti tot timpul?

Campania electorală, gîndi Nell.

Bonnie nu aşteptă răspunsul.

– Da, înţeleg. Adam îmi zicea: „Spune-i lui Nell să-mi dea toate hainele." Văd o încăpere, cu rafturi şi cutii ...

– Hainele de care nu ne mai folosim le duc mereu la un magazin al săracilor, anexat unei biserici din apropierea casei noastre, spuse Nell.

– Adam zice că ar trebui să le dai cît mai repede. Ajutîndu-i pe alţii, în numele lui, îl ajuţi pe el să atingă un nivel spiritual superior. Şi mai zice să te rogi pentru el. Să-l aminteşti în rugăciunile tale, şi să-l uiţi.

Bonnie tăcu, rămînînd cu ochii aţintiţi înainte, dar părînd să nu vadă, de fapt, nimic.

– Ne părăseşte, spuse ea încet.

– Opreşte-l! îi strigă Nell. Cineva a provocat explozia iahtului. Întreabă-l dacă ştie cine ar fi putut să facă asta.

Bonnie aşteptă.

– Nu cred că vrea să ne spună, Nell. Asta înseamnă ori că nu ştie, ori că şi-a iertat asasinul şi nu vrea să fie răzbunător.

După o vreme, Bonnie scutură din cap şi se uită în ochii lui Nell.

– A plecat, rosti ea. Apoi, deodată, mîinile i se crispară de piept. Nu, aşteaptă, aud acum ce gîndeşte. Îţi spune ceva numele „Peter"?

Peter Lang, se gîndi Nell.

– Da, spuse femeia încet.

–Nell, în jurul lui curge sînge. Nu ştiu sigur dacă asta înseamnă că persoana pe nume Peter a fost autorul. Însă Adam încearcă să te prevină de ceva în legătură cu acesta. Te imploră să ai grijă cu Peter, să ai mare grijă ...

47

Luni dimineaţa, Dan Minor sosi acasă şi găsi, pe robotul telefonic, un mesaj de la Lilly Brown. Din păcate însă mesajul nu era cel sperat.

Lilly avea un glas emoţionat şi vorbea repede. „Doctore Dan, am întrebat peste tot de Quinny. Deşi are mulţi prieteni, nimeni n-a mai văzut-o şi n-a mai auzit nimic despre ea, de luni de zile. Nu e drept. Există un grup cu care stă uneori, care locuieşte pe Strada 4, în nişte clădiri vechi. Ei se întreabă dacă nu este bolnavă şi nu se află cumva în vreun spital. Uneori, cînd avea crize de depresie majoră, nu voia să vorbească sau să mănînce, zile întregi."

Oare acolo o voi găsi? se întrebă Dan, simţindu-şi inima cît un purice. Închisă într-un salon de la psihiatrie – sau chiar mai rău? Iarna trecută fusese foarte rece la New York. Dacă n-a plecat din oraş în toamna trecută? Dacă Quinny avusese vreo criză şi nu apucase să meargă într-un adăpost, i s-ar fi putut întîmpla orice.

Ce mă face oare să fiu atît de convins că o voi găsi? se întrebă Dan, pentru prima oară simţindu-se lipsit de vlagă. Dar nu s-a terminat încă. Doar că nu pot să stau aşa, cu mîinile în sîn, şi s-o aştept să apară. Mîine voi începe să caut prin spitale şi mă voi interesa ce birou se ocupă cu ţinerea evidenţei morţilor neidentificaţi.

Lilly vorbise cu niște oameni fără adăpost, care își duceau viața prin clădiri abandonate, de pe lîngă Strada 4. În week-end-ul viitor voi merge acolo, ca să vorbesc cu unii dintre ei, își zise Dan.

Mai putea face și altceva. Lilly i-o descrisese pe Quinny așa cum arăta acum. Aflase că femeia încărunțise complet și că părul îi crescuse pînă la umeri.

– Este și mai slabă decît în fotografia asta, îi spusese Lilly. I-au ieșit pomeții obrajilor, dar îți dai încă seama ce frumoasă a fost în tinerețe.

Există locuri în care se prelucrează pe computer o față tînără, ca să se estimeze cum ar arăta la bătrînețe, se gîndi Dan. Știu că poliția se ocupă cu asta.

Dan își zise că venise vremea să folosească și alte piste, ca s-o găsească pe Quinny sau să afle măcar ce anume i s-ar fi putut întîmpla.

În timp ce se pregătea să alerge prin parc, bărbatul se trezi gîndindu-se cu speranță că poate se va întîlni din nou cu Nell MacDermott.

Acea posibilitate îi alungă mîhnirea în continuă creștere, în legătură cu Quinny. Te rog, oferă-mi ocazia să-i spun acest lucru, se rugă Dan la Dumnezeu.

48

Luni dimineața, Cornelius MacDermott primi vizita lui Tom Shea, președintele filialei din New York a partidului. Acesta venise pentru a afla ce hotărîse Nell în legătură cu locul din Congres, rămas liber prin retragerea lui Bob Gorman.

– Nu trebuie să-ți mai amintesc că este un an electoral prezidențial, Mac, spuse Shea. Un candidat puternic ne va ajuta

să primim votul general de care avem nevoie să ne prezentăm candidatul nostru pentru Casa Albă. Tu eşti o legendă a acestui district. Prezenţa ta lîngă Nell în tot timpul campaniei le va aminti în permanenţă alegătorilor tot ce ai făcut pentru ei de-a lungul atîtor zeci de ani.

– Tu nu ştii care sînt sfaturile primite de mama mirelui, înainte de nunta fiului? îl întrebă Mac. „Îmbracă-te în bej şi ţine-ţi gura." Asta intenţionez să şi fac în cazul în care Nell va candida. Este deşteaptă, frumoasă, abilă, îşi cunoaşte atribuţiile şi este mai capabilă ca oricine altcineva. Ba mai mult, îi pasă de oameni. Acesta este principalul motiv pentru care ar trebui să candideze. De asta ar trebui s-o voteze oamenii – şi nu pentru că eu sînt considerat un fel de legendă ambulantă.

Liz Hanley era în birou şi lua notiţe. Doamne Dumnezeule, dar ce acid este astăzi! se gîndea ea. Însă înţelegea şi care era motivul. Mac îi mărturisise îngrijorarea pentru starea psihică a lui Nell şi se temea îngrozitor că vizita ei la o clarvăzătoare ar putea deveni, într-un fel sau altul, cunoscută şi dată în vileag de către presă.

– Ei, haide, Mac, ştii prea bine ce vreau să-ţi spun, zise vesel Tom Shea. Lumea s-a îndrăgostit de Nell încă de cînd i-a apărut fotografia aceea, de la zece ani, în care încerca să-ţi şteargă lacrimile, la slujba comemorativă pentru părinţii ei. Ea a crescut în văzul lumii. Am putea ţine secret anunţul, pînă la cina din ziua de 30 a lunii, dar trebuie să fim siguri că moartea soţului n-o va stînjeni în campanie.

– Pentru Nell, nimic nu e prea greu, i-o tăie Mac foarte sigur pe el. Este o adevărată profesionistă.

Însă, după ce plecă Shea, figura lui Mac se cam pleoşti.

– Liz, aseară am sărit ca ars cu gura pe Nell, atunci cînd mi-am dat seama că se va duce la o clarvăzătoare. Caut-o la telefon, ca să ne împăcăm. Spune-i că vreau să luăm cina împreună.

– Binecuvîntaţi fie cei ce vor pace, spuse Liz sec. Pentru că ei vor fi numiţi copiii lui Dumnezeu.

– Mi-ai mai spus asta şi cu altă ocazie.

– Pentru că o cred. Unde să-i spun că vrei să vă întîlniţi pentru cină?

– La Neary's. La şapte şi jumătate. Vii şi tu, da?

49

Luni după-amiază, la a douaşedinţă cu Ben Tucker, dr. Megan Crowley a adus cu iscusinţă discuţia şi la ziua în care băiatul fusese martor la explozia iahtului *Cornelia II*, în portul New York.

Doctoriţa ar fi preferat să discute subiectul respectiv în următoarele şedinţe, însă Ben avusese din nou coşmaruri în timpul week-end-ului şi acest lucru îşi lăsase amprenta asupra lui.

Începu şedinţa, vorbind despre călătoriile cu feribotul.

– Cînd eram mică, mergeam într-un loc numit Podgoria Marthei, spuse dr. Crowley. Îmi plăcea să merg acolo, dar, Dumnezeule, ce lung era drumul, cel puţin de-aici. Şase ore în maşină şi pe urmă o oră pe feribot.

– Feriboturile miros urît, spuse Ben. Cel pe care am fost eu mă făcea să vomit. Nu mai vreau să merg vreodată cu feribotul.

– Ei, şi unde-ai fost atunci, Benji?

– La New York. Tata m-a dus ca să văd Statuia Libertăţii. Băiatul tăcu. În ziua în care a explodat iahtul.

Megan aşteptă o vreme.

Ben deveni gînditor.

– Mă uitam direct spre iaht. Arăta grozav. Aş fi vrut să fiu pe el şi nu pe scîrbosul acela de feribot, dar acum mă bucur că nu m-am aflat acolo. Se încruntă. Nu mai vreau să vorbesc despre asta.

Megan văzu că pe fața băiatului se instala treptat frica. Știa că se gîndea la șarpe, dar nu-și explica cum se legau lucrurile.

– Ben, uneori e bine să vorbești despre ceea ce te frămîntă. E destul de cumplit să vezi cum explodează un iaht.

– Am văzut oamenii, șopti copilul.

– Ben, știi ceva? Dacă mi-ai face un desen cu tot ce ai văzut, aș putea să te ajut să uiți de asta. Vrei?

– Mie-mi place mult să desenez.

Megan avea la îndemînă coli de hîrtie, markere și creioane. După cîteva minute, Ben era aplecat peste masă, foarte atent la ceea ce desena.

Megan îl urmări și remarcă faptul că băiatul probabil văzuse accidentul și mai în detaliu decît își dăduse seama tatăl lui.

Cerul din desen deveni plin de resturi colorate strălucitor, unele în flăcări. Alte obiecte semănau cu bucăți de mobilier rupt și veselă spartă.

Fața lui Ben se crispă, atunci cînd desenă ceea ce semăna cu o mînă de om.

Copilul puse creionul jos.

– Nu vreau să desenez și șarpele.

50

La ora convenită, Nell ședea la o masă din colț, sorbea dintr-un pahar cu vin și ronțăia dintr-un stick, în momentul în care bunicul și Liz ajunseră la restaurantul Neary's, de pe Strada 57.

Observînd expresia surprinsă a bătrînului, Nell spuse veselă:

– M-am gîndit să fac exact ca tine, Mac. Ora stabilită: șapte și jumătate. Și am ajuns la șapte și un sfert. Și o să-ți spun acum, eu ție, că ai întîrziat, ca să te enervez.

– Păcat că ăsta e singurul lucru pe care l-ai învățat de la mine, se răţoi Mac, aşezîndu-se pe banchetă.

Nell îl sărută pe obraz. Cînd o sunase mai devreme, Liz o atenţionase:

– Nell, nu trebuie să-ţi spun eu care este reacţia lui Mac. El este sincer. Suferă mult pentru că ştie cît de afectată eşti de moartea lui Adam. Nu suportă să te vadă chinuindu-te. Ar fi în stare să facă şi moarte de om pentru tine. Crede-mă, ar fi preferat să se afle în locul lui Adam, pe iaht, ca să nu te vadă suferind atîta.

Ascultînd-o pe Liz, Nell se simţise ruşinată. Da, aveau ei diferendele lor, dar Mac era ca un scut pentru ea, îi era mereu alături, mereu gata să o ajute, în caz că ar fi avut nevoie. Nu putea să se supere pe el.

– Bună, bunicule, spunea Nell acum.

Se luară de mînă.

– Eşti cuminte, Nell?

– Sigur.

Liz se aşeză în faţa lor la masă.

– N-ar fi mai bine să plec şi să vă las pe voi doi să vă împăcaţi în liniştе?

– Nu. În seara asta specialitatea casei este cotlet tăiat felii, care-ţi place atît de mult.

– Şi mie la fel. Nell îi zîmbi lui Liz şi arătă cu capul înspre bunicul ei. Desigur, doar Dumnezeu cel mare poate şti ce preferă să mănînce legenda aceasta vie de lîngă noi.

– În cazul ăsta, rămîn. Dar n-am putea face conversaţie numai pe tema vremii sau a yankeilor, ca să pot mînca în tihnă?

– Ne străduim, rostiră în cor Cornelius şi Cornelia MacDermott, după care îşi zîmbiră. Şi, în mod inevitabil, la cocteil începură să discute despre alegeri.

– E mult de lucru, Nell, spuse Mac. Într-un an electoral, New

York-ul, şi ca oraş şi ca stat, este foarte imprevizibil. Iată de ce fiecare circă electorală este extrem de importantă. Cei care au preferinţe deja conturate vor da tonul. Tu eşti un candidat care îi poţi determina să facă acest lucru.

– Crezi? îl întrebă Nell.

– Ştiu, îi răspunse Mac. Am o experienţă de o viaţă. Să-ţi punem numele pe listă şi mai vedem.

– Mai vedem, Mac. Dar mai lasă-mă cîteva zile, ca să-mi limpezesc gîndurile.

O dată părăsit subiectul alegerilor, Nell ştia care avea să fie următoarea temă abordată.

– Ai fost la ghicitoare?

– Da.

– Şi ai izbutit, pînă la urmă, să stai de vorbă cu Iisus Hristos şi cu Maica Domnului?

– Mac, îl avertiză Liz.

Nu se poate abţine, îşi spuse Nell, dar îşi alese cu grijă cuvintele:

– Da, Mac, am fost. Am aflat că lui Adam îi pare rău că s-a opus deciziei mele. Sigur, sînt convinsă că se referea la politică. Adam vrea să-mi văd de viaţa mea, să mă rog pentru el şi să-i dau de pomană lucrurile, pentru a ajuta alţi oameni.

– Dacă asta este ceea ce ai auzit tu, poate că ar fi un sfat bun.

– Eu aş zice că nu ar fi cu mult diferit de ceea ce mi-ar fi spus şi Monseniorul Duncan, atunci cînd am fi vorbit. Singura deosebire, adăugă Nell cu un scop precis, ar fi aceea că Bonnie Wilson a intrat în legătură cu Adam şi a auzit toate astea direct din partea lui.

Nell îşi dădea seama că atît bunicul, cît şi Liz se holbau la ea, uluiţi de-a binelea.

– Ştiu că pare incredibil, spuse femeia, însă acolo, lîngă ea, am crezut absolut totul.

– Iar acum?

– Cred în sfatul ăsta. Dar, Mac, a mai fost şi altceva. A intervenit şi numele lui Peter Lang. Şi, nu ştiu ce anume să cred, căci prin Bonnie, Adam mă avertizează, de dincolo, cum se spune, în legătură cu Peter.

– Nell, pentru Dumnezeu! Prea iei totul în serios.

– Ştiu. Însă Adam şi cu Peter Lang au lucrat împreună ca să realizeze proiectul acela de pe Strada 28. Adam a proiectat clădirea care urmează să se înalţe acolo. Peter m-a sunat în după-amiaza asta şi mi-a spus că vrea să discutăm ceva, în privinţa afacerilor. Vine la mine mîine dimineaţă.

– Auzi, spuse Mac, Lang nu a ajuns acolo unde a ajuns Adam, fără să tragă nişte sfori, deci există şanse să nu fie tocmai curat. Pun eu pe cineva să se intereseze în mod discret. Mac tăcu, ezitînd să deschidă o anumită discuţie la acea cină. Dar, în cele din urmă, prinse curaj. Dar Peter nu e singura problemă acum. Nell, cred că ai auzit despre faţada clădirii aceleia de pe Bulevardul Lexington, care s-a prăbuşit azi după-amiază.

– Da, am aflat la ştirile de la ora şase.

– Nell, mai e ceva. Chiar înainte să plec de la birou, am primit un telefon de la Bob Walters. Sam Krause a fost constructorul care s-a ocupat efectiv de acea clădire de pe Lexington. Însă Adam a fost arhitectul de la Walters şi Arsdale, care a proiectat renovarea. Dacă s-au făcut cumva economii – ştii tu, doar ai mai auzit, prin folosirea unor materiale mai de proastă calitate şi prin reducerea exigenţei în privinţa standardelor execuţiei –, atunci s-ar putea crede că Adam a fost acela care a ştiut despre toate astea şi le-a trecut cu vederea. Au fost răniţi cîţiva trecători, iar unul dintre ei este în stare gravă şi s-ar putea să moară. Vreau să spun că numele lui Adam s-ar putea să mai fie rostit şi în cadrul unei alte anchete, de o maximă gravitate, a procuraturii.

Mac sesiză furia din ochii nepoatei sale.

– Nell, spuse bătrînul, cu un glas rugător, trebuia să te previn în legătură cu toate astea. Nu mi-e uşor. Dar nu vreau să suferi.

Nell se gîndi la întrevederea anterioară, cînd Bonnie Wilson a comunicat cu Adam: „El se uită la tine cu mare dragoste ...", spusese ea: „ .... Şi-a iertat asasinul ... "

– Mac, vreau să ştiu toate detaliile zvonurilor care circulă despre soţul meu, deoarece, chiar dacă îmi face rău, trebuie să aflu întregul adevăr. Cineva a pus o bombă pe acel iaht şi l-a omorît pe Adam. Îţi jur: indiferent de situaţie, eu tot voi afla cine este criminalul, iar atunci, acea persoană va prefera să ardă în flăcările iadului, decît să încapă în mîinile mele. În ceea ce îi priveşte pe Walters şi pe Arsdale, îi voi da în judecată pentru toţi banii lor, dacă mai continuă să facă din Adam ţapul ispăşitor pentru toate matrapazlîcurile şi greşelile lor. Şi, cînd vei mai vorbi cu prietenii ăştia ai tăi, poţi să le transmiţi asta din partea mea.

În liniştea care se lăsase, Liz Hanley îşi drese glasul şi spuse încet:

– Vine cotletul. N-am putea vorbi oare numai despre yankei?

MARŢI, 20 IUNIE

51

În timp ce şoferul manevra cu îndemînare automobilul prin cumplitul trafic de dimineaţă de pe Bulevardul Madison, un Peter Lang foarte nervos îşi derula în minte modalitatea în care avea să-i prezinte lui Nell MacDermott oferta de cumpărare a

proprietății decedatului său soț. Presimțea că trebuie să procedeze cu mare precauție, pentru că, atunci cînd îi telefonase să stabilească ora întîlnirii, a sesizat în glasul femeii o notă de ostilitate.

E bizar, părea prietenoasă, cînd am văzut-o ultima dată, se gîndi Peter. Nell îi vorbise atunci despre faptul că Adam era nerăbdător să-şi realizeze proiectul de care era foarte mîndru.

Dacă Adam Cauliff nu-i comunicase soției sale faptul că i se retrăsese proiectul, atunci nu mai era cazul să-i spună el, tocmai acum. Îi voi oferi un preț mai mult decît bun, hotărî Lang ; şi nu va avea nici un motiv să nu fie de acord. Totuşi, cînd se gîndea la ceea ce îl aştepta, îşi dădea seama că nu era sigur deloc de raționamentul său. Presimțea că această întîlnire nu va decurge deloc bine.

Automobilul continua să înainteze ca melcul. Lang se uită la ceas ; era zece fără zece. Se aplecă în față şi îl bătu pe şofer pe umăr.

– Ai vreun motiv anume pentru care te încăpățînezi să rămîi pe banda asta?

Cînd îi deschise uşa, Nell nu putu să nu se întrebe cît de grav fusese oare accidentul de automobil, ca să-l împiedice să ia parte la fatala întîlnire de pe iahtul lui Adam. Trecuse mai puțin de o săptămînă de cînd îl văzuse ultima dată, şi nu-i mai putea observa nici o vînătaie pe față. Pînă şi buza, atunci mult umflată, părea total refăcută.

Bărbat civilizat. Arătos. Rafinat. Un vizionar al afacerilor imobiliare. Cu aceste cuvinte era descris Lang de către toată lumea, inclusiv de către cei din presa de scandal.

„Curge sînge în jurul lui ... Adam încearcă să te avertizeze." Acele cuvinte ale clarvăzătoarei îi trecură prin minte lui Nell.

Peter o sărută pe obraz.

– Mă gîndesc mult la tine, Nell. Cum ţi-a fost?

– Cred că exact aşa cum te-ai putea aştepta, îi răspunse femeia, cu o notă glacială în glas.

– Arăţi foarte bine, îi spuse Lang, luîndu-i mîinile într-ale lui. Îi zîmbi dezarmant. Mă simt ciudat să-ţi spun aşa ceva – dar asta este realitatea.

– Fac faţă cu brio situaţiei, nu-i aşa, Peter? îi replică Nell, trăgîndu-şi mîinile şi conducîndu-l în camera de zi.

– A, bănuiesc că eşti o femeie foarte puternică, care se mîndreşte cu faptul că face faţă situaţiei. Lang privi în jur. Ai un apartament frumos, Nell. De cînd îl ai?

– De unsprezece ani.

Răspunsul venise imediat – în ultima vreme, datele i se îmbulzeau în minte.

Aveam douăzeci şi unu de ani atunci cînd l-am cumpărat, se gîndea Nell. Aveam bani din renta mamei şi asigurarea de la părinţi. Locuisem cu Mac pe tot timpul colegiului, dar după ce l-am absolvit, mi-am dorit puţină libertate.

Mac mă convinsese să preiau conducerea biroului din New York şi eram pe cale de a începe cursurile serale la Şcoala de Drept din Fordham. Deşi a încercat să mă înduplece să nu-mi cumpăr apartamentul, pînă la urmă bunicul a acceptat că trebuia să-mi iau zborul.

– De unsprezece ani? zise Lang. Piaţa imobiliară din New York era slabă pe atunci. Sînt sigur că acum valorează cel puţin de trei ori mai mult.

– Nu e de vînzare.

Lang parcă vizualiza răceala evidentă din vocea aceasta şi simţea că femeia nu avea cîtuşi de puţin intenţia să stea la taclale.

– Nell, Adam şi cu mine am făcut afaceri împreună.

– Ştiu asta.

Cît de mult ştie? se întrebă Lang, tăcînd o vreme. Se hotărî să-şi încerce norocul.

– După cum ştii cu siguranţă, Adam a realizat proiectul pentru complexul turn pe care am dorit să-l construim.

– Da, era entuziasmat de acel proiect, spuse Nell încet.

– Am fost încîntaţi de proiectele preliminare ale lui Adam. A fost un arhitect original şi interesant. Îi vom simţi lipsa. Din păcate, acum, că nu mai este printre noi, mi-e teamă că trebuie s-o luăm de la capăt. Şi, mai mult ca sigur, un alt arhitect va avea o altă idee.

– Înţeleg.

Deci Adam nu-i spusese, se gîndi Lang victorios. O privea şezînd în faţa lui, cu fruntea aplecată. Poate că doar i se păruse că simte ostilitate din partea lui Nell. Poate că era doar măcinată de toată povestea asta.

– După cum cred că ştii, anul trecut, în luna august, Adam a cumpărat o clădire din centru şi terenul aferent, de la o doamnă Kaplan, proprietate pentru care a plătit puţin sub un milion de dolari. Acel teren se învecinează cu o proprietate pe care am cumpărat-o între timp eu şi făcea parte din înţelegerea pe care am avut-o. Valoarea terenului lui Adam, săptămîna trecută, era de opt sute de mii de dolari, însă eu sînt gata să-ţi ofer trei milioane. Cred că vei fi de acord că această sumă reprezintă un mare profit, pentru o investiţie de numai zece luni.

Nell se uită cu atenţie, pentru o clipă, la faţa lui Peter Lang.

– Pentru ce vrei să dai atîţia bani? îl întrebă femeia.

– Pentru că astfel vom avea suficient teren să punem în valoare complexul turn. Vom putea să îi adăugăm unele caracteristici estetice, cum ar fi o alee şi ceva spaţiu verde, care vor spori valoarea proiectului. Aş putea adăuga faptul că, după ridicarea

complexului, acesta va fi așa de impunător, încît proprietatea ta, în cazul în care vei decide să o păstrezi, își va pierde mult din valoarea actuală.

Minți, se gîndi Nell. Își aminti că Adam îi spusese ceva despre faptul că pròprietatea Kaplan îi era aproape indispensabilă lui Lang, dacă avea de gînd să ridice clădirea așa cum planificase.

– Mă voi gîndi la oferta pe care mi-ai făcut-o, spuse Nell, schițînd un zîmbet.

Lang îi zîmbi și el.

– Sigur. Înțeleg. E clar că vrei să discuți cu bunicul tău. Peter tăcu, apoi spuse: Nell, poate sînt cam deplasat, însă mi-ar plăcea să cred că sîntem prieteni și că vom face front comun. După cum cred că știi, circulă multe zvonuri despre tine.

– Da? Ce fel de zvonuri?

– De exemplu, că intenționezi să-ți anunți candidatura pentru locul din parlament, care a fost al bunicului tău.

Nell se ridică în picioare, arătîndu-i prin asta că întîlnirea lor luase sfîrșit.

– Eu nu discut niciodată despre zvonuri, Peter, îi spuse Nell, cu o față lipsită de expresie.

– Adică, dacă-ți vei anunța candidatura, vei hotărî singură momentul în care s-o faci. Lang o imită și se ridică și el în picioare. Înainte de a-l putea opri, bărbatul o prinse de mînă. Nell, aș vrea să știi că ai întregul meu sprijin, din toate punctele de vedere.

– Mulțumesc.

Și ești la fel de delicat precum un bolovan, se gîndi femeia.

De-abia se închisese ușa în urma lui Lang, că sună telefonul. Era detectivul Sclafani, care o ruga să-i primească, pe el și pe Brennan, în biroul lui Adam și să le permită să se uite prin dosarele lui și ale lui Winifred Johnson.

– Probabil că am putea obține un mandat de percheziție, îi explică Sclafani, dar e mai comod astfel.

– Nu mă deranjează. Ne vedem acolo, îi zise Nell. Și adăugă grijulie: Ar trebui să-ți spun că, la cererea mamei lui Winifred, am fost și acasă la ea. M-a rugat să mă uit după polițele de asigurare sau după alte documente contabile personale, prin care Winifred s-a gîndit să-i asigure existența în viitor. Dar, pentru că nu am găsit nimic interesant acolo, voiam să văd dacă nu cumva își ținea documentele personale la birou.

Detectivii ajunseră pe Strada 27 cu cîteva minute înaintea lui Nell. Rămăseseră în fața clădirii și se uitau la macheta arhitecturală din vitrină.

– Destul de modernă, spuse Sclafani. Trebuie să ai bani buni ca să visezi să construiești așa ceva.

– Dacă Walters a avut dreptate în ceea ce a afirmat ieri, spuse George Brennan, atunci nouă ni se pare mai frumoasă, decît celor cunoscători în domeniu. După cele spuse de el, proiectul îi fusese refuzat.

Nell coborîse dintr-un taxi și se apropiase în spatele detectivilor, auzind astfel remarca lui Brennan.

– Ce? întrebă ea. Ai spus că îi fusese refuzat proiectul?

Sclafani și Brennan se întoarseră. Observînd expresia uluită de pe figura lui Nell, Sclafani înțelese faptul că femeia habar nu avea. De cînd știuse oare Cauliff? se întrebă detectivul.

– Domnul Walters a fost la procuratura districtuală ieri, domnișoară MacDermott. El ne-a spus acest lucru.

Fața lui Nell se înăspri.

– Nu prea am încredere în ceea ce spune domnul Walters. Și cu asta, Nell se răsuci pe călcîie, se îndreptă către ușa clădirii și sună, ca să-l cheme pe supraveghetor. Eu n-am nici o cheie, iar Adam, probabil, a avut-o pe a lui cu el, pe iaht.

Aşteptă întoarsă cu spatele la cei doi bărbaţi, încercînd să se liniştească. Dacă ceea ce spuseseră detectivii era adevărat, pentru ce atunci m-a minţit Lang, cu mai puţin de o oră în urmă? se întrebă Nell. De asta fusese Adam aşa de preocupat şi nervos, în ultimele săptămîni? Ar fi trebuit să-mi spună. Poate că l-aş fi ajutat cu ceva. I-aş fi înţeles cel puţin dezamăgirea.

Supraveghetorul, un grăsan de aproape şaizeci de ani, îşi făcu apariţia şi le deschise uşa. Între timp, acesta îşi exprimă compasiunea faţă de Nell şi îi spuse că fusese întrebat despre spaţiul acela. Va renunţa văduva lui Cauliff oare la el? se întreba îngrijorat grăsanul.

Cei doi detectivi avură aceeaşi reacţie, faţă de birourile lui Adam Cauliff: mobilier somptuos, dar spaţiu redus. De fapt, totul consta doar într-o zonă de recepţie şi două birouri, unul mare, iar celălalt numai ca o nişă în perete. În opinia lui Sclafani, spaţiul crea o senzaţie impersonală, rece. Cu siguranţă, nu era un loc prea plăcut şi nu excela prin a oferi oamenilor care lucrau acolo acel mediu de creativitate necesar. Singurul tablou de la recepţie era o redare artistică a imaginii edificiului propus care, în acel context, părea meschin.

– Cîţi angajaţi a avut soţul dumneavoastră? o întrebă Sclafani pe Nell.

– Numai Winifred lucra aici. În zilele noastre, munca unui arhitect se face pe computer, aşa încît, atunci cînd lucrezi pe cont propriu, n-ai nevoie să-ţi iei mulţi angajaţi. Adam putea subcontracta părţi din lucrare unor colaboratori, cum era cazul inginerilor pentru proiectarea structurilor de rezistenţă.

– Deci biroul este închis de cînd ... spuse ezitant Brennan. De la accident?

– Da.

Nell înţelese faptul că îşi petrecuse prea mult timp, în ultimele zece zile, încercînd să pară calmă şi reţinută. Ei bine, acum se

umpluse paharul – era gîndul care-i trecuse prin minte toată noaptea, atunci cînd nu izbutise să adoarmă pînă în zori. Calmul aparent devenise din ce în ce mai dificil de realizat.

Ce-ar zice aceşti detectivi dacă ar şti la ce provocare o supusese Lisa Ryan? se întrebă Nell. Pentru că, practic, asta fusese – o provocare: „Descoperă tu unde şi pentru ce l-a făcut cineva pe soţul meu să accepte cincizeci de mii de dolari ca să-şi ţină gura şi ajută-mă să găsesc o modalitate de a îndrepta lucrurile". De unde să încep măcar să încerc să fac acest lucru? se tot întreba Nell.

Ce părere ar avea aceşti detectivi absurzi şi practici despre Bonnie Wilson? La o oră după ce am revenit în atmosfera de normalitate a casei mele, am început să mă îndoiesc de tot ce îmi spusese ea, inclusiv de faptul că vorbise cu Adam. Eu cred că femeia aceea îmi poate citi gîndurile, îşi zise Nell. Pe de altă parte însă, nu mă gîndisem deloc la expresia „Eu sînt din Missouri", n-am spus nimănui faptul că Adam şi cu mine ne certaserăm.

Şi ce mai e şi cu prăbuşirea faţadei clădirii aceleia de pe Bulevardul Lexington? Oare ar putea să-l învinovăţească cineva pe Adam pentru asta? Atîtea întrebări şi atîta tensiune în sufletul femeii. Avea nevoie de timp pentru a-şi aduna gîndurile. În acel moment, Nell efectiv nu ştia de unde să înceapă.

Îşi dădu brusc seama de faptul că cei doi detectivi o priveau cu o expresie de interes plin de curiozitate amestecată cu îngrijorare.

– Scuze, zise femeia. Am căzut puţin pe gînduri. Faptul că mă aflu aici mi-e mai neplăcut decît îmi imaginasem.

Desigur, ea nu realiza că toată compasiunea celor doi masca o bruscă înţelegere a faptului că, asemenea Lisei Ryan, şi Nell MacDermott ştia ceva despre care îi era teamă să vorbească.

Biroul lui Winifred era încuiat, însă George Brennan scoase un inel cu cîteva chei, dintre care una se potrivi la încuietoare.

– I s-a găsit poşeta, îi spuse acesta lui Nell, iar cheile se aflau înăuntru. Lucru ciudat, dar geanta nu era aproape deloc arsă. Face parte din lucrurile stranii ale acestui gen de explozii.

– Multe lucruri stranii s-au întîmplat în aceste ultime zece zile, spuse Nell. Inclusiv încercarea firmei Walters şi Arsdale de a sugera că toate neregulile găsite de voi la firmă s-ar datora în exclusivitate soţului meu. De dimineaţă, am vorbit cu contabilul lui Adam, care m-a asigurat că nu există absolut nimic în actele sale care să nu poată fi supus verificărilor.

Sper, se gîndi George Brennan. Pentru că cineva de la Walters şi Arsdale trebuia să fi lucrat mînă în mînă cu cei de la firma lui Sam Krause, dacă ne gîndim la materialele de proastă calitate folosite la renovarea acelei faţade care s-a prăbuşit ieri. Cînd se întîmplă astfel de lucruri, acestea nu sînt doar nişte simple erori neobservate – cineva probabil că e la curent şi tace.

– Nu intenţionez să vă reţin prea mult, îi spuse Brennan lui Nell. Nu vreţi să vă uitaţi prin biroul domnişoarei Johnson, după care să plecăm?

Au fost necesare doar cîteva minute să se constate că nu exista nimic deosebit acolo.

– Este exact ca în locuinţa sa, le spuse Nell. Numai chitanţe şi declaraţii obişnuite, însă cel puţin aici am găsit un plic conţinînd nişte poliţe de asigurare şi actul de concesiune pentru mormîntul tatălui ei.

Cele două sertare de sus ale dulapului de lîngă birou erau pline cu dosare. Sertarul de jos conţinea cutii cu hîrtie pentru imprimantă şi pentru copiator, foi de hîrtie cafenie groasă, pentru împachetat, precum şi nişte role de bandă adezivă.

Jack Sclafani se uită prin dosare.

– Corespondenţă obişnuită, spuse detectivul. Îi răsfoi şi agenda. Vă supăraţi dacă luăm asta cu noi, pentru o vreme? o întrebă Jack pe Nell.

– Nu, deloc. Oricum va ajunge la mama ei.

Există o singură diferență față de biroul ei de acasă, se gîndi Nell, aici nu este absolut nimic legat de Harry Reynolds. Mă întreb cine ar putea fi. El să fi fost oare acela care o ajuta pe Winifred să-şi țină mama într-un azil atît de costisitor?

– Domnişoară MacDermott, în portofelul domnişoarei Johnson a fost găsită cheia aceasta, de la o cutie de valori. În timp ce vorbea, George Brennan scoase o cheie dintr-un pliculeț de plastic şi o puse pe masa de lucru a lui Winifred. Are numărul 332. Ştiți cumva dacă provine de la acest birou sau este o cheie personală?

Nell o analiză.

– Nu ştiu. Dacă ar proveni de la acest birou, eu n-am cunoştință. În ceea ce mă priveşte, am propria cutie de valori de ani de zile şi, din cîte ştiu, Adam nu avea aşa ceva. N-o puteți duce la bancă, pentru a afla mai multe?

Brennan scutură din cap.

– Din păcate, toate cheile de la cutiile de valori seamănă, neexistînd nici un semn distinctiv. Cele mai noi nici nu au număr. Vom putea să vedem ce-i cu ea doar dacă mergem la banca de la care a fost eliberată, dar va dura ceva timp pînă vom afla care este acea bancă.

– E ca şi cum ai căuta acul în carul cu fîn.

– Cam aşa ceva, domnişoară MacDermott. Dar poate avem norocul să aflăm că este o cheie emisă de o bancă din apropierea casei lui Winifred Johnson sau a acestui birou.

– Înțeleg, zise Nell, apoi tăcu, avînd o ezitare, ca şi cum nu mai ştia ce să spună. Auziți, nu ştiu dacă are vreo importanță sau nu, dar se pare că Winifred era încurcată cu un bărbat pe nume Harry Reynolds.

– De unde ştiți asta? o întrebă repede Brennan.

– Atunci cînd m-am uitat prin biroul ei de-acasă, un sertar era plin de hîrtii foarte interesante, de la planuri de arhitectură la plicuri şi şervețele. Pe toate era scris acelaşi text: „Winifred îl iubeşte pe Harry Reynolds". Am avut impresia că erau scrise de către o fată de cincisprezece ani, îndrăgostită.

– Mi se pare că asta miroase mai degrabă a obsesie, decît a iubire, spuse Brennan. Din cîte înțeleg, Winifred Johnson era o femeie liniştită care a locuit toată viața împreună cu mama ei, pînă ce aceasta s-a internat într-un azil.

– Aşa este.

– De obicei, acest gen de femeie se îndrăgosteşte lulea tocmai de omul cel mai nepotrivit. Brennan ridică o sprînceană. Vom cerceta şi în direcția numelui Harry Reynolds. Cu o mişcare fermă, Brennan închise sertarul. Domnişoară MacDermott, am terminat aici şi mergem să bem o cafea. Nu vreți să ne însoțiți?

Nell ezită o clipă, apoi se hotărî să accepte propunerea. Nu ştia de ce, dar nu dorea să rămînă singură în acest birou. În taxi, femeia se gîndise să se uite bine prin biroul lui Adam, însă acum, privind în jur, îşi dădu seama că nu era momentul cel mai potrivit pentru aşa ceva. Şi tot nu-i venea încă a crede că Adam murise. Şi tot nu ştia din ce motiv, dar vizita la Bonnie Wilson mai degrabă îi sporise acest sentiment, în loc să îl diminueze.

De cît timp ştiuse oare Adam că proiectul pentru Turnul Vandermeer nu îi fusese acceptat? se întreba Nell. Îşi aminti cît de plin de speranță fusese soțul său atunci cînd îi vorbise prima dată despre proiect. Îi spusese că Peter Lang cumpărase proprietatea Vandermeer şi îşi dorea să cumpere şi terenul Kaplan. Adam îi spusese că i-l va vinde numai cu condiția ca el să fie arhitectul clădirii. „Investitorii lui Lang mi-au dat undă verde ca să pregătesc planurile şi o machetă", îi spusese Adam atunci cu bucurie.

L-am întrebat însă ce s-ar fi întîmplat dacă nu avea să-i fie acceptat proiectul. Îmi amintesc exact răspunsul : „Proprietatea Kaplan este indispensabilă genului de complex pe care şi-l doreşte Lang. În consecinţă, mi-l vor accepta."

– Da, mulţumesc. Chiar aş bea o cafea, spuse Nell. Am avut o întîlnire cu Peter Lang, azi de dimineaţă, întîlnire despre care aş vrea să vă vorbesc. După ce vă voi spune totul, poate veţi înţelege – sau îmi veţi putea împărtăşi sentimentele – că este un mincinos şi un manipulator care a profitat din plin de moartea soţului meu.

52

Asemeni nepoatei sale, Cornelius MacDermott nu dormise mai deloc în acea noapte. Marţi ajunsese la serviciu de-abia pe la prînz, iar Liz Hanley rămăsese uimită să vadă că tenul lui, de obicei rozaliu, devenise de o nuanţă cenuşie, cu aspect nesănătos.

Mac îi explicase imediat cauza acelor semne atît de evidente de oboseală şi cu toate că încercase să-i prezinte motivul pentru care nepoata lui se afla în mare pericol de a-şi periclita în mod ireparabil orice şansă de a mai candida în alegeri, doar îngrijorarea pentru sănătatea bătrînului o convinsese pe Liz să fie de acord cu planul acestuia de a-i dovedi lui Nell că celebra clarvăzătoare Bonnie Wilson nu era altceva decît o şarlatană ordinară.

– Fă-ţi o programare la ea, îi spuse. Foloseşte-te de numele surorii tale, în cazul în care Gert i-a vorbit cumva femeii ăsteia şi despre tine. Eu n-am nici un strop de încredere în ea şi vreau ca tu să vezi singură ce-i poate pielea. Mac avea un glas nervos, deloc caracteristic.

– Dacă sun de aici şi are la telefon vreun identificator de apelant, va şti imediat cine sînt.

– Corect. Sora ta locuieşte în Beekman, nu?

– Da.

– Du-te acum la ea şi sună de acolo. Este foarte important.

Liz s-a întors la birou pe la ora trei.

– Mă voi întîlni cu Bonnie Wilson mîine la trei, sub noua mea identitate – Moira Callahan.

– Bine. Dacă vei vorbi cu Nell sau cu Gert ...

– Mac, doar n-o să vrei acum să mă previi în legătură cu necesitatea de a nu le spune nimic din ceea ce am de gînd să fac?

– Nu, spuse bătrînul, stîngaci. Mersi, Liz. Am ştiut dintotdeauna faptul că mă pot baza pe tine.

53

Lisa Ryan se întoarse la serviciu marţi. Suportă cu foarte mare greutate reacţia, la care de altfel se şi aşteptase, tuturor colegelor şi a clientelor sale – un amestec de compasiune sinceră şi de curiozitate lacomă în legătură cu obţinerea a cît mai multor amănunte despre explozia ce curmase viaţa lui Jimmy.

Cînd reveni acasă, pe la ora şase, îşi găsi cea mai bună prietenă, pe Brenda Curren, în bucătărie. În aer plutea un plăcut miros de pui la cuptor. Masa fusese pregătită pentru şase persoane, iar soţul Brendei, Ed, lucra împreună cu Charley la tema din clasa a doua.

– E prea frumos pentru a fi adevărat, spuse Lisa încet.

– Las-o baltă, zise Brenda iute. Ne-am gîndit că ţi-ar face bine compania cuiva, după prima zi de serviciu.

– Aşa este. Lisa merse în baie şi îşi dădu cu apă pe faţă. N-ai plîns toată ziua, îşi zise cu îndîrjire. Doar n-ai de gînd să începi tocmai acum.

La cină, Ed Curren aduse vorba despre sculele din atelierul lui Jimmy.

– Lisa, ştiu cîte ceva din ceea ce era în stare să facă Jimmy aici şi mai ştiu că avea nişte scule sofisticate. Sînt de părere că ar fi bine să le vinzi cît mai repede. Altfel, îşi vor pierde în scurtă vreme valoarea.

Ed începu să taie puiul.

– Dacă doreşti, mă ofer eu să mă uit prin atelier, ca să văd ce mai e pe-acolo.

– Nu! se repezi Lisa.

Apoi, cînd văzu expresiile uimite ale prietenilor şi copiilor ei, îşi dădu seama cît de vehement refuzase acea ofertă venită din partea unui prieten şi a unui vecin atît de bun.

– Iartă-mă, se scuză Lisa, doar că, la gîndul că trebuie să vînd lucrurile lui Jimmy, am realizat că el nu se va mai întoarce niciodată acasă. Nu mă simt în stare de asta acum.

Văzînd privirile triste ale copiilor, femeia încercă să glumească:

– Vă puteţi imagina că, dacă tata s-ar întoarce, şi-ar găsi atelierul gol?

Însă ceva mai tîrziu, după plecarea familiei Curren, Lisa se strecură jos, deschise sertarul cu dosare şi se uită la pachetele cu bani. Ăştia sînt ca o bombă cu ceas; trebuie să scap de ei cît mai repede!

54

Dan Minor îşi reprogramă agenda de marţi după-amiază, pentru a avea timp să meargă în centru, la Biroul de Persoane Dispărute, aflat în sediul central al poliţiei metropolitane din New York.

Nu dură mult pînă să-şi dea seama totuşi cît de inutilă era încercarea sa de a obţine de acolo informaţii despre Quinny.

Detectivul cu care stătu de vorbă s-a dovedit plin de înţelegere, dar i-a expus faptele într-un mod direct şi convingător.

– Îmi pare foarte rău, doctore Minor, dar nici măcar nu ştiţi dacă mama dumneavoastră a fost la New York, atunci cînd aţi început s-o căutaţi, sau dacă este cu adevărat „dispărută" – ştiţi doar că n-aţi găsit-o. Aveţi vreo idee cîte persoane sînt date dispărute, în acest oraş, în fiecare an?

Dan plecă din clădire şi se urcă într-un taxi, resimţind o senzaţie de totală disperare. Unica posibilitate rămasă era aceea de a se plimba prin zona Străzii 4.

Nu ştia exact cum va face să vorbească cu ciorchinele de vagabonzi din clădirile acelea abandonate. Nu pot să intru pur şi simplu peste ei, se gîndi Dan. Va trebui să încerc să mă împrietenesc cu cineva din afară şi pe urmă să le spun de Quinny. Lui Lilly i-am arătat o fotografie veche şi a mers, îşi aminti el, oarecum liniştit. Cel puţin acum ştiu cum o numesc prietenii.

Dan se îmbrăcă cu un trening subţire şi se încălţă cu nişte tenişi. Ieşind din bloc, dădu peste Penny Maynard, care tocmai intra.

– Vrei să bem ceva, acasă la mine, pe la ora şapte? îl întrebă femeia, aruncîndu-i un zîmbet îmbietor.

Penny era foarte frumoasă, iar bărbatul se simţise bine acasă la ea, cu cîteva seri în urmă. Totuşi, îi refuză invitaţia, fără nici o ezitare, spunîndu-i că avea deja un program pentru seara respectivă. Nu vreau să mă împrietenesc cu cineva care locuieşte atît de aproape, îşi spuse Dan, traversînd rapid zona.

Pe cînd accelera ritmul, în minte îi reveni chipul lui Nell MacDermott – lucru ce i se întîmpla adeseori, de cînd o întîlnise în parc. Numărul ei nu se afla în cartea de telefon; ştia precis acest lucru, pentru că verificase. Dar numărul biroului de

consultanță al bunicului era trecut în carte și el se gîndise să încerce să o găsească acolo.

L-aș putea suna pe MacDermott, se gîndi Dan. Sau, poate ar fi mai înțelept să trec pe la el. L-am întîlnit o dată, la recepția de la Casa Albă. Cel puțin ar vedea că nu sînt vreun fustangiu sau vreun escroc sentimental.

Gîndul că o va revedea pe Nell MacDermott îl binedispuse pe Dan în următoarele două ore în care înaintă, depășind intersecție după intersecție, în zona Străzii 4, tot cerînd în dreapta și-n stînga informații despre Quinny.

Se înarmase cu cărți de vizită, pe care le oferise aproape tuturor celor cu care discutase.

– Cincizeci de dolari pentru oricine îmi poate oferi vreun pont, le promise bărbatul.

În cele din urmă, pe la ora șapte, renunță, luă un taxi pînă în Central Park și începu să alerge. Pe Strada 72, se întîlni din nou cu Nell.

55

După ce o lăsară acasă pe Nell MacDermott, Jack Sclafani și George Brennan merseră cu mașina direct la sediu. Printr-o înțelegere tacită, detectivii așteptară să ajungă la birou, înainte să discute despre ceea ce le spusese femeia.

Cel care începu discuția fu Jack.

– MacDermott a zis pur și simplu că Lang ar avea de-a face cu explozia de pe iaht. Și totuși, dacă ne gîndim mai bine, povestea cu accidentul rutier pare verificată. Din cîte îmi amintesc, a pretins că vorbea la telefonul celular și soarele i-a bătut în ochi. S-a ciocnit cu un camion. Cînd l-am văzut, fața îi părea destul de tăvălită.

– S-ar putea, însă Peter Lang a fost acela care a produs accidentul, spuse Brennan. S-ar putea să fi fost intenționat. Oricum, Nell MacDermott a ridicat multe semne de întrebare interesante. Brennan scoase un carnețel și începu să își noteze ceva. Cu jumătatea din partea dreaptă a creierului, cred că ar trebui să ne interesăm ce clădire anume dorea Lang să ridice pe proprietatea Vandermeer și cît de important era pentru el terenul Kaplan, în legătură cu posibilitatea de aducere la îndeplinire a intențiilor sale. Problema aceasta ne va indica mobilul atentatului.

– Și mai adaugă încă ceva, spuse Sclafani. Cînd anume i-a spus Lang lui Cauliff că proiectul acestuia fusese respins?

– Și ajungem astfel la întrebarea mea, Jack. Pentru ce nu i-a spus Cauliff nimic soției sale despre faptul că Lang îl lăsase cu buzele umflate? Normal ar fi fost să-i spună, ținînd cont că erau foarte apropiați.

– Că tot vorbirăm de apropiere – tu ce crezi că se întîmplă cu iubitul lui Winifred Johnson, Harry Reynolds?

– Hai mai bine să facem niște săpături, ca să vedem dacă nu cumva putem dovedi o legătură între Lang și vechiul nostru prieten, Jed Kaplan.

Sclafani dădu din cap, își împinse înapoi scaunul, se ridică în picioare și înaintă către fereastră.

– Frumoasă zi, observă bărbatul. Nevastă-mea zice că ar fi grozav dacă ne-am putea petrece un week-end prelungit, la rudele din Cape May. Totuși, nu cred că se va întîmpla prea curînd acest lucru.

– Mai mult ca sigur că nu, se declară Brennan de aceeași părere.

– Și dacă tot lucrăm, mai am încă un nume de adăugat pe listă.

– Cred că pot ghici care ar fi acela: Adam Cauliff.

– Exact. Kaplan îl ura. Fostul lui patron, Robert Walters, îl ura. Lang i-a respins proiectul. Nu prea pare să fi fost chiar *Făt-*

Frumos din Lacrimă. Mă întreb cine altcineva s-o mai fi gîndit că ar fi mai bine dacă iahtul acestuia nu s-ar mai întoarce în port?

– Bine. Hai să ne apucăm de treabă, spuse Brennan. Voi începe prin a da cîteva telefoane, ca să mă interesez mai îndeaproape de Cauliff.

După cîteva ore bune, Brennan băgă capul în biroul lui Sclafani.

– Am ceva date din partea unui tip din Dakota de Nord. Se pare că Adam Cauliff se avea la fel de binc cu fostul patron, cum se are şoarecele cu pisica. Poate ajungem undeva cu informaţia asta.

56

Pe cînd alergau împreună pe aleile din Central Park, Nell îşi dăduse seama de faptul că joggingul alături de Dan Minor i se părea foarte liniştitor. Acest bărbat părea să emane o forţă plină de naturalețe, o putere care i se putea desluşi în linia bine conturată a bărbiei, în felul ordonat în care se mişca şi în fermitatea mîinii cu care îi atinsese braţul, atunci cînd ea începuse să obosească, iar el a încercat să-i ofere sprijinul de care avea nevoie.

Fugiră pînă către nord, lîngă lac, apoi făcură un ocol înapoi, pînă ajunseră înspre partea estică a Străzii 72.

Nell se opri, respirînd din greu.

– Aici termin eu de obicei, spuse femeia.

După ce o întîlnise din nou, tot din întîmplare, Dan n-avea de gînd s-o mai lase să plece, fără ca ea să-i spună unde locuieşte, iar el să-i ia numărul de telefon.

– Pot să te conduc pînă acasă, îi replică Dan imediat.

Pe drum, bărbatul îi zise degajat:

– Nu ştiu ce simţi tu, Nell, dar mie mi-e foame. Şi sînt sigur că voi arăta mult mai bine, după ce voi face un duş şi după ce mă voi schimba. Vrei să luăm cina împreună, cam peste o oră şi ceva?

– A, nu ştiu dacă...

El o întrerupse:

– Ai cumva vreun alt program?

– Nu.

– Atunci nu uita că sînt medic şi te sfătuiesc de bine: chiar dacă nu ţi-e foame, tot trebuie să mănînci.

După alte cîteva minute în care Dan încercase s-o convingă cu blîndeţe, cei doi se despărţiră, hotărînd să se întîlnească ceva mai tîrziu, la Il Tinello de pe Strada 56, în partea de vest a oraşului.

– Hai mai bine să ne întîlnim peste o oră şi jumătate, sugeră Nell. Pentru că semafoarele nu îşi vor aprinde cu toatele culoarea verde atunci cînd vor vedea că apari tu, ca să-ţi deschidă anume ţie cale liberă.

Puţin mai devreme, după ce se întorsese de la biroul lui Adam, Nell îşi petrecuse cîteva ore bune ca să-i sorteze şi să-i împăturească toate hainele. Acum patul şi fotoliile din camera de oaspeţi erau pline cu maldăre întregi de ciorapi şi de cravate, de şorturi şi maieuri. Femeia îi dusese în dulapul de acolo toate costumele, toţi pantalonii şi toate sacourile.

Muncă absolut inutilă, îşi spusese Nell, mişcîndu-se încolo şi încoace cu umeraşele, dar după ce începuse să scoată hainele lui Adam din dormitorul matrimonial, se hotărîse să termine treaba o dată începută.

După ce golise comoda lui Adam, Nell îi rugase pe oamenii de serviciu ai clădirii să i-o transporte în boxa de la subsol. Apoi, ea rearanjase mobilele din dormitor, aşa cum fuseseră amplasate înainte de căsătorie.

Acum, cînd se întoarse din parc şi intră grăbită în dormitor, unde începu să-şi scoată şortul şi tricoul de jogging, Nell îşi dădu seama de faptul că încăperea îi părea oarecum mai familiară în această configuraţie – şi că îi dădea din nou o impresie de sanctuar.

Cred că atunci cînd vedeam comoda şi hainele lui Adam, îmi reaminteam de fiecare dată cît de pe neaşteptate a murit, se gîndea ea, fără să-mi acorde nici o şansă de a-mi lua rămas-bun de la el. Şi îmi mai aminteam şi de acele momente lungi, de ceartă, petrecute înainte ca el să se grăbească să iasă din casă şi din viaţa mea, pentru totdeauna.

Acum, după ce am îndepărtat toate lucrurile astea, ştiu cel puţin că, după ce mă voi întoarce de la cină, voi putea în sfîrşit să dorm liniştită.

După un duş rapid, Nell se uită în dulap, acum cu mult mai încăpător, intenţionînd să se îmbrace cu un costum cu pantaloni, de un albastru lucitor, pe care şi-l cumpărase la sfîrşitul sezonului precedent şi de care uitase.

Îl descoperise întîmplător la rearanjarea hainelor şi îşi amintise cît de mult îi plăcuse, atunci cînd îl probase.

Cel mai bun era faptul că acel costum n-avea nimic legat de Adam, care observa mereu tot ce purta soţia sa.

Dan Minor o aştepta pe Nell aşezat la o masă de la Il Tinello. Însă era atît de adîncit în gîndurile sale, încît nu o văzu apropiindu-se. Părea că îl îngrijorează ceva.

– Presupun că într-adevăr toate semafoarele au dat undă verde anume pentru tine, spuse Nell.

– Aproape toate, să nu exagerăm. Arăţi minunat, Nell. Îţi mulţumesc că ai venit. Mi-e teamă că te-am cam forţat să spui da. Ăsta-i tot necazul cu doctorii. Ne aşteptăm întotdeauna ca oamenii să facă ceea ce le spunem.

– Nu m-ai forțat cîtuși de puțin. Chiar mă bucur că m-ai convins să ies în oraș și, sincer vorbind, îmi este cu-adevărat o foame de lup.

Ceea ce spusese era cît se poate de real. Apetisantul miros de mîncare italienească cuprinsese întreg restaurantul și venea chiar de la masa de alături. Se întoarse către Dan și rîse.

– Mereu obișnuiam să arăt cu degetul și să spun „Vreau și cu asta".

La un pahar de vin, amîndoi își aflară prieteni comuni de la Washington. Pe cînd mîncau prosciutto cu pepene galben, discutară despre așteptatele alegeri prezidențiale și își dădură seama de faptul că își vor anula reciproc voturile. La sosirea pastelor, Dan îi povestea despre hotărîrea de a se muta la New York și despre motivele care îl determinaseră să ia această decizie.

– Spitalul va deveni un mare centru pentru copiii care au suferit arsuri și, acesta fiind domeniul specializării mele, mi s-a părut o bună ocazie să-mi aduc și eu contribuția.

Dan îi mai spuse și despre faptul că își căuta mama.

– Vrei să spui că a dispărut pur și simplu din viața ta? exclamă Nell.

– Suferea de o puternică depresie. Devenise alcoolică și eu am preferat să stau cu bunicii. Dan avu o ezitare. E o poveste lungă, dacă te interesează, poate o să-ți povestesc într-o zi totul. Concluzia este că mama mea îmbătrînește și, în toți acești ani, și-a neglijat organismul. Pentru că m-am mutat la New York, o pot căuta personal. La un moment dat am crezut că i-am dat de urmă, însă acum nu pot s-o mai găsesc și nimeni n-a mai văzut-o încă din toamna trecută.

– Dar crezi că vrea ca tu să o găsești?

– A plecat deoarece se simțea vinovată pentru un accident în care era să-mi pierd viața. Vreau să-i arăt că accidentul nu s-a dovedit a fi un lucru rău și că, de fapt, m-a ajutat chiar foarte mult.

Dan îi povesti că fusese şi la Biroul de Persoane Dispărute, dar adăugă :

– N-am deloc încredere că ei pot afla ceva.

– Poate să te ajute Mac, îi spuse Nell. Are multă influenţă şi sînt convinsă că vor căuta cu mai mare atenţie prin dosare, dacă bunicul meu va da un telefon. Voi vorbi eu cu Mac, dar cred că ar trebui să-l vizitezi şi tu. Îţi dau cartea lui de vizită.

Cînd ospătarul aduse felul următor, Dan spuse:

– Nell, ţi-am împuiat capul cu poveştile mele. Poţi să-mi spui sincer dacă te-ai plictisit şi terminăm imediat cu subiectul ăsta, însă trebuie să te întreb ceva: Ţie cum îţi este?

– Cum îmi este? Nell scăpă felia de lămîie în ceaşca de espresso. Nu ştiu ce să-ţi spun. Vezi tu, atunci cînd îţi moare cineva apropiat, dar nu există nici cadavru, nici procesiune pînă la mormînt, nu prea crezi că moartea a venit cu adevărat. Ţi se pare că acea persoană încă mai trăieşte pe undeva, deşi ştii că nu e adevărat. Aşa mi se întîmplă acum şi rezultatul este acela că mă cam bîntuie o senzaţie de irealitate. Îmi tot spun: „Adam este mort, Adam este mort", însă aceste cuvinte mi se par lipsite de sens.

– La fel ai simţit şi în legătură cu părinţii tăi?

– Nu, atunci am fost absolut sigură de faptul că au murit. Diferenţa constă în aceea că părinţii mei au decedat într-un accident, iar Adam nu – ştiu asta cu certitudine. Păi, ia gîndeşte-te! Patru oameni au murit pe iaht. Cineva probabil că a avut nevoie să scape de unul dintre ei, sau poate chiar de toţi patru, cine ştie? Acel om se plimbă pe străzi, se bucură de viaţă, poate ia cina chiar acum, asemeni nouă. Nell tăcu, uitîndu-se mai întîi la mîinile ei, apoi la el. Dan, sînt hotărîtă să aflu cine e vinovatul – şi nu fac asta doar pentru mine. Lisa Ryan, o tînără cu trei copii mici, are şi ea nevoie de nişte răspunsuri. Soţul ei a fost unul dintre cei patru de pe vas.

– Dar tu înțelegi, Nell, că acela care a luat cu atîta sînge rece viața a patru suflete este o persoană extrem de periculoasă.

Dan văzu atunci cum fața lui Nell MacDermott se strîmbă și cum ochii se măresc, umplîndu-i-se de groază și panică.

Imediat, bărbatul se sperie.

– Nell, ce ai?

Femeia scutură din cap.

– N-am nimic.

– Ba, ai, Nell. Ce e?

Pentru o clipă, femeia se simțise la fel ca în acele clipe cumplite cînd fusese prinsă de curent, în ocean. Avu senzația că a fost prinsă într-o capcană în care nu mai avea deloc aer. Însă, de data asta, în loc să se străduiască să înoate, începuse să se zbată, încercînd din răsputeri să deschidă o ușă. În loc de apă rece, simțise căldură. O căldură cumplită. Și conștientizase faptul că se afla în mare pericol de a muri.

MIERCURI, 21 IUNIE

57

Terenul Vandermeer reprezintă numai una dintre nenumăratele proprietăți aflate în lucru, la Antreprizele Lang, spuse bățos Peter Lang.

Era mai mult decît evident faptul că nu-i făcea cîtuși de puțin plăcere vizita detectivilor Jack Sclafani și George Brennan, în biroul său de la ultimul etaj al clădirii de la nr. 1200, de pe Bulevardul Americilor.

– De exemplu, continuă Lang pe un ton condescendent, noi sîntem proprietarii clădirii în care vă aflați acum. Aș putea merge să vă arăt, răspîndite prin tot Manhattan-ul, și celelalte mari construcții din proprietatea noastră, ca și pe acelea pentru care sîntem doar agenți imobiliari. Dar înainte de a-mi mai irosi un timp prețios, permiteți-mi să vă întreb, domnilor, cărui fapt datorez cinstea pe care mi-o faceți, aflîndu-vă aici?

Sîntem aici, amice, se gîndea Sclafani, pentru că acum ai început să pari principalul suspect al celor patru crime, așa că nu mai face pe nebunul cu noi.

– Domnule Lang, știm cît de ocupat sînteți, spuse împăciuitor George Brennan. Dar sînt sigur că înțelegeți că trebuie să vă punem cîteva întrebări. Ați fost ieri la Nell MacDermott, nu-i așa?

Lang își înălță o sprînceană.

– Da, așa este. Și ce dacă?

Nu i-a prea convenit aluzia, se gîndea Sclafani. Pînă acum a jucat pe teren propriu și a fost sigur de sine. Dar toți banii lui și toată înfățișarea lui și toată originea lui nu vor mai face nici cît o ceapă degerată, în cazul în care îl vom putea acuza de patru asasinate, iar el este conștient de asta.

– În ce scop ați fost în vizită la domnișoara MacDermott?

– Într-un scop strict de afaceri, spuse Lang, uitîndu-se la ceas. Domnilor, din păcate va trebui să mă scuzați. Mă grăbesc la o întîlnire.

– Dar vă aflați deja la o întîlnire, domnule Lang. Glasul lui Brennan devenise metalic. Cînd am vorbit acum vreo zece zile, ne-ați spus că dumneavoastră aveați în vedere, împreună cu Adam Cauliff, un proiect în cadrul căruia el urma să fie arhitectul.

– Lucru cît se poate de adevărat.

– Vreți, vă rog, să ne spuneți despre ce anume era vorba?

– Cred că v-am explicat deja, încă de la întîlnirea anterioară. Adam Cauliff şi cu mine aveam în proprietate două terenuri vecine, pe Strada 28. Ne-am gîndit să le unim, în scopul construirii unei clădiri de apartamente şi birouri.

– Domnul Cauliff urma să fie arhitectul acelui proiect?

– Adam Cauliff a fost rugat să ne prezinte un proiect, în acest scop.

– Şi cînd i-aţi respins proiectul, domnule Lang?

– N-aş spune chiar că i-a fost respins. De fapt, trebuia reanalizat, cu foarte mare atenţie.

– Însă soţiei lui nu i-aţi spus acest lucru, nu?

Peter Lang se ridică în picioare.

– Eu m-am străduit să fiu cît se poate de cooperant. Văd că eforturile mele s-au dovedit inutile şi că nu este posibil să vorbim prieteneşte. Mă deranjează atît tonul, cît şi atitudinea adoptate. Dacă aveţi intenţia să continuaţi în acelaşi registru, mă văd nevoit să apelez la avocatul meu.

– Domnule Lang, încă o întrebare, spuse detectivul Sclafani. Aţi participat la o licitaţie pentru proprietatea Vandermeer, după ce acel conac a fost şters de pe lista monumentelor istorice, nu?

– Primăria avea mare nevoie de un alt teren aflat în proprietatea mea. Atunci am negociat. Primăria a fost în cîştig.

– Încă o clipă, vă rog. Dacă nu l-aţi mai fi angajat pe Adam Cauliff ca arhitect al proiectului dumneavoastră, acesta v-ar mai fi vîndut proprietatea?

– Ar fi făcut o mare greşeală, dacă nu ne-ar mai fi vîndut-o. Dar, sigur, Adam a murit înainte de încheierea oricărei tranzacţii.

– Şi presupun că acesta a fost şi motivul vizitei dumneavoastră la văduva sa. Şi dacă Nell MacDermott va refuza să vă vîndă acea proprietate?

– Asta, bineînţeles, depinde numai de ea. Peter Lang se ridică în picioare. Domnilor, vă rog să mă scuzaţi. Dacă mai aveţi

întrebări, sunați-l pe avocatul meu. Lang porni interfonul. Domnii Brennan și Sclafani sînt gata de plecare, îi spuse Peter secretarei. Condu-i, te rog, pînă la lift.

58

Miercuri, dis-de-dimineață, Gert MacDermott o sună pe Nell.

– Vei fi acasă? Tocmai am făcut o prăjitură cu pesmet și știu cît de mult îți place.

Nell era la masa de lucru.

– Mi-a plăcut și îmi place, mătușă Gert. Desigur – vino.

– Auzi, dacă ești cumva prea ocupată ...

– Mă ocup de rubrica de la ziar, dar aproape am terminat-o.

– Ajung pe la unsprezece.

– Pun deja ibricul la fiert.

Pe la unsprezece fără un sfert, Nell închise computerul. Articolul ei era aproape gata, dar ar fi vrut să-l mai lase puțin, pînă să-i dea forma finală.

Mi-a plăcut să mă ocup de rubrica asta, timp de doi ani de zile, se gîndea femeia, pe cînd umplea ibricul. Dar a venit acum momentul să mă mai ocup și de altceva.

Deși acum, mai degrabă trebuia să se ocupe de trecut, recunoscu Nell, luînd ceainicul. Își dorea nespus de mult să revină în lumea aceea bine cunoscută, la seara campaniei electorale și a alegerilor – și la Dealul Capitoliului, în cazul în care ar fi cîștigat cursa, bineînțeles. Și să revină și la numeroaselor ore de lucru și de navetă între Manhattan și district.

Cel puțin, știu la ce să mă aștept, în cazul în care voi cîștiga, se gîndea Nell. Oameni de felul lui Bob Gorman nu rezistă. Sau

poate că tot Mac a avut dreptate şi Gorman nu s-a folosit de funcţia lui decît ca de o trambulină, pentru a ajunge cît mai repede în altă parte...

La ora unsprezece fix, sună portarul, care îi transmise faptul că domnişoara MacDermott tocmai urca. Mac ne-a învăţat pe mine şi pe mătuşa Gert să fim punctuale, se gîndi Nell. Doar Adam întîrzia mereu. Asta îl enervase la culme dintotdeauna pe Mac.

Se simţi nedreaptă că îşi amintise de acest lucru.

– Arăţi mai bine, fură primele cuvinte ale mătuşii, pe cînd o săruta pe obraz. Gert avea o cutie de prăjituri în mînă.

– A fost prima noapte în care am dormit ca lumea, în aproape două săptămîni, spuse Nell. Iar asta face bine.

– Da, aşa este, se declară de acord Gert. Am încercat să te sun aseară, însă nu erai acasă. Mi-a telefonat Bonnie Wilson, ca să afle ce mai faci.

– Drăguţ din partea ei. Nell luă cutia din mîinile mătuşii. Hai să bem un ceai.

În timp ce îşi beau ceaiul, amîndouă, pe îndelete, Nell observă că lui Gert îi tremurau uşor mîinile, lucru deloc neobişnuit la vîrsta ei, se gîndea ea, dar, Dumnezeule mare, n-aş vrea să i se întîmple ceva rău, nici ei, şi nici lui Mac.

Îşi aminti ceea ce îi spusese Dan Minor la cină: „Mi-aş fi dorit să fi avut fraţi şi surori. S-ar putea să nu-mi regăsesc niciodată mama şi, după moartea bunicilor, nu voi mai avea nici un fel de familie". Apoi adăugase: „Nu-l pun aici la socoteală pe tatăl meu. Din păcate, el nu reprezintă decît o întîmplare în viaţa mea. Nu am mai vorbit demult." Pe urmă zîmbise: „Bineînţeles că am o mamă vitregă foarte frumoasă, plus încă alte două anterioare".

Se gîndi să-l sune pe Mac ca să-l avertizeze că îl va căuta Dan.

Gert se ridică în picioare, exact la ora unsprezece şi jumătate.

– Acum trebuie să plec. Nell, vreau să ştii un lucru. Ori de cîte ori te vei simţi deprimată şi-ţi vei dori pe cineva lîngă tine, ştii pe cine să chemi.

Nell o strînse în braţe.

– Pe tine.

– Da. Şi, ascultă, sper că vei da de pomană lucrurile lui Adam. Bonnie zice că e foarte important.

– Am început deja să-i împachetez hainele.

– Ai nevoie de ajutor?

– Nu. O să-mi aducă administratorul blocului nişte cutii. Le voi pune în maşină şi le voi duce sîmbătă dimineaţă. Mai primesc donaţii sîmbăta, nu?

– Da. Voi veni şi eu sîmbătă. Este rîndul meu să mă uit la ceea ce primim.

O bisericuţă de la intersecţia Bulevardului 1 cu Strada 85 avea în subordine un magazin de haine, la care Gert era voluntară, iar Nell îşi ducea toate hainele vechi. Magazinul nu accepta decît îmbrăcăminte „puţin uzată", pe care o vindea la nişte preţuri moderate.

Nell îşi aminti, cu un fior de emoţie, de faptul că, în sîmbăta dinaintea Zilei Recunoştinţei, îşi verificase hainele din dulap şi făcuse pachet toate lucrurile pe care nu le mai purta, după care îl îndemnase şi pe Adam să-i urmeze gestul. După aceea, ei duseseră totul la acel magazin.

Apoi, simţindu-se mîndri că făcuseră o faptă bună, luaseră prînzul la un restaurant thailandez nou, situat la intersecţia Bulevardului 2 cu Strada 81. În timpul acelui prînz, Adam recunoscuse cît de greu i se păruse să renunţe la haine care încă mai puteau fi purtate. Îi mărturisise că moştenise acea trăsătură de la mama lui, care nu se despărţea niciodată de nimic, spunînd că păstra totul pentru „zile negre".

– Cred că îi semăn în privinţa asta. Dacă nu m-ai fi îndemnat tu, lucrurile acelea s-ar fi adunat acolo, în dulap, pînă ce s-ar fi rupt umeraşele sub greutatea lor.

Lui Nell nu prea îi făcea plăcere să-şi aducă aminte de acest fapt.

59

Liz Hanley bătu şi deschise repede uşa de la biroul lui Cornelius MacDermott.

– Am plecat.

– Tocmai voiam să-ţi amintesc să pleci. Este două şi jumătate.

– Şi trebuie să ajung la trei.

– Ascultă, Liz, mă simt puţin vinovat că te-am rugat să faci asta, dar este foarte important.

– Mac, tu răspunzi dacă femeia asta o să-mi facă cine ştie ce farmece.

– Să te întorci direct aici, după ce termini.

– Sau după ce mă termină.

Liz îi dădu taximetristului adresa lui Bonnie Wilson, aflată în partea de vest a oraşului, apoi se rezemă de spetează, încercînd să se liniştească.

Problema era că Liz chiar credea în faptul că unii oameni pot avea capacităţi extrasenzoriale reale – sau puteri paranormale, sau cum s-or mai fi numind ele. Ea îi spusese lui Mac acest lucru şi, ca de obicei, acesta comentase.

– Mama nu credea să aibă puteri paranormale, dar era sigură că putea realiza semnificaţia anumitor semne, îi spusese bătrînul. Dacă auzea trei bătăi în uşă, la miez de noapte, ori cădea vreun tablou, sau vreun porumbel se izbea cu ciocul de geam, scotea

imediat rozariul. Era sigură că un asemenea semn era prevestitor de moarte.

Apoi, Mac tăcuse cîteva clipe, savurîndu-şi în tihnă monologul, după care continuă:

– Pe urmă, dacă după şase luni de la un astfel de eveniment primeau cumva o scrisoare de la ţară, prin care ni se spunea că murise cine ştie ce mătuşă bătrînă, de vreo nouăzeci şi opt de ani, mama îi spunea tatălui, cu un aer triumfător: „Vezi, Patrick, nu ţi-am spus eu că vom primi veşti proaste, încă de atunci cînd am auzit bătăile alea în uşă?"

Mac este foarte convingător şi poate să-şi bată joc mult şi bine de unele situaţii, se gîndea Liz, însă există sute de cazuri deja dovedite, în care, după ce mureau, oamenii obişnuiau să-i viziteze pe cei dragi, ca să-şi ia rămas-bun. Cu ani în urmă, existase un articol în *Reader's Diagest* despre Arthur Godfrey, bătrîna vedetă de televiziune. Pe cînd era copil şi se afla pe un vapor, în timpul celui de-al doilea război mondial, acesta şi-a visat tatăl stînd în picioare, în faţa patului său de campanie. A doua zi de dimineaţă, Arthur a aflat că tatăl său murise chiar în momentul respectiv. Voi căuta acel articol pentru a i-l arăta lui Mac, se gîndi Liz. Poate că pe Arthur Godfrey îl va crede.

Nu că ar fi avut vreun rost, recunoscu femeia, în momentul în care taxiul oprea lîngă bordura trotuarului. Va găsi Mac vreo modalitate să rîdă de orice i-aş spune.

Prima ei reacţie faţă de Bonnie Wilson a fost asemănătoare cu cea descrisă de Nell, în timpul cinei pe care o luaseră la Neary's. Bonnie era o femeie uimitor de frumoasă şi mult mai tînără decît se aşteptase Liz să fie. Totuşi, atmosfera din apartament semăna cu presentimentele lui Liz. Antreul sinistru de întunecos venea într-un izbitor contrast cu strălucirea după-amiezei de iunie, pe care Liz tocmai o lăsase afară.

– Instalația de climatizare a clădirii se află în curs de reparare, se scuză Bonnie, și singurul mod de a păstra apartamentul cît de cît răcoros este să împiedic pătrunderea soarelui. Astfel de clădiri au niște camere mari, însă sînt destul de vechi, lucru foarte vizibil.

Lui Liz îi veni să spună că și ea locuia în același tip de clădire, pe Bulevardul York, cînd își aminti, la timp, că se programase la Bonnie Wilson drept Moira Callahan, din Piața Beekman. N-am știut niciodată să mint, se gîndi femeia emoționată, și la aproape șaizeci și unu de ani este cam tîrziu să mai învăț.

Se luă cuminte după Bonnie Wilson, pe culoarul cel lung, din antreu și pînă într-un birou de pe dreapta.

– Ia loc pe canapea, te rog, spuse Bonnie. Iar eu îmi voi trage scaunul mai aproape de tine. Aș vrea să te țin de mîini cîteva clipe.

Simțindu-se din ce în ce mai emoționată, Liz se așeză și-i dădu ascultare.

Bonnie Wilson închise ochii.

– Tu porți verighetă, dar simt că ești văduvă de multă vreme. Adevărat?

– Da.

„Doamne Dumnezeule, așa de repede și-a dat seama!", se gîndi Liz.

– A trecut un fel de aniversare. Văd cifra patruzeci. Ai fost cam tristă în ultimele săptămîni, pentru că ați fi împlinit patruzeci de ani de căsnicie. Te-ai căsătorit în luna iunie.

Liz dădu din cap, năucită.

– Aud numele de „Sean". A fost vreun Sean în familia ta? Nu cred că este numele soțului tău. Mai degrabă este un frate, un frate mai mic. Bonnie Wilson își ridică o mînă la tîmplă. Simt aici o durere intensă, șopti ea. Asta înseamnă că Sean a murit într-un accident. Într-o mașină, nu-i așa?

– Sean n-avea decît şaptesprezece ani, îngăimă Liz, cu glasul gîtuit de emoţie. Conducea repede şi a pierdut controlul maşinii. S-a lovit la cap.

– El este dincolo, asemenea tuturor celor din familia ta, care au murit. El îţi transmite vestea că toţi te iubesc. Nu-i vei întîlni prea curînd. Totuşi, asta nu înseamnă că nu sîntem în permanenţă înconjuraţi de cei dragi sau că ei nu devin spiritele noastre călăuzitoare, cît timp existăm pe acest pămînt. Să n-ai nici o grijă, acest lucru este cît se poate de adevărat.

Ceva mai tîrziu, aflată ca într-o transă, Liz Hanley ieşi din nou, după Bonnie Wilson, pe culoarul întunecat.

Lîngă un perete se afla o masă, pe care era aşezată o oglindă, faţă în faţă cu antreul. Tot pe acea masă, într-o farfurioară de argint, se aflau nişte cărţi de vizită ale lui Bonnie. Trecînd pe-acolo, Liz se opri să ia una. Dintr-o dată, pe femeie o trecu un fior şi rămase ca înlemnită. Tocmai se uita în oglindă, unde văzu şi o altă faţă, care o privea fix. Nu era decît o impresie, desigur, care dispăru la fel de brusc precum apăruse, înainte ca Liz să o poată percepe bine.

Însă, o dată ajunsă în taxi, pe drumul către birou, Liz îşi zise, cutremurată şi speriată, că era absolut sigură de faptul că în acea oglindă se materializase figura lui Adam Cauliff.

Era convinsă de faptul că nu avea să spună nimănui, niciodată în viaţa ei, că văzuse o fantomă.

60

Ben Tucker a avut din nou coşmaruri, luni şi marţi noaptea, însă acestea nu l-au mai înspăimîntat la fel ca înainte. De cînd desenase imaginea iahtului care exploda şi vorbise cu dr. Megan

despre faptul că un copil poate fi bulversat şi înspăimîntat, băiatul începuse să se simtă ceva mai binc.

Şi nici nu-l mai deranja faptul că, venind din nou la doctor, avea să întîrzie la meciul de pitici – Ben făcînd parte din una dintre cele mai bune echipe din acea ligă. Cînd intră în cabinetul doctoriţei Megan, Ben îi spuse şi ei acest lucru.

– Ei, mă bucur, Benji. Nu vrei să-mi mai desenezi şi astăzi cîte ceva?

De data aceasta, lui Ben i-a fost mai uşor, pentru că şarpele nu i se mai părea chiar aşa de înspăimîntător. De fapt, băiatul îşi dădu seama că „şarpele" nici măcar nu semăna cu unul adevărat. În coşmarurile din nopţile anterioare, lui Ben nu îi mai fusese chiar aşa de frică, astfel încît reuşise să-l vadă mai bine.

Pe cînd desena, băiatul era aşa de concentrat, încît îşi muşcă limba. Strîmbîndu-se din cauza senzaţiei dureroase, îi spuse doctoriţei Megan :

– Mama rîde de mine, atunci cînd fac aşa.

– Rîde cînd faci ce anume, Ben?

– Cînd îmi muşc limba. Zice că tatăl ei făcea la fel, cînd se concentra.

– E frumos că semeni cu bunicul. Concentrează-te mai departe.

Ben începu să deseneze cu mişcări rapide şi sigure. Îi plăcea să deseneze şi se şi pricepea, uneori chiar se mîndrea cu ceea ce făcea. Nu era ca unii dintre colegii de şcoală, care îşi băteau joc de tot şi care desenau mereu lucruri stupide, în loc să încerce să facă ceva care ar fi părut real. Se gîndea că aceia erau nişte puşlamale.

Se bucura că dr. Megan stătea într-o parte şi scria pe nişte hîrtii, fără să-l privească. Îi era mai uşor în felul ăsta.

Ben termină de desenat şi puse pixul jos. Se rezemă de spătarul scaunului şi se uită mai bine la propria creaţie.

Se gîndea că desenul arăta destul de bine. Acum era evident faptul că „şarpele" nu era cîtuşi de puţin un şarpe, doar i se părusc acest lucru, în momentul exploziei. Fusese confuz atunci, pentru că totul fusese înspăimîntător.

Nu era deloc un şarpe, ceea ce văzuse el că tocmai alunecase de pe punte. Semăna mai degrabă cu o persoană, îmbrăcată într-un costum negru, etanş, şi purtînd o mască pe ochi, o persoană ţinînd în mînă un obiect care aducea foarte bine cu poşeta unei doamne.

61

Miercuri după-amiază, la serviciu, Lisa Ryan primi un telefon de la doamna Evans, diriginta lui Kelly.

– Suferă cumplit din cauza morţii tatălui ei, spuse profesoara. Astăzi a început să plîngă în timpul orei.

Mîhnită, Lisa replică brusc :

– Şi eu care credeam că, dintre toţi trei, Kelly se descurcă cel mai bine. Acasă nu dă semne de supărare.

– Am încercat să stau puţin de vorbă cu ea, însă n-a vrut să-mi spună prea multe, mai zise doamna Evans. Totuşi, fata este foarte matură pentru cei zece ani. Am senzaţia că încearcă să vă menajeze, doamnă Ryan.

Dar Kelly nu trebuie să mă menajeze pe mine, se gîndi disperată Lisa. Dimpotrivă, eu trebuie s-o menajez pe ea. Am fost prea prinsă de gînduri şi prea supărată pentru banii ăia nenorociţi. Da, trebuie să fac ceva, şi cît mai repede.

Căută în poşetă, găsi numărul de telefon dorit şi merse la o cabină publică. Observînd gesturile ostentative ale clientei sale,

Lisa merse în birou şi-i spuse patronului că era nevoită să anuleze ultimele două programări.

La protestele acestuia, femeia rosti sec :

– Am ceva foarte important de făcut diseară. Însă, înainte de asta, trebuie să le dau de mîncare copiilor.

– Lisa, ţi-am oferit o săptămînă întreagă, ca să-ţi rezolvi toate problemele. Nu face din asta un obicei.

Lisa reveni îndată la locul de muncă şi îi zîmbi clientei sale, scuzîndu-se.

– Îmi cer iertare. Am primit mai devreme un telefon de la şcoală. Unul dintre copii a avut probleme la ore.

– Îmi pare rău, Lisa, dar, te rog, termină-mi repede ce ai de făcut. Am şi eu o mulţime de treburi de rezolvat.

Morgan Curren venea la şapte ca să stea cu copiii. La cinci şi jumătate, Lisa pusese cina pe masă. Urmase sfatul antreprenorului de pompe funebre şi schimbase locurile la masă. Grijulie acum cu suferinţa copiilor ei, ea remarcă expresia amărîtă a lui Kyle, ca şi durerea din ochii lui Kelly, şi înţelese tăcerea neobişnuită a lui Charley.

– Cum a fost azi la şcoală? întrebă Lisa, încercînd să pară bine dispusă şi neadresîndu-se cuiva anume.

– Bine, rosti Kyle înţepat. Ştii de excursia, de două zile, care va avea loc în week-end-ul următor?

Lisei i se frînse inima. Băiatul se referea la excursia cu taţii băieţilor, lîngă Lacul Greenwood, acasă la unul dintre prietenii lui Kyle.

– Ce-i cu ea?

– Ştiu că va suna tatăl lui Bobby, pentru a mă invita, dar eu nu vreau să merg. Mamă, te rog, nu mă trimite.

Lisei îi veni să plîngă. Kyle ar fi fost singurul băiat din excursie fără tată.

– Nici nu te-ai simți prea bine, a fost mama de acord. O să-i spun tatălui lui Bobby că de data asta nu mergi.

Lisa își mai aminti un sfat primit de la același om binevoitor: „Dați-le copiilor motive de nerăbdare în legătură cu ceva". Da, datorită Brendei Curren, ar fi putut face acest lucru.

– Am veşti bune, spuse Lisa veselă. Familia Curren închiriază o casă mai mare la Breezy Point, anul ăsta, pentru că vor să stăm şi noi acolo, în fiecare wee-kend. Şi ştiți ceva? Locuința respectivă se află chiar pe malul oceanului!

– Ce bine, mamă! Grozav! spuse Charley, oftînd tare.

Charley, şoricelul de apă, se gîndi femeia, bucurîndu-se de zîmbetul larg al băiatului, zîmbet care-i lumina toată fața.

– Grozav, mamă. Kyle, acum în mod evident mai liniştit, era sincer bucuros.

Lisa se uită la Kelly, care părea indiferentă. De-abia se atinsese de farfuria cu paste.

Însă nu era momentul s-o piseze, Lisa era conştientă de acest lucru. Avea nevoie de ceva timp ca să se obişnuiască cu ideea.

– Kyle, zise femeia, imediat după cină, vreau să mă ajuți să aduc nişte cutii cu lucrurile tatei, din atelier. Aparțin cuiva pentru care a lucrat el şi le duc unei doamne care va încerca să afle cui trebuie înapoiate.

62

După ce plecă de la spital, miercuri după-amiază, Dan Minor se îndreptă direct spre biroul lui Cornelius MacDermott. Cînd sunase pentru a-şi programa o vizită, Dan aflase faptul că Nell îi spusese bunicului despre el şi că, deci, îi era aşteptat apelul telefonic.

MacDermott îl întîmpină prietenos.

– Tu şi Nell aţi absolvit la Georgetown, din cîte am auzit.

– Da, numai că eu am terminat cu vreo şase-şapte ani înainte.

– Îţi place să locuieşti la New York?

– Ambele bunici s-au născut aici, iar mama mea a crescut în Manhattan şi a locuit aici pînă la doisprezece ani. Pe urmă, ai ei s-au mutat din oraş, la Washington, astfel încît mereu am avut senzaţia că, genetic vorbind, eram cu un picior aici şi cu celălalt în Washington.

– Şi eu la fel, spuse MacDermott. M-am născut în casa aceasta şi, pe atunci, aici nu prea era un cartier elegant. De fapt, se glumea pe seama faptului că te puteai îmbăta doar cu mirosul venit de la deşeurile fabricii de bere Jacob Rupert.

Dan zîmbi.

– Era şi mai ieftin aşa.

– Da, dar pînă la urmă nu la fel de satisfăcător.

În timp ce stăteau de vorbă, Cornelius MacDermott îşi dădu seama că îl place mult pe dr. Dan Minor. Din fericire, aşchia a sărit departe de pom, se gîndi bătrînul. De-a lungul timpului, Mac îl întîlnise pe tatăl lui Dan, în diverse ocazii, la Washington, şi îl considerase un om plictisitor şi infatuat. Fiul său era, în mod evident, clădit dintr-un aluat cu mult mai solid. O cu totul altă persoană şi-ar fi ignorat o mamă care îl părăsise, mai ales că femeia era cunoscută a fi o beţivană fără adăpost. Dar fiul acesta dorea s-o găsească şi s-o ajute. E genul meu de om, se gîndea Cornelius MacDermott.

– Mă voi ocupa eu să le mai ridic fundurile birocraţilor ălora de pe scaune, ca să o caute în mod serios pe Quinny. Zici că ultima dată cînd a fost văzută se afla în sudul Pieţei Tomkins, în luna septembrie?

– Da, deşi prietenii ei cred că s-ar putea să fi plecat din oraş, îi explică Dan. Din ceea ce am putut afla, atunci cînd a fost văzută ultima oară, trecea prin una dintre depresiile ei majore şi, ori de

cîte ori se întîmpla acest lucru, mama nu-şi dorea nici un fel de companie. Se pare că, în astfel de situaţii, îşi găsea un loc, unde se ascundea.

Cu fiecare cuvînt rostit, Dan simţea din ce în ce mai sigur faptul că mama lui nu mai era în viaţă.

– Dacă trăieşte, vreau să am grijă de ea, însă la ora actuală ştiu că poate fi la fel de bine şi moartă, îi spuse el lui Cornelius. În cazul acesta, dacă e îngropată cine ştie unde, aş vrea s-o găsesc, ca s-o aduc la mormîntul familiei, din Maryland. Indiferent de situaţie, bunicii mei se vor linişti mult, dacă vor şti că ea nu mai bîntuie pe străzi, că ar putea fi bolnavă şi poate deprimată. Dan tăcu o vreme, apoi recunoscu că şi el îşi va găsi liniştea.

– Ai fotografii în care apare şi ea? îl întrebă Cornelius.

Dan desfăcu portofelul şi scoase poza pe care o purta mereu cu sine. I-o dădu bunicului lui Nell.

În timp ce Cornelius MacDermott se uita la fotografie, i se puse un nod în gît. Dragostea aceea, surprinsă între frumoasa tînără şi băieţelul din braţele ei, părea a ieşi din fotografia alb-negru, şifonată de vreme. Amîndoi erau cu părul bătut de vînt, aveau feţele una lîngă cealaltă, iar micuţele lui braţe o luaseră strîns de gît.

– Mai am o fotografie, luată dintr-un film documentar, făcut despre vagabonzi, reportaj difuzat la un post de televiziune, acum şapte ani. A fost învechită digital pe computer, apoi tehnicianul a aranjat-o astfel încît să se potrivească descrierii făcute de prietena ei, vara trecută.

MacDermott ştia că mama lui Dan ar fi trebuit să aibă vreo şaizeci de ani. În acea fotografie, femeia aceea neglijentă, cu părul cărunt pînă la umeri, părea că arată cel puţin de optzeci.

– Vom face cópii şi vom pune afişe în oraş, îi promise Mac. Şi îi voi determina pe băieţii ăia, care se plictisesc acum din lipsă de activitate, să parcurgă dosarele ca să vadă dacă nu cumva

din septembrie pînă azi a fost îngropată, în cimitirul săracilor, vreo femeie neidentificată care să semene cu descrierea aceasta.

Dan se ridică în picioare.

– Trebuie să plec. V-am răpit destul timp, domnule. Vă sînt recunoscător.

MacDermott îi făcu semn să se aşeze.

– Prietenii îmi spun Mac. Ascultă, s-a făcut ora cinci şi jumătate, adică este timpul cocteilurilor. Tu ce vrei să bei?

Pe cînd cei doi bărbaţi beau prieteneşte cîte un martini foarte sec, în birou intră neanunţată Liz Hanley. Acestora le păru evident faptul că femeii nu-i era prea bine.

– După ce am plecat de la Bonnie Wilson, am trecut mai întîi pe-acasă. M-a cam impresionat.

MacDermott sări în picioare.

– Ce ţi s-a întîmplat, Liz? Eşti albă ca varul.

Dan era şi el în picioare.

– Eu sînt medic....

Liz scuturâ din cap şi se lăsă într-un fotoliu.

– Îmi revin eu, Mac, toarnă-mi un pahar cu vin. O să-mi facă bine. Doar că... Mac, ştii că m-am dus acolo foarte neîncrezătoare, dar îţi mărturisesc că femeia m-a făcut să-mi schimb părerea. Bonnie Wilson nu este o escroacă. Sînt convinsă că e o clarvăzătoare adevărată – şi asta înseamnă că, dacă a avertizat-o pe Nell în legătură cu Peter Lang, atunci trebuie luată foarte în serios.

63

După plecarea lui Gert, Nell reveni la birou unde îşi reciti, în ciornă, articolul pentru ediţia de vineri a ziarului *Journal,* articol care se ocupa despre lungile şi freneticele campanii electorale

devenite, din ce în ce mai mult, o adevărată emblemă a alegerilor prezidențiale din Statele Unite.

Următorul articol – în același timp și ultimul, dacă toate s-ar fi desfășurat conform planurilor – ar fi putut reprezenta un bun prilej de a-și lua rămas-bun de la cititori și de a-și anunța, în mod public, intenția de a deveni un candidat pentru fostul loc al bunicului ei, în parlament.

Am luat hotărîrea aceasta acum două săptămîni, se gîndi Nell, în timp ce își redacta în formă finală articolul scris mai devreme, însă parcă doar acum mi s-au risipit toate îndoielile, toată confuzia și toate temerile. Sub influența exemplului lui Mac, ea știuse dintotdeauna că și-ar fi dorit să urmeze o carieră în domeniul politic, dar pînă de curînd avusese multe șovăieli și neliniști în această privință.

Oare întreagă această stare provenise de la Adam? se întreba femeia. În birou, Nell se gîndea acum la nenumăratele discuții pe care le avuseseră în legătură cu faptul că ar fi fost posibil cîndva ca ea să candideze. Pur și simplu nu înțeleg ce l-a putut face să se răzgîndească, își spuse ea. Acum trei ani, cînd ne-am căsătorit, era încîntat să preiau odată și-odată scaunul lui Mac, însă după aceea, nu numai că începuse să nu mai agreeze această idee, dar devenise chiar un adversar înverșunat al posibilei mele candidaturi. De unde apăruse oare această schimbare radicală?

Era o întrebare obsedantă care, recunoștea, începuse să devină și mai importantă după moartea lui. Se întîmplase oare ceva în viața lui Adam, care îi dădea complexe în fața expunerii publice? Nell se ridică de la birou și începu să cutreiere neliniștită prin apartament, oprindu-se la rafturile cu cărți, care flancau șemineul din camera de zi. Adam avea obiceiul să scoată cîte o carte pe care nu o citise, să o frunzărească repede, apoi să o pună la loc, în raft. Cu privirea și mîinile în aceeași direcție, Nell

rearanja cărțile de pe etajere, în așa fel încît cele care-i plăceau cel mai mult să-i fie mai la îndemînă.

Stăteam în fotoliul ăsta și citeam un roman, atunci cînd m-a sunat Adam pentru prima dată, își aminti Nell. Eram destul de tristă pentru că nu mai sunase. Ne întîlnisem la un cocteil și ne-am simțit atrași unul de celălalt. Am luat cina împreună, iar la sfîrșit mi-a promis că mă va suna. Dar, după două săptămîni, eu tot în așteptarea telefonului său eram. Mă simțeam oarecum dezamăgită.

Îmi amintesc că tocmai mă întorsesem de la nunta lui Sue Leone, din Georgetown. Majoritatea nuntașilor erau căsătoriți și își arătaseră unii altora fotografiile cu propriii copii. Eu eram disperată să cunosc pe cineva. Chiar glumeam cu Gert pe tema asta. Mătușa îmi spunea că în mine se dezvoltase un instinct acut de cuibărire.

Gert mă avertizase să nu stau mult pe gînduri. „Eu am stat", a zis ea. „Iar acum mă gîndesc la cei cîțiva bărbați cu care m-aș fi putut căsători și mă întreb pentru ce Dumnezeu am tot așteptat."

Apoi a sunat Adam. Era cam zece seara. Mi-a spus că faimoasa lui călătorie de afaceri durase mai mult decît crezuse. Îi fusese dor de mine, zicea el, dar nu putuse să mă sune, pentru că-mi uitase numărul de telefon acasă, la New York.

Eram așa de nerăbdătoare să mă îndrăgostesc, iar Adam era așa de frumos. Eu lucram pentru Mac; Adam își începuse primul serviciu la New York, la o mică firmă de arhitectură. Aveam tot viitorul în față. Pentru noi, viața de-abia începea. A fost o curte cu năbădăi, își amintea Nell. Ne-am căsătorit după trei luni, cu o ceremonie discretă, înconjurați doar de familia mea. Dar n-avea nici o importanță, se gîndea Nell. Oricum nu-mi doream o nuntă cu prea mare pompă.

Pe cînd ședea acum în fotoliul preferat, femeia se gîndea la

clipele acelea deosebite, de o maximă importanță. Totul se petrecuse foarte iute, dar fusese atît de minunat. Ce o atrăsese oare atît de mult la Adam? se întreba Nell, adîncită în amintiri, gîndindu-se cu tristețe la bărbatul pe care-l iubise și pe care-l pierduse atît de brusc. Știu ce: era extrem de fermecător. Mă făcea să mă simt unică.

Ca să fiu sinceră, trebuie să recunosc faptul că mai existau și alte motive, își zise Nell. Adam era, într-un anume fel, exact opusul lui Mac. Știu ce sentimente îmi purta bunicul, dar îi stă în gît cuvîntul „dragoste". Mie-mi era dor să-mi spună cineva, cît mai curînd și cît mai pasional posibil, că sînt iubită.

Din alte puncte de vedere, Adam și Mac se asemănau chiar foarte mult, iar mie îmi plăcea acest lucru.

Adam nu prea avea mentalitatea aceea omenoasă a lui Mac, însă cei doi dețineau aproximativ aceleași trăsături morale.

Asemeni bunicului, Adam era foarte independent și trecuse de unul singur prin colegiu, absolvindu-l prin propriile puteri. „Mama a vrut să mă finanțeze, însă eu am refuzat", îi spusese Adam. „I-am explicat că de la ea am învățat să nu iau și nici să nu dau cu împrumut. Iar eu n-am făcut altceva decît să-i urmez sfatul."

Am admirat la el lucrul acesta, se gîndea Nell. Credeam că Adam, la fel ca și Mac, și-ar fi dat și cămașa de pe el, în același timp fiind oripilat de ideea de a lua bani cu împrumut. „Descurcă-te singură, sau renunță, Nell." Aceasta era lecția propovăduită, dintotdeauna, de către Mac.

Dar în ciuda acestor lucruri, mai tîrziu totul s-a schimbat. Adam n-a mai avut nici o umbră de remușcare, atunci cînd m-a rugat să apelez la renta mea viageră, ca să-i împrumut mai mult de un milion de dolari, se gîndea Nell. Ce se întîmplase oare cu principiul său? Desigur că nu-i pusese această întrebare și lui, în acele momente.

Imediat după căsătorie, Adam îl rugase pe Mac să-l ajute să obțină un serviciu ceva mai bun. Și astfel a ajuns să lucreze pentru firma Walters și Arsdale.

Pe urmă, a plecat de la aceștia, ca să-și deschidă propria societate, folosindu-se de restul de bani împrumutați de la mine.

Ce cumplite au fost ultimele două săptămîni! Mai întîi, ca își pierduse soțul, apoi îi ajunseseră la urechi toate vorbele acelea cum că Adam n-ar fi fost omul pe care-l crezusc ea. Nu vreau să mă gîndesc că a fost implicat în afacerea aceea cu aranjamentul licitațiilor, își zicea Nell. Pentru ce să fi fost implicat? El nu avea nevoie deloc de bani. Iahtul a constituit singura sa extravaganță. N-ar fi fost nevoit să împrumute bani de la mine, dacă ar fi primit bani murdari.

De ce nu mi-a spus că Peter Lang îi refuzase proiectul? Aceasta reprezenta una dintre întrebările la care Nell trebuia să găsească răspunsul.

Și pentru ce oare se schimbase Adam atît de mult, atunci cînd am început să-i vorbesc în mod serios despre faptul că vreau să candidez? A dat vina pe Mac spunîndu-mi că acesta nu m-ar fi lăsat niciodată să fiu eu însămi, atîta vreme cît mă putea influența, și că nu voi reuși decît să fiu o marionetă a bunicului meu. Da, așa gîndeam și eu, însă acum mă întreb dacă nu cumva m-am lăsat, de fapt, manipulată de Adam.

Ce motiv ar fi avut Adam – altul decît disprețul pentru Mac și, poate, pentru politică, în general – ca să mă țină departe de blițurile presei? se întreba Nell.

Gîndindu-se la tot ce aflase în ultimele zile, în mintea femeii se conturase un răspuns care făcea să o treacă toți fiorii. Adam știa că dacă eu candidez, presa și rivalii mei vor face săpături în viața noastră, ca să vadă dacă nu cumva există vreo ciudățenie. Eu știu că sînt curată. Atunci, lui de ce-i era teamă?

Ar putea fi oare vreun grăunte de adevăr în zvonul potrivit căruia Adam era mituit? Oare avea el vreo vină în renovarea deficitară a clădirii de pe Bulevardul Lexington?

În dorința de a scăpa de acele întrebări, Nell se hotărî să se ocupe de una din treburile pe care le tot amînase. Îngrijitorii blocului îi aduseseră cîteva cutii, pentru împachetarea hainelor lui Adam. Merse în camera de oaspeți și puse pe pat prima cutie. Vraful atent făcut de către Nell, cuprinzînd lenjeria intimă a lui Adam și ciorapii săi, dispăru primul în cutie.

Întrebările generează alte întrebări, se gîndea Nell. În timp ce continua să împacheteze lucrurile lui Adam, femeia se lăsă pradă unei alte întrebări, pe care o evitase, constant, în ultimele zile. Oare l-am iubit cu adevărat pe Adam sau doar am dorit să îl iubesc?

Dacă nu m-aș fi grăbit atîta să ne căsătorim, oare atracția inițială ar fi dispărut? Oare am văzut în el doar ceea ce mi-am dorit să văd? Nu cumva am închis ochii în fața adevărului? Sincer vorbind, nu a fost o căsnicie extrem de fericită – cel puțin, în ceea ce mă privește. Pe mine m-a deranjat faptul că a trebuit să renunț la cariera politică. Și nu mi-a părut deloc rău, cînd Adam își petrecea week-end-urile pe iaht, navigînd și pescuind. Îmi plăcea să fiu singură, în felul ăsta, avînd timp și pentru Mac.

Sau toate îndoielile mele se datorează poate altui motiv? se întreba Nell, închizînd cutia și luînd alta. Poate că am suferit mult toată viața, iar acum încerc să găsesc un motiv ca să nu mai rabd atîtea?

Am citit că oamenii se înfurie adeseori pe cei dragi, care au murit. Asta mi se întîmplă oare acum? se întreba femeia.

Nell împături cu grijă tricourile cu mînecă scurtă – așezîndu-le în cutie; cravatele și batistele și mănușile rămînînd ultimele. Acum patul era liber. Nell n-avea chef să treacă la dulap. Lăsă pe altă zi.

Sunase mai devreme Lisa Ryan, care o rugase s-o primească în acea seară. Apelul telefonic fusese scurt, aproape grosolan, iar Nell avu pentru moment intenția s-o refuze. Totuși, știa că Lisa Ryan suferea mult și că merita să i se dea ocazia de a se împăca cu gîndul pierderii sale.

Nell privi la ceas. Era trecut de șase. Lisa Ryan spusese că va ajunge pe la șapte și jumătate; astfel, Nell avea timp destul să se odihnească pentru cîteva minute. Era bun și un pahar cu chardonnay, își zise femeia.

Liftierul o ajută pe Lisa să ducă cele două pachete grele în apartamentul lui Nell.

– Unde să le pun, domnișoară MacDermott? o întrebă bărbatul.

Răspunsul însă îl primi de la Lisa.

– Pune-le acolo. Femeia îi arătă măsuța rotundă de sub fereastra ce dădea spre Park Avenue.

Liftierul îi aruncă o privire lui Nell, care dădu din cap.

După ce bărbatul plecă, Lisa rosti pe un ton agresiv:

– Nell, am coșmaruri cu polițiștii care vor veni cu un mandat de percheziție și care vor găsi nenorociții ăștia de bani și mă vor aresta, în fața copiilor. Cu tine nu vor îndrăzni să facă așa ceva. De aceea trebuie ca tu să-i ții aici, pînă îi vei da cuiva.

– Lisa, dar este de neconceput, îi spuse Nell. Eu nu ți-am trădat încrederea, dar nu ar fi posibil să returnez niște bani oferiți soțului tău, pentru că el a făcut ceva ilegal.

– De unde pot fi sigură că n-a fost implicat în asta și soțul tău? o întrebă Lisa. În primul rînd, Jimmy a primit postul acela într-un mod bizar. Și-a trimis un CV la toți cei din construcții, dar numai soțul tău i-a răspuns. Oare Adam Cauliff obișnuia să aibă o inimă așa de largă, pentru un om cu o tinichea legată de coadă, din cauza faptului că era cinstit? Sau i-a găsit un post la Sam

Krause, gîndindu-se că bietul Jimmy era aşa disperat, încît îi putea fi util? Asta vreau să aflu eu.

– Nu cunosc răspunsul, spuse Nell încet. Dar ştiu că, indiferent de cine a fost victima cui, noi două trebuie să aflăm în ce mod şi pentru ce a putut să fie util cuiva Jimmy?

Lisa Ryan păli.

– Numai peste cadavrul meu se va aduce vorba despre numele lui Jimmy, îi strigă femeia. Mai bine iau banii ăia şi-i arunc imediat în rîu. Asta ar fi trebuit de fapt să şi fac, atunci cînd i-am găsit.

– Lisa, ascultă-mă o clipă. Ai citit despre clădirea a cărei faţadă s-a prăbuşit pe Bulevardul Lexington. Au fost rănite trei persoane, iar una dintre ele ar putea muri.

– Jimmy al meu n-a lucrat pe Bulevardul Lexington!

– Nici n-am spus asta, însă a lucrat pentru Sam Krause, iar compania acestuia s-a ocupat de renovarea respectivei locuinţe. În cazul în care Sam Krause a făcut lucru de mîntuială, există posibilitatea să fi procedat astfel şi cu alte clădiri. Poate Jimmy a lucrat în altă parte, unde s-au făcut economii şi s-au folosit materiale de proastă calitate. Poate că mai există vreo clădire în pericol, la care se poate întîmpla oricînd un accident. Jimmy Ryan a ascuns banii aceia şi nu s-a folosit de ei şi, din cîte mi-ai spus, era foarte deprimat. Am presentimentul că era genul de om care şi-ar dori acum ca tu să faci ceva pentru evitarea unei alte eventuale tragedii.

Furia evidentă dispăru de pe faţa Lisei, care începu să plîngă în hohote. Nell o îmbrăţişă. Ce slabă este, se gîndi ea cu compasiune. E doar cu cîţiva ani mai mare ca mine şi trebuie să facă faţă responsabilităţii de a creşte trei copii, practic fără nici un ban. Şi totuşi este în stare mai degrabă să arunce cincizeci de mii de dolari în rîu, decît să-şi hrănească şi să-şi îmbrace copiii cu bani murdari.

– Lisa, ştiu prin ce treci. Şi eu trebuie să fac faţă faptului că soţul meu s-ar putea să fie implicat în aranjamente de licitaţii sau, cel puţin, că ar putea fi vinovat că a închis ochii la folosirea unor materiale necorespunzătoare. E adevărat că eu n-am copii de protejat, dar dacă apar dovezi ale complicităţii lui Adam în ceva ilegal, pe mine m-ar costa distrugerea carierei politice. Şi, acestea fiind spuse, vreau să-mi dai voie să discut deschis cu detectivii care se ocupă de explozie. Îi voi ruga să facă tot posibilul să nu implice şi numele lui Jimmy în anchetă, dar Lisa, tu nu înţelegi că, în cazul în care soţul tău ştia prea multe, el ar fi putut fi, de fapt, ţinta exploziei de pe iaht?

Nell tăcu o clipă, apoi continuă să spună ceea ce gîndea:

– Lisa, dacă cineva este îngrijorat de faptul că Jimmy ar fi putut să-ţi spună şi ţie ce anume a făcut pentru a primi banii aceia, asta înseamnă că şi tu ai putea reprezenta o ameninţare pentru persoana respectivă. Te-ai gîndit vreodată la acest lucru?

– Dar Jimmy nu mi-a spus aşa ceva!

– Da, însă numai noi două ştim asta. Acum înţelegi pentru ce trebuie să le spunem detectivilor despre bani?

JOI, 22 IUNIE

64

Joi dimineaţă, Jack Sclafani şi George Brennan se aflau din nou la intersecţia Bulevardului 1 cu Strada 14, în apartamentul Adei Kaplan.

– Jed este acasă? o întrebă Sclafani pe femeie.

– Încă nu s-a trezit. Ada Kaplan era iar gata să plîngă. Doar n-o să-mi percheziționați încă o dată casa? Nu mai suport. Trebuie să înțelegeți lucrul acesta. Cearcănele vineții din jurul ochilor îi accentuau femeii paloarea feței.

– Nu, n-avem de gînd să vă mai percheziționăm casa, doamnă Kaplan, spuse Brennan împăciuitor. Ne cerem scuze că vă deranjăm. Vă rugăm doar să-i spuneți lui Jed să se îmbrace și să vină aici. Vrem să discutăm ceva cu el, atîta tot.

– Poate cu voi va vorbi. Mie de-abia catadicsește să îmi adreseze vreo vorbă. Ce ar fi avut fiul meu de cîștigat, dacă i-ar fi făcut rău lui Adam Cauliff? îi întrebă bătrîna. Sigur, era înnebunit pentru că Adam m-a convins să-i vînd clădirea – iar Jed este de părere că acesta mi-a oferit un preț multprea mic – însă, adevărul este că, dacă nu i-aș fi vîndut lui, atunci i-aș fi dat-o mahărului ăluia de la imobiliare, domnului Lang, și tot aș fi scăpa de ea. I-am spus asta și lui Jed.

– Lui Peter Lang? întrebă Brennan. Ați vorbit cu el despre proprietatea dumneavoastră?

– Sigur. Imediat după ce incendiul a mistuit conacul, Lang a venit să discutăm. Și avea un cec în mînă. Bătrîna coborî glasul, pînă la nivelul unei șoapte. Mi-a oferit două milioane de dolari, iar eu o vîndusem doar cu o lună înainte domnului Cauliff pentru mai puțin de un milion! Mi s-a rupt sufletul cînd a trebuit să-i spun că nu mai era a mea și nici nu am îndrăznit să-i spun lui Jed cît aș fi putut să cîștig.

– Și Lang s-a enervat, cînd a aflat că vînduseți proprietatea?

– A, da, Dumnezeule mare, rău de tot. Cred că, în cazul în care domnul Cauliff ar fi fost prin preajmă, l-ar fi strîns de gît.

– Despre mine vorbești, mamă?

Toți trei se întoarseră și îl văzură pe Jed, nebărbierit, stînd în ușă.

– Nu, nu despre tine, spuse speriată Ada Kaplan. Le spuneam domnilor că Peter Lang a fost interesat şi el să cumpere proprietatea mea.

Bărbatul se schimonosi.

– Proprietatea noastră, mamă. Să nu uiţi asta. Jed se întoarse spre detectivi. Şi voi ce mai vreţi?

Aceştia se ridicară în picioare.

– Voiam să vedem cu ochii noştri cît de fermecător arăţi în dimineaţa asta, remarcă Sclafani. Şi să nu uiţi că, pînă nu spunem noi ham, n-ai voie să-ţi plănuieşti nici un fel de vacanţă. Cît timp se desfăşoară ancheta cu pricina, trebuie să ştim în permanenţă unde te afli. Aşa că să nu te mire dacă vom mai trece pe-aici.

– Ne pare bine că am discutat cu dumneavoastră, doamnă Kaplan, spuse Brennan.

O dată ajunşi în lift, Sclafani vorbi primul.

– Ne gîndim, cumva, la acelaşi lucru?

– Da. Mă gîndesc la faptul că Jed Kaplan nu este decît un biet găinar şi că ne pierdem timpul cu el. Pe de altă parte, cred că Lang ar merita o atenţie sporită din partea noastră. A avut un serios mobil de a-l scoate pe Adam Cauliff din circuit şi, în plus, şi-a mai salvat şi în mod miraculos viaţa, neajungînd la întîlnirea de pe iaht.

Ajunseră la sediu la ora unsprezece şi găsiră acolo, aşteptîndu-i, un musafir pe care nu îl cunoşteau. Recepţionera le explică:

– Îl cheamă Kenneth Tucker. Este din Philadelphia şi doreşte să vorbească cu cei care se ocupă de ancheta legată de explozia de pe iaht, de acum două săptămîni.

Sclafani ridică plictisit din umeri. Nu există nici un caz mai deosebit, care să nu atragă tot felul de zănatici, pretinzînd că ştiu cîte ceva.

– Să aştepte zece minute, ca să bem o cafea.

Sclafani se strădui să nu ridice din sprîncene, atunci cînd

Tucker a intrat în birou. Semăna cu un tipic directoraş şi primele sale cuvinte („S-ar putea să vă irosesc timpul de pomană") i-au convins pe cei doi detectivi că exact asta chiar urma să se întîmple.

– Trec direct la subiect, continuă Tucker. Fiul meu şi cu mine ne-am aflat pe un vas, în portul New York, atunci cînd a explodat iahtul acela. Din acel moment, băiatul meu are coşmaruri.

– Cîți ani are fiul dumitale, domnule Tucker?

– Benji are opt ani.

– Şi crezi că aceste coşmaruri sunt o consecință a exploziei la care el a fost martor ocular?

– Da, aşa cred. Eu şi Benji ne întorceam de la Statuia Libertății. Sincer să fiu, pentru mine, acea explozie a fost cam neclară, însă Ben a văzut ceva care cred că ar putea avea importanță.

Sclafani şi Brennan schimbară între ei priviri semnificative.

– Domnule Tucker, noi am vorbit cu unele persoane aflate atunci pe feribot. Cîteva au fost chiar martore ale exploziei, dar în unanimitate au spus că feribotul era cu mult prea departe ca să se poată vedea ceva clar. Înțeleg motivul pentru care un băiețel ar putea avea coşmaruri, dacă s-a întîmplat să privească drept înspre iaht, cînd acesta a explodat, dar te asigur că, de la distanța aceea, n-ar fi fost în stare să vadă nimic important.

Kenneth Tucker se înroşi la față.

– Fiul meu vede foarte bine la mare distanță, spuse bărbatul cu o demnitate calmă. Poartă ochelari corectori, ca să citească, dar şi-i dăduse jos înainte de a avea loc explozia. După cum v-am spus, imediat după aceea a început să aibă coşmaruri. Ne tot spunea întruna că, în visele lui, cînd a explodat iahtul, a alunecat un şarpe, care venea spre el. L-am dus la un psiholog pediatru. După cîteva consultații, doctorița l-a pus să deseneze ceea ce a văzut.

Şi le dădu ultimul desen al lui Ben, continuînd:

– Acum fiul meu crede că a văzut pe cineva într-un costum

de înot subacvatic, avînd în mînă o poşetă de damă, care s-a aruncat de pe iaht, în momentul exploziei. Poate fi doar o închipuire, dar eu m-am gîndit că ar trebui să vedeţi şi dumneavoastră desenul fiului meu. Ştiu că primiţi multe vizite trăsnite după un astfel de incident şi mi-am imaginat că, dacă v-aş trimite prin poştă desenul, nu i-aţi acorda importanţă. Poate nu vă va ajuta deloc, însă eu am crezut de cuviinţă să vi-l arăt. Tucker se ridică în picioare. Bineînţeles că masca de scafandru nu i-a permis lui Ben să vadă cum arăta persoana îmbrăcată în costum de scufundări. Dacă veţi crede în acest desen, sper că vă daţi seama că n-are nici un sens să-mi interogaţi fiul. Azi-noapte a fost pentru prima oară, în ultimele două săptămîni, cînd a dormit dus. Şi, desigur, nu ne dorim acum atenţia presei.

Brennan şi Sclafani se priviră din nou.

– Domnule Tucker, vă mulţumim mult, spuse George Brennan. Nu pot fi prea sigur decît după o investigare mai atentă, dar desenul fiului dumitale ar putea avea importanţă. Nu vom menţiona numele lui Ben, îţi promitem. Şi te mai rog să nu spui nimănui ceea ce ne-ai destăinuit nouă aici. Chiar dacă cineva a sărit de pe iaht cu o clipă înainte de explozie, ştim sigur că cel puţin două persoane, şi probabil şi o a treia, au murit în acel accident. Avem de-a face cu o multiplă omucidere, iar persoana vinovată trebuie considerată ca extrem de periculoasă.

– Atunci ne-am înţeles.

După ce se închise uşa în urma lui Kenneth Tucker, Sclafani scoase un fluierat.

– Presa n-are de unde să ştie că oamenii noştri au găsit poşeta lui Winifred Johnson. Aşa că tipul n-avea de unde să afle despre ea.

– Aşa este.

– Asta explică şi faptul că poşeta nu era deteriorată. Şi a fost luată de persoana care a sărit de pe iaht.

– Şi probabil că a pierdut-o în mare, în momentul exploziei. Dacă băiatul are dreptate, persoana care a sărit de pe punte de-abia a scăpat cu viaţă, în ultima clipă.

– Şi cine crezi tu că a fost? îl întrebă Sclafani.

Fără a mai ciocăni, Cal Thomson, procurorul adjunct care îl interogase pe Robert Walters, deschise uşa şi îşi băgă capul în încăpere.

– Mă gîndeam că vreţi să aflaţi ce s-a mai întîmplat. Avem o veste mare. Asistentul şef al lui Sam Krause a venit împreună cu avocatul lui. Recunoaşte că au folosit materiale necorespunzătoare pe multe şantiere şi că au încărcat mult notele de plată, la lucrările pentru Walters şi Arsdale.

– A spus cine se ocupa de asta, din cadrul firmei Walters şi Arsdale?

– Nu. Însă şi-a exprimat convingerea că de asta se ocupau chiar Walters şi Arsdale. Persoana de legătură, pentru aceste tranzacţii, era Winifred Johnson. A spus că au şi poreclit-o într-un fel semnificativ: „Winnie, doamna cu sacul".

– Se pare că „doamna cu sacul" este şi o foarte mare înotătoare, spuse Brennan.

Thomson ridică din sprîncene.

– Dacă nu mă înşel, s-a cam terminat cu înotul, pentru ea.

– Poate că da. Dar poate că nu, îi replică Sclafani enigmatic.

65

Joi dimineaţă, Nell se sculase în zorii zilei. Şi pe lîngă faptul că dormise prea puţin, mai avusese şi coşmaruri, trezindu-se de cîteva ori, speriată de tot felul de sunete, mai mult sau mai puţin imaginare, şi cu faţa scăldată în lacrimi.

Erau oare lacrimi pentru Adam? se întreba Nell. Adevărul era că n u ştia sigur. Nu mai sînt convinsă de nimic, recunoscu femeia în sinea ei, strîngîndu-şi aşternutul mai tare în jurul trupului. Cînd se culcase, aerul era rece, aşa că închisese climatizorul şi deschisese larg ferestrele.

Drept urmare, Nell fusese în legătură cu toate zgomotele New York-ului – traficul, cîte o sirenă a vreunei maşini de poliţie sau de ambulanţă, înfundatele sunete de muzică din apartamentul de dedesubt, unde staţia audio funcţiona, practic, fără încetare.

Însă camera ei era primitoare, oferindu-i senzaţia că se întorsese acasă. Fără comoda cea înaltă, a lui Adam, încăperea părea iarăşi spaţioasă, propria comodă fiind aşezată din nou în locul iniţial, astfel pusă încît, în palida lumină a nopţii, Nell să poată vedea fotografia părinţilor, ori de cîte ori se trezea.

Acea fotografie îi evoca amintiri, dar, din fericire, erau nişte amintiri frumoase. Înainte de începerea şcolii, părinţii o luaseră în cîteva călătorii, în America de Sud. Îşi amintea vag cum stătuse de vorbă cu băştinaşii din sătucuri uitate de lume şi se jucase cu copiii acestora. De obicei, jocul lor consta din învăţatul reciproc de cuvinte, reprezentînd părţi ale corpului, precum nasul şi urechile, ochii şi dinţii.

Nell înţelese faptul că îşi amintea de acele vremuri, pentru că în prezent avea o senzaţie asemănătoare, aceea de a fi pe un tărîm străin, a cărui limbă era actualmente nevoită să o înveţe. De data aceasta însă diferenţa constă în faptul că nu mai am o mamă şi un tată, care să aibă grijă de mine tot timpul, ajutîndu-mă să nu dau de necaz.

De cîteva ori, la trezire, îi revenise în minte imaginea lui Dan Minor. O percepuse ca pe o secvenţă liniştitoare, pentru că şi el era un călător, un alt supravieţuitor al unei copilării nefericite, un alt suflet aflat într-o disperată căutare de răspunsuri.

În acea dimineață, la o ceaşcă de cafea, Nell se hotărî să deschidă pachetele şi să numere banii aduşi cu forța la ea, de către Lisa Ryan, cu o scară în urmă. Femeia spusese că erau cincizeci de mii de dolari, bătuți pe muchie. Ar fi cazul să verific suma, se gîndi Nell.

Pachetele erau grele şi Nell a trebuit să depună un efort considerabil ca să le aducă pînă pe masa din sufragerie. Ea desfăcu meticulos nodurile sforii, observînd firul verde din aceasta. Hîrtia maro îi aminti de copilărie, cînd părinții ei trimiteau pachete prietenilor din întreaga lume.

Sfoară şi hîrtie de împachetat.

Nell nu dădu atenție unei senzații neplăcute care i se instalase în subconştient, continuînd cu deschiderea primei cutii şi uitîndu-se la şirurile de bancnote îngrijit aşezate, prinse cu elastic.

Înainte de a începe numărătoarea banilor, femeia verifică cu de-amănuntul cutia. Aceasta avea dimensiunile uneia folosite la împachetarea unui taior de damă. Pe cutie nu se afla înscrisă nici o firmă şi nici o specificare a produsului al cărui ambalaj fusese inițial. Era sigură că acel tip de cutie fusese ales cu multă atenție. Era limpede că cineva a dorit să nu poată fi identificată proveniența cutiei.

Îşi mai turnă nişte cafea şi porni calculatorul. După ce numără şi renumără fiecare pachet de bani, Nell introduse valoarea totală în calculator. Prima cutie conținea exact douăzeci şi opt de mii de dolari, majoritatea în bancnote de cîte cincizeci.

Desfăcînd-o şi pe cea de-a doua, observă că în aceasta se aflau bancnote ceva mai uzate şi, în majoritate, de valori mai mici, de cîte cinci, zece, douăzeci şi cincizeci de dolari. Puține bancnote de cîte o sută de dolari, se gîndi Nell. Cel care s-a ocupat de această operațiune a fost suficient de abil ca să ştie că nişte bancnote impecabile de cîte o sută, aflate în mîna unei persoane ca Jimmy Ryan, ar fi atras atenția.

Întreaga sumă din cea de-a doua cutie se ridica la exact douăzeci şi două de mii de dolari. Suma totală din cele două cutii nu era cu nici un singur cent mai mică decît cei cincizeci de mii de dolari care, probabil, îi fuseseră promişi lui Jimmy, drept răsplată pentru ceea ce fusese nevoit să facă, pentru a-i merita, se gîndi Nell. Dar de ce nu o fi cheltuit nimic din ei? Se simţea atît de vinovat, încît n-a suportat să îi atingă?

Închipuindu-şi ceea ce ar fi putut simţi Jimmy Ryan, Nell îşi aminti că, în Biblie, după răstignirea lui Iisus pe cruce, Iuda, copleşit de vină, încercase să dea înapoi cei treizeci de arginţi cu care fusese plătit ca să-l trădeze pe Hristos.

Şi s-a spînzurat după aceea, se gîndi Nell, punînd la loc banii în cea de-a doua cutie. Oare Jimmy Ryan dorise şi el să se sinucidă?

Deodată, Nell realiză că mai văzuse undeva acelaşi gen de hîrtie groasă şi sfoară cu fir verde. În sertarul cu documente al lui Winifred Johnson.

66

Toată noaptea Lisa Ryan se zvîrcolise în pat, fără a izbuti să adoarmă, ascultînd bine cunoscutele zgomote nocturne, venind de afară. Unele dintre acestea erau liniştitoare, aproape plăcute, precum acela al vînticelului care adia în frunzele arţarilor din curtea de vizavi. Dar auzise şi zgomotul făcut de vecinul de alături, care era barman şi îşi parcase maşina pe alee, la o oră tîrzie din noapte, apoi pe cel al mărfarului care trecea pe calea ferată din apropiere.

Pe la cinci dimineaţa, Lisa renunţă să mai încerce să doarmă. Se ridică din pat şi îşi puse halatul. Legîndu-şi cordonul, femeia

îşi dădu seama că slăbise foarte mult, în scurtul interval de timp care trecuse de la moartea lui Jimmy.

E şi asta o modalitate de a slăbi, se gîndi ca cu tristeţe.

Lisa nu avea nici cea mai mică îndoială că, după ce Nell MacDermott va vorbi cu detectivii numiţi în acel caz, aceştia se vor grăbi să o viziteze şi pe ea din nou. În cele cîteva luni de lucru la Sam Krause, Jimmy fusese implicat în diverse proiecte. Femeia încercă să recapitulcze în minte şantierele pe care lucrase şi perioadele respective de timp. Poate că în felul acesta ar fi fost în stare să le spună detectivilor exact unde muncea, cînd i s-a declanşat puternica depresie.

Era sigură că şantierul cu pricina reprezenta cheia pentru ceea ce făcuse Jimmy, sau pentru ceea ce se abţinuse să facă, lucru pentru care fusese nevoit să se lase mituit.

Coborînd scările, Lisa îi verifică pe copii. Kyle şi Charley dormeau buştean, în paturile suprapuse.

În palida lumină a zorilor, femeia le privi feţele. Maxilarul lui Kyle vădea primele semne ale adolescenţei. El va fi mereu slab, ca toţi cei din familia mea, gîndi Lisa.

Charley avea o constituţie mai robustă. Va fi înalt şi solid, asemeni lui Jimmy. Amîndoi băieţii moşteniseră părul roşcat şi ochii căprui ai tatălui.

Kelly dormea în cel mai mic dormitor – un măreţ dulap de haine, cum îl denumise Jimmy. Corpul ei firav era ghemuit cu genunchii la gură, într-o poziţie fetală. Obrazul îi era acoperit de lungi şuviţe de păr blond, care îi ajungeau pînă peste umeri.

Sub pernă se afla, acoperit pe jumătate, jurnalul ei intim. Scria în el în fiecare seară, începîndu-l ca pe o temă pentru şcoală, continuîndu-l apoi ca pentru ea. „Este personal", spusese în mod serios, „iar profesoara ne-a zis că toţi cei din familie trebuie să ne respecte intimitatea."

Cu toții juraseră să nu-l citească, însă Jimmy, devenit bănuitor după privirile pline de subînțeles dintre Kyle și Charley, îi făcuse o cutie-seif, care fusese așezată pe comoda ei. Aceasta avea două chei. Pe una o purta Kelly la gît, atîrnată de un lanț. Pe cealaltă o păstra Lisa în propria comodă, pentru cazul în care s-ar fi pierdut prima.

Kelly îi ceruse Lisei promisiunea solemnă că nu va folosi cheia ca să-i deschidă cutia în lipsă, iar mama nu o deschisese niciodată.

Dar acum, privindu-și fetița dormind, Lisa știa că, foarte curînd, avea să-și încalce jurămîntul.

Și asta nu numai pentru că ar fi vrut să știe ce anume gîndea și simțea minunata „fată a tatei".

Avea să o deschidă și pentru a afla ceea ce a scris Kelly – mereu atentă și sensibilă la stările sufletești prin care treceau ceilalți – despre Jimmy, atunci cînd acesta căzuse în depresie.

67

Dan Minor sosise devreme la spital, joi dimineață. A avut trei operații consecutive, prima începînd la ora șapte. Pe urmă s-a bucurat să externeze un pacient de cinci ani, care stătuse în spital timp de o lună.

Pusese foarte bucuros punct mulțumirilor călduroase ale părinților.

– Luați-l repede de aici. Surorile vor să semneze o cerere, pentru a-l adopta.

– Eram sigură că varămîne desfigurat, spusese mama copilului.

– A, va avea el cîteva amintiri, care însă nu-l vor împiedica să fie asaltat de fete, peste zece sau doisprezece ani.

La ora unu, Dan a reuşit să mănînce în grabă un sandviş şi să bea o cafea, în sufrageria medicilor. A profitat de ocazie şi pentru a-i telefona lui Cornelius MacDermott, ca să vadă dacă se mai aflase ceva nou în legătură cu mama lui. Ştia că nu puteau exista şanse – trecuse mai puţin de o zi –, însă nu rezistă tentaţiei. Dar probabil că a plecat deja, să ia prînzul, se gîndi Dan, în timp ce forma numărul.

Liz Hanley răspunse încă de la primul apel.

– Este în biroul lui, doctore, îi spuse secretara, dar trebuie să te previn. Nu poţi să-i intri-n voie nicicum astăzi, aşa încît, dacă o să te cam repead, să nu i-o iei în nume de rău.

– Pot să nu vorbesc cu el tocmai acum.

– Ba da. Dar te rog să aştepţi puţin. Vorbeşte pe cealaltă linie. Nu durează mult. Îţi fac legătura de cum termină.

– Liz, înainte să închizi, spune-mi cum te simţi astăzi. Nu ştiu dacă-ţi dai seama, dar ieri ai avut un uşor şoc.

– A, mi-e bine acum, dar cu siguranţă că a fost un mare şoc pentru mine ceea ce am trăit ieri. Doctore, te rog să mă crezi cînd îţi spun că Bonnie Wilson este o clarvăzătoare foarte dotată. De asta sînt absolut sigură că am văzut... Lasă, nu intru în detalii acum.

Dan îşi dădu seama, din schimbarea bruscă a tonului lui Liz Hanley, că femeia trecuse prin ceva tulburător şi că nu voia să-i spună ce anume fusese.

– Păi, dacă te simţi bine acum...

– Mă simt bine. A, stai puţin, doctore. Domnul meu tocmai a intrat în birou la mine.

Dan o auzi spunînd:

– Este doctorul Dan, domnule parlamentar.

După o pauză Dan auzi glasul tunător al lui Cornelius MacDermott.

– Liz este la fel ca şi Nell. Atunci cînd mă ia cu „domnule parlamentar" înseamnă că e supărată pe mine. Ce mai faci, doctore?

– Bine, Mac. Am telefonat ca să-ţi mulţumesc pentru amabilitatea dumitale de ieri.

– Auzi, am dat cîteva telefoane de dimineaţă, şi i-am pus pe oameni să verifice la arhivă. Dacă va fi ceva de găsit despre mama ta, atunci ei sigur vor găsi. Nu ştiu dacă ţi-a spus Liz, însă eu am o problemă.

– M-a atenţionat că eşti supărat.

– E prea puţin spus. Ai fost să iei cina împreună cu Nell, alaltăieri seara. Ţi-a spus cumva că vrea să candideze pentru locul meu?

– Da. Şi mi-a mai spus că de-abia aşteaptă.

– Auzi, mi-a telefonat acum o jumătate de oră, ca să-mi spună să le transmit şefilor de la partid faptul că nu mai vrea să candideze.

Dan rămase uluit.

– Dar de ce s-a răzgîndit? E bolnavă cumva?

– Nu, însă a început să creadă că ar fi posibil să se fi întîmplat lucrurile puse pe seama decedatului ei soţ, Adam Cauliff, sau cel puţin a asistentei lui, ceea ce are legătură cu scandalul de mituire despre care ai citit în presă.

– Dar Nell n-are nici o treabă cu toată tărăşenia asta.

– În politică, totul se leagă. Eu i-am sugerat totuşi să nu ia încă o hotărîre definitivă. Să-şi amîne decizia, cel puţin pînă săptămîna viitoare.

Dan îndrăzni să întrebe:

– Ce fel de om era Adam Cauliff, Mac?

– Era fie un om de afaceri viclean – chiar fără nici un fel de scrupule –, fie unul care n-a reuşit să intre în joc. Probabil că nu

vom afla niciodată cum era în realitate. Însă de un lucru sînt absolut sigur. Adam nu era cîtuşi de puţin un bărbat potrivit pentru nepoata mea.

68

După ce vorbise la telefon cu Mac, Nell formă numărul detectivului Sclafani, dar întrerupse imediat legătura. Înainte de a-l suna, se gîndi femeia, trebuia să meargă la biroul lui Adam, ca să ia sfoara şi hîrtia de împachetat, zărite în biroul lui Winifred.

Făcu un duş şi se îmbrăcă în pantaloni albi, cu o bluză cu mîneci scurte şi o jachetă albastră, din denim. În picioare îşi puse nişte sandale.

A cam venit vremea să mă tund, îşi zise Nell, pieptănîndu-se în stil franţuzesc. Dar, se opri brusc uimită de ceva ciudat, văzut în oglindă. Era propria expresie – faţa pe care o vedea părea a fi aceea a unei străine, fiind încordată şi îngrijorată. Cu siguranţă că momentele prin care trecea îşi cereau tributul. Trebuie făcut ceva cît de curînd, pentru că altfel voi ajunge o epavă, îşi spuse Nell.

N-aş prea vrea să dau cu piciorul ocaziei de a candida pentru Congres, recunoscu femeia în sinea ei. Mă bucur că Mac s-a răţoit la mine, ca să mai aştept pînă săptămîna viitoare pentru a lua o decizie definitivă. Poate voi afla ceva sigur pînă atunci. Poate că Adam n-a fost decît un naiv şi nu şi-a dat seama că pe sub nasul lui se întîmplau lucruri necurate.

Hîrtia de împachetat şi sfoara erau în sertarul cu dosarele lui Winifred – îşi amintea clar acest lucru. Mai ştia că Winifred era combinată cu un anume Harry Reynolds, deşi habar nu avea

cine putea fi acesta. Femeia lucrase pentru Walters şi Arsdale timp de douăzeci de ani, cu mult înainte de a ajunge şi Adam acolo. Pe parcursul acestei colaborări, oare a profitat ea de încrederea pe care i-a acordat-o Adam? El era nou venit la firmă, netestat şi neconfirmat, în timp ce ea cunoştea, şi pe faţă şi pe dos, toate treburile de pe-acolo, inclusiv ţiţele cele mai încurcate.

Pe cînd părăsea apartamentul, Nell se gîndea la banii aduşi cu forţa de către Lisa Ryan. Nu pot să-i las, pur şi simplu, pe masă, se gîndi femeia. Ştia că se comporta, în acel moment, puţin cam prea paranoic, dar i se părea că oricine ar fi intrat în încăpere şi ar fi privit înspre acele pachete şi-ar fi dat seama imediat ce anume conţineau.

Începe să înţeleg cum s-a simţit Lisa, cu treaba asta sub acoperişul ei, se gîndea Nell în timp ce ducea cutiile în camera de oaspeţi, aşezîndu-le pe podeaua dulapului de haine.

Costumele, jachetele, pantalonii şi sacourile lui Adam tot acolo erau. Rămase în uşa dulapului privindu-le. Acum, lucrurile acelea păreau a fi devenit nişte amintiri pline de reproş, pentru faptul că ea punea la îndoială integritatea omului care le purtase. Păreau a o certa, pentru îndoielile pe care le avea faţă de bărbatul care-i fusese soţ.

Nell îşi promise ca, înainte de sfîrşitul zilei, toate acele lucruri să fie împachetate şi gata de dus la magazinul de haine vechi, duminică dimineaţă.

Taxiul o luă la dreapta, spre sudul Central Park-ului, apoi la stînga, pe Bulevardul 7, spre birourile lui Adam. Cu o intersecţie înainte de a ajunge la destinaţie, trecură pe lîngă gardul şantierului viitoarei construcţii, ridicat în jurul ruinelor conacului Vandermeer. Nell deţinea acum clădirea îngustă şi dărăpănată de lîngă şantier, acea clădire atît de mult rîvnită de către Peter Lang.

Cea mult dorită de către Adam, se gîndi Nell deodată.

– Vreau să mă opresc aici, îi spuse ea şoferului.

Coborî la colţ, se întoarse şi rămase în faţa proprietăţii. Majoritatea clădirilor din zonă erau vechi, dar Nell putea sesiza începutul unei înnoiri, în imediata vecinătate. Vizavi se construiau apartamente, iar mai jos, pe stradă, se afla un semn care vestea ridicarea unui alt bloc de acest gen. Cînd s-a împrumutat pentru a cumpăra proprietatea, Adam îi spusese lui Nell că acea zonă era pe cale să devină o zonă imobiliară în plină dezvoltare.

Conacul Vandermeer se întinsese pe un teren destul de mare, dar proprietatea ei era acum o fîşie îngustă. Din clădire plecaseră deja toţi chiriaşii, construcţia arătînd dezolant. Desenele graffiti măreau şi mai mult efectul trist al exteriorului întunecat, din piatră.

Oare ce îşi dorea Adam să facă cu această proprietate? se întrebă Nell. De cîţi bani ar fi avut el nevoie ca să dărîme clădirea şi să construiască altceva în loc? Privind-o cu atenţie, femeia îşi dădu bine seama că unica valoare a acestei proprietăţi venea numai dintr-o posibilă anexare ulterioară la proprietatea Vandermeer.

Atunci, pentru ce şi-a dorit-o atît de mult Adam? continuă să se întrebe tînăra văduvă. Era un lucru ciudat, mai ales că, la data cumpărării, conacul Vandermeer era încă în picioare şi avea statutul de clădire protejată, ca monument istoric.

Oare Adam avusese vreo informaţie discretă, cum că acel statut urma a-i fi luat?

Era şi asta o posibilitate sinistră.

Nell se întoarse şi merse pe jos pînă la firma lui Adam. Cînd plecase de acolo, marţi, împreună cu detectivii, administratorul clădirii îi dăduse o cheie de rezervă pentru uşa din faţă. Intră în sediu, încercînd din nou un sentiment acut de nelinişte.

Merse la biroul lui Winifred și parcă o văzu acolo, stînd la masa de lucru, zîmbind umil ori de cîte ori intra cineva.

Nell rămase în fața biroului și își aminti foarte bine expresia lui Winifred – mereu îngrijorată, aproape rugătoare, de parcă i-ar fi fost teamă că va fi mustruluită.

Oare se prefăcea?

Trăgînd sertarul de sus al dulapului, scoase hîrtia maro de împachetat și sfoara. Își aduse și o sacoșă în care să le pună. Chiar fără să le compare, Nell știa că modelul de sfoară era identic cu cel folosit la pachetele cu bani.

Se afla acolo doar de cîteva minute, însă deja simțea că temperatura creștea din ce în ce mai mult. Iar mi se întîmplă, se gîndi femeia, simțind cum e cuprinsă de o senzație de dezorientare.

Trebuie să ies de aici imediat.

Nell închise violent sertarul, își luă sacoșa și ieși în grabă din zona de lucru a lui Winifred, intrînd din nou în recepție și apoi ajungînd la ieșire.

Puse mîna pe clanță și trase în disperare, dar ușa nu se clinti. Era blocată. Clanța i se părea acum fierbinte și Nell începu brusc să tușească. Dădu cu piciorul în ușă, simțind cum îi ard mîinile.

– S-a întîmplat ceva, domnișoară Cauliff? Iar s-a blocat? Administratorul clădirii apăruse ca din senin, împingînd ușor ușa cu umărul. Nell ieși, dînd buzna peste el și ajungînd pe treptele de la intrare. Aproape că nu-și mai simțea picioarele și se așeză pe ultima treaptă, acoperindu-și fața cu mîinile.

Iar mi se întîmplă, se gîndi femeia. Este un avertisment. Tusea i se mai calmă, însă continua să respire greu. Se uită la mîini. Bășicile pe care le simțea nu existau.

– Bănuiesc că vă impresionează cînd intrați în biroul soțului dumneavoastră, spuse administratorul plin de compasiune. Adică,

să ştiţi că dînsul şi cu domnişoara Johnson nu vor mai veni aici niciodată.

Revenind acasă, Nell găsi pe robotul telefonic un mesaj de la Dan Minor:

„Nell, tocmai am vorbit cu Mac. Vom fi buni prieteni. Bunicul tău a pus deja oamenii la treabă, să cerceteze arhivele, pentru a descoperi eventuale informaţii despre mama mea. Te sun mai tîrziu, ca să văd dacă eşti liberă să cinăm împreună."

Încă zdruncinată, Nell ascultă din nou mesajul, ceva mai liniştită acum de nota de îngrijorare pe care o desluşise în glasul lui Dan. Probabil că Mac îi spusese ceva.

Văzu cartea de vizită a lui Jack Sclafani, rămasă lîngă telefon. Îi formă din nou numărul, de data aceasta nemaiîntrerupînd legătura. Bărbatul răspunse chiar de la primul apel.

– Trebuie să ne întîlnim imediat acasă la mine. Prefer să nu-ţi dau nici un fel de amănunte, prin telefon.

– Ajungem într-o oră, îi promise detectivul.

Încercînd să-şi alunge din minte clipele înspăimîntătoare trăite la biroul lui Adam, Nell intră în camera de oaspeţi şi începu să golească dulapul de haine. Pe cînd scotea sacourile, costumele şi pantalonii de pe umeraşe, femeia se gîndea la Adam, care, deşi tînăr, se îmbrăca foarte clasic. Culorile lui erau bleumarinul, negrul şi bejul. Îşi aminti cum, în urmă cu un an, deşi îi spusese să-şi cumpere un sacou de vară, verde închis, Adam îşi mai achiziţionase încă unul bleumarin.

I-am spus atunci că seamănă cu un alt sacou. De fapt, semăna chiar cu ăsta de-aici.

Dar, ţinîndu-l în mînă, Nell realiză că nu era deloc aşa. Era invers. Acesta era chiar cel nou – îşi putea da seama după greutatea hainei. Femeia se uita la sacou, uimită. Pe ăsta am vrut

să i-l dau lui Winifred, ca să i-l ducă atunci. Ăsta este sacoul pe care îl dezbrăcase. Cu celălalt i-ar fi fost prea cald.

A, da, desigur! se gîndi Nell, amintindu-şi brusc felul în care se petrecuseră lucrurile. În acea ultimă noapte, Adam se schimbase aici şi îşi lăsase pe pat hainele cu care intenţiona să se îmbrace a doua zi. După ceartă, a ieşit grăbit pe uşă, iar eu i-am pus servieta în birou şi sacoul în dulap. Haina pe care i-am dat-o lui Winifred nu era cea pregătită de el, ci era cealaltă, cea groasă.

Dacă ar fi supravieţuit, probabil că s-ar fi bucurat de greşeala mea, se gîndi Nell. Temperatura a scăzut mult, pe tot parcursul acelei zile, şi a plouat foarte tare.

Nell începu să împăturească sacoul, ca să-l pună în cutie, apoi avu o ezitare. Îşi aminti de faptul că, la cîteva zile după moartea soţului, simţindu-se deznădăjduită, ea îmbrăcase sacoul acela, dorind să simtă prezenţa lui Adam. Acum mă comport de parcă n-aş mai vrea să-l dau de pomană, se gîndi tînăra văduvă.

În antreu se auzi bîzîitul interfonului. Nell ştia că sînt detectivii Jack Sclafani şi George Brennan, care urcau acum cu liftul.

Nell puse haina bleumarin pe spătarul unui fotoliu. Mă gîndesc mai tîrziu dacă să o păstrez sau nu, îşi zise femeia, grăbindu-se din ce în ce mai emoţionată să le deschidă detectivilor.

69

Atunci cînd vorbise la telefon cu dr. Dan Minor, Cornelius MacDermott nu îi spusese acestuia că unul dintre telefoanele date de Liz, în încercarea de a afla unde putea fi mama lui, a fost şi la biroul Morgii.

Liz aflase că în ultimul an fuseseră îngropate, pe terenul rezervat săracilor, cincizeci de cadavre neidentificate – treizeci şi două ale unor bărbaţi şi optsprezece ale unor femei.

La cererea funcţionarului de acolo, Liz îi transmisese, prin fax, fotografia, prelucrată pe computer, a lui Quinny, precum şi datele ei fundamentale.

După-amiază, Liz primi un telefon de la Morgă.

– S-ar putea să avem un indiciu, rosti, laconic, cu un glas sec, funcţionarul.

70

Jack Sclafani şi George Brennan se aşezară, împreună cu Nell, în sufragerie. Aduseseră acolo cutiile cu bani şi le puseseră pe masă, le deschiseseră şi confirmaseră şi ei suma.

– Nu primeşti cincizeci de mii de dolari numai ca să te faci că nu vezi, spuse Sclafani. Pentru suma asta, Jimmy Ryan a ştiut şi a trecut sub tăcere foarte multe lucruri.

– M-am gîndit şi eu la asta, spuse Nell încet. Şi cred că ştiu şi cine i-a dat banii.

Femeia aduse ghemul de sfoară şi colile de hîrtie pe masă, lîngă bani.

– Astea provin din biroul lui Winifred Johnson. Le-am observat marţi, atunci cînd am fost acolo, împreună cu voi.

Brennan compară sfoara din ghem cu cea folosită la împachetatul cutiilor cu bani.

– Le va studia şi laboratorul, însă aş putea să jur că cea întrebuinţată la pachete provine din ghemul ăsta.

Sclafani compara hîrtia maro, de împachetat.

– Sînt de părere că şi astea se potrivesc, dar laboratorul va avea ultimul cuvînt.

– Sper că înţelegeţi faptul că, dacă Winifred Johnson l-a mituit pe Jimmy Ryan, asta nu înseamnă neapărat că soţul meu ar fi trebuit să fie şi el implicat sau măcar la curent cu ceea ce s-a întîmplat, spuse Nell, cu o convingere pe care era sigură că nici ea nu o avea.

Sclafani se uită la Nell, care stătea aşezată în faţa lui.

Nu ştie nici ea, sărăcuţa, ce să mai creadă, se gîndi bărbatul.

Femeia este cinstită cu noi şi a convins-o şi pe Lisa Ryan că singura soluţie o reprezintă predarea banilor la poliţie.

Şi noi trebuie să fim cinstiţi cu ea.

– Domnişoară MacDermott, poate că e cam exagerat spus, dar noi avem un martor, un băieţel de opt ani. Se pare că acesta ar fi văzut pe cineva sărind în apă, de pe iaht, chiar cu cîteva momente înainte de a avea loc explozia.

Nell se uită mirată la detectiv.

– Şi ar fi posibil aşa ceva?

– Domnişoară MacDermott, orice este posibil. Dacă este probabil? Nu. În partea aceea a portului, curenţii sînt foarte periculoşi. Dacă un înotător bun ar fi putut ajunge la ţărm, fie la Staten Island, fie la Jersey? S-ar putea.

– Şi credeţi că băiatul acela a văzut cu-adevărat pe cineva?

– Amănuntul care se potriveşte ar fi că, în desenul făcut de copil, înotătorul acela, îmbrăcat în costum de scufundări, avea în mînă o poşetă de damă. Realitatea este că noi chiar am găsit poşeta lui Winifred, însă n-am comunicat presei acest lucru, deci copilul n-avea de unde şti lucrul acesta, decît dacă într-adevăr ar fi văzut ceva – sau dacă ghiceşte bine. Mai sînt şi alte elemente pe care le avem şi pe care dumneavoastră le cunoaşteţi sau nu. Sclafani tăcu; ştia că acum urma partea cea mai grea. Ştim, din

testele ADN efectuate pe rămăşiţele umane descoperite, că Sam Krause şi Jimmy Ryan sînt cu certitudine morţi. Dar mai există celelalte două persoane, a căror moarte nu este deocamdată confirmată. Sclafani tăcu iar. Este vorba despre Winifred Jonhson şi Adam Cauliff.

Nell rămase într-o tăcere buimacă, cu o privire dezorientată.

– Mai există încă o posibilitate, domnişoară MacDermott, spuse Brennan. Altcineva – o a cincea persoană – s-ar mai fi putut afla pe iaht, ascunsă în camera motoarelor. Ştim, din cercetările efectuate, că acolo a fost pusă bomba.

– Însă, chiar dacă băiatul acela a avut dreptate şi a văzut ceva, spuse Nell, tot nu înţeleg pentru ce ar fi avut nevoie cineva de poşeta lui Winifred.

– Nu ştim sigur pentru ce, recunoscu George Brennan, deşi credem că avem răspunsul. Singurul obiect care ar putea avea vreo valoare, dintre cele găsite în poşetă, este o cheie de la o cutie bancară cu numărul 332.

– Şi nu puteţi merge la banca respectivă, ca să vedeţi ce se află în acea cutie?

– Nu putem, deoarece nu ştim ce bancă a emis cheia, aceasta neavînd vreo inscripţie. Dar asta vom face şi nu ne vom lăsa pînă nu o descoperim.

– Eu am o cutie bancară, spuse Nell. Dacă pierd cheia, n-aş putea suna la bancă pentru a ruga să-mi facă o alta?

– Ba da, îi răspunse Sclafani repede. Însă aveţi nevoie de o legitimaţie, iar semnătura dumneavoastră trebuie să fie în arhiva băncii. Şi vă va costa o sută şi douăzeci şi cinci de dolari, pentru ca lăcătuşul să vină să deschidă cutia şi să vă monteze o altă încuietoare, dîndu-vă o altă cheie.

– Deci, cheia găsită în poşeta lui Winifred nu îi poate folosi decît proprietarului cutiei?

– Da.

Nell îi privi.

– Era poşeta lui Winifred, iar femeia a fost campioană la înot, chiar dacă asta se întîmpla cu mult timp în urmă. Pereţii apartamentului ei sînt plini cu medalii de aur şi cu fotografii din concursuri. Înţeleg că asta s-a întîmplat demult, dar poate că Winifred şi-a menţinut antrenamentul.

– Vom verifica şi acest lucru. Ştim că era membră a unui club de sport şi că înota în fiecare zi în piscina clubului, înainte sau după serviciu. Sclafani ezită. Iertaţi-mă, dar trebuie să vă mai pun o întrebare şi sînt sigur că veţi înţelege de ce. Soţul dumneavoastră a fost şi el un bun înotător?

Nell medită o vreme şi rămase uimită cînd îşi dădu seama că nu cunoştea răspunsul. Nu se gîndise niciodată la aşa ceva, iar acum o deranja faptul că nu putea răspunde la întrebare. Iată un alt lucru pe care nu-l ştiu despre Adam, se gîndi femeia.

După o lungă pauză, Nell spuse:

– Cînd aveam cincisprezece ani, era cît pe ce să mă înec. De atunci nu mi-a trecut teama de apă. Am ieşit cu iahtul lui Adam doar de cîteva ori şi mi-a fost rău. Pot călători pe o navă mare, însă nu cu un iaht mic, cînd văd apa atît de aproape. Vreau să spun că nu vă pot răspunde la întrebare. Ştiu că Adam ştia să înoate, dar nu ştiu cît de bine.

Cei doi detectivi dădură din cap unul spre celălalt, apoi se ridicară în picioare.

– Vrem să mergem la doamna Ryan; sînt convins că înţelegeţi necesitatea de a descoperi sursa acestor bani. Dacă vorbiţi cumva cu ea, vă rugăm să o asiguraţi de faptul că vom face tot posibilul să nu dăm publicităţii numele soţului ei, în acest context.

– Îmi puteţi totuşi spune încă ceva? Nell se ridică în picioare şi se uită spre cei doi detectivi. Aveţi vreo dovadă zdrobitoare

că soțul meu a fost implicat în scandalul de mită sau de aranjare a licitațiilor?

– Nu, nu avem, îi răspunse rapid Brennan. Știm bine că Winifred Johnson era omul de legătură pentru transferul multor sume foarte mari de bani, poate chiar de ordinul milioanelor de dolari. Bazîndu-ne pe proba oferită de dumneavoastră, credem că domnișoara Johnson a fost aceea care a pregătit banii pentru Jimmy Ryan. Unii dintre cei care i-au dat bani lui Winifred au ieșit deja la iveală și cred că toți acești bani mergeau la Walters și Arsdale, însă pînă acum nu avem vreo dovadă în acest sens.

– Și am dreptate dacă îndrăznesc să cred că nu există nici o mărturie a faptului că Adam ar fi primit bani murdari? îi întrebă Nell.

Sclafani nu spuse nimic o vreme, apoi îi răspunse:

– Da, aveți dreptate. Nu știm ce rol a jucat soțul dumneavoastră, sau dacă a jucat vreun rol, în toată afacerea aceasta de la Walters și Arsdale. Winifred ar fi putut lucra pe cont propriu și ar fi putut urzi și singură un plan, ca să-și facă un cheag. Sau ar fi putut lucra împreună cu acel atît de misterios Harry Reynolds.

– Ce ziceți de Peter Lang? îi întrebă Nell.

Sclafani ridică din umeri.

– Domnișoară MacDermott, ancheta se află în derulare și nu a fost încă finalizată.

Într-un fel, aflase în ziua aceea ceva liniștitor, se gîndea Nell, închizînd ușa după detectivi. În altă ordine de idei, totuși, o sîcîia ceva. Sclafani, de fapt, a vrut să spună că nici unul nu fusese încă scos din cauză. Toți erau încă suspectați, inclusiv Adam.

Ceva mai devreme, Nell remarcase faptul că plantele de apartament dădeau semne evidente că ar fi avut nevoie de oarece îngrijire. Acum, femeia le luă din antreu, din camera de zi și din

sufragerie, ducîndu-le la bucătărie. Cu mişcări rapide, de expert, Nell le curăţă de frunzele uscate, le reîmprospătă pămîntul şi le stropi cu apă.

Parcă le vedea revenind la viaţă. Sufercaţi de sete, le spuse Nell în gînd, în timp ce îşi aminti un lucru. Chiar înainte de a face cunoştinţă cu Adam, mă ocupam într-o zi de florile astea şi mi-am dat seama că mă simţeam precum ele. Eram secată, din punct de vedere emoţional. Mac şi Gert avuseseră o gripă rebelă. Am realizat atunci că, dacă li se va întîmpla ceva rău, eu voi rămîne cu totul singură pe lume.

Ştiam că aveam mare nevoie să fiu iubită, tot aşa cum florile astea aveau atîta nevoie de apă acum.

Aşa că m-am îndrăgostit. Dar de ce anume m-am îndrăgostit eu? se întrebă Nell. Poate că m-am îndrăgostit de iubire, pur şi simplu ... Nu era şi o melodie cu nişte cuvinte în sensul ăsta?

Mereu am simţit dispreţ faţă de Winifred, se gîndi Nell. Mă purtam frumos cu ea, însă o consideram un salahor credincios. Acum am ajuns să cred că, sub acea mască umilă şi sub exteriorul acela binevoitor, sălăşluia o cu totul altă persoană. Dacă şi-ar fi dorit iubire şi ar fi întîlnit pe cineva care să o facă să se simtă iubită, cine ştie cît de departe ar fi ajuns, ca să-i facă pe plac bărbatului respectiv – şi să-l păstreze?

Eu am renunţat la cariera politică, numai ca să-i fac pe plac lui Adam. Acesta a fost sacrificiul meu de iubire.

Nell termină cu plantele şi începu să le reaşeze prin apartament. Deodată, luă una şi o puse înapoi, pe barul din bucătărie. Nu recunoscuse niciodată acest lucru, nici măcar faţă de ea însăşi, dar adevărul era că de la început nu-i plăcuse acea plantă agăţătoare, primită de la Adam, în urmă cu doi ani. O luă repede, o duse şi o abandonă lîngă ghenă. Vreunul dintre oamenii de serviciu poate că va fi încîntat să o aibă, îşi zise femeia.

Celelalte plante fură aşezate, fiecare la locul ei, pe pervazuri, pe măsuţă şi pe scrinul de Bombay, din antreu. Cînd a fost gata, Nell rămase în antreu şi se uită către camera de zi.

Adam dăduse unui artist fotograf să le copieze poza de la nuntă, drept cadou aniversar. Acel portret, cam prea mare, pentru gustul tinerei femei, era atîrnat deasupra şemineului.

Nell merse pînă acolo, luă rama şi o ridică din perete. Artistul fusese, cu o exprimare blîndă, mediocru. Nell avea un zîmbet lipsit de viaţă, iar surîsul lui Adam era şi el destul de inept. Sau poate că artistul era foarte bun şi prinsese ceea ce nici măcar aparatul de fotografiat nu reuşise? meditä Nell, ducînd portretul în debara şi schimbîndu-l cu o acuarelă a satului Adelboden, cumpărată cu ani în urmă, pe cînd se afla la schi, în Elveţia.

După ce atîrnă tabloul, femeia merse iar în antreu şi privi în jur. Îşi dădu brusc seama că, şi din camera de zi, şi din sufragerie, fusese eliminată orice urmă a lui Adam.

Apoi îşi aminti de haine şi hotărî că trebuie să termine şi treaba asta. Se reîntoarse în camera de oaspeţi. În numai un sfert de oră termină de împachetat costumele şi sacourile, în cutii.

Apoi dădu din nou cu ochii de sacoul bleumarin, care atîrna de spătarul fotoliului. Lui Nell îi reveni în minte altceva. Vara trecută, ieşise cu Adam într-o seară să ia cina în oraş. Climatizorul din restaurant fusese pus să funcţioneze pe o treaptă foarte rece, iar ea purta atunci o rochie fără mîneci.

Adam se ridicase, îşi scosese acest sacou şi i-l pusese pe umeri.

– Haide, îmbracă-l, insistase el.

Dar şi Adam avea o cămaşă cu mîneci scurte, iar eu i-am spus că în felul acela îi va fi lui frig. Însă soţul meu mi-a răspuns că nu-l deranjează, dacă o să-mi fie mie cald.

Era mare meşter în complimente, în cuvinte tandre, se gîndi Nell, luînd sacoul şi băgîndu-şi acum mîinile pe mîneci. Şi-l strînse în jurul corpului, încercînd să-şi aducă aminte de senzaţia de căldură şi linişte pe care o simţise, cînd Adam i-l dăduse să-l poarte, în acea seară.

Adam a purtat acest sacou, în acea ultimă noapte, îşi aminti Nell. Atingîndu-şi reverul hainei de faţă, se întrebă dacă ar mai fi putut simţi acum mirosul de Polo, apa de colonie folosită de soţul său. Poate că exista acolo vreun miros, însă nu era sigură.

Bonnie Wilson îi spusese că Adam dorea ca ea să-i dea de pomană hainele, pentru a-i ajuta pe alţi oameni. Se întrebă dacă nu cumva faptul că, pînă a o cunoaşte pe ea, el nu fusese deloc generos cu îmbrăcămintea lui pe care nu o mai folosea, ajunsese să-l resimtă, după moarte, ca pe un reproş.

Nell se hotărî atunci să dăruiască şi acel sacou, împreună cu toate celelalte haine. Atunci îşi băgă într-o doară mîinile în buzunarele sacoului, ca să vadă dacă nu cumva Adam îşi uitase ceva. El mereu îşi golea toate buzunarele, atunci cînd se dezbrăca, însă cum se gîndise că avea să îl poarte şi a doua zi, poate că îşi mai lăsase ceva în haină, aşa că Nell ştia că trebuie să verifice bine.

În buzunarul din stînga, femeia găsi o batistă frumos călcată. Buzunarul din dreapta era gol. Nell duse degetul în buzunarul de la piept al sacoului. Şi acela era gol.

Femei aplie haina, redeschise ultima cutie, şi îl puse acolo. Dădu să închidă capacul, cînd îşi aminti că acel sacou mai avea şi cîteva buzunare interioare. Şi pentru a fi sigură, îşi zise să le verifice şi pe acelea.

În partea dreaptă, în buzunarul interior al sacoului, se afla o punguliţă închisă cu un nasture. Era plată, dar Nell parcă simţi

ceva, la pipăit. Descheie nasturele, băgă degetele înăuntru şi scoase un pliculeţ din material plastic.

Iar în pliculeţ găsi o cheie de la o cutie bancară. Aceasta avea înscris numărul 332.

71

La ora trei, Lisa Ryan primi un telefon la serviciu, la care se aştepta şi de care se temea.

Detectivul Jack Sclafani îi ceru o întîlnire cînd va ajunge acasă, de la lucru.

– Venim de la domnişoara MacDermott, îi zise bărbatul.

Lisa trebui să vorbească la telefonul din biroul patronului.

– Înţeleg, răspunse femeia.

– Va trebui să vorbim deschis, o avertiză Sclafani. Ştiu că dumneata n-ai putut fi sinceră cu mine săptămîna trecută, atunci cînd au revenit copiii acasă.

– Am o prietenă care îi poate lua pe copii la cină. La şase şi jumătate este bine ?

– Bine.

Mimînd o veselie pe care nu o resimţea deloc, Lisa reuşi totuşi să încheie şi restul după-amiezei de lucru.

La sosirea detectivilor, femeia le deschise uşa şi, făcîndu-le semn spre o ceaşcă de cafea pe care o ţinea în mînă, le zise:

– Tocmai am făcut un ibric proaspăt. Vreţi să beţi?

Era doar o invitaţie formală, însă Jack Sclafani o acceptă, deşi nu-i prea plăcea să bea cafea fără să mănînce. Îşi dăduse seama că, în ciuda afişatei amabilităţi cu care îi întîmpinase, Lisa

Ryan era foarte speriată şi adoptase o atitudine defensivă. Trebuia s-o liniştească, pentru că-şi dorea ca femeia să-i perceapă ca pe nişte prieteni.

– Eu n-aş fi intenţionat să spun da, însă miroase prea bine, ca să refuz, îi răspunse şi Brennan, zîmbind.

– Lui Jimmy îi plăcea cum făceam cafeaua, spuse Lisa, luînd ceştile din raft. Zicea că o farmec. Cu toţii facem cafeaua la fel. Cred că el era subiectiv.

Îşi duseră cafelele în camera de zi. Sclafani observă imediat faptul că pe masă nu se mai afla macheta casei de vis.

Lisa îi urmărise direcţia privirii.

– Am depozitat-o în altă parte, îl lămuri femeia. Ne era greu să o tot vedem.

– Înţeleg.

Ceea ce am găsit scris în jurnalul intim al lui Kelly, m-a făcut să scot de-aici macheta aia, se gîndi Lisa.

„De fiecare dată cînd mă uit la casa de vis a mamei, îmi amintesc cum tata m-a lăsat să-l privesc atunci cînd a făcut-o. Îmi zicea că este secretul nostru, că este cadoul lui pentru mama, de Crăciun. N-am spus nimănui. Mi-e tare dor de tata. Mi-e dor de clipele în care speram că urma să locuiesc în casa de vis, mai ales în camera pe care tata urma să o construiască pentru mine."

Mai exista şi un alt secret pe care-l scrisese Kelly în jurnal, secret pe care Lisa ştia că va trebui să-l împărtăşească detectivilor. Se hotărî să nu aştepte ca ei să-i pună întrebări.

– Cred că aţi spus amîndoi că aveţi copii, începu femeia. Dacă vouă vi s-ar întîmpla ceva, nu cred că v-aţi dori ca ei, sau oricine altcineva, să vă judece după o greşeală care v-a fost impusă de către alţii.

Se uită la cei doi detectivi. Privirile lor erau compătimitoare şi înţelegătoare. Lisa se rugă la Dumnezeu ca ei să nu se prefacă,

să nu fie cumva la mijloc doar o şmecherie profesională, destinată a o face să creadă că înţelegeau ceea ce s-a întîmplat cu Jimmy.

– Vă spun tot ce ştiu, continuă Lisa, dar vă implor să nu amestecaţi şi numele lui Jimmy în această anchetă. Cutiile cu bani erau sigilate. Dacă îmi dau bine seama, cred că cineva l-a rugat să i le păstreze la loc sigur, iar el nici nu a ştiut ce se afla depozitat în ele.

– Doar nu crezi acest lucru, Lisa, spuse Jack Sclafani.

– Nu mai ştiu ce să cred. Dar ştiu sigur că, dacă Jimmy ar fi ştiut ceva despre construcţiile de proastă calitate, de pe vreun şantier, el ar fi vorbit pînă la urmă.

– I-ai spus domnişoarei MacDermott că ai găsit cutiile sigilate în dulapul soţului tău ? întrebă Brennan.

– Da. Dulapul cu documente se află în atelierul lui. Mă uitam prin el, după ceva acte pe care ar fi trebuit să le păstrez, de exemplu declaraţiile pe venitul global. Pe buzele Lisei apăru un uşor zîmbet. Cînd eram mică am auzit povestea mătuşii mele, care a găsit o poliţă de asigurare, în biroul unchiului meu, poliţă despre care nu avusese cunoştinţă. Avea o valoare de douăzeci şi cinci de mii de dolari, ceea ce însemna foarte mult, în 1947. Lisa tăcu şi se uită la mîini, tot încleştîndu-şi şi descleştîndu-şi degetele în poală. N-am găsit eu o poliţă de asigurare jos, dar am găsit în schimb pachetele astea.

– Ştii cumva de unde provin?

– Nu. Dar cred că bănuiesc care a fost momentul în care Jimmy a făcut ceva ca să-i primească – 9 septembrie, anul trecut.

– De unde poţi fi chiar atît de sigură?

– Din jurnalul fiicei mele. Lisa ezită. Îşi încordă mîinile. Vai, Doamne, ce fac oare? I-am jurat lui Kelly să nu-i citesc jurnalul.

Iar îşi va pune acum lacăt la gură, se gîndi Jack Sclafani.

– Lisa, zise detectivul, ai dreptate cînd spui că şi noi doi avem

copii. Nu dorim să facem rău unui copil, aşa cum nu doreşti nici tu. Dar, te rog, spune-ne ce anume a scris Kelly, legat de data de 9 septembrie, precum şi de ce crezi tu că este atît de important. După aceea, plecăm, îţi promit.

Cel puţin pentru moment, îşi spuse Brennan, uitîndu-se la partenerul său. Parcă ar dădăci-o. Dar e bine că, de fapt, el este sincer.

Lisa vorbi, cu capul plecat.

– După ce am citit jurnalul, mi-am amintit faptul că joi, pe 9 septembrie, Jimmy a venit tîrziu acasă. Atunci lucra pe un şantier, aproape de Strada 100, în partea de vest a oraşului. Cred că era un proiect de renovare a unei clădiri de locuinţe. Înainte de a ajunge acasă, am primit un telefon de la cineva care a cerut să vorbească cu Jimmy, spunînd că este foarte urgent, chiar întrebîndu-mă dacă nu are cumva şi telefon mobil. Lui Jimmy nu-i plăceau astfel de lucruri. Am întrebat persoana dacă pot să preiau eu mesajul.

– Era bărbat sau femeie?

– Bărbat. Avea un glas emoţionat şi cam lipsit de sonoritate.

Lisa se ridică în picioare şi merse la fereastră.

– Mesajul pe care m-a rugat să i-l transmit lui Jimmy a fost: „S-a anulat toată treaba". Mie îmi era aşa de teamă că asta ar fi putut însemna că soţul meu rămînea iar fără serviciu. Pînă la urmă, el a ajuns acasă pe la nouă şi jumătate şi i-am spus despre acel telefon. S-a supărat rău de tot.

– Cum adică „supărat"?

– S-a făcut pămîntiu şi a început să transpire. Apoi a dus mîna la piept. O clipă am crezut chiar că face infarct. Pe urmă, şi-a mai revenit şi mi-a zis că proprietarul îi ceruse să facă nişte modificări, pe care deja le operase şi asupra cărora nu mai putea reveni.

– Cum de îți amintești atît de bine episodul acesta?

– Pentru că fiica noastră, Kelly, a scris ceva în jurnal. Atunci, eu am crezut că Jimmy era înspăimîntat de faptul că-și putea pierde slujba. După acea seară, nu m-am mai gîndit deloc la asta. Îmi amintesc că m-am dus la culcare, cam la o oră după ce a ajuns Jimmy acasă. Soțul meu mi-a zis că vrea să mai bea o bere și să se relaxeze, apoi va veni la culcare. Kelly a scris în jurnalul ei că s-a trezit și a auzit televizorul funcționînd. S-a dus jos, pentru că ea dormea atunci cînd venise acasă Jimmy, și intenționa, dacă tot se trezise, să-i spună noapte bună.

Lisa merse la un birou, de unde luă o bucată de hîrtie, dintr-un sertar.

– Am copiat, din jurnal, însemnarea asta, datată 9 septembie: „M-am așezat în poală la tata. Era așa de tăcut. Urmărea știrile. Pe urmă, dintr-o dată, a început să plîngă. Am vrut să fug după mama, însă el nu m-a lăsat. Pe urmă, mi-a zis că n-are nimic și să rămînă secretul nostru faptul că este trist. Mi-a spus că era extenuat și că avusese o zi foarte grea la serviciu. M-a dus înapoi în pat, iar el a intrat în baie. L-am auzit cum vomită, așa încît eu cred că avea vreo gripă."

Lisa împături și rupse cu hotărîre bucata de hîrtie.

– Eu nu cunosc legile, dar știu că, la tribunal, așa ceva nu se acceptă ca probă. Dacă aveți vreo urmă de bun-simț, nu veți face public ceea ce ați auzit acum. Însă, părerea mea este că treaba descrisă de Jimmy ca fiind prea tîrziu ca s-o mai anuleze reprezintă miezul problemei acesteia cu banii și cu mita. Cred că renovarea clădirii de locuințe, la care lucra Jimmy pe 9 septembrie, anul trecut, ar trebui verificată.

După cîteva minute, detectivii plecară. O dată ajunși în mașină, Sclafani zise:

– Te gîndești și tu la același lucru ca și mine?

– Bineînțeles. Trebuie să găsim o înregistrare cu toate știrile de seară, de pe 9 septembrie, pentru a vedea dacă ceva legat de ele ar putea avea vreo conexiune și cu mita cea mare, primită de către Jimmy Ryan.

72

Domnișoara Nell MacDermott la telefon, domnule. Tonul din vocea secretarei parcă cerea scuze. I-am zis că sînteți ocupat, dar insistă să preluați legătura. Ce să-i spun?

Peter Lang ridică o sprînceană și se gîndi o clipă, privind peste birou la consilierul său, Louis Graymore, cu care avea treburi importante de discutat.

– Preiau telefonul, spuse el.

Discuția cu Nell a fost scurtă. După ce puse receptorul jos, Lang zise :

– Ce surpriză. Vrea să ne întîlnim imediat. Ce părere ai despre asta, Lou?

– Cînd v-ați întîlnit, zilele trecute, n-ai spus tu că aproape te-a dat afară? Și ce i-ai răspuns?

– I-am spus că poate să vină imediat. Ajunge aici în douăzeci de minute.

– Vrei să rămîn și eu?

– Nu cred că e cazul.

– I-aș putea aminti în treacăt, cu toată politețea cuvenită, faptul că familia ta a susținut campaniile bunicului ei, încă dinainte de a vă fi născut voi, se oferi avocatul.

– Nu e bine. Eu am încercat să-i sugerez că i-aș susține candidatura, în cazul în care mai candidează. Și n-am întîlnit niciodată, în viața mea, o atît de glacială reacție.

Graymore se ridică în picioare. Cu părul său argintiu şi monden, acesta fusese consilierul-şef, pentru probleme imobiliare, al tatălui lui Lang, cum era acum şi al lui Peter.

– Aş vrea să-ţi spun, Peter, că ai făcut o greşeală tactică atunci cînd ai ascuns scopul terenului Kaplan. Graymore tăcu. Cu unele persoane este mai bine să fii cinstit.

Poate că Lou are dreptate, se gîndi Peter, atunci cînd, nu la mult timp după aceea, secretara o invita înăuntru pe Nell. Deşi era îmbrăcată în haine obişnuite, de fiecare zi, cu o jachetă din denim şi pantaloni, aceasta avea o ţinută care trăda o înaltă clasă. O consideră şi foarte frumoasă, observîndu-i buclele care-i încadrau faţa.

Pînă şi cei mai sus-puşi musafiri ai lui comentau de obicei vederea superbă pe care o avea din birou, ca şi mobilierul rafinat. Avea însă sentimentul că Nell nici măcar nu observase ceva – priveliştea, mobilierul, tablourile scumpe.

Lang îi indică secretarei, printr-o mişcare discretă a capului, să o conducă pe Nell la fotoliile de lîngă fereastra care dădea înspre rîul Hudson.

– Trebuie să vorbesc ceva cu tine, spuse Nell dintr-o dată, aşezîndu-se.

– Pentru asta ai şi venit, nu? replică bărbatul, zîmbind.

Nell scutură nervoasă din cap.

– Peter, noi doi nu ne cunoaştem prea bine, deşi ne-am mai întîlnit de cîteva ori, de-a lungul timpului. Dar nu asta are importanţă acum. Ceea ce mă interesează este să ştiu cît de bine l-ai cunoscut tu pe soţul meu şi cum de m-ai mințit, acum cîteva zile, în legătură cu folosinţa comună a proprietăţii cumpărate de Adam, de la familia Kaplan.

Lou a avut mare dreptate, se gîndi Peter Lang. Cu femeia asta nu era deloc bine să minţi.

– Auzi, cu l-am întîlnit pe Adam de cîteva ori, pe cînd lucra la firma Walters şi Arsdale. Societatea mea s-a ocupat de nişte proiecte de construcţie, împreună cu firma lor, mulţi ani la rînd.

– Te-ai putea pretinde prieten cu Adam?

– Nu. Sincer să fiu, nu. Eram cunoştinţe – şi punct.

Nell dădu din cap.

– Ce părere aveai tu despre el, ca arhitect? După cum l-ai elogiat, acum cîteva zile, s-ar fi putut crede că lumea a pierdut un adevărat geniu al arhitecturii mondiale.

Lang zîmbi.

– Nu cred că am exagerat, vorbind în felul ăsta, nu? Am vrut să-ţi spun că nu ne puteam folosi de proiectul lui pentru clădirea Vandermeer. La drept vorbind, n-am fost decît politicos, atunci cînd ţi-am spus că l-am fi folosit, dacă Adam ar fi trăit. Şi pentru că mi se părea evident faptul că soţul tău nu îţi comunicase că proiectul îi fusese respins, nu vedeam rostul de a-ţi aduce cu această veste neplăcută, după moartea lui.

– M-ai minţit şi atunci cînd mi-ai spus că nu doreai acea proprietate decît pentru o lărgire a spaţiului, spuse Nell sec.

Fără să-i răspundă, Lang se apropie de perete şi apăsă pe un buton. Din tavan apăru un ecran iluminat, pe care se afla o vedere panoramică a Manhattan-ului. Pe aceasta, clădirile şi proiectele, numerotate şi subliniate cu albastru, punctau peisajul, de la nord la sud, şi de la est la vest. La dreapta, o legendă cu litere aurii cuprindea lista cu numele şi amplasamentele diverselor proprietăţi.

– Cele subliniate cu albastru sînt proprietăţile Lang din Manhattan, Nell. După cum le-am spus şi detectivilor, care mai aveau puţin şi mă acuzau pe faţă că am pus o bombă pe iahtul lui Adam, aş fi interesat să obţin proprietatea Kaplan, pentru că acum avem un proiect uluitor şi dorim să-l punem în practică.

Nell se apropie de imaginea panoramică a Manhattan-ului pe care o privi cu atenție. Apoi, dădu din cap.

Peter Lang apăsă din nou pe buton, iar ecranul dispăru.

– Ai perfectă dreptate, spuse bărbatul încet. N-am fost sincer cu tine și îmi cer scuze pentru asta. Aș vrea să cuplez proprietatea Kaplan cu terenul Vandermeer, pentru că bunicul meu s-a așezat aproape exact pe acest teren, pe cînd era numai un biet imigrant de optsprezece ani, venit cu vasul din Irlanda. Aș dori să ridic acolo un soi de extraordinară clădire-turn, un fel de monument al celor realizate de către cele trei generații ale familiei Lang – bunicul, tatăl și eu însumi. Pentru asta am nevoie de terenul Kaplan.

Lang o privi pe Nell drept în ochi, concluzionînd:

– Însă, chiar dacă nu-l obțin, tot voi construi acel monument. Mai curînd sau mai tîrziu, tot va apărea o altă posibilitate, în zonă.

– Dar de ce n-ai cumpărat tu proprietatea Kaplan?

– Pentru că n-aveam ce face cu ea, dacă nu se ridica statutul de monument de patrimoniu istoric al conacului Vandermeer, iar acest lucru s-a întîmplat prea pe neașteptate.

– Și de ce crezi tu că a cumpărat-o Adam?

– Fie că a fost un mare vizionar, fie că cineva din Consiliul de Evaluare a vorbit neîntrebat despre schimbarea statutului acestui conac. Apropo, să nu crezi că nu se anchetează în prezent și acest lucru.

– Am remarcat faptul că Turnul Lang a intrat deja pe lista ta, rosti Nell arătînd spre peretele unde fusese ecranul. Probabil că erai destul de sigur că vei construi chiar pe acel amplasament.

– Speram, Nell, nu aveam de unde să știu sigur. În astfel de afaceri, trebuie mereu să pleci de la premisa că vei obține ceea ce-ți dorești. Nu se întîmplă așa întotdeauna, desigur, însă agenții imobiliari sînt niște optimiști incurabili.

Înainte de a pleca Nell îi mai adresă încă o întrebare lui Peter Lang.

– Cunoşti din întîmplare pe cineva cu numele de Harry Reynolds?

Femeia se uită cu mare atenţie la interlocutor, urmărindu-i reacţiile.

Lang părea nedumirit, apoi faţa i se lumină.

– Am cunoscut un Harry Reynolds, la Yale. Preda istoria medievală. Însă a murit, acum vreo zece ani. Nimeni nu-i spunea Harry. Dar de ce întrebi?

Nell înălţă din umeri.

– N-are nici o importanţă.

Bărbatul o însoţi pe Nell pînă la lift.

– Nell, tu eşti liberă să faci ce vrei cu proprietatea ta. Eu sînt asemenea unui jucător de base-ball, care se aprinde atunci cînd trebuie să lovească, dar atunci cînd loveşte nu pierde prea mult timp cu lamentările. Pentru a-şi menţine punctajul, el se gîndeşte deja la următoarea lovitură.

– Nu e o melodie identică aceleia pe care mi-ai fredonat-o, doar cu cîteva zile în urmă.

– De-atunci, multe s-au schimbat. Nici un petic de pămînt, din toată lumea asta, nu merită postura dezagreabilă de a fi chestionat de poliţie şi de a fi suspectat ca posibil asasin. Auzi, eu îmi menţin oferta de cumpărare a terenului Kaplan, care va fi valabilă pînă luni seara.

Peter Lang, nu cred că vei putea lua vreodată premiul pentru sinceritate, se gîndi Nell, pe cînd ascensorul cobora, de la ultimul etaj al clădirii, pînă în holul de la intrare. Şi mai eşti şi cam megaloman. În privinţa proprietăţii acelcia, nu cred nici o clipă că ai renunţat la ea. De fapt, sînt absolut convinsă că ţi-o doreşti aşa de mult, încît te chinuie. Dar n-are importanţă şi nici n-am

venit aici pentru asta. Aveam nevoie de un răspuns şi acum cred că-l am.

În străfundul sufletului, Nell era sigură că acum ştia tot ce avea nevoie să ştie în legătură cu Peter Lang. Avea o senzaţie de certitudine absolută, asemeni aceleia cînd părinţii ei îi vorbiseră.

Deşi era singură în lift, femeia rosti cu glas tare:

– Peter Lang, tu nu eşti un asasin.

73

Dan Minor aştepta cu nerăbdare şi, în acelaşi timp, se temea să-şi verifice robotul telefonic, la sfîrşitul fiecărei zile. Nu ştia din care pricină, faptul că îşi căuta cu îndîrjire mama era însoţit şi de sentimentul că, dacă i se va da de urmă, vestea n-ar fi fost una dintre cele mai bune.

Cînd a ajuns acasă joi, mesajul găsit din partea lui Mac era:

– Sună-mă, Dan. Este foarte important.

Din tonul grav, aproape sinistru, al lui Cornelius MacDermott, Dan îşi dădu seama de faptul că urmărirea lui Quinny încetase.

El era un chirurg ale cărui degete sigure călăuzeau cele mai delicate instrumente, în timpul unor grele operaţii în care cea mai mică mişcare greşită putea costa o viaţă. Însă, acele degete acum îi tremurau.

Era cinci fără un sfert, ora la care Dan îi spusese lui Mac că ajunge de obicei acasă. Cînd sună telefonul, bătrînul parlamentar nu mai aşteptă să răspundă Liz, ci ridică el receptorul.

– Am primit mesajul tău, Mac.

– Nu mi-e deloc uşor, Dan. Tu va trebui să faci ultima identificare, mîine dimineaţă, dar fotografia dată de tine se

potrivește cu cea făcută de ei unei femei fără adăpost, care a murit anul trecut, în luna septembrie. Datele de bază corespund, iar, în plus, i-a fost găsită, prinsă de sutien cu un ac, o fotografie identică aceleia pe care tu o purtai în permanență asupra ta.

Lui Dan i se puse un nod în gît.

– Ce i s-a întîmplat? Cum a murit?

Cornelius MacDermott ezită, înainte de a răspunde. „Nu știu dacă e bine să afle totul dintr-o dată."

– Locul în care stătea a luat foc. S-a sufocat.

– S-a sufocat! Doamne Dumnezeule, gîndi Dan, îngrozit. Cum de s-a putut să i se întîmple așa ceva?

– Dan, știu că ți-e greu. Vrei să luăm cina împreună?

Îi era greu să vorbească.

– Nu, Mac, reuși el să bîiguie. Cred că vreau să rămîn singur diseară.

– Te înțeleg. Atunci sună-mă la ora nouă, mîine – dimineață. Ne întîlnim la Morgă. Vedem noi ce facem.

– Unde este acum?

– E îngropată în cimitirul săracilor.

– Se știe sigur locul unde a fost îngropată?

– Da. Am putea aranja s-o exhumăm.

– Îți mulțumesc mult, Mac.

Dan puse receptorul în furcă, își scoase portofelul, îl aruncă pe măsuță și se așeză pe canapea. Apoi luă fotografia, pe care o avusese la el încă de la șase ani, și se uită la ea.

Orele treceau una după alta, iar Dan rămăsese tot acolo, încremenit, rememorînd fiecare amintire, indiferent cît de vagă.

Of, Quinny, pentru ce a trebuit să mori astfel?

Și pentru ce, mamă, te-ai considerat atît de vinovată, pentru ceea ce mi s-a întîmplat mie? Nu a fost greșeala ta. Eu am fost tîmpitul de copil care a provocat accidentul.

Dar s-a terminat bine, într-un fel, poate chiar mult mai bine decît speram. Voiam doar ca şi tu să ştii acest lucru, se gîndi Dan.

Soneria sună. Bărbatul nu-i dădu atenţie. Soneria se auzi din nou, de data aceasta insistent.

La dracu'! Lăsaţi-mă în pace. Nu vreau să beau nimic, cu nici un vecin.

Se ridică cu greu, traversă încăperea şi deschise uşa. În prag stătea Nell MacDermott.

– Mi-a spus Mac. Îmi pare rău, Dan.

El se dădu la o parte, fără nici un cuvînt, făcîndu-i loc să treacă. Închise uşa, o luă pe Nell în braţe şi începu să plîngă.

VINERI, 23 IUNIE

74

Vineri de dimineaţă a fost trimis un curier, ca să preia casetele video cu ştirile de seară, de pe 9 septembrie, de la şase posturi importante de televiziune. O dată adunate, acestea aveau să fie transmise procuraturii.

Detectivii Sclafani şi Brennan au dus casetele video la atelierul tehnic, de la etajul nouă. Strecurîndu-se prin labirintul de echipamente şi prin puzderia de cabluri, au ales un aparat video-player şi un televizor dintr-un capăt al încăperii. Brennan a tras nişte scaune mai aproape, în timp ce Sclafani a introdus în video-player caseta de la postul CBS.

– E timpul să ne distrăm, îi spuse el partenerului său. Scoate floricelele.

Reportajul principal vorbea despre incendiul care distrusese conacul Vandermeer.

Dana Adams era reportera care transmitea, în direct, de la locul incendiului.

„Conacul Vandermeer, ridicat pe terenul uneia dintre cele mai vechi ferme olandeze din oraş, în acelaşi timp o clădire de patrimoniu istoric, care a rămas nelocuită în ultimii opt ani, a fost mistuit de flăcări, în seara aceasta. Incendiul, reclamat secţiei locale de pompieri la ora şapte şi treizeci şi patru de minute, s-a răspîndit rapid în întreaga clădire, transformînd în scrum întreg acoperişul. La zvonul că înăuntrul şi în jurul conacului au fost văzute din cînd în cînd persoane fără adăpost, pompierii şi-au riscat viaţa, intrînd în flăcări, în căutarea victimelor. Din păcate, într-o baie de la etajul superior, au descoperit cadavrul unei femei lipsite de adăpost, care se pare că a murit asfixiată. Se presupune că tot ea a provocat, accidental, incendiul. Autorităţile declară că au încercat să o identifice, dar că nu-i vor face public numele, pînă la confirmare şi pînă la descoperirea şi înştiinţarea rudelor."

Reportajul se încheie şi începu imediat o reclamă.

– Conacul Vandermeer! exclamă Sclafani. Se află în proprietatea lui Lang, nu-i aşa?

– Aşa este, iar Cauliff a deţinut proprietatea de alături.

– Asta înseamnă că amîndoi au avut de profitat de pe urma incendiului.

– Exact.

– Dar să vedem şi restul casetelor, poate găsim şi altceva care s-ar putea lega de mita primită de Jimmy Ryan.

După aproape trei ore, ei nu găsiseră nici un alt reportaj, de

la nici un post de televiziune, care să poată fi legat de Jimmy Ryan. Distrugerea bătrînului conac fusese acoperită de toate posturile, desigur.

Cei doi detectivi dădură apoi casetele unui tehnician, pentru o copiere preventivă.

– Şi trage toate cele şase reportaje pe o singură casetă, spuse Sclafani.

Detectivii reveniră în birou, pentru a discuta ceea ce descoperiseră.

– Deci, unde sîntem? întrebă Brennan.

– Am ajuns în faţa unei coincidenţe, care ştim că nu este un cuvînt cuşer, şi părerea unei fetiţe de zece ani, cum că „tati s-a întristat, uitîndu-se la televizor". Poate că, după vreo două beri, tati se cam deprimase.

– Lisa a spus că povestea cu telefonul primit se lega de serviciul suplimentar pe care îl făcuse Ryan.

– E uşor de verificat, bănuiesc. Brennan se ridică. Am mai avut cazuri de persoane fără adăpost, care au incendiat accidental clădiri abandonate şi multe dintre acestea şi-au pierdut chiar viaţa.

– S-o luăm altfel, spuse Sclafani. Cînd se ştie că o persoană fără adăpost bîntuie printr-o clădire care ia după aceea foc, este foarte uşor de bănuit, încă din primul moment, cine a provocat incendiul.

– Cred că şi tu eşti de acord cu mine că ar fi cazul să vedem mai îndeaproape ce anume s-a întîmplat, pe 9 septembrie, la conacul Vandermeer. George Brennan îşi scoase carneţelul. Eu încep de-aici. Uite. Asta e Strada 28, în estul Bulevardului 7. Trebuie ca dosarul să se afle la secţia 13.

– Eu mă voi ocupa de cheia domnişoarei cu banii, Winnie Johnson, spuse Sclafani. Trebuie să găsim banca unde are cutia de valori.

– Dacă nu e prea tîrziu.

– Dacă nu e prea tîrziu, repetă Sclafani. Dacă băieţelul de opt ani din Wilmington are dreptate, cineva a sărit de pe iaht, înainte de explozie. Eu sînt de părere acum că el a văzut-o pe Winifred Jonhson. Şi, în cazul ăsta, chiar şi fără cheie, femeia ar fi avut deja acces la cutia de valori.

– Tu realizezi că acum noi ne călăuzim numai după mărturia unui băiat hipermetrop de opt ani şi a unei fetiţe de zece ani, care ţine un jurnal intim? întrebă Brennan, oftînd. Mi-a atras mie mama atenţia asupra faptului că viaţa e foarte grea.

75

Vineri de dimineaţă, Nell sună la azilul Old Woods Manor şi întrebă despre mama lui Winifred Johnson. I se făcu legătura la biroul asistentelor de la etajul doi.

– Este foarte deprimată, îi spuse asistenta. Winifred avea mare grijă de ea. O vizita în fiecare sîmbătă, iar cîteodată şi în timpul săptămînii.

Winifred, fiica cea conştiincioasă. Winifred, înotătoarea. Winifred, femeia cu banii. Winifred, iubita lui Harry Reynolds. Care dintre ele era oare Winifred cea adevărată, se întreba Nell, sau poate toate patru laolaltă? Iar acum se afla undeva în America de Sud sau pe una din acele insule din Caraibe, de unde nu era în pericol de a fi expulzată, chiar dacă ar fi fost găsită de autorităţile americane?

– Aş putea s-o ajut cu ceva? întrebă Nell.

– Cred că cel mai bine ar fi dacă i-aţi face o vizită, îi răspunse cu sinceritate asistenta. Ar vrea să aibă cu cine vorbi despre fiica

ei, însă, din păcate, ceilalți pacienți o cam ocolesc. Obișnuiește să se plîngă de orice.

– Intenționam să o vizităm săptămîna viitoare, spuse Nell.

Ar vrea să vorbească despre fiica ei, se gîndi femeia. Oare doamna Johnson ar putea să-mi spună ceva legat de locul în care se află acum Winifred, presupunînd că aceasta mai este încă în viață ?

– Dar voi veni chiar astăzi, în jurul prînzului, adăugă Nell.

Femeia puse receptorul în furcă și se apropie de fereastră. Era o zi mohorîtă și ploioasă, iar cînd se trezise, rămăsese mult timp în pat, cu ochii închiși, rememorînd tot ce se petrecuse în ultimele două săptămîni.

Își imaginase fața lui Adam, pînă în cel mai mic amănunt. În ultima dimineață petrecută împreună, Nell nu observase nici urmă de zîmbetul acela care o captivase la prima întîlnire. Fusese nervos și țîfnos și atît de dornic să plece, încît ieșise din casă uitînd să-și mai ia sacoul și servieta.

Sacoul cu cheia de la cutia de valori cea enigmatică, avînd numărul 332.

Ar trebui să le-o dau detectivilor, se gîndise Nell, intrînd în baie și dînd drumul la duș. Dar nu pînă cînd ... Nu-și terminase gîndul.

Își imagina o variantă, grotescă și bizară, o variantă pe care, păstrînd acea cheie, ar fi putut s-o confirme sau s-o infirme.

Dacă ar avea o a doua cheie, asta oricum nu-i va ajuta să găsească mai repede banca, își zise femeia, pășind sub apa aburindă.

Era pe cale să-i mărturisească lui Dan planul ei și motivul pentru care intenționa să-l pună în aplicare, dar în seara trecută nu fusese momentul potrivit pentru așa ceva. Trebuia să-i dea ocazia bărbatului să-și descarce toată mîhnirea și durerea. Dan îi

povestisc, în propoziții neterminate, ciuntite, despre accidentul în care murise mama lui, despre nesfîrșitele luni petrecute la spital, în care se rugase la Dumnezeu ca ușa de la cabinetul lui să se deschidă și s-o vadă pe ea, stînd acolo, în prag. Apoi îi vorbise despre faptul că devotamentul bunicilor îl ajutase enorm, atît fizic, cît și psihic.

În cele din urmă, Dan îi spusese:

– Știu că după ce o voi duce pe mama în cavoul familiei, din Maryland, mă voi împăca cu situația. N-o să mă mai trezesc în toiul nopții, întrebîndu-mă pe ce străzi umblă în acele clipe, dacă îi este frig, foame sau dacă nu este cumva bolnavă.

Atunci i-am spus că sînt convinsă de faptul că toți cei dragi nu ne părăsesc niciodată, se gîndi Nell, cînd apa îi izbi fața. I-am povestit despre mama și tata care au venit să-și ia rămas-bun de la mine.

Dan m-a întrebat dacă și Adam își luase adio în același fel. Am scuturat din cap. Nu-mi doream să discut despre Adam aseară.

La ora zece Nell intrase în bucătăria lui și se învîrtise puțin, căutînd să pregătească o cină.

– Îmi este clar că nu faci parte dintre acei burlaci care gătesc lucruri deosebite, îi spusese ea, zîmbindu-i.

Nell găsise ouă, brînză și o roșie, reușind să încropească la repezeală o omletă cu pîine prăjită. Mai făcuse și cafea. La masă, Dan avusese totuși tăria să mai și glumească puțin.

– Nell, tu reușești să te faci invizibilă? Mă tot întreb cum ai izbutit să treci de portarul nostru. Este mai rău ca un paznic de închisoare. Aproape că trebuie să-i dai o mostră de sînge pentru analize, ca să intri, dacă nu locuiești aici.

– Are loc o petrecere undeva, în clădire. M-am alăturat unor persoane, vreo șase-șapte, iar cînd aceștia au coborît la etajul

patru, i-am spus liftierului că merg la tine. El m-a însoțit, arătîndu-mi apartamentul. Mi-a fost teamă că, dacă îmi va fi anunțată sosirea, ori nu vei răspunde la interfon, ori mă vei alunga.

– Să știi că previziunea ta a fost greșită. Aș fi spus: „Urcă, Nell, am nevoie de tine". Și Dan o privi cu intensitate.

Aproape de miezul nopții, Dan o conduse la un taxi.

– Nu mă voi putea întîlni cu Mac decît la prînz, îi spusese el. De dimineață am cîteva operații de făcut.

Ajunsă acasă, Nell găsise un mesaj pe robotul telefonic: „Nell, nu cred că ți-am mulțumit pentru că ai venit la mine în seara asta. M-ai făcut să mă simt ca un copil, ca și cum s-ar fi deschis ușa spitalului și în ușă se afla frumoasa femeie pe care o iubesc. Știu că sînt puțin cam impertinent, dar nu voi mai fi așa în următoarele șase luni, îți promit. Înțeleg că tu ești văduvă de numai două săptămîni. Doar că eu îți sînt recunoscător pentru faptul că ești lîngă mine."

Femeia scosese banda din robot și o pusese într-unul dintre sertarele comodei.

Nell se gîndi iar la bandă, pe cînd ieșea de sub duș, de dimineață, după care s-a șters zdravăn, și-a uscat părul și s-a îmbrăcat cu niște pantaloni bleu de gabardină și cu o cămașă bărbătească, albastru cu alb.

Era tentată să meargă la sertar și să scoată banda, ca s-o asculte din nou. Reprezenta o vagă aluzie la un viitor care ar fi putut fi mai fericit. Dar Nell știa că acel sentiment deosebit, aproape magic, nu avea să revină, în acea zi.

Adevărul era că o îngrozea ziua care o aștepta. Presimțea că i se va întîmpla ceva oribil. Știuse acest lucru, de cum deschisese ochii, după un somn agitat, plin de vise. În aer plutea o senzație de catastrofă, așa cum un nor negru de tornadă cade din cer, înainte să ia contact cu pămîntul și să distrugă totul în calea lui.

Presimțea acest lucru, dar se simțea neputincioasă. Nell făcea parte integrantă din acel scenariu, era doar o actriță într-o scenă inevitabilă, care trebuia jucată, care nu putea fi evitată. Din experiența dobîndită de-a lungul anilor și datorită influenței lui Gert, Nell ajunsese să înțeleagă că aceea se numea premoniție.

Premoniție: Cunoașterea unui eveniment ulterior, prin mijloace extrasenzoriale.

Gert îi explicase acest lucru. I se întîmplase și ei, de cîteva ori.

Pe cînd își atingea buzele cu rujul, Nell încercă să se calmeze. M-am gîndit că e vorba de premoniție, acum cîteva zile, cînd am avut senzația aceea de căldură, și de arsură, și de lipsă de aer. Cînd mama lui Dan s-a sufocat în incendiu, cred că exact prin asta a trecut. Oare să fi preluat cu ceva vibrații din partea ei?

Voi ști sigur, pe măsură ce va mai trece timpul.

Și, din nou, o năpădiră toate întrebările care o bîntuiseră și în vis, întreaga noapte. Oare a sărit cu-adevărat cineva de pe iaht? Iar dacă cineva chiar a scăpat de explozie, persoana respectivă fusese oare Winifred? Sau vreun asasin plătit, care se ascunsese în camera motoarelor?

Sau fusese cumva chiar Adam?

Era o întrebare pentru care îi trebuia un răspuns. Și, dacă avea dreptate, Nell cunoștea modalitatea prin care avea să se convingă.

76

La prînz, Dan Minor deschise ușa Morgii de la intersecția Bulevardului 1 cu Strada 13. La recepție îl aștepta Mac.

– Îmi cer scuze pentru întîrziere, zise tînărul.

– N-ai întîrziat, spuse Mac. Eu ajung mereu mai devreme. Nell zice că ăsta e felul meu superior de a mă purta cu oamenii. Îmi pare nespus de rău de acest deznodămînt.

Dan dădu din cap.

– Ştiu şi îţi mulţumesc pentru ajutor.

– Nell a fost şocată atunci cînd i-am spus. Sînt sigur că va lua legătura cu tine.

– A luat deja. A venit aseară la mine, ca să-mi ţină de urît. Dan schiţă un zîmbet. După ce mi-a adus la cunoştinţă că n-am aproape nimic de mîncare în casă, mi-a pregătit şi cina.

– Aşa este Nell, spuse Cornelius MacDermott. Îi arătă cu capul uşa de dincolo de recepţie. Un funcţionar de acolo are dosarul mamei tale, ca să ţi-l arate.

Îi fotografiaseră lui Quinny atît faţa, cît şi corpul gol. Ce slabă era, se gîndi Dan, cred că suferea de anemie. Figura era, evident, aceeaşi de pe fotografia îmbătrînită cu ajutorul computerului, însă, după moarte, lui Dan i se părea că dobîndise o oarecare seninătate. Pomeţii ridicaţi, nasul îngust şi ochii mari erau identici cu ai femeii tinere de care îşi amintea.

– Singurele semne deosebite de pe corp erau nişte cicatrice în palmă, spuse funcţionarul. Medicul legist a bănuit că este vorba despre nişte arsuri.

– Pare logic, spuse Dan, cu un glas pierdut şi trist.

Existase şi o un alt exemplar al fotografiei pe care o avusese la el mereu.

– Unde-i acum fotografia aceea?

– E păstrată ca probă, la circa 10.

– Probă! Probă pentru ce?

– Nu trebuie să te superi, spuse Mac împăciuitor. Ea n-a intenţionat să dea foc la clădire, însă experţii presupun că pe 9 septembrie era o seară mult prea răcoroasă pentru acea perioadă

a anului. Se pare că mama ta a aruncat nişte resturi în şemineu, a făcut un foc şi s-a dus la baie. Hornul era blocat, iar lucrurile îi erau prea aproape de foc. În cîteva minute, totul s-a transformat într-un adevărat infern.

– Poate că mama o fi murit în acel incendiu, dar cu certitudine nu l-a provocat ea, spuse Dan cu toată hotărîrea. Şi o să vă spun şi de ce. Inspiră adînc. Sau, mai bine, o să vă arăt de ce.

77

Nell tocmai ieşea pe uşă, cînd sună Gert.

– Nell, draga mea, mai ai de gînd să duci cutiile acelea mîine la magazinul pentru săraci, nu?

– Da. N-am uitat.

– Atunci ţine minte că dacă ai cumva nevoie să le împachetezi, vin să te ajut.

– Mulţumesc, mătuşă, dar sînt deja în cutii, gata pregătite. Am vorbit cu firma de transport, ca să trimită un microbuz. Mă va ajuta şoferul ca să duc cutiile la maşină şi să le descarc acolo, aşa că nu e nevoie.

Gert rîse, scuzîndu-se.

– Trebuia să-mi închipui că te-ai gîndit la toate. Eşti foarte organizată.

– Nu vorbi aşa, pentru că din păcate lucrurile nu stau chiar aşa. M-am ocupat de toate astea numai pentru că am vrut să golesc casa de multe amintiri.

– Of, Nell, ştii de ce mi-aduce aminte asta? Mă uitam pe nişte fotografii ca să văd pe care să le pun în noul meu album, cînd...

– Mătuşă Gert, iartă-mă, dar din păcate întîrzii şi trebuie să plec. Trebuie să ajung la White Plains, în mai puţin de o oră.

– Vai, draga mea, iartă-mă. Du-te, te rog. Deci mîine ne vedem la magazin?

– Sigur. Şoferul va ajunge pe la zece, deci eu voi veni pe la zece şi jumătate.

– Bine, Nell. Acum du-te. La revedere, draga mea. Ne vedem mîine.

Dumnezeu s-o binecuvînteze, se gîndi Nell, punînd receptorul în furcă. Acţiunile companiei de telefoane folosită de mătuşa Gert vor scădea cu 20%, după ce va muri ea.

Înainte să meargă în camera doamnei Johnson, Nell se opri la biroul asistentelor de la etajul doi.

– Sînt Nell MacDermott şi am venit s-o văd pe doamna Johnson.

Asistenta, o femeie cu o faţă plăcută şi cu un păr cărunt, se ridică în picioare.

– I-am spus că veniţi, domnişoară MacDermott. Am crezut că se va bucura şi chiar s-a bucurat, dar numai pentru scurt timp. A sunat-o apoi proprietarul casei în care locuieşte. Se pare că acesta vrea să scoată mobila din apartament, iar asta a mîhnit-o enorm. Din păcate, s-ar putea ca dumneavoastră să trageţi ponoasele.

Pe cînd mergeau pe culoar, trecură pe lîngă o mică sufragerie cu trei mese ocupate de pacienţii care luau prînzul.

– Avem jos o sufragerie mare, însă unii cred că e mai intim să-şi ia micul dejun şi prînzul în sufrageria de la etaj, iar noi le respectăm dorinţa.

– Din cîte am văzut, faceţi aproape totul pentru pacienţii dumneavoastră.

– Un lucru însă ne este imposibil: să-i facem fericiți. Și, din păcate, de asta au nevoie cel mai mult. De înțeles, desigur. Sînt bătrîni. Îi dor toate. Le e dor de soți sau de soții, de copii sau de prieteni. Unii se adaptează aici. Alții însă nu, și e greu să-i vezi suferind. Există o zicală: „Cu cît îmbătrînim, cu atît îmbătrînim din ce în ce mai mult". Descoperim faptul că oamenii care sînt de la natură optimiști au și cele mai mari șanse de a fi mulțumiți.

Ajunseră aproape de camera doamnei Johnson.

– Bănuiesc că doamna Johnson nu s-a adaptat prea bine, spuse Nell.

– Ea știe că mai bine decît atît nu se poate, însă, ca toți ceilalți, ar fi preferat să locuiască în propria casă – iar în cazul ei, să se ocupe singură de absolut tot. Veți auzi imediat toate astea, cu siguranță.

Rămaseră în fața ușii întredeschise a apartamentului doamnei Johnson. Asistenta bătu la ușă.

– Aveți vizitatori, doamnă.

Fără să mai aștepte vreun răspuns, asistenta deschise larg ușa. Nell o urmă.

Rhoda Johnson se afla în dormitorul micului apartament. Stătea în șezut, în pat, sprijinită de perne, învelită cu o pătură.

Cînd femeile intrară în dormitor, bătrîna își deschise ochii.

– Nell MacDermott ? Era o întrebare.

– Da. Nell rămase impresionată de vizibila diferență în aspectul femeii, de la ultima ei vizită.

– Aș dori să-mi faci un serviciu. Winifred obișnuia să-mi aducă cîte o prăjitură cu ciocolată, de la patiseria de la mall-ul aflat la un kilometru de aici. O să-mi aduci și tu una într-o zi? Nu pot mînca mîncarea de aici – n-are nici un gust.

Vai, Doamne, se gîndi Nell.

– Sigur că da, doamnă Johnson.

– Petrecere plăcută, spuse asistenta veselă.

Nell îşi trase un scaun şi se aşeză lîngă pat.

– Nu prea te simţi bine astăzi, nu-i aşa, doamnă Johnson?

– Ba da. Însă cei de-aici nu sînt foarte prietenoşi. Vezi tu, ei ştiu că sînt săracă şi nu-mi acordă mare atenţie.

– Nu sînt sigură de asta. Asistenta care m-a însoţit acum mi-a sugerat să vin astăzi în vizită la dumneata pentru că erai deprimată. Iar doamnei care m-a adus aici săptămîna trecută părea că-i place de dumneata.

– Ele sînt drăguţe. Dar te asigur că celc care lucrează la room-service şi la curăţenie se poartă altfel cu mine, de cînd nu mai e Winifred ca să le strecoare cîte o bancnotă de douăzeci de dolari.

– Era foarte generoasă.

– Se pare că a stricat orzul pe gîşte. Nu eşti de părere că era cazul ca acum, cînd femeia a murit, ele să-şi arate, cît de puţin, compasiunca?

Rhoda Johnson începu să plîngă.

– Aşa a fost mereu ... oamenii nu ştiu decît să profite de tine. Am locuit timp de patruzeci şi doi de ani în apartamentul acela, iar acum proprietarul vrea să plec în două săptămîni. Am haine în dulap; porţelanurile mamei mele sînt acolo. Poţi să-ţi închipui că în toţi aceşti ani n-am spart nici măcar o ceşcuţă?

– Doamnă Johnson, am s-o rog pe asistentă ceva, spuse Nell. Vin imediat înapoi.

Nell dispăru pentru mai puţin de cinci minute.

– Am veşti bune, după cum, de altfel, m-am şi aşteptat. Îţi este permis să-ţi aduci mobila aici, dacă doreşti. Ce-ar fi să vedem cum facem ca să mergem împreună cu maşina acasă la dumneata săptămîna viitoare, ca să-ţi poţi alege lucrurile preferate pe care să le aduci aici. Mă ocup eu de tot.

Rhoda Johnson o privi bănuitoare.

– Pentru ce faci acest lucru?

– Pentru că ți-ai pierdut fiica și mie îmi pare rău. Iar dacă te simți bine cu lucrurile dumitale aici, mi-ar face plăcere să te pot ajuta.

– Poate mi te crezi îndatorată, pentru că Winifred s-a aflat pe iahtul soțului tău. Dacă ar fi rămas la Walters și Arsdale, s-ar fi dus direct acasă după serviciu, și ar fi trăit și acum!

Fața Rhodei Johnson se schimonosi și din ochii femeii începură să curgă lacrimi.

– Mi-e atît de dor de Winifred. Mereu venea sîmbăta la mine – mereu. Nu reușea să vină în fiecare seară, în timpul săptămînii, dar sîmbăta a fost mereu ziua noastră. Ultima oară cînd am văzut-o a fost în seara dinaintea morții.

– Deci joi seara, acum două săptămîni, spuse Nell. A fost plăcut atunci?

– Era puțin supărată. Zicea că ar fi vrut să treacă și pe la bancă, dar a ajuns prea tîrziu aici.

Nell îi puse, din instinct, următoarea întrebare:

– Îți amintești la ce oră a ajuns aici în seara aceea?

– Nu era chiar noapte. Era joi seara, puțin după ora cinci. Îmi amintesc asta, pentru că tocmai luam cina, adică la ora cinci.

Băncile se închid la ora cinci, se gîndi Nell. Winifred ar fi avut suficient timp ca să ajungă la vreo bancă din Manhattan, înainte de a veni la White Plains. Probabil că apela la o bancă din apropiere.

Rhoda Johnson își șterse lacrimile cu dosul palmei.

– N-ar fi trebuit să trăiesc atîta. Știu că n-o să mai fiu aici pentru mult timp. Inima mi-e foarte bolnavă și totuși bate. O tot întrebam pe Winifred ce-o să se facă, atunci cînd voi muri. Știi ce-mi răspundea?

Nell aşteptă în tăcere.

– Îmi spunea că îşi va da demisia, că va lua primul avion şi că va pleca undeva departe. Cred că era o glumă. Bătrîna suspină. Nell, nu te mai reţin. Să ştii că mi-a făcut foarte bine faptul că ai venit la mine. Mi-ai promis că o să-mi aduci o prăjitură cu ciocolată astăzi, nu-i aşa?

Patiseria se afla la un mall, la zece minute de mers cu maşina, de la azil. Nell cumpără prăjitura cu ciocolată, apoi rămase cîteva momente pe trotuar, în faţa patiseriei. Ploaia încetase, dar cerul era foarte întunecat. Femeia văzu o bancă, în diagonală faţă de mall. Avea propria alee circulară şi propria parcare. Ce-ar fi? se gîndi Nell, îndreptîndu-se spre maşină. Ar fi o modalitate de a demara lucrurile.

Merse cu maşina pînă la bancă şi intră acolo. În fundul sălii era un geam cu o inscripţie metalică la ghişeu: „CUTII DE VALORI."

Nell se duse la acel ghişeu şi îşi deschise geanta de pe umăr. Scoase micul plic de plastic găsit în buzunarul interior al sacoului lui Adam.

Îl deschise şi dădu drumul cheii pe tejghea. Chiar înainte să poată întreba dacă acea cheie aparţinea cumva vreunei cutii de valori de la acea bancă, funcţionara îi zîmbi şi îi dădu un formular pentru specimen de semnătură.

– Aş dori să vorbesc cu directorul, spuse Nell încet.

Arlene Barron, directoarea, era o frumoasă afro-americană, de vreo patruzeci şi ceva de ani.

– Această cheie se leagă de o anchetă criminalistică aflată în curs de desfăşurare, îi explică Nell. Trebuie să sun imediat la procuratura din Manhattan.

I se spuse că atît Sclafani, cît şi Brennan nu se aflau acolo, dar că urma să se întoarcă în scurtă vreme. Femeia lăsă mesajul că găsise locul în care se afla cutia de valori care corespundea cu cheia numărul 332 şi dădu numele lui Barron şi numărul acesteia de telefon.

– Sigur vor veni aici cu un mandat de percheziţie, chiar astăzi, înainte să închideţi, îi spuse Nell directoarei.

– Înţeleg.

– Aţi viola cumva secretul bancar, dacă mi-aţi spune pe ce nume este înregistrată?

Barron avu o ezitare.

– Nu ştiu dacă aş ...

Nell o întrerupse.

– Spuneţi-mi măcar dacă este înregistrată pe numele unei femei sau dacă are, drept consemnatar, şi pe Harry Reynolds?

– Nu am voie să vă divulg această informaţie, spuse Arlene Barron, şi în acelaşi timp, aproape imperceptibil, dădu afirmativ din cap.

– Aşa mă gîndisem şi eu. Nell se ridică să plece. Spuneţi-mi, vă rog, încă ceva. Cutia a mai fost deschisă, din data de 9 iunie încoace?

– Nu înregistrăm asemenea date.

– Atunci dacă, prin absurd, cineva ar încerca să deschidă cutia înainte de venirea poliţiei, trebuie să împiedicaţi acest lucru. Dacă nu a fost încă golită, cutia s-ar putea să cuprindă dovezi cruciale, într-un caz de multiplă omucidere.

Nell ajunsese la uşă, cînd Arlene Barron o strigă:

– Domnişoară MacDermott, v-aţi uitat pachetul.

Prăjitura de ciocolată se afla pe podea, lîngă fotoliul în care stătuse.

– Mulţumesc. Nici nu mi-am dat seama. Trebuie să-l duc unei doamne de la un azil. Dumnezeu s-o binecuvînteze, pentru că şi-l merită din plin.

78

Cînd Sclafani şi Brennan ajunseră la circa 13, îi găsiră acolo pe Mac şi pe Dan Minor.

– Ia te uită cine-i la birou, îi şopti Brennan partenerului său. Deputatul MacDermott. Mă întreb ce-o fi vrînd.

– Am avea o bună ocazie de a afla. Sclafani merse la birou. Bună, Rich, îl salută el pe sergent, după care se întoarse spre Cornelius MacDermott. Domnule, dar e o plăcere să vă văd. Eu sînt detectivul Sclafani. Împreună cu detectivul Brennan am ţinut permanent legătura cu nepoata dumneavoastră, de la tragedia cu iahtul aceea. Ne-a ajutat foarte mult.

– Nell nu mi-a spus nimic despre voi, dar nu mă miră, comentă Mac. Am crescut-o în spiritul de a fi independentă şi cred că sînt un profesor bun. Tăcu şi dădu mîna cu Sclafani. Mă aflu aici pentru un cu totul alt motiv. Doctorul Minor are nevoie de ceva informaţii legate de moartea mamei sale.

Brennan se apropiase şi el.

– Îmi pare rău, doctore, îi spuse detectivul. S-a întîmplat de curînd?

Răspunsul veni tot din partea lui Mac:

– Acum nouă luni. Mama lui Dan a fost o femeie necăjită pe care fiul său o căuta de mult timp. A murit sufocată în incendiul de la conacul Vandermeer, pe 9 septembrie, anul trecut.

Cei doi detectivi se uitară unul la celălalt. După zece minute, toţi patru şedeau împreună la o masă lungă din sala de şedinţe a

secției de poliție. Căpitanul John Murphy, șeful de serviciu, venise și el. Pe masă se aflau dosarul și o cutie cu obiectele personale ale mamei lui Dan Minor.

Căpitanul Murphy sublinie cea mai importantă informație din dosar :

– La ora 7:34 seara, s-a văzut fum la etajul inferior al conacului Vandermeer. Imediat a fost dată alarma. La sosirea primului echipaj de pompieri, în vreo patru minute, conacul era cuprins de flăcări în cea mai mare parte. Se pare că focul s-a extins printr-un ascensor pentru mîncare, cuprinzînd repede acoperișul. În ciuda riscului, patru pompieri legați între ei cu o funie au verificat primele două etaje, care ardeau puternic. Societatea de salvare cu scări rulante a trimis și ea oameni ca să caute în celelalte două etaje. Acolo au găsit corpul unei femei adulte, de rasă albă, în baia de la etajul al patrulea. Aceasta se refugiase în cadă și își acoperise fața cu o pînză udă. A fost scoasă de acolo, înainte ca focul să ajungă pe acel palier. În ciuda eforturilor imense ale echipelor de salvare, femeia nu a dat semne de viață și a fost declarată moartă la ora 9:30 seara din cauza sufocării cu fum.

Căpitanul se uită la Dan, care îl ascultase atent, cu privirile în jos, cu mîinile împreunate pe masă.

– Ar putea constitui o slabă consolare faptul că nu a fost atinsă de foc. Însă au ucis-o fumul și căldura excesivă.

– Într-adevăr, spuse Dan, dar vreau să știu pentru ce este ea considerată răspunzătoare de provocarea incendiului?

– Focul s-a iscat în fosta bibliotecă de la primul etaj. Geamul de la fereastra de acolo s-a spart destul de repede și unele hîrtii au aterizat pe stradă, inclusiv o cartelă la cantina săracilor. De aceea mama dumneavoastră n-a fost identificată imediat. Pînă la urmă, s-a dovedit că acea cartelă a aparținut altei femei fără adăpost, care pretinsese că i se furaseră niște sacoșe, cu cîteva ore înainte.

– Vrei să spui că în clădire se mai afla şi altcineva?

– Nu avem motive să credem acest lucru. Cu siguranţă nu a mai fost nici o altă victimă, iar urmele de mîncare şi un pat improvizat au fost găsite în bibliotecă. Presupunem că mama dumneavoastră îşi găsise adăpost în conacul Vandermeer şi a provocat un incendiu involuntar – poate în timp ce îşi pregătea cina – şi atunci s-a dus sus, în baie. Se pare că e unica variantă posibilă. Femeia a fost blocată acolo. În cazul în care ar fi încercat să iasă de acolo, fumul foarte dens ar fi împiedicat-o să găsească scara.

– Să vă spun ceva despre mama mea, zise Dan. Ea avea o teamă patologică de foc, mai ales de cel aprins în şeminee deschise. Nu se poate ca ea să fi făcut focul în acel şemineu.

Dan sesiză, pe feţele căpitanului Murphy şi ale detectivilor, o oarecare neîncredere politicoasă.

– Tatăl meu a părăsit-o pe mama, cînd eu aveam trei ani. De atunci ea a căzut într-o depresie care a condus-o la alcoolism. Se controla în cursul zilei, însă după ce mergeam eu la culcare, obişnuia să bea pînă se făcea praf şi pulbere.

Glasul lui Dan începu să tremure.

– Încă de mic îmi făceam probleme pentru ea. Mă trezeam şi coboram scara în vîrful picioarelor, înfăşurat în păturica mea. Mama dormea pe canapea, cu o sticlă goală alături. Pe atunci îi plăcea focul şi obişnuia să-mi citească poveşti înainte să merg la culcare. Într-o seară, cînd m-am dus jos ca să văd ce face, am găsit-o dormind jos, chiar în faţa vetrei. Atunci am învelit-o cu o păturică, dar un colţ a ajuns în foc. Cînd am vrut s-o trag de acolo, mi s-a aprins mîneca de la pijama.

Dan se ridică, îşi scoase sacoul şi îşi decheie nasturele de la manşetă.

– După nefericita întîmplare era să-mi pierd braţul. Am stat aproape un an în spital şi mi s-au făcut cîteva grefe de piele, după care am reînvăţat să mă folosesc de mînă. Aveam dureri

groaznice. Mama s-a simțit atît de vinovată și s-a temut atît de tare că va fi acuzată de neglijență, încît, într-o zi, m-a părăsit pentru totdeauna. N-a putut să suporte ceea ce mi se întîmpla. Nimeni n-a știut locul unde se află, pînă acum șapte ani, cînd am văzut-o la televizor, într-un documentar despre cei fără adăpost din New York. Am angajat un detectiv particular care a vorbit cu oamenii din adăposturile sociale, care o cunoșteau. Fiecare avea părerea sa, dar toți împărtășeau aceeași idee: se panica la vederea unui foc deschis.

Mîna stîngă a lui Dan era o masă de carne deformată, plină de cicatrice. Apropie brațul și îl întinse.

– Mi-a luat foarte mult timp pînă să pot face din nou mișcarea aceasta. Nu e o imagine prea frumoasă, dar bunătatea doctorilor și a infirmierelor față de mine, copil fiind, a reprezentat motivul pentru care acum sînt un bun chirurg pediatru, angajat la spitalul de arși.

Își rulă înapoi mîneca și își încheie nasturele.

– Acum cîteva luni, am întîlnit o femeie fără adăpost, pe nume Lilly, care a cunoscut-o bine pe mama. Am vorbit mult și, printre altele, Lilly mi-a spus că mamei îi era groază de foc.

– Ai argumente bune, doctore, spuse încet Jack Sclafani. Este foarte posibil ca femeia aceea care a pretins că i s-a furat cartela, pe numele ei Karen Renfrew, să fi provocat, de fapt, incendiul. Conacul era o casă foarte mare. Poate ea nici nu știa că acolo se afla și mama dumitale.

– Este foarte posibil. Din cîte am aflat, cînd mama trecea printr-o criză de depresie, încerca să-și găsească un loc în care să fie absolut singură.

Dan își îmbrăcă sacoul.

– N-am putut să-mi cruț mama de probleme, continuă el. Dar pot să-i cruț măcar reputația. Vreau să nu mai fie considerată o posibilă suspectă în cazul incendiului de la conac.

În acea clipă sună telefonul.

– Şi doar le-am spus să ne lase în pace, mormăi căpitanul, ridicînd receptorul. Ascultă cîteva momente, după care zise: E pentru tine, Jack.

– Sclafani la telefon, spuse el nervos.

După ce închise, detectivul se uită la Brennan şi îi spuse :

– Nell MacDermott a lăsat un mesaj, acum o oră şi ceva. A găsit banca. Este în Westchester, lîngă azilul în care locuieşte mama lui Winifred Johnson. Le-a spus funcţionarilor că vom veni cu un mandat de percheziţie.

Sclafani tăcu o clipă, după care adăugă:

– Şi mai e ceva. Eu am sunat în Dakota de Nord, azi de dimineaţă, ca să văd de ce nu ne dă nici un semn de viaţă omul nostru. Acesta a primit cererea pe care i-am trimis-o şi ne-a lăsat un mesaj. A făcut un raport complet despre Adam Cauliff, pe care-l transmite chiar acum, prin fax.

– Ce tot vorbeşti? întrebă Mac. Ce caută Nell şi pentru ce îl cercetaţi pe Adam Cauliff?

– După cum v-am mai spus, nepoata dumneavoastră ne-a ajutat mult la anchetă, domnule, i-a răspuns Sclafani. Iar în privinţa soţului ei, omul nostru din Dakota de Nord îi cercetează originile. Se pare că deţinea cîteva informaţii uluitoare. Evident că sînt lucruri despre care Adam Cauliff n-ar fi dorit să aflaţi.

79

Ploaia se pornise din nou, pe cînd Nell revenea cu maşina în oraş – era o ploaie deasă, torenţială, în rafale, care îi bătea, cu toată furia, drept în parbriz.

Semnalizatoarele de frînare ale mașinii din față clipeau tot mai des nuanțe pasagere de roșu, alternate cu o continuă culoare roșie strălucitoare, pe măsură ce ritmul traficului încetinea, pînă la oprire.

Nell tresări speriată, atunci cînd o mașină de pe banda din stînga lovi cu aripa un alt vehicul și îl aruncă la doar cîțiva centimetri de ea. Dacă n-ar fi fost atentă, Nell i-ar fi putut intra, pur și simplu, în ușa din dreapta.

Pînă acum femeia se gîndise frenetic la toate evenimentele din acea dimineață, însă în continuare se concentră cu seriozitate numai la șofat.

Doar atunci cînd își parcă mașina în garaj, Nell își îngădui a încerca să înțeleagă puzderia de lucruri șocante pe care le descoperise.

Winifred avea o cutie de valori, împreună cu un anume Harry Reynolds.

Adam deținea și el o cheie a acestei cutii.

Nell nu înțelegea prea bine totul, dar exista strania posibilitate ca Adam să fie chiar acest „Harry Reynolds".

– Nu vă simțiți bine, domnișoară MacDermott? Manuel, liftierul, o privea plin de îngrijorare.

– Ba da, însă m-a cam zdruncinat liftul. Nu merge prea lin pe porțiunea asta.

Pe la ora trei, Nell își deschise ușa apartamentului.

Sanctuarul! În aceste momente, femeia devenise din ce în ce mai nerăbdătoare să scape de toate lucrurile lui Adam. Indiferent de ceea ce ar mai fi aflat, acum Nell era convinsă că Adam și Winifred avuseseră un anumit gen de foarte strînsă relație. Poate că nu fusese între ei decît o vicioasă relație de afaceri, în cel mai strict sens al cuvîntului. Poate că a fost și o relație amoroasă. Dar cine mai putea ști? Deși lui Nell nu-i prea venea să creadă, totuși putea fi adevărat. Însă, indiferent care ar fi fost

adevărul, femeia nu mai dorea în apartament nici o amintire de-a lui Adam.

M-am îndrăgostit doar de iubire...

Nu voi mai face acest lucru niciodată! îşi jură Nell în gînd.

Să nu mai faci niciodată greşeala asta, se autoîndemnă ea.

Becul pîlpîitor de la robotul telefonic îi indica faptul că primise trei mesaje.

Primul era de la Mac: „Nell, eu şi cu Dan am cercetat condiţiile în care s-a produs decesul mamei lui. Din întîmplare, ne-am întîlnit în acest timp şi cu detectivii Sclafani şi Brennan. Tu le-ai lăsat un mesaj, iar acum se pare că ei au primit ceva date despre Adam. Din păcate, foarte neplăcute. Vor veni la biroul meu, pe la cinci. Dan va fi şi el prezent. Te rog, vino şi tu."

Celelalte două erau de la Dan: „Nell, îmi fac multe griji pentru tine. Am celularul la mine. Te rog, sună-mă cît de repede poţi. Numărul este: 917-555-1285." Era să închidă robotul, cînd auzi mesajul suplimentar al lui Dan, care spunea: „Nell, ţi-o repet. Am nevoie de tine."

Femeia zîmbea şăgalnic, pe cînd ştergea cele trei mesaje. Intră în bucătărie şi deschise frigiderul. Am fost cam obrăznicuţă, atunci cînd i-am spus că nu prea avea de mîncare în casă. Uite cine s-a găsit să facă altora observaţii, îşi spuse Nell, uitîndu-se la bruma de alimente din propriul frigider.

Nu mi-e foame, dar tot aş mînca ceva. Se hotărî pentru un măr. Dintr-o dată îşi aminti ceva de demult, din şcoală, de la ora de istorie. Anne Boleyn, pe drum spre execuţie, ceruse – sau mîncase – un măr.

Ce se întîmpla oare ? Nu ştia de ce, dar i se părea important să afle răspunsul.

Doamne, de-ar fi mătuşa Gert acasă, se rugă Nell, punînd mîna pe telefon.

Din fericire, Gert răspunse la primul appel.

– Nell, draga mea, mă distrez de minune. Aranjez niște fotografii în album – cele făcute cu grupul de clarvăzători, la petrecerile mele. Știi că Raoul Cumberland, atît de cunoscut la emisiunea aceea de televiziune, m-a vizitat în urmă cu cîțiva ani? Uitasem complet. Și...

– Mătușă Gert, scuză-mă că te întrerup, dar ziua asta a fost o nebunie pentru mine, îi spuse Nell. Vreau să te rog ceva. Aduc mîine cinci cutii cu haine. Vei avea multe de ridicat, de atîrnat și de sortat. Mi-ar face mare plăcere să nu mai apelez la șofer și să rămîn cu tine, ca să le aranjăm împreună.

– A, ce drăguță ești! rîse emoționată Gert. Dar nu e nevoie, draga mea. Am deja pe cineva care s-a oferit să mă ajute. Dar i-am promis să nu spun nimănui. Nu dorește să fie implicată în viețile personale ale clienților ei, chiar dacă...

– Mătușă Gert, Bonnie Wilson mi-a spus și mie că s-a oferit să primească donații, la magazinul pentru săraci.

– Da? întrebă Gert, în glas amestecîndu-i-se ușurarea și mirarea. Nu-i așa că-i o scumpă?

– Să nu-i spui lui Bonnie că vin și eu, o avertiză Nell. Ne vedem mîine.

– Îți aduc și albumul, îi promise Gert.

80

Lui Karen Renfrew îi plăcea să stea pe cîte o bancă, în Central Park, lîngă Taverna pe Iarbă. Acolo, se bucura se razele soarelui, de tinerii pe role, de cei care făceau jogging, de guvernantele care împingeau la cărucioare, de turiști. Mai ales turiștii îi plăceau, cei care căscau gura la peisaj.

La peisajul ei. La New York-ul ei. La cel mai mare oraş din lume.

Karen fusese internată pentru o vreme în spital, după moartea mamei sale. „Pentru analize", spuseseră ei. Şi pe urmă au lăsat-o să plece. Însă la întoarcere proprietara n-a mai primit-o înapoi. „Nu îmi aduci decît necazuri", îi spusese femeia. „Cu toate gunoaiele pe care le strîngi. "

Dar nu erau deloc gunoaie. Erau lucrurile ei care o făceau să se simtă bine. Lucrurile îi erau totodată şi prieteni. Toate sacoşele din cele două cărucioare – unul pe care îl împingea şi celălalt pe care îl trăgea – erau foarte importante pentru ea.

Lui Karen îi plăceau lucrurile ei, parcul ei, metropola ei. Dar astăzi nu era una dintre zilele ei bune. În parc nu era aproape nimeni. Ploua prea tare. Karen scoase învelitoarea din material plastic cu care se învelise. Ştia că, dacă aveau să vină poliţiştii, aceştia o vor goni. Dar pînă atunci, femeia avea să se bucure de frumuseţea parcului.

Îi plăcea, chiar şi pe ploaie. De fapt, şi ploaia îi plăcea mult. Era curată şi prietenoasă. Chiar şi atunci cînd venea în rafale, ca acum.

– Karen, am vrea să stăm niţel de vorbă cu tine.

Femeia auzise un glas gros, de bărbat, şi se uită pe sub foaia de plastic.

Un poliţist stătea lîngă cărucior. Probabil că intenţiona să ţipe la ea, pentru că nu voia să meargă în adăpostul pentru săraci. Sau poate mai rău, avea de gînd să o constrîngă să locuiască într-una din magherniţele alea, cu toţi oamenii ăia nebuni şi îngrozitori.

– Ce vrei de la mine? întrebă Karen iritată, cu toate că ştia. Va trebui să-l urmeze.

Polițaiul acesta nu era rău, asemeni altor colegi de-i săi. El chiar o ajută să-şi care lucrurile. Ajunşi la stradă, bărbatul îi ridică unul dintre cărucioare în microbuzul său.

– Stai! strigă femeia. Sînt lucrurile mele. Să nu le atingi!

– Ştiu asta. Dar trebuie să-ţi punem cîteva întrebări, la sediu. După ce terminăm, îţi promit că te aduc înapoi, cu toate lucrurile tale, sau te las altundeva, unde vei dori. Crede-mă, te rog.

– Am de ales? îl întrebă Karen tristă, urmărindu-l pe polițai, atentă să nu-i scape vreunul dintre prețioasele ei lucruri.

81

Nell formă numărul de telefon al lui Bonnie Wilson. După al patrulea apel, intră în funcțiune robotul telefonic.

„Dacă doriți o programare la faimoasa, pe plan mondial, clarvăzătoare Bonnie Wilson, vă rog lăsați-vă numele şi numărul de telefon", se auzi o voce suavă.

– Bonnie, la telefon este Nell MacDermott. N-aş vrea să te deranjez, dar cred că este foarte important să te revăd. Crezi că ai putea să-mi faci iar legătura cu Adam? E foarte important să vorbesc cu el. Trebuie să aflu ceva. Sînt acasă şi aştept să-mi telefonezi.

Aparatul sună după aproximativ o oră. Era Bonnie.

– Nell, scuză-mă că nu te-am sunat mai devreme, dar abia acum ți-am ascultat mesajul. Eram împreună cu una dintre noile mele clientc. Sigur că poți veni de îndată. Nu ştiu sigur dacă pot lua legătura cu Adam, însă voi încerca.

– Sînt sigură de asta, zise Nell, cu o voce care se voia cu totul neutră.

82

Jack Sclafani şi George Brennan şi-au adus sandvişuri de la bufet, dar şi le-au lăsat intacte, pe birouri. Înainte de a putea face o pauză de masă, mai erau cîteva lucruri pe care cei doi trebuia să le facă. În primul rînd, luară legătura telefonic cu conducerea sucursalei Băncii din Westchester. După aceea, merseră la un judecător, solicitîndu-i un mandat de percheziţie pentru cutia de valori numărul 332. În cele din urmă, îl rugară pe procurorul general să le acorde permisiunea de a deschide acea cutie, şi în prezenţa altor membri ai echipei de investigaţii.

Erau nerăbdători să vadă ce vor descoperi, însă nu doreau ca, părăsind secţia de poliţie, să rateze întîlnirea cu femeia aceea fără adăpost, pe nume Karen Renfrew, în cazul în care aceasta fusese depistată. Doar era vorba despre femeia a cărei cartelă fusese găsită lîngă conacul Vandermeer, în seara incendiului. Dacă ar fi fost adusă la circă, cei doi ar fi vrut să se afle prin preajmă, pentru a-i pune personal cîteva întrebări.

Se făcuse deja ora trei cînd detectivii ajunseseră în sfîrşit să-şi mănînce sandvişurile. Aşezaţi pe scaune în biroul lui Jack, cei doi au început concomitent să citească şi raportul amănunţit despre Adam Cauliff, care le parvenise din Dakota de Nord.

– Ar trebui să-i spunem procurorului general să-l angajeze pe omul nostru din Bismarck, spuse admirativ Sclafani. În doar

două zile, a izbutit să răscolească mai multă mizerie decît sînt în stare cei mai mulți dintre ziariști, în întreaga lor carieră.

– Treburi destul de urîte, comentă și Brennan.

– Provine dintr-o familie dezbinată. Cazier în adolescență, care i-a fost șters. Dar uite pentru ce. Pentru tîlhării prin magazine. O pușlama de hoț. Anchetat la vîrsta de șaptesprezece ani, în cazul morții unui unchi, dar fără să fie pus sub acuzare. Mama lui Cauliff a moștenit o căruță de bani, de la acel unchi. Ăsta a fost biletul de acces al lui Adam la colegiu.

– Cum o fi reușit să afle omul nostru toate astea?

– Este foarte priceput la investigații. A dat de un șef de poliție pensionat, cu memorie foarte bună. A găsit un profesor de la colegiu, căruia nu i-a fost teamă să spună adevărul. Citește mai departe.

– Mitoman. Fanfaron. Se pare că și-a făcut rost, dinainte, de probele de la examenul final. Scrisori falsificate de recomandare, pentru primul lui serviciu din Bismarck. Șeful i-a dat voie să demisioneze. La a doua slujbă, s-a încurcat cu nevasta șefului. A fost dat afară. La un alt serviciu, se pare că a vîndut cîtorva firme rivale datele secrete ale unor licitații.

– Raportul se încheie așa, citez, spuse Sclafani: „Ultimul său angajator din Bismarck a spus că Adam Cauliff a crezut că are dreptul să facă orice, indiferent dacă era vorba despre o femeie sau despre un simplu obiect. Am dat acest dosar unui prieten psihiatru. Pe baza acestor date, medicul a tras concluzia că Adam Cauliff are o gravă carență de personalitate și că probabil este un sociopat. Ca mulți alții de teapa lui, poate fi foarte inteligent și poate avea un farmec superficial. Comportamentul lui general poate fi acceptabil, chiar impecabil. Dar, dacă lucrurile se întorc cumva împotriva sa, atunci va fi în stare să facă orice, ca să-și

asigure succesul personal. Se pare că nesocotește complet, ba chiar se află în conflict cu obișnuita conduită socială, după care se ghidează în viață majoritatea oamenilor."

– Ei! exclamă Brennan, după ce terminară ce studiat raportul. Cum a fost posibil oare ca o femeie de calibrul lui Nell MacDermott să-și lege viața de un asemenea specimen?

– La fel cum o mulțime de alte femei deștepte își leagă viața de astfel de inși dubioși. Uite ce cred eu, spuse Sclafani. Asta se întîmplă din cauză că, dacă tu nu ești un mincinos, atunci trebuie să te arzi măcar o dată în viață, ca să înțelegi că oamenii ca Adam Cauliff sînt diferiți de noi ceilalți. Și, uneori, totul poate deveni extrem de periculos.

– Acum, problema se pune în felul următor: dacă cineva a reușit într-adevăr să scape de pe iaht, care a fost acea persoană? Adam Cauliff sau Winifred Johnson?

– Sau, altfel spus, oare a scăpat cineva cu-adevărat? După deschiderea cutiei de valori, vom afla dacă vreunul dintre ei a trecut pe-acolo, ca să ia tot ce se afla în ea.

Sună telefonul. Sclafani ridică receptorul.

– Bine, am plecat. Se uită la Brennan. Au găsit-o pe Karen Renfrew; se află la circa 13. Hai să mergem!

83

Nici măcar umbrela supradimensionată, de golf, nu a reușit s-o ajute pe Nell să nu fie udată de ploaie, în acei cîțiva pași, făcuți pe trotuar, de la taxi pînă la ușa clădirii în care locuia Bonnie Wilson.

Ajunsă în holul exterior al clădirii, femeia își închise umbrela și se șterse pe față cu o batistă. Apoi, trăgînd adînc aer în piept, apăsă pe butonul interfonului.

Bonnie nici nu mai aşteptă ca Nell să se prezinte.

– Urcă, Nell.

Ascensorul urcă hurducăit pînă la etajul cinci. Ieşind din lift, Nell o văzu pe Bonnie stînd în uşa apartamentului.

– Intră, Nell.

În spatele ei, apartamentul era discret luminat. Chiar şi aşa, Nell avu o reținere, simțind un nod în gît. Slaba lumină din jurul lui Bonnie parcă începea să dispară.

– Nell, pari îngrijorată. Intră, te rog.

Tînăra o ascultă, mişcîndu-se ca în transă. Ştia că ceea ce avea să se întîmple imediat, în acel loc, era inevitabil. Nu putea alege. Evenimentele trebuie să se desfăşoare pînă la capăt.

Nell păşi înăuntru, iar Bonnie închise uşa după ea. Tînăra auzi zgomotul yalei duble, apoi alunecarea lanțului.

– Se fac nişte lucrări pe scara de incendiu, îi explică Bonnie, cu glas scăzut. Administratorul are o dublură a cheii şi nu vreau ca el sau altcineva să-şi bage nasul aici, cît timp te afli tu la mine.

Nell o urmă pe Bonnie, ieşind din antreu. În liniştea mormîntală, paşii lor răsunau pe lemnul gol. Trecînd pe lîngă oglindă, Nell se opri şi se uită în ea.

Bonnie făcu acelaşi lucru.

– Ce este, Nell?

Stăteau una lîngă cealaltă, cu imaginile alăturate reflectate în oglindă. Nu vezi? ar fi vrut să-i strige Nell. Aura ta este neagră aproape total, la fel cum a fost şi aceea a lui Winifred atunci. Vei muri.

Apoi, îngrozită, tînăra femeie văzu cum întunecimea aceea începea să o cuprindă şi pe ea.

Bonnie o trase de braț.

– Nell, draga mea, hai să intrăm în birou. A venit vremea să vorbim cu Adam.

84

Dan fusese la spital, ca să-i vadă pe cei doi pacienți operați, iar pe la patru și jumătate reuși să scape de-acolo. Sună din nou acasă la Nell, dar tot fără rezultat. Poate că Mac avea ceva veşti de la ea, se gîndi bărbatul.

Cornelius MacDermott îi spuse că nu știa nimic despre nepoata sa, în schimb avea veşti de la sora lui.

– Nu numai că a trimis-o la o clarvăzătoare țăcănită, dar acum Gert încearcă să mă convingă și pe mine să merg acolo. Este îngrijorată pentru că are o premoniție că i se va întîmpla ceva rău lui Nell.

– La ce crezi că s-a referit, Mac?

– Asta înseamnă că n-are altceva mai bun de făcut decît să stea și să-și facă probleme din nimic. Uite cît de tare plouă. Presupun că Gert are o criză de artrită și interpretează propriile dureri drept o amenințare magică. De parcă ar îndrepta astfel durerea spre alții. Dan, spune-mi, te rog, că sînt singurul sănătos la minte dintre toți. Merită să vezi ce priviri îmi aruncă în clipa asta Liz. Am impresia că și ea se încrede în prostiile astea.

– Mac, tu crezi că ar exista vreun motiv să fim îngrijorați pentru Nell? îl întrebă Dan deodată. Îngrijorarea aduce îngrijorare. Toată ziua de azi n-au fost decît probleme.

– Pentru ce să fim îngrijorați? I-am spus și lui Gert să vină la birou la mine, ca să audă ce ne vor spune cei doi detectivi despre

Adam Cauliff. Sora mea a avut o părere foarte bună despre Adam, pentru că i-a făcut mereu pe plac, însă, din cîte mi-a spus Brennan, ei au descoperit multe treburi urîte despre individul ăsta. N-a vrut să-mi comunice prin telefon ceea ce era scris în raportul acela, dar, din cîte am înțeles, se pare că este cît se poate de bine că am scăpat de el. Detectivii au spus că vor ajunge peste o oră. Se opresc mai întîi la circa 13, acolo unde am fost noi doi astăzi. Mi-au spus că au descoperit femeia a cărei cartelă a fost găsită în incendiul de la conac.

– Aș vrea să aflu și eu ce le-a spus ea.

– Cred că tu ești primul care ar trebui să afle, zise Mac, pe un ton ceva mai blînd. Vino aici, ca să auzi totul cu urechile tale. Pe urmă, cînd vom da de Nell, am putea ieși împreună ca să luăm cina.

– Încă ceva. Lui Nell îi stă în fire să nu dea nici o importanță mesajelor de pe robotul telefonic? Adică poate fi acasă, însă nu ridică receptorul, pentru că nu se simte bine?

– Doamne, Dan, nu mai începe și tu acum. Totuși bărbatul sesiză unda de îngrijorare din tonul lui Cornelius MacDermott. Voi suna la portarul blocului, ca să văd dacă a văzut-o cumva intrînd sau ieșind.

85

Eu am reclamat faptul că mi s-a furat sacoșa cu lucruri, cu cîteva ore înainte de incendiu, rosti Karen Renfrew iritată. Era împreună cu căpitanul Murphy și cu detectivii Sclafani și Brennan, cu toții așezați în aceeași sală de ședințe în care se întîlniseră mai devreme cu Cornelius MacDermott și cu Dan Minor.

– La cine ai făcut reclamația, Karen? o întrebă Sclafani.

– Unui polițai, aflat într-o mașină de poliție. I-am făcut semn cu mîna. Însă știi ce mi-a spus?

Cred că pot să ghicesc, se gîndi Brennan.

– Mi-a spus: „Cucoană, n-ai și-așa destule gunoaie în cărucioarele alea, ca să-ți faci atîtea griji doar pentru o biată sacoșă?" Dar, credeți-mă, sacoșa nu mi-a căzut din căruț, ci mi-a fost furată.

– Ceea ce ar însemna că persoana care ți-a furat sacoșa bîntuia prin conacul acela, spuse căpitanul Murphy. Ea a provocat incendiul care a ucis-o pe mama domnului doctor Minor. Iar asta înseamnă că...

Karen Renfrew îl întrerupse:

– Pot să-ți spun cum arăta polițaiul acela. Era destul de gras și se afla în mașina poliției împreună cu un alt coleg, pe nume Arty.

– Te credem, Karen, spuse blînd Sclafani. Unde erai, atunci cînd ți s-a furat sacoșa?

– Pe Strada 100. Aveam un culcuș bun, vizavi de locul în care se repară clădirea aia de locuințe.

Brusc interesat, Sclafani o întrebă:

– Ce bulevard intersectează Strada 100 acolo, Karen?

– Bulevardul Amsterdam. De ce?

– Da, ce importanță are? întrebă și Murphy.

– Poate că n-are nici o importanță. Sau poate că are o foarte mare importanță. Urmărim ceva în legătură cu un tip care a fost șef de echipă pe șantierul acela. După spusele soției sale, bărbatul era foarte supărat din cauza unui ordin anulat pentru o lucrare de acolo, făcută de el. Dar n-am descoperit nimic în sensul ăsta. Așa că ne închipuim că poate era supărat din alt motiv. Și întîmplarea face ca totul să aibă loc în aceeași seară în care a ars

conacul Vandermeer. Cu toate că poate fi doar o simplă coincidență, bazîndu-ne din nou pe cele spuse de soția lui, am căutat un fir care să facă legătura între el și cele două șantiere.

George Brennan se uită la partenerul său și pricepu totul. Jimmy Ryan lucrase vizavi de culcușul lui Karen Renfrew. Femeia era cam dusă cu sorcova. Nu i-ar fi fost greu să-i ia o sacoșă și să o arunce în portbagajul mașinii lui, în timp ce aceasta dormea. Ar fi fost o modalitate de a îndrepta cercetările pe o pistă falsă, cum că incendiul ar fi fost provocat de un vagabond. Întîmplarea a făcut ca el să-i fi luat chiar sacoșa cu cartela de masă și aceasta să nu fi ars în foc. Acest puzzle începea să prindă contur, iar imaginea obținută nu era cîtuși de puțin plăcută.

Dacă s-ar fi adeverit acest scenariu, gîndi Brennan dezgustat, ar fi însemnat că Jimmy Ryan se făcea vinovat nu numai de incendiere criminală, cu consecință de omucidere, dar și de furt calificat, de la o femeie fără adăpost, cu o manie patetică pentru gunoaiele și resturile pe care el i le luase.

86

Nell, simt că ești foarte speriată.

Cele două femei erau așezate la o masă din mijlocul camerei, iar Bonnie o ținea de mîini pe tînără.

Mîinile lui Bonnie sînt reci ca gheața, se gîndea Nell.

– Ce vrei să-l întrebi pe Adam? șopti Bonnie.

Nell încercă să-și retragă mîinile, însă Bonnie i le strînse și mai tare. Este înspăimîntată, se gîndi Nell – și disperată. Nu știe cît de mult știu sau bănuiesc eu despre Adam și despre explozie.

– Trebuie să-l întreb despre Winifred. Cred că mai e în viață.

– De ce crezi asta?

– Pentru că un băieţel care se afla pe un feribot care venea dinspre Statuia Libertăţii a văzut explozia. Zice că a zărit pe cineva care a sărit în apă, îmbrăcat într-un costum de scufundări. Ştiu că Winifred era o foarte bună înotătoare.

– Poate că acel copil s-a înşelat, spuse Bonnie cu un glas pierdut.

Nell se uită în jur. Camera era plină de umbre. Obloanele erau trase. Singurul sunet pe care-l auzea, în afara răsuflărilor lor, era ploaia care bătea în geam.

– Nu cred că băiatul s-a înşelat. Sînt convinsă că cineva a scăpat cu adevărat de pe acel iaht, înainte de explozie. Şi cred că ştiu şi cine este persoana aceea.

Simţi cum un fior străbătea corpul lui Bonnie, făcînd-o să-i tremure mîinile, iar în acel moment Nell reuşi să se elibereze din strînsoare.

– Bonnie, eu te-am văzut la televizor. Cred că tu ai reale puteri paranormale. Nu prea înţeleg cum de unii oameni pot avea astfel de calităţi, dar ştiu că şi eu am avut cîteva astfel de experienţe ciudate – experienţe care au fost foarte reale, dar neexplicabile pentru lumea raţională. Ştiu că mătuşa mea, Gert, trăieşte şi ea astfel de experienţe. Dar tu eşti diferită de noi. Tu ai un talent rar şi cred că te faci vinovată că te foloseşti de el în scopuri nedemne. Îmi amintesc că Gert mi-a spus, în urmă cu cîţiva ani, că talentul de paranormal trebuie folosit numai pentru a face bine. Dacă face rău, a zis Gert, cel care-l posedă va fi pedepsit rău de tot.

Bonnie o ascultă cu ochii aţintiţi, iar pupilele i se întunecau cu fiecare cuvînt rostit, tenul devenindu-i pămîntiu.

– Tu te-ai dus la Gert şi ai pretins că ai fost contactată de Adam. Eu nu cred în contactele acestea, însă eram aşa disperată de moartea soţului meu, încît am dorit să încerc să iau legătura

cu el. Cînd au murit, părinții mei au venit la mine ca să-şi ia adio, pentru că m-au iubit. Am considerat că Adam n-a procedat la fel pentru că noi doi ne certaserăm. Aşa că am vrut să comunicăm; şi în felul acesta ne-am fi împăcat. Trebuia să ne despărțim cu dragoste. Pentru asta am vrut atît de mult să cred în tine.

– Nell, eu cred totuşi că Adam...

– Ascultă-mă, Bonnie. Dacă tu ai intrat într-adevăr în legătură cu Adam, atunci nu a fost adevărat ceea ce ai pretins că ți-a spus. Acum ştiu că el nu m-a iubit. Un bărbat care îşi iubeşte soția nu are o legătură amoroasă cu asistenta lui. Nu-şi deschide o cutie de valori împreună cu aceasta, sub un alt nume. Sînt sigură că Adam nu m-a iubit, pentru că asta a făcut el.

– Te înşeli, Nell. Adam te-a iubit cu adevărat.

– Nu, nu mă înşel deloc. Şi nici nu sînt o proastă. Ştiu că tu îl ajuți pe Adam, sau o ajuți pe Winifred, încercînd să pui mîna pe cheia de la cutia de valori, cheie care a rămas, dintr-o greşeală, într-un sacou al lui Adam.

Am lovit în plin, se gîndi Nell. Bonnie Wilson îşi clătina capul dintr-o parte în cealaltă, nu atît pentru a nega cele spuse, cît din disperare.

– Doar două persoane ar putea avea nevoie de acea cheie – ori Adam, ori Winifred. Sper din tot sufletul ca tu să o ajuți pe Winifred şi ca Adam să fie, dintre amîndoi, cel mort. Mi se zbîrleşte pielea cînd mă gîndesc că s-ar putea ca eu să fi trăit, să fi respirat, să fi mîncat şi să fi dormit, mai mult de trei ani, alături de cineva care ar putea omorî în mod deliberat trei oameni şi care ar putea produce un incendiu care să ia viața unei femei fără adăpost. Mai mult chiar, mă înfior de-a dreptul doar la gîndul că am putut renunța la cariera pe care mi-o dorisem dintotdeauna, numai ca să-i fac pe plac unui escroc şi unui hoț ordinar – ştiu sigur că

Adam a fost şi escroc şi hoţ. Dar mă rog la Dumnezeu ca el să nu fi fost, pe deasupra, şi asasin.

Nell îşi băgă mîna în buzunar şi scoase de-acolo cheia de la cutia de valori.

– Bonnie, cred că tu ştii locul unde se ascunde Adam sau Winifred. Poate nu-ţi dai seama că, dacă l-ai ajuta pe unul dintre ei, în vreun fel oarecare, ai deveni în mod automat complice la un multiplu asasinat. Ia, te rog, această cheie şi dă-i-o celui care mai este încă în viaţă. Dă-i de înţeles că n-are de ce să se teamă, dacă merge la banca din White Plains. Este singura ta şansă de a te mai salva.

– Cum adică „dă-i a înţelege că n-are de ce să se teamă", Nell?

Femeia nu auzise, în spate, paşii care se apropiau. Se întoarse şi privi îngrozită.

Adam se afla acum chiar lîngă ea.

87

Dan Minor se uită înspre fereastră, sperînd să vadă că afară ploaia torenţială s-a mai potolit. Din păcate, încă mai ploua cu spume, stropi mari bătînd în geam şi realizînd un fel de cascadă. Bunica obişnuia să-i spună, atunci cînd ploua astfel, că plîng îngerii. În momentul de faţă, ploaia aceea i se părea doctorului un semn rău prevestitor.

Unde s-o fi dus Nell? se tot întreba Dan.

Erau adunaţi cu toţii în birou la Mac. Împreună cu Dan, se mai aflau acolo şi Mac, Gert, Liz, precum şi cei doi detectivi.

Portarul clădirii în care locuia Nell le confirmase faptul că

aceasta ajunsese acasă pe la ora trei, iar după o oră a plecat din nou. Înseamnă că a ascultat mesajul pe care i l-am lăsat, se gîndi Dan Minor. De ce oare nu m-o fi sunat?

Liftierul spusese că Nell i se păruse a fi foarte supărată.

Detectivii Jack Sclafani şi George Brennan au făcut mai întîi cunoştinţă cu Liz şi cu Gert, apoi au pornit discuţia.

– Mai întîi să vorbim despre femeia fără adăpost, care a reclamat furtul unei sacoşe, cu doar cîteva ore înainte de incendiul de la conac. Am putut verifica adevărul celor spuse de ea, întrebîndu-l pe ofiţerul de poliţie căruia i s-a plîns în acea zi. Aşa încît noi sîntem de părere că nu Karen Renfrew a fost aceea care a provocat incendiul de la conacul Vandermeer. Nu credem că vom obţine vreodată o dovadă palpabilă, dar sîntem absolut siguri că Winifred Johnson l-a plătit pe Jimmy Ryan, unul dintre cei care au murit în explozia de pe iaht, să provoace incendiul şi să facă în aşa fel încît să pară că focul s-ar fi declanşat accidental, de o persoană fără adăpost.

– Asta înseamnă că mama mea..., îl întrerupse Dan.

– Înseamnă că mama dumitale nu mai este suspectată de producerea incendiului.

– Crezi că Winifred Johnson a făcut totul de capul ei sau presupui că a executat instrucţiunile primite din partea lui Adam? îl întrebă Mac.

– Sîntem ferm convinşi că totul a fost pus la cale potrivit ordinelor lui Adam Cauliff.

– Dar nu înţeleg un lucru, spuse Gert. Ce foloase putea obţine de pe urma acestui incendiu?

– Adam Cauliff cumpărase proprietatea Kaplan, vecină cu bătrînul conac. A fost destul de inteligent ca să-şi dea seama că valoarea acestei proprietăţi avea să sporească enorm, după dispariţia conacului, şi, deci, după ce utilizarea terenului aferent

acestuia nu ar mai fi fost blocată de către valoarea de patrimoniu istoric a clădirii respective. L-a abordat apoi pe Peter Lang, cel care a achiziționat între timp vechea proprietate Vandermeer, propunîndu-i o afacere. A fost și suficient de arogant, încît să considere că s-ar fi putut impune în fața constructorului și ca arhitect acceptat pentru proiectarea clădirii care urma să fie înălțată pe terenul reunit al celor două proprietăți.

– Conform celor susținute de Liza, în seara incendiului, acasă la familia Ryan a telefonat un bărbat care a lăsat pentru Jimmy un mesaj potrivit căruia „se anulase toată treaba", le explică Brennan. Este unul dintre motivele pentru care noi credem că Adam și cu Winifred au plănuit împreună incendierea conacului. Probabil că tocmai atunci aflaseră faptul că exact în aceeași zi fusese anulat și statutul de clădire de patrimoniu, al conacului Vandermeer. Prin urmare, nu ar mai fi avut nici un rost incendierea acelui conac.

– Dar uite că nu le-a folosit la nimic, comentă Liz. Pentru că amîndoi s-au făcut praf și pulbere, în explozia de pe iaht.

– Nu sîntem întru totul convinși de acest lucru, spuse tot Brennan. Sesizînd fețele uluite ale celor prezenți, detectivul adăugă: Un martor a declarat că a văzut pe cineva, îmbrăcat în costum de scufundări, care a sărit de pe iaht, cu o fracțiune de secundă înainte de a avea loc explozia. Și încă nu au fost găsite rămășițele a două dintre cadavrele celor aflați atunci pe iaht – deocamdată lipsesc dovezi identificabile drept resturi ale cadavrelor lui Adam Cauliff și Winifred Johnson.

– Datorită unor cercetări făcute de nepoata dumneavoastră, domnule deputat, interveni Sclafani, noi am ajuns și la o cutie bancară de valori, deținută în comun de către un bărbat și o femeie, sub numele Harry și Rhoda Reynolds. Cutia conținea pașapoarte și alte documente de identitate false. Noi nu am văzut, cu ochii noștri, conținutul real al cutiei de valori, însă am primit la

birou, prin fax, cópii după fotografiile de pe acele paşapoarte. Cu toate că cei doi au înfăţişări oarecum schimbate, ne-a fost evident faptul că este vorba despre fotografiile lui Winifred Johnson şi Adam Cauliff.

– Cutia mai conţinea şi aproape trei sute de mii de dolari, în bani lichizi, precum şi cîteva milioane de dolari, în obligaţiuni şi în alte valori, adăugă detectivul Brennan.

După aceste dezvăluiri, în încăpere se lăsase o linişte grea, întreruptă în cele din urmă de Gert, care întrebă:

– Cum Dumnezeu au reuşit să strîngă atîţia bani?

– Nu e chiar atît de greu, dacă lucrezi cu proiecte de genul celor de la firma Walters şi Arsdale. S-au descoperit pînă acum nereguli în valoare de circa opt sute de milioane de dolari, la diverse lucrări. Şi în afară de asta, mai credem că Winifred şi Adam plănuiau de multă vreme întreaga lovitură.

Uitîndu-se la amărăciunea întipărită pe faţa lui Mac, Sclafani spuse:

– Din păcate, nepoata dumneavoastră a avut marele nenoroc de a se căsători cu o persoană foarte josnică, domnule deputat. Există un lung pomelnic de poveşti urîte cu Adam Cauliff, aflate toate în acest raport. Puteţi să-l citiţi pe îndelete. Îmi pare rău pentru domnişoara MacDermott. Este o femeie deosebită şi foarte inteligentă. Ştiu că va fi o lovitură grea pentru ea, însă este o fiinţă puternică şi va trece cu timpul peste toate.

– Trebuie cumva acum să vină şi ea aici? întrebă Brennan. Am dori să-i mulţumim pentru tot ajutorul acordat.

– Nu ştim unde se află în acest moment, îi răspunse Gert, cu multă iritare şi îngrijorare în glas. Ştiu că nimeni nu va lua în seamă ceea ce cred eu, dar mie mi-este tare teamă pentru ea. Ceva nu-i în regulă. Mi-am dat seama astăzi după-amiază, atunci cînd am vorbit la telefon, de faptul că era extrem de dezorientată. Nu

prea părea deloc în apele ei. Mi-a zis că tocmai se înapoiase din Westchester. Pentru ce să fi plecat imediat din nou de-acasă, şi pe o asemenea vreme imposibilă?

Ceva rău se întîmplă, îşi zise Dan, ros de nelinişte. Nell are acum probleme.

Brennan şi Sclafani se uitară unul la celălalt.

– Nu bănuiţi nici unde s-ar putea afla? întrebă Sclafani.

– Te îngrijorează, izbucni Mac. De ce?

– Pentru că domnişoara MacDermott a găsit în mod cert ceallaltă cheie de la cutia de valori şi a fost destul de inteligentă ca să facă cercetări la o bancă de lîngă azilul în care locuieşte mama lui Winifred Johnson. În cazul în care şi-a dat seama unde s-ar putea ascunde Winifred sau Adam şi încearcă să ia legătura cu ei, domnişoara MacDermott îşi pune viaţa într-un foarte mare pericol. Cel care aruncă în aer, cu sînge rece, un iaht cu mai multe persoane la bord, ar fi în stare de orice, inclusiv de a comite şi alte asasinate, pentru a scăpa de urmăritori.

– Sînt absolut sigură că Winifred a fost aceea care a scăpat cu viaţă de pe iaht, spuse Gert, cu o voce tremurătoare. Bonnie Wilson a luat legătura cu Adam care i-a vorbit lui Nell de dincolo, aşa că el nu poate fi decît mort.

– Ce tot spuneţi dumneavoastră acolo? o întrebă Sclafani.

– Gert, pentru numele lui Dumnezeu! explodă Mac.

– Mac, ştiu că tu nu crezi în astfel de treburi, dar Nell crede. Chiar a urmat sfatul soţului ei de a-i duce hainele la magazinul pentru săraci. Tocmai am vorbit cu nepoata mea în legătură cu asta. Nell i-a împachetat toate hainele şi le va duce acolo mîine, iar Bonnie Wilson s-a oferit să mă ajute la despachetarea lor. Însă, pe mine m-a mirat foarte mult faptul că Bonnie ori a uitat, ori a omis să-mi amintească faptul că l-a cunoscut pe Adam, la o petrecere pe care am dat-o acasă la mine. De curînd am găsit o

fotografie în care apăreau ei doi. Mă gîndeam că s-ar fi cuvenit ca Bonnie să mai aducă vorba despre faptul că se cunoscuseră.

– Spuneți că această clarvăzătoare este aceea care a sfătuit-o pe domnișoara MacDermott să dea de pomană hainele lui Adam și că pe urmă tot ea s-a oferit să vă ajute să le despachetați, exclamă Brennan, sărind ca ars. Pot să pun rămășag că Bonnie intenționează să pună mîna pe cheia buclucașă. Este băgată într-un fel sau altul în toată tărășenia asta, fiind în cîrdășie ori cu Adam, ori cu Winifred.

– Dumnezeule, spuse atunci Liz stupefiată. Și eu care am avut impresia că el chiar s-a materializat.

Toți o priviră interogativ.

– Ce vrei să spui cu asta, Liz? o întrebă Mac.

– Am văzut figura lui Adam într-o oglindă din casa lui Bonnie. Am crezut că femeia a luat într-un fel legătura cu Adam, dincolo, însă poate că el chiar se afla acolo, în carne și oase.

Iată unde s-a dus acum Nell, se gîndi Dan, acasă la femeia aia. Sînt convins de asta.

Mîniat de o crescîndă îngrijorare, bărbatul se uită de jur-împrejur, simțind aceeași teamă care îl frămînta pe el reflectată și pe fețele celorlalți aflați în încăpere.

88

Adam se aplecase asupra soției sale.

În ciuda luminii palide, Nell reuși să-i distingă bărbatului ei trăsăturile.

Era chiar Adam, însă o parte a feței era plină de bășici și pielea i se exfolia, iar mîna și piciorul drept îi erau înfășurate într-un bandaj gros.

Nell remarcă şi sticlirea furioasă din ochii lui Adam, plini acum de o aprigă ură îndreptată asupra ei.

– Ai găsit cheia şi ai şi sunat la poliţie, o acuză bărbatul, cu un glas răguşit şi plin de duşmănie. După toate planurile pe care mi le făcusem, după trei ani încheiaţi, timp în care am fost nevoit s-o suport în apropierea mea pe femeia aia proastă şi insipidă, după ce era cît pe ce să-mi pierd viaţa, numai pentru că tu i-ai dat tîmpitei un alt sacou decît cel pe care-l aşteptam, iar eu a trebuit atunci să mai pierd timp cotrobăind şi după nenorocita aia de poşetă – după toate astea, plus durerile înfiorătoare cauzate de arsurile cu care m-am ales în momentul exploziei, acum am rămas fără absolut nimic.

Adam îşi ridică mîna stîngă. Apucase cu ea un obiect care părea greu, însă Nell nu avu timp să-şi dea seama ce anume era. Femeia încercă să se ridice în picioare, dar el o împinse la loc pe scaun, cu mîna bandajată. Nell îi citi pe faţă o îngrozitoare durere şi o auzi pe Bonnie ţipînd :

– Adam. Nu face asta. Te rog, nu face asta!

Apoi, o durere cumplită, de-a dreptul năucitoare, îi explodă într-o parte a capului şi tînăra femeie mai simţi doar cum cade şi se cam duce ... şi se tot duce ...

De la o imensă depărtare, Nell parcă începu să audă un sunet bizar, un amestec între geamăt şi oftat. O durea rău de tot capul. Avea părul şi faţa umede şi lipicioase, năclăite. Încetul cu încetul, Nell îşi dădu seama de faptul că ea era cea care scotea acel sunet straniu.

– Mă doare capul, şopti femeia. Apoi îşi aminti: Adam trăieşte. A fost aici.

Cineva o atingea? Dar cine să fi fost oare? Ce i se întîmpla?

Deodată auzi o voce:

– Mai strîns. Leag-o şi mai strîns!

Era, fără nici o îndoială, tot glasul lui Adam.

Picioarele ei, de ce oare o dureau picioarele? se întreba Nell.

Reuşi să întredeschidă ochii şi văzu că Bonnie stătea aplecată deasupra ei, plîngînd. Ţinea în mîini un ghem de sfoară groasă.

Îmi leagă picioarele, se gîndi Nell.

– Şi mîinile. Acum mîinile.

Din nou se auzise vocea lui Adam – nemiloasă şi rea.

Se afla pe un pat, pe care fusese aşezată cu faţa în jos. Bonnie îi trăgea mîinile la spate şi răsucea sfoara în jurul lor.

Nell încercă să-i spună ceva, însă nu reuşi să articuleze nici un cuvînt. Mai ai doar cîteva minute de trăit. Aura ta este în totalitate neagră. Nu-ţi mai mînji şi mai mult mîinile cu sînge, gîndea Nell.

Bonnie îi strînse încheieturile mîinilor, dar de data aceasta legătura fusese ceva mai slabă.

Vrea să mă ajute, îşi spuse Nell.

– Grăbeşte-te, se răsti Adam.

Întorcîndu-şi încetişor capul, Nell văzu pe podea un morman de ziare mototolite. Adam apropie de ele o lumînare aprinsă. Ţîşni prima flacără. Vai, Doamne, Adam dădea foc locuinţei! Nell înţelese perfect, cu o violentă limpezime, ceea ce tocmai se întîmpla.

– Aşa, să vezi şi tu cum e, Nell, zise Adam. Vreau să simţi şi tu durerea, asemeni mie. Şi totul s-a întîmplat numai din cauza ta. A fost numai greşeala ta. Din cauza ta n-am avut eu cheia la mine. Şi, arătînd astfel, n-am putut merge la bancă, pentru a-i convinge să mă lase să ajung la cutia de valori. Şi totul a fost din cauza ta şi a proastei ăleia, care mi-a adus un sacou ce nu-mi folosea la nimic.

– Adam, dar de ce ...? încercă Nell să vorbească.

– De ce? Chiar este nevoie să mă întrebi de ce? Nu înțelegi chiar nimic? Furia bărbatului era acum amestecată cu un dispreț suveran. N-am fost niciodată suficient de bun pentru tine, în ochii bunicului tău. N-am fost niciodată îndeajuns de acceptabil, ca să mă pot număra printre preferații minunatului tău bunic. Chiar nu îți dai seama de faptul că, atunci cînd tu ai fi candidat, pentru mine s-ar fi terminat totul? Toată situația mea s-ar fi dus, dintr-o dată, de rîpă. Există în trecutul meu cîteva lucruri care ar fi cu mult prea deranjante pentru un candidat la Congres. Dacă n-ai fi insistat atît de mult să fii nepoțica cea cuminte a bunicului, să-i faci pe plac în toate cele, poate aș mai fi avut și eu măcar o șansă. Însă, deoarece tu erai atît de hotărîtă să candidezi, eu am știut că pentru mine s-a dus totul pe apa sîmbetei. Nu înțelegi ce sărbătoare ar fi fost, pentru întreaga presă, scormonitul prin tot trecutul meu? Și n-am putut suporta o asemenea idee.

Adam îngenunchease acum lîngă pat și își apropiase fața de cea a nevestei sale.

– Așa că, tu ai fost aceea care mi-a forțat mîna. Tu ai fost de vină. Tu și cu băgăciosul ăla de Jimmy Ryan și cu Winifred, cea cu ochii ridicol de languroși și de umezi și cu buzele alea, mereu uscate și crăpate. Dar, lasă, nu-i nimic. Oricum, eu tot trebuia să dispar, ca să o iau de la început, în altă parte. Adam se ridică în picioare și privi în jos, către Nell. Și n-are nici o importanță faptul că acum nu mai am prea mare lucru, ca s-o iau din nou de la început, fiind nevoit să reîncep chiar de la zero – pînă la urmă tot o s-o scot eu cumva la capăt. Tu însă nu vei mai reuși. Pa și pusi, Nell.

– Adam, nu se poate s-o omori, țipă Bonnie, agățîndu-se de brațul lui, în timp ce flăcările creșteau tot mai mult.

– Bonnie, ori eşti alături de mine în totalitate, ori nu eşti lîngă mine deloc. Rămîne la latitudinea ta: fie să rămîi aici, împreună cu Nell, fie să fugi pe uşa aceea, împreună cu mine.

În acel moment, se auzi soneria de la intrare, cu ţîrîitul ei insistent, enervant, care se reverbera în micuţul apartament. Fumul umpluse deja întreaga cameră, în timp ce flăcările cuprinseseră şi zidul din spatele maldărului de ziare, iar de dincolo de uşa încuiată a apartamentului se auzea un glas puternic, strigînd:

– Poliţia, deschideţi!

Adam dădu fuga în antreu şi se uită la uşa de la intrare. Apoi, se întoarse şi o privi ţintă pe Nell.

– Îi auzi, Nell? Încearcă să te ajute. Ştii ceva? Nu vor ajunge aici la timp, pentru tine. Mă voi ocupa chiar acum de asta. Bărbatul fugi la uşă şi verifică yala dublă şi lanţul. Revenind în dormitor, închise uşa cu cheia, o aruncă cît colo şi împinse cu umărul comoda în faţa uşii. Mai trase din grămadă cîteva ziare care nu se aprinseseră încă şi aruncă lumînarea aprinsă peste ele.

– Repede acum, pe scara de incendiu, spuse Adam.

Flăcările ajunseseră la draperii.

– Deschide o dată fereastra, tîmpito, îi strigă el lui Bonnie.

– Se lucrează la scara de incendiu, Adam. Nu putem ieşi pe acolo. Nu e sigur, hohoti Bonnie.

Bărbatul o împinse afară, pe scara de incendiu, sub torentele de ploaie. Nell văzu privirea sălbatică din ochii soţului său, atunci cînd acesta se întorsese pentru o clipă, ca să închidă fereastra, lăsînd-o pe ea sechestrată în acea încăpere cuprinsă de flăcări.

Rămăsese singură acolo – doar ea şi căldura focului. Acea căldură care devenea din ce în ce mai greu de suportat. Salteaua patului se aprinsese şi ea. Cu o forţă născută doar din disperare, Nell izbuti să se rostogolească jos, pe urmă să se ridice în picioare şi să se menţină în poziţie verticală, fără să cadă. Rezemîndu-se

de comodă, reuşi să îşi elibereze mîinile din strînsoarea lejer lăsată de către Bonnie. Apoi, deblocă uşa, care începuse deja să ardă.

Nell încercă să rotească mînerul clanţei. Acesta era fierbinte ca focul. Băşicile, fumul – ştia că asta se va întîmpla. Sîngele îi intrase în ochi. Nu mai avea oxigen, camera era plină de fum. Nu mai putea respira.

Cineva lovea cu putere în uşa de la intrarea în apartament. Nell auzea bine. Uşa dormitorului nu voia să se deschidă. Cheia dispăruse fără de urmă.

Prea tîrziu, se gîndi femeia alunecînd pe podea şi începînd să se tîrască. De data asta, e mult prea tîrziu pentru mine.

89

În hol ieşea un firicel de fum.

– Apartamentul e în flăcări, strigă Sclafani. Împreună, adunîndu-şi toate forţele, el, Brennan şi Dan Minor începură să lovească uşa, în disperare, cu picioarele. Însă aceasta nu voia să cedeze.

– Mă duc pe acoperiş, strigă Brennan.

Sclafani se întoarse şi o luă repede pe scări în jos, iar Dan îl urma. Ajunseră în hol şi alergară afară, în stradă, spre scara de incendiu. Ploaia îi udase pînă la piele, încă înainte de a ajunge la colţul blocului.

– Dumnezeule, uită-te acolo! exclamă Dan.

Pe scara de incendiu, deasupra lor, se aflau două persoane, coborînd cu greu pe treptele ude şi alunecoase.

Pînă şi în acele condiţii, Jack văzu pentru o clipă faţa bărbatului de deasupra şi îşi dădu seama că îl prinseseră pe Adam, cel pe

care Benji Tucker îl văzuse în costumul de scufundări şi care îi produsese atîtea coşmaruri groaznice.

În dormitorul incendiat, fumul era cumplit. Nell nu mai putea să vadă nimic, pe cînd se tîra pe podea, încercînd să inspire ultimele resturi de aer. Se sufoca din cauza fumului. Fereastra. Trebuia să ajungă la fereastră. Deodată, femeia se lovi la cap de un obiect tare. Pereţele! Probabil că traversase întreaga cameră – iar fereastra trebuia să se afle pe undeva pe-acolo. Se sforţă să se ridice în genunchi şi întinse braţele, ca să se prindă de pervaz. Dar simţi un metal încălzit. Ce era acolo? Era un mîner? Un mîner de la comodă. Doamne-Dumnezeule, se rotise în cerc. Era iar lîngă uşă.

Nu pot, se gîndi Nell. Nu mai pot respira.

Se simţi din nou ca în acel curent de apă, trasă în jos. Era copleşită de epuizare, neputînd să respire şi dorind cu disperare să doarmă.

Auzi un glas, însă de data aceasta nu mai era al unuia dintre părinţi, ci era al lui Dan, care îi spunea: „Nell, am nevoie de tine".

Întoarce-te, îşi zise femeia. Încearcă să localizezi fereastra. Se află chiar în faţa ta. Rămîi lîngă pat, pe urmă ia-o la dreapta. Încă legată la picioare, tînăra se tîrî prin cameră.

„Am nevoie de tine, Nell. Am nevoie de tine."

Înecîndu-se şi tuşind, Nell plonjă în faţă, străduindu-se cu disperare să ajungă la fereastră.

– Poliţia! Opriţi-vă! strigă Sclafani spre cei doi aflaţi pe scara de incendiu. Mîinile sus!

Adam se opri şi se răsuci, în timp ce Bonnie încerca să-l depăşească. Bărbatul o prinse.

– Întoarce-te, îi strigă el, împingînd-o înapoi, pe scară.

În dreptul etajului trei, alunecă şi se prinse de balustradă cu mîna dreaptă, cea bandajată. Urlînd de durere, o luă totuşi mai departe, în sus.

Cei doi reuşiră să treacă dincolo de fereastra din dreptul apartamentului lui Bonnie, de la etajul cinci, ajungînd la ultimul nivel. Sub ei, se auzi zgomotul spargerii unui geam şi începu să iasă un fum gros.

De la nivelul etajului şase, Adam se uită în sus. Acoperişul se afla la mai puţin de doi metri, deasupra capetelor lor.

– Este inutil totul, Adam, îi strigă Bonnie.

Bărbatul se căţără cu picioarele pe balustrada metalică şi se înălţă pe vîrfuri. Cu buricele degetelor atingea marginea acoperişului. Prea înnebunit ca să mai acorde atenţie cumplitei dureri provocate de încordarea braţului rănit, îşi făcu vînt, se prinse cu mîinile de marginea acoperişului şi încercă să se ridice prin forţa muşchilor.

Auzi sub el un scrîşnet metalic şi simţi un gol în stomac, văzînd cum scara de incendiu începea să se depărteze de zid.

Jos, în stradă, cu şase etaje mai jos, Dan Minor auzea urlînd sirenele maşinilor de pompieri care se apropiau, croindu-şi drum pe Bulevardul de vest. El îşi încleştă degetele mîinilor, în căuşul cărora Jack Sclafani îşi sprijini laba piciorului, sărind apoi şi apucînd cu nădejde marginea inferioară a scării de incendiu.

– Lasă în jos scara culisantă, îi strigă Dan, în timp ce Sclafani se pregătea deja să urce către etajul doi.

Cîteva clipe mai tîrziu, Dan îl urma. Văzu deasupra flăcările izbucnind pe fereastra de la etajul cinci. Nell! se gîndi el. Nell se afla acolo, în tot iadul acela!

*

Cu mare greutate, femeia se ridică în picioare şi izbuti în cele din urmă, tot împleticindu-se, să ajungă la fereastră. Izbindu-se de aceasta cu umărul, Nell sparse unicul rînd lat de geamuri. Se simţi deodată împinsă din spate de un mare val de căldură care ieşea din încăpere şi i se păru că podeaua de sub picioare era pe cale să cedeze. Se aruncă înainte, cu faţa mîngîiată de aerul rece şi umed care venea de jos, permiţîndu-i să respire din nou în voie. Totuşi, numai partea de sus a corpului ei apucase să iasă pe fereastră şi Nell simţi cum alunecă înapoi, podeaua prăbuşindu-se sub picioarele ei. În disperare, femeia înşfăcă atunci, cu palmele pline de băşici, rama ferestrei. În mîini i se înfipseră cioburile de sticlă rămase. Durerea era cumplită. Ştia că nu mai putea rezista prea mult. În spatele său era iadul pe pămînt. Sirenele urlau jos şi oamenii ţipau din toate părţile, agitîndu-se care-ncotro. Însă, în creierul ei se aşternuse o linişte deplină. Oare aşa se simte omul cînd moare? se întrebă Nell.

Adam apucase să se agaţe cu vîrfurile degetelor de marginea acoperişului. Cu forţa supraomenească pe care numai spaima morţii o poate mobiliza, bărbatul începu, încet, să se ridice. În clipa următoare însă, simţi nişte braţe încolăcindu-se în jurul picioarelor, nişte braţe disperate, care-l trăgeau în jos. Era Bonnie. Dînd în neştire din picioare, Adam încercă să se elibereze din strînsoare, dar fără nici un rezultat. Nu se mai putea ţine de streaşină. După o scurtă balansare, căzu înapoi, pe palierul scării de incendiu.

Furios la culme, Adam o ridică pe Bonnie deasupra capului. Scara de incendiu se mişca de mama focului.

– Dă-i drumul sau trag, răcni Brennan, de pe acoperiş.

Chiar asta aveam de gînd să fac, îi răspunse ostentativ Caulifl.

Urcînd pe scara de incendiu cît putea el de repede, Sclafani înţelese ceea ce urma să se întîmple. O va arunca, îşi spuse detectivul.

Bărbatul ajunse la ultimul etaj şi se năpusti asupra lui Caulifl.

Prea tîrziu însă.

Urlînd îngrozită, Bonnie căzuse deja.

Adam se întoarse către balustradă şi se sforţă din nou să se prindă de marginea acoperişului. De data aceasta însă, de-abia atinse streaşina cu degetele, că picioarele îi şi alunecară. Pentru o clipă, Adam încercă să-şi recapete echilibrul, dînd în disperare dinmîini.

Sclafani rămase locului înmărmurit, urmărind neputincios cum bărbatul face un dans mortal, căzînd apoi în gol, fără a scoate nici un sunet, şi zdrobindu-se în cele din urmă de asfalt.

Un etaj mai jos, chiar în dreptul lui Sclafani, Dan ajunsese lîngă fereastra de la dormitorul lui Bonnie. Văzînd-o pe Nell la marginea iadului, ţinîndu-se disperată de rama ferestrei, o prinse, cu degetele lui puternice şi sigure, de încheieturile mîinilor, după care Jack Sclafani i se alătură, ajutîndu-l să o salveze.

– Am izbutit! exclamă uşurat Jack. Să coborîm cît mai repede. Treaba asta nu va mai rezista mult.

Scara de incendiu se clătina înfricoşător, în timp ce ei coborau în mare grabă de la etajul cinci. Dan, pe jumătate, o purta pe sus, pe jumătate, o tîra pe Nell, care acum îşi pierduse cunoştinţa.

Cînd ajunseră la scara culisantă, un pompier le strigă :

– Daţi-i drumul uşor în braţe la mine şi săriţi jos!

Dan o coborî pe Nell în braţele întinse ale pompierului. Apoi, împreună cu Jack Sclafani sări peste balustradă. Se

adăpostiră cu toții, doar cu o clipă înainte ca șase etaje de scară metalică de incendiu să cadă, strivindu-se de pământ și acoperind sub un morman de fiare cadavrele lui Adam Cauliff și Bonnie Wilson.

MARȚI, 7 NOIEMBRIE

ZIUA ALEGERILOR

90

Avea loc scrutinul pentru alegerea unui nou președinte, care urma să conducă Statele Unite ale Americii în următorii patru ani. Pentru statul New York, un nou senator urma să vorbească, în cadrul celui mai select club al națiunii. Și, la sfîrșitul zilei, metropola New York urma să afle dacă districtul condus timp de aproape cincizeci de ani de Cornelius MacDermott a ales-o, drept reprezentantă în Congres, pe nepoata acestuia, Nell MacDermott.

În parte din cauza nostalgiei, dar și din superstiție, Nell își stabilise sediul campaniei electorale la Hotelul Roosevelt, scena tuturor victoriilor bunicului său. După închiderea urnelor, pe măsură ce se totalizau opțiunile electoratului, se așezaseră cu toții într-un apartament de la etajul zece al hotelului, cu atenția îndreptată către cele trei televizoare amplasate pe una dintre laturile încăperii – cîte unul pentru fiecare post important de televiziune.

Împreună cu ei se mai aflau şi Gert MacDermott, Liz Hanley şi Lisa Ryan. Numai Dan Minor nu ajunsese încă, dar acesta tocmai sunase, ca să le spună că se afla în drum către ei, venind de la spital. Agenţii de campanie se agitau de colo-colo, gustînd emoţionaţi din mîncarea şi băuturile de bună calitate, aduse la discreţie pentru toţi cei care ar fi venit acolo. Unii dintre ei erau mai optimişti, alţii mai temători – fusese o campanie foarte dură.

Nell se întoarse către bunicul său.

– Mac, indiferent dacă voi pierde sau voi cîştiga, mă bucur că m-ai convins să candidez.

– Şi la urma urmei, de ce să nu fi candidat? îi răspunse bătrînul înţepat. Comitetul executiv al partidului s-a declarat întru totul de acord cu mine – nevasta nu trebuie să ducă în cîrcă povara păcatelor bărbatului ei. Cu toate că, judecînd problema la rece, dacă ar fi avut loc vreun proces, tu ai fi fost tîrîtă prin tribunale, iar tot circul presei ţi-ar fi făcut probabil imposibilă campania. Dat fiind însă că Adam şi ceilalţi au murit, nu tu proces, nu tu subiect gras pentru presă.

Subiect gras pentru presă, îşi spuse Nell. Subiect gras faptul că Adam m-a trădat. Subiect gras faptul că el s-a asigurat, cu sînge rece, că toţi cei care l-ar fi putut incrimina, inclusiv Jimmy Ryan şi Winifred Johnson, aveau să moară pe iaht. Subiect gras însuşi faptul că eu am fost căsătorită, timp de trei ani, cu un monstru. Oare nu cumva, în toţi aceşti trei ani, am avut mereu simţămîntul că, în esenţa relaţiei noastre, ceva, de fapt, nu era deloc în regulă? Cred că da.

Detectivul din Bismarck mai descoperise şi alte informaţii neliniştitoare despre Adam. Acesta se folosise de pseudonimul Harry Reynolds, într-una dintre afacerile sale, mai mult decît dubioase, din Dakota de Nord. Probabil că-i mărturisise acest lucru lui Winifred.

Nell se uită prin încăpere. Lisa Ryan îi surprinse privirea şi îi făcu un semn încurajator. La începutul verii, Nell apelase la ea cu entuziasm şi fusese mai mult decît mulţumită de rezultat. Lisa lucrase neobosită la campanie, petrecîndu-şi serile la sediu, discutînd cu alegătorii la telefon şi trimiţînd prin poştă material propagandistic.

Copiii Lisei îşi petrecuseră mai toată vara la malul mării, împreună cu vecinii ei, familia Curren. Lisa se gîndise că era mult mai bine pentru aceştia să plece din zonă, pînă la stingerea comentariilor legate de moartea tatălui lor. În ciuda tuturor temerilor, dracul nu fusese totuşi chiar atît de negru. Numele lui Jimmy Ryan fusese, ce-i drept, înregistrat în arhivele poliţiei, însă el nu se aflase prea mult în vizorul presei.

Copiii ştiu faptul că tatăl lor a făcut o greşeală îngrozitoare, spusese Lisa liniştită, atunci cînd Nell discutase cu ea. Dar mai ştiu şi faptul că lui îi fusese luată viaţa pentru că intenţiona să dea totul în vileag. El dorea să-şi ispăşească pedeapsa. Ultimele cuvinte pe care mi le-a adresat au fost: „Iartă-mă", iar acum ştiu ce a vrut să spună. Şi Jimmy merită să-l iert.

Hotărîseră ca, dacă Nell ar fi fost aleasă, Lisa să lucreze în continuare la biroul acesteia din New York. Sper să meargă totul bine, se gîndi Nell, redirecţionîndu-şi atenţia spre cele trei televizoare.

Sună telefonul. Răspunse Lisa, care apoi se apropie de Nell.

– Era Ada Kaplan. Se roagă la Dumnezeu ca să cîştigi. A spus că eşti o sfîntă.

Nell îi vînduse Adei înapoi proprietatea Kaplan, pentru exact aceeaşi sumă pe care i-o plătise Adam.

Bătrîna o revînduse apoi lui Peter Lang, pentru suma de trei milioane de dolari.

– Să nu-i spui nimic fiului meu despre asta, o rugase ea pe Nell. El va primi exact cît i-am promis. Diferența va merge la United Jewish Appeal, pentru a face bine unor oameni necăjiți.

– Sînteți cap la cap, Nell, zise Mac, frămîntînd. E mai greu decît m-am așteptat.

– Mac, de cînd te agiți tu atîta, înainte de anunțarea rezultatelor? îl întrebă Nell, rîzînd.

– De cînd ai intrat tu în cursă. Uite – ei zic că nimic nu e încă sigur!

Era ora 21:30. După o jumătate de oră, apăru și Dan. Bărbatul se așeză imediat lîngă Nell și o luă pe după umeri.

– Iartă-mă că am întîrziat. Au fost cîteva urgențe. Cum merg treburile pe-aici? Vrei să-ți iau pulsul?

– N-are nici un rost – sînt sigură că depășește limitele normale.

La ora 22:30, s-a anunțat un oarecare avantaj pentru Nell.

– Grozav! Ține-o tot așa, mormăi Mac.

La 23:30, s-a anunțat faptul că rivalul lui Nell nu mai avea nici o șansă. Zgomotul veseliei tuturor celor adunați în apartament și-a găsit un tumultuos ecou în sala de conferințe aflată cu un etaj mai jos. Nell stătea în picioare, înconjurată de cei care contau cel mai mult pentru ea, în timp ce monitorul televizorului prelua imaginea mulțimii aflate în sala de bal a hotelului Roosevelt și care sărbătorea victoria lui Nell. Mulțimea a început să fredoneze binecunoscutul cîntec, asociat campaniei sale încă din momentul în care fusese lansat de către o foarte apreciată formație, o dată cu anunțarea candidaturii lui Nell. Era un cîntec știut de toți, compus la granița dintre secole, avînd titlul: „Așteaptă pînă se va ivi soarele, Nellie".

Așteaptă pînă se va ivi soarele, Nellie,
Cînd norii se vor împrăștia...

S-au împrăştiat deja, se gîndi tînara victorioasă.

Vom fi fericiţi, Nellie

Noi doi ne vom iubi

– Să fii sigură de asta, îi şopti Dan.

Deci, aşteaptă pînă se va ivi soarele, Nellie, şi să ne vedem cu bine.

Cîntecul se termină, iar mulţimea strigă de bucurie. În sala de bal, directorul campaniei electorale a lui Nell preluase microfonul:

– Soarele s-a ivit. Am ales preşedintele pe care ni l-am dorit, l-am ales pe senatorul pe care ni l-am dorit, iar, acum, şi pe deputatul pe care ni l-am dorit. Începu să strige repetat: O vrem pe Nell! O vrem pe Nell!

Sute de glasuri i se alăturară.

– Hai, deputat MacDermott. Eşti aşteptată, spuse Mac, împingînd-o spre uşă.

O luă de braţ şi o conduse, în timp ce Dan, Liz şi Gert mergeau în urma lor.

– Ştii, Nell, dac-aş fi în locul tău, primul lucru pe care l-aş face ar fi... începu Mac s-o toace mărunt.

Sfîrşit

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

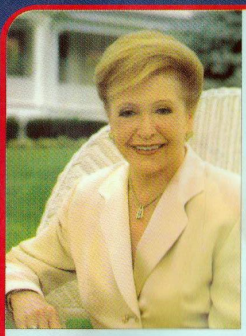

Nell MacDermott, protagonista cărții de față, este o tînără ambițioasă, hotărîtă să-şi urmeze vocația de om politic şi să candideze pentru un loc în Congres, în ciuda împotrivirii soțului său, Adam. O cumplită tragedie îi va spulbera toate planurile. În timpul unei discuții de afaceri, iahtul pe care se aflau Adam şi asociații săi explodează, toți dispărînd fără urmă. Primele investigații demonstrează că nu fusese deloc un accident. Pe măsură ce ancheta avansează, Nell va fi şocată de dezvăluiri uimitoare privitoare la proiectele în care se implicase bărbatul ei, convingîndu-se, în final, că fusese căsătorită cu un om abject. Iar aceste informații incomode nu îi amenință numai cariera, ci şi viața.

O poveste incitantă despre corupție şi trădare, despre puterea de a căuta şi de a înfrunta adevărul.

EDITURA ORIZONTURI

Lei 135000